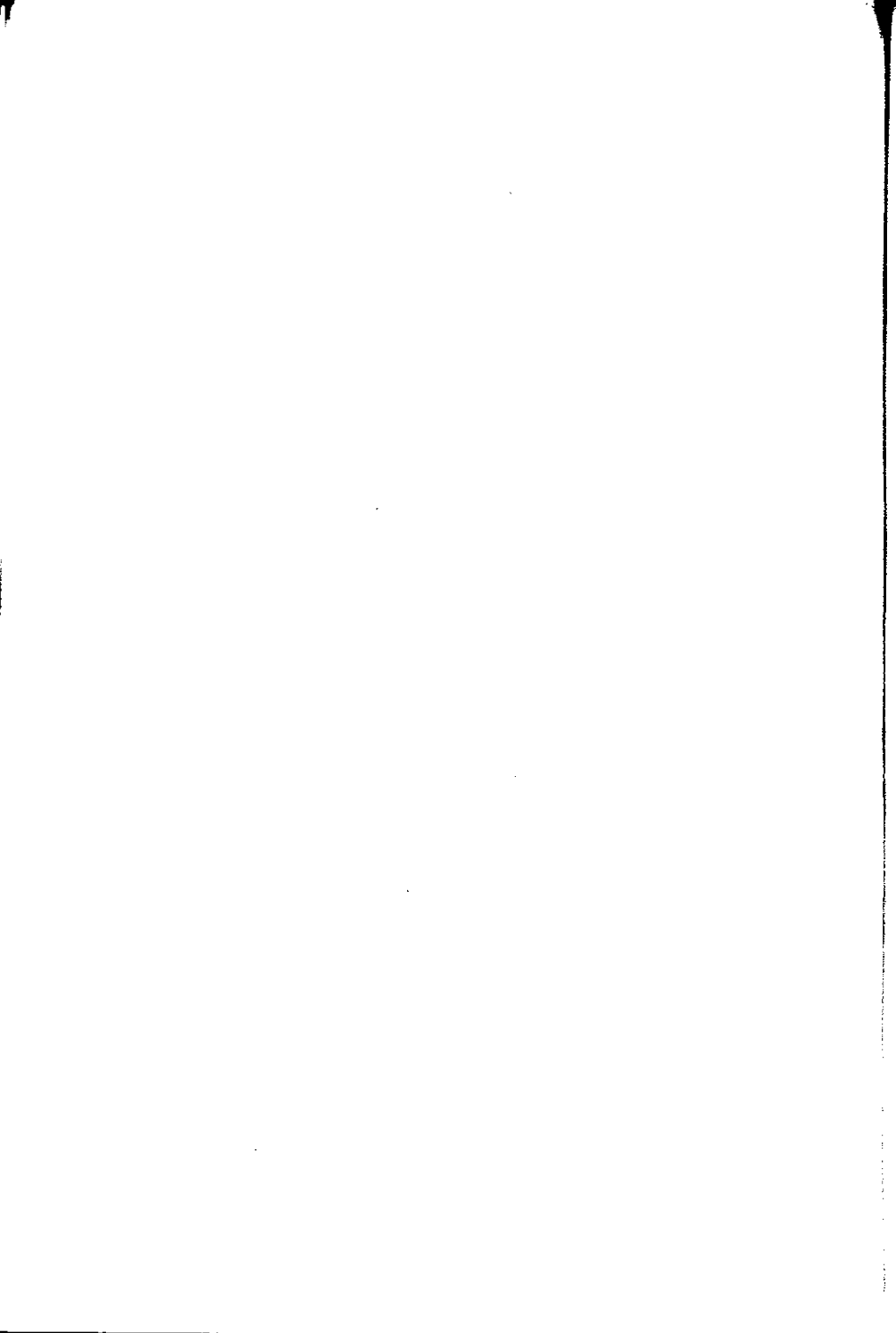

Autoarea bestsellerurilor
*Înainte să te cunosc și
După ce te-am pierdut*

jojo moyes

un bărbat
și o femeie

Capitolul 1

JESS

Jessica Thomas remarca ironia faptului că, din pricina unui diamant, își pierduse cea mai bună slujbă pe care o avusese vreodată. Și nu pentru că-l furase, ba din contră.

Jess și Nathalie făceau curat în casa de vacanță a soților Ritter de aproape trei ani, încă de când satul de vacanță Beachfront era pe jumătate paradis, pe jumătate șantier. Pe vremea când constructorii le promiteau familiilor din localitate acces la piscină și le dădeau tuturor asigurări că o dezvoltare puternică a segmentului de lux avea să aducă beneficii orașelului lor situat pe malul mării, în loc să-l stoarcă și de ultima picătură de viață, soții Ritter erau niște locatari obișnuiți. Veneau de la Londra aproape în fiecare weekend, împreună cu copiii lor. De regulă, doamna Ritter stătea acolo pe toată durata sărbătorilor, în vreme ce soțul ei rămânea în capitală. Cei doi își petreceau cea mai mare parte a timpului pe fâșia de plajă foarte bine întreținută și vizitau orașelul doar pentru a face plinul la mașină ori pentru a-și face cumpărăturile în centrul comercial. Jess și Nathalie făceau curat în spațioasa casă cu patru dormitoare, zugrăvită cu materiale de lux de la Farrow&Ball, de două ori pe săptămână, atunci când familia locuia acolo, și o dată pe săptămână, în rest.

Era luna aprilie și, judecând după cutiile goale de suc și prosoapele ude, soții Ritter se aflau la casa de vacanță. Nathalie curăța baia uneia dintre camere, iar Jess schimba așternuturile, fredonând în ton

cu radioul pe care îl purtau cu ele de la o slujbă la alta. În timp ce scutura cearșaful plăpumii, a auzit un sunet asemănător trosnetului unei puști cu aer comprimat. Pentru că locuia în orașelul acela, cunoștea foarte bine zgomotul respectiv. Ar fi putut să parieze că nu exista nici o pușcă cu aer comprimat în Beachfront.

Privirea i-a fost atrasă de ceva ce scânteia pe podea. S-a oprit lângă fereastră și a luat cu două degete un cercl cu diamant. L-a ridicat în lumină, apoi a mers în camera alăturată, unde Nathalie stătea în genunchi, frecând cada, în vreme ce dâre negre de sudoare îi conturau breteaua de la sutien. Fusese o dimineață lungă.

- Ia uite!

Nathalie s-a ridicat pe vine, mijind ochii.

- Ce-i ăla?

- Un diamant. A căzut din așternut.

- N-are cum să fie veritabil. Uită-te cât de mare e!

Au studiat cu atenție cerclul pe care Jess îl învârtea între degetul mare și cel arătător.

- Lisa Ritter n-ar purta diamante false. Nu, la banii lor. Diamantele nu taie sticla?

Curioasă, l-a lăsat să alunece de-a lungul marginii geamului.

- Grozavă idee, Jess! Dă-i înainte până o să-i cadă geamul femeii.

Nathalie s-a săltat în picioare și a mers să-și clătească la robinet cârpa cu care spăla.

- Mai important, unde e celălalt?

Au scuturat cearșafurile, s-au uitat sub pat, apoi, stând în patru labe, și-au trecut degetele prin țesătura deasă a covorului bej, ca niște polițiști aflați la locul unei crime. Într-un târziu, Jess a aruncat o privire spre ceas. S-au uitat una la alta și au oftat.

Un singur cercl. Cel mai crunt coșmar al menajerelor.

Lucruri pe care le găsiseră în timp ce făceau curat prin casele oamenilor:

- dinți falși
- un porcușor de Guineea scăpat din cușcă
- o verighetă de mult pierdută (pentru înapoierea ei, primiseră o cutie cu bomboane de ciocolată)

- o fotografie a lui Cliff Richard, cu autograf (de data asta nu mai văzuseră nici o bomboană; proprietarul negase că ar fi știind ceva despre poză);
 - bani; nu doar mărunțiș, ci un întreg portofel turcoaz, doldora de bancnote de cincizeci de dolari, căzut în spatele unei comode. Când Jess i-l înapoiase clientei (o anume doamnă Linder, care închiriasse casa cu numărul patru din Beachfront pe perioada celor trei luni de vară), aceasta îl privise cu o ușoară surprindere.
- Mă întrebam eu pe unde o fi dispărut, spusese femeia, apoi vă-râse portofelul în buzunar, fără să se mai uite înapoi, așa cum ai face cu o agrafă sau cu o telecomandă rătăcită.

Lăsând la o parte porcușorii de Guineea, să descoperi lucruri de valoare nu e așa de grozav pe cât s-ar crede. Un cercel sau un morman de bancnote împrăștiate îi face pe clienți să te privească bănuitori, având în ochi acel licăr ce sugerează că se întreabă dacă nu cumva ai băgat restul în buzunar. Cu siguranță, domnul Ritter avea să presupună că ele luaseră celălalt cercel. Era genul de om care le făcea să se simtă vinovate doar pentru că se aflau în casa lui. Asta, în zilele în care catadicsea să le observe prezența.

– Deci, ce facem?

Nathalie s-a apucat să adune ghem cearșaful plăpumii, pregătindu-l pentru spălat.

– Îl punem deoparte. O să lăsăm un bilet în care o să scriem că n-am reușit să-l găsim pe celălalt.

Obișnuiau să lase câte un bilet sau două la sfârșitul programului de lucru, pentru a spune ce făcuseră. Sau pentru a aminti politicoasă că li se datorează bani.

– Țsta-i adevărul.

– Să zicem că am scuturat tot așternutul?

– Mă rog. Pur și simplu nu vreau să creadă că l-am luat noi.

Jess a terminat de scris, după care a așezat cu grijă cercelul pe bucata de hârtie.

– S-ar putea ca doamna Ritter să-l aibă deja pe celălalt. Poate o să se bucure că l-am găsit.

Nathalie a făcut o grimasă ce lăsa să se înțeleagă că Jess ar fi fost în stare să vadă partea plină a paharului chiar și în mijlocul unei tragedii.

- Eu, una, cred că aș ști dacă aș avea în patul meu un diamant cât ochiul de mare.

A aruncat rufele murdare în fața ușii dormitorului.

- Corect. Tu dă cu aspiratorul pe hol, iar eu schimb așternuturile din paturile copiilor. Dacă ne punem pe treabă, până la unsprezece și jumătate suntem la familia Gordon.

Nathalie Benson și Jessica Thomas lucrau împreună de patru ani, făcând curățenie de luni până vineri, sub numele, oarecum neinspirat, Serviciul de curățenie Benson & Thomas, inscripționat pe laterala dubiței lor albe. Nathalie imprimase dedesubt cuvintele „Puțin murdar? Vă putem ajuta noi?” și păstrase sloganul timp de două luni, până când Jess îi atrăsese atenția că jumătate dintre telefoanele pe care le primeau nu aveau nici o legătură cu curățenia.

Acum, aproape toată munca lor se desfășura în Beachfront. Aproape nimeni din acel orașel nu avea banii necesari, sau intenția, de a angaja o menajeră, cu excepția doctorilor, a avocatului și a câtorva clienți ocazionali, precum doamna Humphrey, pe care artrita o împiedica să deretice singură. Se număra printre acele femei care cred că ordinea și curățenia din casă e sfântă, măsurându-și valoarea vieții trăite în draperii apretate și trepte proaspăt frecate. Uneori, Nathalie și Jess bănuiau că bătrâna aduna subiecte cât pentru patruzeci și opt de ore de conversație doar pentru acea oră în care erau ele acolo. Miercurea mergeau la doamna Humphrey după ce terminau lucrul în casele din Beachfront: cea a soților Ritter, cea a soților Gordon și, dacă aveau noroc, oricare alta dintre vilele de vacanță la care celelalte firme de curățenie nu reușeau să ajungă.

Jess tocmai căra aspiratorul de-a lungul holului, când ușa din față s-a deschis. Doamna Ritter a strigat în susul scărilor:

- Voi sunteți, fetelor?

Era genul de persoană pentru care toate femeile, chiar și cele pensionare, sunt „fete“.

– Sâmbătă am avut parte de cea mai grozavă seară în oraș cu fetele, obișnuia ea să spună, dându-și ochii peste cap cu un aer poznaș.

Sau:

– Așa că m-am dus la baie pentru fetițe...

Dar o simpatizau. Era mereu veselă și nu-și afișa cu ostentație bogăția. Și niciodată nu le trata ca pe niște femei de serviciu.

Nathalie și Jess s-au uitat una la alta. Fusese o dimineață lungă, deja curățaseră două cuptoare (ce fel de oameni gătesc carne de porc în zi de sărbătoare?), iar ceaiurile doamnei Humphrey tindeau să aibă culoarea și consistența lacului pentru scări.

Zece minute mai târziu, ședea toate în jurul mesei de la bucătărie, în vreme ce Lisa Ritter împingea către ele un platou cu biscuiți.

– Haide, luați câte unul! Dacă îi mâncați voi, eu n-o să mai fiu tentată.

A strâns în mâini un inexistent colăcel de grăsime din jurul taliei. Nathalie și Jess nu se puteau pune niciodată de acord dacă doamna Ritter își făcuse sau nu operații estetice. Era genul de femeie care se menținea cu grijă în segmentul de vârstă cuprins între patruzeci și șaizeci și ceva de ani. Avea părul vopsit castaniu, ușor ondulat, juca tenis de trei ori pe săptămână, făcea Pilates cu un instructor privat, iar Nathalie cunoștea pe cineva de la salonul de înfrumusețare din localitate, care-i spusese că, o dată pe lună, Lisa Ritter se epila din cap până în picioare.

– Ce mai face Martin al tău?

– E încă în viață. Din câte știu eu, a răspuns Nathalie.

– Ah, da! a replicat doamna Ritter, amintindu-și. Mi-ai spus. Se regăsește, nu-i așa?

– Corect.

– L-ai fi crezut în stare să se regăsească până acum. Era destul de mare. Doamna Ritter s-a oprit și i-a aruncat lui Jess un surâs complice. Fetița ta stă tot cu nasul în cărțile de matematică?

– Întotdeauna.

– Oh, ai tăi sunt copii buni. Jur că unele mame de pe aici habar n-au ce le fac plozii din zori și până-n seară. Zilele trecute, Jason Fisher și prietenii lui au aruncat cu ouă în ferestrele lui Dennis Grover. Cu ouă!

Era greu să-ți dai seama din tonul ei dacă o șocase mai mult actul de agresiune ori risipa de mâncare bună.

Doamna Ritter tocmai povestea ceva despre manichiurista ei și despre un cățeluș care suferea de incontinență, tot întrerupându-se pentru că nu mai putea de râs, când Nathalie și-a ridicat telefonul mobil.

- Doamna Humphrey a încercat să ne sune, a spus ea, împingându-și scaunul în spate. Ar fi bine să plecăm.

S-a ridicat ușor de pe taburet și s-a îndreptat către hol, pentru a lua coșul cu produse de curățenie.

- Ei bine, casa arată încântător. Vă mulțumesc foarte mult amândurora. Doamna Ritter a ridicat o mână pentru a-și netezi părul, rămânând câteva clipe dusă pe gânduri. Oh, înainte să plecați, Jess, n-ai vrea să mă ajuți cu ceva?

Majoritatea clienților știau că Jess se pricepea la lucruri practice. Abia dacă trecea o zi fără ca vreunul dintre ei să nu-i ceară ajutorul la vărui sau la agățatul vreunui tablou, treburi despre care jurau că o să dureze doar cinci minute. Pe Jess n-o deranja.

- Dar dacă e o treabă mai complicată, s-ar putea să fiu nevoită să mă întorc, a spus ea.

Și să taxez, a adăugat în tăcere.

- Oh, nu! a replicat Lisa Ritter, îndreptându-se către ușa din spate. Nu am nevoie decât de o mână de ajutor cu valizele. Mi-am rupt spațele în avion și am nevoie să mi le ducă cineva până la etaj.

- Avion?

- Am fost să-mi vizitez sora în Mallorca. Mă rog, acum, că mi-au plecat copiii la universitate, am o groază de timp pentru mine, nu-i așa? M-am gândit că ar fi frumos să-mi iau o minivacanță de câteva zile. L-am lăsat pe Simon să-și vadă de ale lui, Dumnezeu să-l binecuvânteze.

- Și când v-ați întors?

Femeia s-a uitat nedumerită la Jess.

- M-ai văzut! Adineauri!

I-au trebuit vreo două secunde până să-și dea seama. Și era bine că deja se pregătea să iasă la soare, pentru că Jess a simțit cum i se scurge toată culoarea din obraji.

*

Asta e problema când faci curățenie. Pe de o parte, e o slujbă bună, dacă nu te deranjează petele făcute de alții și să scoți ghemotoace de păr din gurile de canalizare ale altor oameni (în mod straniu, ei nu i se întâmplase asta). Pe Jess n-o deranja nici măcar faptul că majoritatea celor care închiriau case de vacanță se simțeau obligați să stea ca în cocină timp de o săptămână, lăsând o mizerie pe care acasă n-ar fi suportat-o, deoarece știau că urmează să vină menajera. Puteai să fii propriul stăpân, să-ți organizezi singur programul de lucru, ba chiar să-ți alegi mușteriii, în vremurile bune.

Ciudat lucru, neajunsul nu era reprezentat de clienții meschini (și întotdeauna exista cel puțin un client meschin) ori de murdărie, sau de faptul că, frecând toaleta altuia, te simțezi cumva cu o treaptă mai jos decât îți puseși în cap să te afli. Nu îl constituiau nici măcar amenințările permanente din partea altor companii, fluturașii vârați prin ușile clienților tăi și promisiunile unor servicii de curățenie mai ieftine. Partea proastă era că ajungeai să afli mai multe despre viețile oamenilor decât ți-ai fi dorit cu adevărat.

Jess v-ar fi putut povesti despre tainicul obicei al doamnei Eldridge de a face cumpărături, despre bonurile rămase după cumpărarea pantofilor de firmă, pe care le îndesa în coșul de gunoi din baie și despre hainele nepurtate ținute în sacii din șifonier, cu etichetele încă bine prinse de ele. V-ar putea spune că Lena Thompson încerca de patru ani să aibă un copil și folosea câte două teste de sarcină pe lună (se zvonea că își lăsa dresul pe ea). V-ar putea spune că domnul Mitchell, care locuia în casa cea mare din spatele bisericii, câștiga un salariu cu șase cifre (omul își lăsa fluturașii pe masa din hol; Nathalie jura că o făcea intenționat) și că fiica lui fuma pe ascuns în baie, așezându-și mucerile de țigară în șiruri ordonate pe pervazul ferestrei.

Dacă i-ar fi stat în caracter, Jess le-ar fi putut arăta cu degetul pe femeile care ieșeau din casă îmbrăcate la patru ace, cu părul perfect coafat, cu manichiura făcută, date discret cu parfum scump, dar că-rra li se părea perfect firesc să-și lase chiloții murdari la vedere, pe podea. Ori pe băieții adolescenți, ale căror prosoape scortșoase n-ar vrea să le ridice de jos fără un clește. Mai erau și cuplurile care își

petreceau fiecare noapte în paturi separate, soțiile insistând apoi ve-sele, când cereau să le fie schimbate așternuturile din camerele de oaspeți, că avuseseră „o groază de musafiri în ultima vreme“. Sau toa-letele care necesitau o mască de gaze și un avertisment ca pentru substanțe toxice.

Iar din când în când nimereai câte o clientă de treabă, ca Lisa Ritter, dădeai o raită pe la ea să-i aspiri podelele și te întorceai acasă cu o mulțime de informații de care zău că te-ai fi putut lipsi!

Jess a urmărit-o pe Nathalie cum iese din casă, ținând la subraț coșul cu produse de curățenie, și i-a fost clar ca bună ziua ce avea să se întâmple în continuare. A revăzut cu ochii minții patul de la etaj, aranjat impecabil în așternuturi curate, suprafața lustruită a mă-suței de toaletă din camera doamnei Ritter, pernele înfoiate cu grijă pe micuța canapea din bovindou. A revăzut diamantul acolo unde îl lăsase, pe măsuță, alături de biletul mângălit de mâna ei, ca o micuță și scânteietoare grenadă.

– De fapt, a spus Jess, târând valiza pe lângă Nathalie, îmi dai voie să-ți zic o vorbă, Nat?

A încercat să-i atragă atenția colegei sale, însă Nathalie era ocu-pată să se holbeze la încălțările doamnei Ritter.

– Îmi plac la nebunie pantofii dumneavoastră cu toc, a spus ea.

– Serios, Nathalie? I-am cumpărat când am fost plecată. Au fost un adevărat chilipir.

– Doamna Ritter a fost în Spania, Nat, a spus Jess apăsât, oprin-du-se lângă colega ei. Într-o *minivacanță!*

Nathalie a ridicat ochii și a zâmbit. Nimic.

– S-a întors *azi-dimineață*.

– Minunat! a replicat Nathalie, radiind.

Jess a simțit cum o cuprinde groaza, precum un val de nestăvilit.

– Știți ce, o să vă duc eu asta sus! a spus ea, repezindu-se pe lângă doamna Ritter.

– Nu-i nevoie!

– Nu mă deranjează.

Se întreba dacă Lisa Ritter îi observase expresia ciudată de pe chip. Se gândea că putea să ajungă la timp la etaj. Putea să dea fuga în dormitor, să înșface cerceul, să-l ascundă în buzunar și s-o împingă pe Nathalie în mașină, înainte ca aceasta să apuce să zică ceva. Doamna Ritter n-ar fi aflat niciodată. Aveau să decidă mai târziu ce era de făcut în privința diamantului.

Însă chiar în timp ce se năpustea pe ușa din spate, în mare măsură știa deja ce urma să se întâmple.

– Deci, v-a spus Jess?

Ajunsese la jumătatea scării. Vocea lui Nathalie răsună limpede ca un clopoțel prin fereastra deschisă.

– Am găsit unul dintre cerceii dumneavoastră. Ne-am gândit că s-ar putea să-l aveți pe celălalt pus deoparte.

– Cercei? s-a mirat doamna Ritter.

– Cu diamante. Cred că montura e de platină. A căzut din așternut. Aveți noroc că nu l-am aspirat.

A urmat un scurt moment de tăcere.

Jess a închis ochii, a rămas neclintită pe trepte și a așteptat inevitabilele cuvinte să se înalțe până la ea.

– De unde era să știi că doamna Ritter n-are găuri în urechi?

Stăteau prăbușite pe scaune, în dubița de serviciu. Nathalie fuma. Se lăsase cu șase săptămâni în urmă. Pentru a patra oară.

– Eu nu mă uit la urechile oamenilor. Tu te uiți la urechile oamenilor?

– Cred că trebuie să vă fi înșelat, le spusese Lisa Ritter, cu vocea ușor tremurândă din pricina efortului, în vreme ce ținea cerceul în mână. Probabil e al fiicei mele, rămas de când a venit acasă ultima oară. Are o pereche identică.

– Bineînțeles, replicase Jess. Probabil a fost lovit cu piciorul și împins aici. Sau l-a luat cineva pe talpă. Ne-am dat seama că trebuie să fie vorba de ceva de genul ăsta.

Iar în clipa aceea, când doamna Ritter i-a întors spatele, a știut că se terminase. Nimeni nu-ți mulțumește dacă ești mesagerul veștilor proaste. Nici un om nu vrea ca o menajeră să-i afle problemele.

- Opt lire pe săptămână, garantat. Și bani de sărbători.

Nathalie a scos brusc un țipăt.

- Fir-ar al naibii să fie! Chiar aș vrea s-o găsec pe stricata cu afurisitul ăla de cerceș și s-o bumbăcesc pentru că am pierdut cea mai bună clientă.

- Poate n-a știut că e înșurat.

- Oh, ba a știut!

Înainte să-l cunoască pe Dean, Nathalie avusese o relație, doi ani de zile, cu un bărbat care se dovedise a avea nu una, ci două familii în cealaltă parte din Southampton.

- Nici un burlac nu ține pe pat pernuțe decorative aranjate pe culori.

- Neil Brewster ține, a spus Jess.

- Neil Brewster are o colecție muzicală formată șaiszeci și șapte la sută din Judy Garland și treizeci și trei la sută din Pet Shop Boys.

La capătul drumului, un copilaș bine înfilit s-a prăvălit încet la pământ, precum un copac retezat, și, după un scurt moment de tăcere, a izbucnit într-un vaiet ascuțit. Mama lui, care-și ținea într-un echilibru perfect brațele încărcate cu pungi de cumpărături, a rămas pe loc, privindu-l cu o spaimă mută.

- Uite ce e, ai auzit-o săptămâna trecută spunând că mai degrabă s-ar descotorosi de coafeza ei decât de noi.

- Decât de „menajere”. E altceva. Nu-i pasă dacă e vorba de noi, de Speedicleanz ori de Fete cu mopuri.

Nathalie a scuturat din cap.

- Nu. De-acum înainte, din punctul de vedere al doamnei Ritter, noi o să fim întotdeauna menajerele care știu adevărul în legătură cu soțul ei. Pentru o femeie ca ea e ceva important. Pe ele nu le interesează decât aparențele, nu-i așa?

Mama și-a lăsat jos sacșele și s-a oprit să-și ridice copilașul. Câteva case mai departe, Terry Blackstone a ieșit de sub capota automobilului său Ford Focus, o mașină care nu mai funcționase de opt luni, și s-a uitat în zare pentru a vedea de unde vine zgomotul.

Jess și-a sprijinit picioarele goale de bordul dubiței, apoi și-a cuprins fața în palme.

- La naiba! Cum o să ne scoatem banii, Nat? Era cea mai bună slujbă a noastră!

- Casa arăta impecabil. Practic, nu era nevoie decât să-i dăm un lustru de două ori pe săptămână.

Nathalie s-a uitat lung pe geam.

- Și ne plătea mereu la timp.

- Și ne dădea lucruri.

Jess tot vedea în fața ochilor cercelul cu diamant. De ce nu-l ignoraseră pur și simplu? Ar fi fost mai bine dacă una din ele l-ar fi furat.

- Bun, deci, o să ne anuleze contractul. Hai să schimbăm subiectul, Nat! Nu-mi permit să plâng înainte să intru în tură la bar.

- Și, te-a sunat Marty săptămâna asta?

- Nu spuneam să schimbi subiectul cu ăsta!

- Ei bine, te-a sunat?

Jess a oftat.

- Deah.

- Ți-a spus de ce n-a dat nici un telefon săptămâna trecută? a întrebat Nathalie și i-a împins picioarele jos de pe bord.

- Nu. Jess îi simțea privirea insistentă. Și nu, n-a trimis nici un ban.

- Oh, *haide!* Trebuie să sesizezi Protecția copilului! Nu poți s-o ții așa. Ar trebui să trimită niște bani pentru propriii copii.

Era o discuție veche.

- Încă... încă nu se simte bine, a spus Jess. Nu pot să-l prezez mai mult. Încă nu și-a găsit o slujbă.

- Ei bine, acum o să ai nevoie de banii ăia. Până când o să găsim o altă clientă ca Lisa Ritter. Nicky ce mai face?

- Oh, am trecut pe la Jason Fisher, ca să discut cu mama lui.

- Glumești! Femeia aia mă sperie de moarte. Ți-a spus că o să-l convingă pe fi-su să-l lase în pace pe Nicky?

- Ceva de genul ăsta.

Nathalie a rămas cu privirea ațintită asupra lui Jess, dar și-a coborât ușor bărbia.

- Mi-a spus că, dacă mai pun piciorul la ușa ei, mă bate de să-mi meargă fulgii. Pe mine și pe... cum a zis?... pe mine și pe „ciudații ăia

de copii“ ai mei. Jess a tras în jos oglinda din dreptul pasagerului și s-a apucat să-și aranjeze părul, strângându-l într-o coadă de cal. Ah, și pe urmă mi-a spus că Jason al ei n-ar face rău nici unei muște!

– Tipic!

– Nu-i nimic. Îl aveam pe Norman cu mine. Și, ce să vezi? S-a ușurat zdravăn chiar lângă Toyota lor și cumva am uitat că aveam o pungă de plastic în buzunar.

Jess și-a ridicat din nou picioarele. Nathalie i le-a împins iar în jos, apoi a șters bordul cu un șervețel umed.

– Totuși, serios vorbind, Jess. De cât timp a plecat Marty? De doi ani? Trebuie să mergi mai departe! Ești tânără. Nu poți să-l tot aștepti să-și pună ordine în viață, a zis Nat, strâmbându-se.

– Să merg mai departe. Frumos!

– Lui Liam Stubbs îi place de tine. Pe el categoric l-ai putea călări.

– Oricine l-ar putea călări pe Liam Stubbs, a replicat Jess și a închis geamul. Mai bine citesc o carte. În plus, cred că puștii mei au avut parte de suficiente schimbări și fără să se joace de-a „faceți cunoștință cu noul vostru unchi“. Bun! A ridicat ochii spre cer, strâmbând din nas. Trebuie să fac ceaiul și pe urmă să mă pregătesc pentru bar. Înainte să plec, o să dau repede câteva telefoane, să văd dacă vreunul dintre clienți are nevoie de câte ceva în plus. Și, cine știe, poate nu ne anulează contractul.

Nathalie a lăsat geamul în jos și a scos prelung fumul.

– Sigur, Dorothy. Iar următoarea noastră slujbă o să fie să facem curat în Orașul de Smarald de la capătul Căării Galbene.

Locuința aflată pe Seacove Avenue, la numărul paisprezece, era plină de zgometele unor explozii îndepărtate. Tanzie calculase de curând că, de când împlinise șaisprezece ani, Nicky își petrecuse optzeci și opt la sută din timpul liber în dormitorul lui. Jess nu prea putea să-l învinuiască pentru asta.

Și-a lăsat în hol coșul cu produse de curățenie, și-a atârnat haina în cuier, apoi a urcat la etaj, cuprinsă de obișnuitul sentiment, nedeslușit, de spaimă văzând covorul jerpelit, și a împins ușa de la camera

fiului său. Acesta avea căștile în urechi și trăgea în cineva. Mirosul de iarbă era atât de puternic, încât o amețea.

- Nicky, a spus ea, și în clipa aceea un personaj a explodat sub o ploaie de gloanțe. Nicky!

Jess s-a dus la el și i-a smuls căștile, astfel că el s-a întors, afișând preț de o clipă o mină uluită de parcă tocmai fusese trezit din somn.

- Așadar, muncești din greu?

- Am făcut o pauză de la recapitulare.

Jess a luat o scrumieră și a ridicat-o înspre el.

- Parcă ți-am mai spus.

- E de-aseară. Nu puteam să dorm.

- Nu în casă, Nicky.

Nu avea nici un rost să-i ceară să renunțe complet la acest viciu. Toți cei din împrejurimi fumau. Își spunea că era norocoasă pentru că el se apucase abia la cincisprezece ani.

- Tanzie s-a întors deja?

Jess s-a oprit pentru a aduna de pe podea șosete și căni împrăștiate.

- Nu. Ah! După prânz, a sunat cineva de la școală.

- Ce?

Băiatul a tastat ceva la computer, după care s-a întors către ea.

- Nu știu. Ceva legat de școală.

Atunci a văzut-o. Jess i-a dat la o parte o șuviță din părul vopsit negru, și iat-o: o nouă vânătaie pe obraz. Nicky s-a ferit.

- Ești bine?

El a ridicat din umeri, ferindu-și privirea.

- Iar s-au legat de tine?

- N-am pățit nimic.

- De ce nu m-ai sunat?

- Nu mai aveam credit. Băiatul s-a lăsat pe spate și a azvârlit o grenadă virtuală. Ecranul a explodat într-un ghem de foc. Numărul e pe masă. Dacă-i vorba despre mine, să știi că vineri am fost acolo. Probabil că pur și simplu nu m-au văzut.

Și-a pus căștile la loc și s-a întors din nou către ecranul calculatorului.

Nicky se mutase la Jess cu opt ani în urmă. Era fiul lui Marty și al Dellei, o femeie cu care acesta avusese o scurtă relație în adolescență. Când venise, băiatul era tăcut și sfios, avea mâinile și picioarele lungi și subțiri, și un apetit de speriat. Mama lui își făcuse cunoștințe noi și, în cele din urmă, dispăruse undeva în inima țării, împreună cu un bărbat zis Marele Al, care nu voia să privească pe nimeni în ochi și care strângea permanent în pumnul lui uriaș o cutie de bere Tennents Extra, ca pe o grenadă. Nicky fusese găsit dormind în vestiarul școlii, iar când cei de la asistența socială sunaseră pentru a doua oară, Jess le spusese că poate veni să locuiască împreună cu ei.

- Asta-ți mai lipsea! îi spusese atunci Nat. Încă o gură de hrănit.

- E fiul meu vitreg.

- L-ai întâlnit de două ori în patru ani. Și n-ai nici măcar douăzeci de ani.

- Ei bine, așa sunt familiile din ziua de azi. Nu toate sunt ca la carte.

Mai târziu, avea să se întrebe câteodată dacă nu cumva asta fusese picătura care umpluse paharul, factorul care îl determinase pe Marty să renunțe complet la responsabilitățile pe care le avea față de familia lui. Dar, făcând abstracție de părul vopsit negru ca pana corbului și de creioanele dermatograf pe care le folosea, Nicky era un copil bun. Se purta frumos cu Tanzie și, în zilele lui bune, vorbea, râdea, ba îi mai îngăduia și lui Jess câte o îmbrățișare stingheră, iar ea se bucura de el, chiar dacă uneori simțea că, în esență, nu făcuse decât să-și ia pe cap încă o persoană pentru care să-și facă griji.

Cu telefonul în mână, Jess a ieșit în grădină și a tras adânc aer în piept. Stomacul i se făcuse ghem din pricina neliniștii.

- Ăăm... alo? Jessica Thomas la telefon. Am primit un mesaj să vă sun.

Tăcere.

- Dacă-i vorba de Nicky, i-am verificat orarul. Mi-a spus că are voie să facă recapitularea acasă, și am crezut că așa se...

- Doamnă Thomas, v-am căutat în legătură cu Tanzie.

O strângere de inimă. Jess și-a aruncat ochii în jos, la număr, reținându-l.

- Tanzie? E... e totul în regulă?

- Îmi pare rău. Ar fi trebuit să vă spun. Sunt domnul Tsvangarai, profesorul de matematică al lui Tanzie.

- Ah!

Și-l imagina: un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum gri. Mutră de antreprenor de pompe funebre.

- Voiam să vă vorbesc, pentru că acum câteva săptămâni am avut o foarte interesantă discuție cu un fost coleg al meu care lucrează pentru St. Anne's.

- St. Anne's? s-a încruntat Jess. Școala particulară?

- Da. Au un program de burse pentru copiii extrem de talentați la matematică. Și, după cum știți, eu deja am remarcat-o pe Tanzie ca fiind dotată și talentată.

- Pentru că e bună la matematică.

- Mai mult decât bună. Ei bine, săptămâna trecută i-am dat testul de admitere. Nu știu dacă v-a pomenit despre el. V-am trimis o scrisoare acasă, dar nu sunt sigur că ați văzut-o.

Jess a mijit ochii către cer. Pescărușii dădeau roată, plonjând pe fundalul cenușiu. Câteva curți mai încolo, Terry Blackstone începuse să cânte la unison cu radioul. Se știa că îl imita de-a dreptul pe Rod Stewart atunci când credea că nu-l vede nimeni.

- Am primit rezultatele în dimineața asta. Și s-a descurcat bine. Extrem de bine. Doamnă Thomas, dacă sunteți de acord, cei de acolo ar vrea ca Tanzie să meargă la un interviu pentru un loc subvenționat.

Jess s-a trezit repetând ca papagalul.

- Un loc subvenționat?

- Pentru anumiți copii înzestrați cu aptitudini excepționale, St. Anne's este dispusă să renunțe la o parte semnificativă din taxele școlare. Asta înseamnă că Tanzie ar primi o educație de primă clasă. Are o vocație extraordinară pentru cifre, doamnă Thomas. Chiar cred că asta ar putea fi o șansă grozavă pentru ea.

- St. Anne's? Dar... ar trebui să traverseze orașul cu autobuzul. Ar avea nevoie de uniformă și de rechizite. Ea... ea n-ar cunoaște pe nimeni.

– Și-ar face prieteni. Dar astea sunt doar detalii, doamnă Thomas. Haideți să așteptăm și să vedem cu ce propunere vine școala. Tanie e o fată excepțional de talentată. Bărbatul a făcut o pauză. Văzând că Jess nu spune nimic, a continuat pe un ton mai scăzut. Predau matematica de aproape douăzeci și doi de ani, doamnă Thomas. Și niciodată n-am întâlnit un copil care să stăpânească la fel de bine ca ea conceptele matematice. Cred că chiar e pe cale să depășească limita până la care mai am ce s-o învăț. Algoritmi, teoria probabilităților, numere prime...

– OK. Aici m-ați pierdut, domnule Tsvangarai. O să mă mulțumesc doar cu dotată și talentată.

Profesorul a izbucnit în râs.

– Ținem legătura.

Jess a lăsat jos telefonul și s-a așezat cu greutate pe scaunul alb de grădină din plastic, care probabil că se afla acolo de când se mutaseră și pe care acum crescuse un strat subțire de mușchi verde ca smaraldul. S-a uitat în gol, prin geam, la draperiile care lui Marty i se păruseră întotdeauna prea vesele, la tricicleta roșie din plastic de care nu apucase să se descotorosească, la mucerile de țigară aruncate de vecinul de alături și presărate ca niște confetti pe aleea ei, la ulucile putrezite din gard, printre care câinele nu înceta să-și vâre capul. În ciuda a ceea ce Nathalie numea optimismul ei cu adevărat eronat, Jess s-a trezit că ochii i se umpluseră de lacrimi pe neașteptate.

Sunt multe lucruri îngrozitoare cu care te confrunți după ce tatăl copiilor tăi pleacă de acasă: probleme cu banii, furia înăbușită în numele copiilor, felul în care majoritatea prietenelor aflate într-o relație te tratează acum ca pe o potențială hoată de bărbați. Dar mai rău decât toate acestea, mai rău decât nesfârșita, neconținută, afurisită și istovitoare luptă financiară, e faptul că nimeni nu se simte mai singur pe pământ decât un părinte rămas pe cont propriu, care e complet depășit de situație.

Capitolul 2

TANZIE

Douăzeci și șase de mașini stăteau în parcare școlii St. Anne's. Două șiruri a câte treisprezece automobile 4x4 lucioase, așezate față în față, de o parte și de alta a unei alei acoperite cu pietriș. Unele ieșeau, altele intrau lin în spațiile libere, poziționându-se în unghiuri ce aveau în medie patruzeci și unu de grade, înainte ca următorul vehicul din șir să înainteze.

Tanzie le urmărea în vreme ce ea și mama traversau strada din stația de autobuz, pe lângă șoferii care vorbeau la telefoanele mobile, încalcând legea, sau se strâmbau către bebeluși blonzi, cu ochii mari, care stăteau pe banchetele din spate. Mama și-a ridicat bărbia și a început să se joace cu cheile pe care le ținea în mâna liberă, ca și cum ar fi fost cheile de la mașină, iar ea și Tanzie tocmai parcaseră întâmplător undeva în apropiere. Se tot uita peste umăr. Tanzie bănuia că-și făcea griji să nu dea nas în nas cu vreunul dintre clienții pentru care făcea curățenie, iar acesta să o întrebe ce căuta acolo.

Tanzie nu mai fusese niciodată în incinta școlii St. Anne's, deși trecuse de cel puțin zece ori cu autobuzul pe lângă ea, pentru că dentistul ei plătit de sistemul de asigurări își avea cabinetul pe drumul acela. De afară, se vedeau doar un nesfârșit gard viu, tuns într-un unghi de exact nouăzeci de grade (se întreba dacă grădinarul folosea un raportor) și acei arbori uriași, ale căror ramuri atârnavu prietenoase până

aproape de pământ, întinzându-se peste terenul de joacă, de parcă ar fi încercat să-i ocrotească pe copiii de sub ele.

Copiii de la St. Anne's nu se băteau cu ghiozdane, nici nu se adunau buluc în câte un colț al terenului de joacă, lipind pe cineva de zid pentru a-i confisca banii de prânz. Nu existau profesori cu voci plictisite, care să încerce să-i mâne pe adolescenți către sălile de clasă. Fetele nu aveau fustele răsucite de câte șase ori peste curea, nici părul pieptănat pe spate. Nimeni nu fuma. Mulți purtau ochelari. Mama ei a strâns-o ușor de mână. Tanzie ar fi vrut să nu mai pară atât de neliniștită.

– E frumos, nu-i așa, mamă?

Femeia a încuviințat din cap.

– Da.

Răspunsul a sunat ca un chițait.

– Domnul Tsvangarai mi-a spus că absolut toți elevii lor din clasa a douăsprezecea care au făcut matematică au luat 10 sau 10 plus. Asta e bine, nu?

– Grozav!

Tanzie a tras-o ușor de mână pe mama ei, astfel încât să poată ajunge mai repede în biroul directorului.

– Crezi că lui Norman o să-i fie dor de mine când o să am program lung?

– Program lung.

– La St. Anne's orele se termină la șase. Iar marțea și joia e cercul de matematică, și bineînțeles că o să vreau să particip.

– Tanze, a spus mama și s-a oprit.

– Mamă! *Uite!*

O față mergea citind dintr-o carte. O carte adevărată! Nicky spunea că la McArthur, dacă traversezi terenul de joacă cu ochii într-o carte, mănânci bătaie. Cărțile trebuie ascunse, ca țigările.

Mama s-a uitat spre ea. Părea foarte obosită. În ultima vreme, era mereu obosită. A afișat unul dintre acele zâmbete false și au intrat.

– Bună ziua, doamnă Thomas! Bună, Costanza! Îmi pare foarte bine să vă cunosc. Vă rog, luați loc.

Biroul directorului avea un tavan înalt, alb și perfect decorat precum un tort nupțial. La distanțe de câte douăzeci de centimetri erau așezate mici rozete din ipsos alb și exact la jumătatea distanței dintre ele se iveau minusculi boboci de trandafir. Camera era ticsită cu mobilă veche, iar printr-un uriaș bovindou se zărea un bărbat urcat pe un tăvălug, care se mișca înainte și înapoi în mijlocul unui teren de crichet. Cineva așezase pe o măsuță o tavă cu cafele și biscuiți de casă. Lui Tanzie i-au trebuit câteva minute până să-și dea seama că erau pentru ele.

- Pot să iau unul? a întrebat, iar directorul a împins platoul către ea.
- Bineînțeles.
- Cu gura închisă, a murmurat mama.

Erau așa de bune! Se vedea că erau de casă. Și mama obișnuia să facă biscuiți înainte ca tata să plece de acasă, și arătau exact la fel. Tanzie s-a așezat pe marginea canapelei și s-a uitat la cei doi bărbați din fața ei. Cel cu mustață zâmbea întocmai ca o asistentă care se pregătește să-ți facă o injecție. Mama își trăsese poșeta în poală, și Tanzie putea să vadă că acoperea cu mâna colțul ros de Norman. Își legăna un picior.

- Dumnealui e domnul Cruikshank. Șeful catedrei de matematică. Iar eu sunt Daly. Conduc școala aceasta de doi ani.

Mama le-a strâns mâinile și le-a zâmbit la rândul ei. Tanzie ar fi trebuit să repete gestul mamei, dar nu avea urechi decât pentru cuvintele „șeful catedrei de matematică”. A ridicat ochii de la biscuit.

- Predați despre șiruri?
- Predăm.
- Și teoria probabilităților?
- Și asta.

Domnul Cruikshank s-a aplecat spre ea.

- Am văzut rezultatele obținute de tine la teste. Și credem, Costanza, că ar trebui să-ți dai GCSE-ul¹ la matematică anul viitor, ca

¹General Certificate of Secondary Education, calificare foarte riguroasă din punct de vedere academic, recunoscută pe plan internațional de către țările cu sistem educațional similar celui din Marea Britanie, obținută pentru fiecare materie în parte de către elevii din ciclul gimnazial (n.tr.)

să scapi de asta. Fiindcă mie mi se pare că ți-ar cam plăcea problemele de nivel avansat.

Tanzie s-a uitat la el.

- Aveți niște teste concrete?

- Am câteva în sala de alături. Ai vrea să le vezi?

Lui Tanzie nu-i venea să creadă că o mai întreba. S-a abținut să răspundă în maniera zeflemitoare a lui Nicky, mulțumindu-se doar să încuviințeze din cap.

Domnul Daly a servit-o pe mama cu o cafea.

- O să fiu direct, doamnă Thomas. Știți foarte bine că fiica dumneavoastră are un talent ieșit din comun. Rezultate ca ale ei am mai văzut doar o singură dată, și atunci din partea unui elev care a ajuns cercetător științific la Trinity.

Tanzie a dat din cap aprobator, deși era destul de sigură că ea nu voia să facă muncă de cercetare. Toată lumea știe că fetele sunt mai bune la matematică.

Directorul nu s-a oprit din vorbit. Tanzie și-a cam pierdut atenția, fiindcă încerca să vadă câți biscuiți poate să mănânce, așa că n-a auzit decât:

- ... pentru un foarte select grup de elevi, care dau dovadă de o aptitudine neobișnuită, am creat un nou tip de bursă, ce oferă acces egal. Bla, bla, bla. Aceasta i-ar oferi unui copil, care altminteri poate că n-ar beneficia de avantajele unei școli ca aceasta, șansa de a-și realiza potențialul în... Bla, bla. Cu toate că suntem foarte nerăbdători să aflăm cât de mult poate progresa Costanza în domeniul matematicii, am vrea să ne asigurăm că se dezvoltă pe deplin și în alte aspecte ale vieții ei de elev. Avem programe de studii complete în domeniul sportului și al muzicii. Bla, bla, bla... copiii talentați la matematică au deseori vocație și pentru limbi străine. Bla, bla... și teatru. Acesta e un domeniu foarte popular printre fetele de vârsta ei.

- Mie nu-mi place cu adevărat decât matematica, i-a spus Tanzie. Și câinii.

- Păi, în privința câinilor nu avem prea multe de oferit, dar cu siguranță ți-am oferi o mulțime de oportunități să îți dezvolti talentul

matematic. Dar cred că s-ar putea să descoperi cu surprindere ce alte materii îți plac. Cânti la vreun instrument?

Ea a scuturat din cap.

- Vreo limbă străină?

În cameră s-a așternut tăcerea.

- Alte pasiuni?

- Vinerea mergem la înot, a spus mama.

- N-am mai fost la înot de când a plecat tata de acasă.

Mama a zâmbit pieziș.

- Ba am fost, Tanzie!

- O dată. Pe treisprezece mai. Dar acum tu lucrezi vinerea.

Atunci, zâmbetul mamei a devenit cu adevărat ciudat, de parcă se chinuia să-și țină colțurile gurii ridicate.

Domnul Cruikshank a ieșit din încăpere și s-a întors cu testele peste câteva clipe. Tanzie și-a îndesat în gură ultimul biscuit, apoi s-a ridicat pentru a i se alătura profesorului. Avea un teanc întreg de lucrări! Chestii pe care încă nici nu începuse să le învețe!

S-a apucat să le răsfoiască împreună cu el, arătându-i ce studiasse și ce nu, în timp ce pe fundal auzea vocea mamei și pe cea a directorului murmurând mai departe.

- Suntem foarte conștienți de pericolele, psihologice și de altă natură, care se pot ivi atunci când copiii sunt încurajați să avanseze doar într-o singură direcție... Bla, bla, bla... În cazul în care Costanza va veni la noi, deși îi vom considera talentul la matematică un avantaj, îndrumarea de care va avea parte ar fi...

Se părea că totul decurge bine. Tanzie și-a îndreptat atenția spre conținutul foii din fața ei. Putea fi teoria reinnoirii.

- Da, spunea încet domnul Cruikshank, ținând un deget pe pagină. Dar trăsătura curiosă a procesului de reinnoire este aceea că, dacă așteptăm o perioadă predeterminată și apoi observăm cât de mare este intervalul de reinnoire conținut, ar trebui să ne așteptăm să fie mai mare decât un interval de reinnoire mediu.

Știa despre asta!

- Așadar, maimuțelor le-ar lua mai mult să scrie *Macbeth*? a întrebat ea.

- Corect! i-a zâmbit profesorul. Nu știam sigur dacă ai studiat ceva despre teoria reinnoirii.

- De fapt, n-am studiat-o. Dar domnul Tsvangarai mi-a spus cândva despre ea, și am căutat-o pe internet. Mi-a plăcut toată povestea cu maimuțele.

A răsfoit hârtiile. Erau tone de lucrări acolo! Numerele erau pentru ea ca o muzică. Își simțea creierul parcă fremătând, atât de mult își dorea să le citească. Știa că trebuie să meargă la școala aceea.

- Mamă! a spus ea. Nu avea obiceiul să întrerupă pe cineva, dar era prea entuziasmată și nu mai ținea cont de bunele maniere. Crezi că am putea să facem rost de câteva dintre lucrările astea?

Domnul Daly s-a uitat spre ea. Nu părea deranjat de lipsa manierelor.

- Domnule Cruikshank, avem unele în plus?

- Le poți lua pe acestea.

I le-a dat! Așa, pur și simplu! Tanzie a început să se uite pe ele. Afară s-a auzit un clopoțel sunând și a văzut copii trecând pe lângă fereastra biroului, pașii lor scârțâind pe aleea acoperită cu pietriș. A ridicat capul pentru a-i privi. Voia să vadă dacă mai erau și alții care citeau în timp ce mergeau.

- Așadar... ce urmează?

- Ei bine, am dori să-i oferim Costanzei... lui Tânzie... o bursă școlară. Directorul a ridicat un dosar lucios de pe masă. Aici se află programa noastră și documentația relevantă. Bursa acoperă nouăzeci la sută din taxe. E cea mai generoasă pe care a oferit-o vreodată școala aceasta. De regulă, cuantumul maxim este de cincizeci la sută, dată fiind lungă lista de elevi care aspiră să intre aici. Noua bursă este menită să recunoască meritele copiilor înzestrați cu abilități deosebite.

- Ca mine, a spus Tanzie.

- Ca tine.

Directorul a împins platoul spre ea. Cumva înlocuiseră biscuiții de pe platou cu unii noi. Asta chiar era cea mai grozavă școală care a existat vreodată!

- Nouăzeci la sută, a repetat mama.

Și-a pus biscuitul la loc pe farfurioară.

- Înțeleg că există în continuare un angajament financiar considerabil. La care se vor adăuga cheltuielile cu transportul, uniforma și alte activități extrașcolare pe care poate că fata dorește să le facă, de pildă muzica sau excursiile. Însă aș vrea să subliniez faptul că e o ocazie incredibilă. Bărbatul s-a aplecat spre ea. Ne-ar plăcea nespun să te avem aici, Tanzie. Profesorul tău de matematică spune că e o bucurie să lucreze cu tine.

- Îmi place școala, a răspuns ea, întinzând mâna după un alt biscuit. Știu că multora dintre prietenii mei li se pare plictisitoare. Dar eu prefer să stau la școală decât acasă.

Toți au râs stânjeniți.

- Nu din cauza ta, mami! a spus ea și a mai luat un biscuit. Dar mama mea trebuie să muncească mult.

Toată lumea a rămas tăcută.

- Toți trebuie să muncim mult în ziua de azi, a întărit domnul Cruikshank.

- Bun! Sunt multe chestiuni la care să vă gândiți. Și sunt sigur că aveți alte întrebări pentru noi. Însă ce-ar fi să vă terminați cafeaua cât mai stăm de vorbă, apoi să-l chem pe unul dintre elevii noștri ca să vă facă un tur al școlii? După aceea veți putea discuta împreună propunerea noastră.

În seara aceea, mama s-a dus în camera lui Nicky și i-a cerut să intre pe Skype. În fiecare duminică, obișnuia să-i trimită tatei un SMS cu o jumătate de oră înainte, iar el își pregătea calculatorul din casa bunicii, astfel încât Tanzie să poată vorbi cu el. Fata ședea la biroul lui Nicky și încerca să nu se lase distrasă de mica fereastră din colțul ecranului, în care apărea imaginea ei. Întotdeauna o făcea să arate ca și cum ar fi avut un cap de o formă de-a dreptul ciudată.

Doar că nu era duminică.

Tanzie era jos, în grădină, aruncându-i o minge lui Norman. Era convinsă că, într-o bună zi, câinele avea să alerge după minge și să o aducă înapoi. Citise undeva că, prin repetiție, crește de patru ori probabilitatea ca un animal să învețe să facă ceva. Totuși, nu era sigură că Norman putea să numere.

Îl luaseră de la adăpostul pentru animale după ce tata plecase de acasă, iar mama stătuse trează unsprezece nopți la rând, temându-se că aveau să fie uciși în paturile lor de îndată ce lumea își dădea seama că el nu mai era acolo. Minunat cu copiii, un câine de pază fantastic, le spusese cei de la centru. Mama tot zicea:

– Dar e atât de mare!

– Cu atât mai descurajator, îi răspunsese ei, zâmbind jovial. Și am menționat că se înțelege de minune cu copiii?

Doi ani mai târziu, mama spunea că, în esență, Norman e doar o uriașă mașinărie de mâncat și făcut nevoile. Se târa prin casă, năpâr-lind și lăsând în urma lui tot felul de mirosuri urâte. Saliva pe perne și urla în somn, bătând aerul cu labele lui uriașe, de parcă ar fi înotat. Mama zicea că cei de la centru avuseseră dreptate: nimeni nu le-ar fi intrat pe furiș în casă de frică să nu fie asfixiat de Norman.

Renunțase să-i mai interzică să intre în dormitorul lui Tanzie. Când se trezea dimineața, îl găsea întotdeauna întins pe trei sferturi din pat, cu labele lui blănoase așezate de-a curmezișul saltelei, lăsând-o pe față să dărdăie sub un colțișor de plapumă. Mama bombănea întruna din pricina părului și a igienei, dar pe Tanzie n-o deranja. Între ea și Norman se crease o legătură specială. Știa că într-o zi el avea să arate asta.

Pe Nicky îl primiseră când ea avea doi ani. Într-o seară, Tanzie a mers la culcare ca de obicei, iar când s-a trezit, l-a văzut în camera de oaspeți, iar mama a anunțat-o că băiatul avea să rămână și că era fraatele ei. Nu știa dacă avea o legătură specială și cu el, în ciuda faptului că erau pe jumătate înrudiți. Tanzie îl întrebase cândva ce părere are despre zestrea genetică pe care o împărtășesc, iar el îi spusese:

– Gena de fraier ciudat.

I se păruse că putea fi o glumă, însă nu avea destule cunoștințe despre genetică încât să poată verifica.

Tocmai își clătea mâinile la robinetul de afară, când i-a auzit vorbind. Fereastra camerei lui Nicky era deschisă, iar vocile lor răzbăteau până în grădină.

– Ai plătit factura la apă? a întrebat Nicky.

– Nu. N-am apucat să ajung la poștă.

– Scrie că e un ultim avertisment.

– Știi că e un ultim avertisment!

Mama era arțăgoasă, ca întotdeauna când vorbea despre bani. A urmat o pauză. Norman a ridicat mingea, apoi a lăsat-o să cadă lângă picioarele lui Tanzie. A rămas acolo, lipicioasă și dezgustătoare.

– Îmi pare rău, Nicky. Eu... trebuie doar să scap de discuția asta. O să rezolv mâine-dimineață. Îți promit. Vrei să vorbești cu tatăl tău?

Tanzie știa care avea să fie răspunsul. De la o vreme, Nicky nu voia niciodată să stea de vorbă cu tata.

– Bună!

Tanzie s-a dus chiar sub fereastră și a rămas neclintită. Auzea vocea tatei.

– E totul în regulă?

Tata părea încordat. Se întreba dacă el bănuia că se întâmplase ceva rău. Poate că, dacă ar fi crezut că Tanzie e bolnavă de leucemie, s-ar fi întors acasă. Văzuse cândva, la televizor, un film în care părinții unei fete erau divorțați, dar s-au împăcat pentru că ea avea leucemie. Tanzie nu-și dorea cu adevărat să se îmbolnăvească de leucemie, pentru că injecțiile o făceau să leșine și avea un păr destul de frumos.

– Totul e în regulă, a spus mama.

Nu i-a zis despre bătaia încasată de Nicky.

– Ce s-a întâmplat?

O pauză.

– Mama ta a renovat? a întrebat mama.

– Ce?

– Tapet nou.

– Ah! Asta.

Casa bunicii avea tapet nou? Pe Tanzie a cuprins-o un sentiment ciudat. Tata și bunica locuiau într-o casă pe care ea poate că nici n-ar mai fi recunoscut-o. Trecuseră trei sute patruzeci și opt de zile de când își văzuse ultima oară tatăl și patru sute treizeci și trei de zile de când își văzuse bunica.

– Trebuie să discut cu tine despre situația școlară a lui Tanzie.

– De ce? Exagerează cu învățatul?

– Nimic de genul ăsta, Marty. I s-a oferit o bursă la St. Anne's.

- St. Anne's?

- Cei de acolo consideră că talentul ei la matematică e neobișnuit.

- St. Anne's! O spunea de parcă nu i-ar fi venit a crede. Știam că e deșteaptă, dar...

Părea realmente mulțumit. Tanzie s-a lipit cu spatele de zid și s-a ridicat în vârful picioarelor, ca să poată auzi mai bine. Poate că tata avea să se întoarcă dacă ea urma să meargă la St. Anne's.

- Fetița noastră la o școală de fițe, eh?

Vocea îi trăda sentimentul de mândrie. Tanzie și-l imagina pregătindu-și deja povestea pentru amicii lui de la bar. Doar că el nu putea să meargă la bar. Pentru că îi spunea mereu mamei că nu are bani să se distreze.

- Deci, care-i problema?

- Păi... e o bursă importantă. Dar nu acoperă toate costurile.

- Adică?

- Adică tot ar trebui să facem rost de cinci sute de lire pe trimestru. Plus uniforma. Și taxa de înscriere de cinci sute de lire.

Tăcerea care a urmat a fost atât de lungă, încât Tanzie se întreba dacă nu cumva se blocase computerul.

- Au spus că după primul an vom putea depune dosarul pentru o bursă socială. E o subvenție, sau ceva de genul ăsta, iar dacă ești un caz care merită, îți pot da ceva în plus. Dar, practic, noi trebuie să facem rost de aproape două mii de lire ca s-o scoatem la capăt în primul an.

Atunci tata a izbucnit în râs. Un râs adevărat.

- Mă tragi pe sfoară, nu-i așa?

- Nu, nu te trag pe sfoară.

- De unde să scot eu două mii, Jess?

- Mă gândeam doar că așa...

- Eu încă n-am nici măcar o slujbă ca lumea. Pe aici nimic nu merge. Abia... abia mă pun din nou pe picioare. Îmi pare rău, scumpo, dar e imposibil.

- Nu poate să ne ajute mama ta? E posibil să aibă niște economii. Pot să vorbesc cu ea?

- Nu. E... plecată. Și nu vreau s-o tapezi de bani. Are și așa destule griji.

- N-o tapez de bani, Marty! Mă gândeam că poate vrea să-și ajute singurii nepoți.

- Nu mai sunt singurii ei nepoți. Elena a născut un băiețel.

Tanzie stătea nemișcată.

- Nici măcar n-am știut că era însărcinată.

- Da, am vrut să-ți zic.

Tanzie avea un verișor. Și nici măcar nu aflase. Norman s-a trântit la picioarele ei. A privit-o cu ochii lui mari, căprui, apoi s-a rostogolit încet, scoțând un geamăt, ca și cum ar fi fost o treabă extrem de grea doar să zacă întins pe jos. Se tot uita la stăpâna lui, așteptând ca ea să-l mângâie pe burtă, însă Tanzie se străduia prea mult să asculte discuția din casă.

- Păi... ce-ar fi dacă am vinde Rollsul?

- Nu pot să vând Rollsul! O să mă reapuc de afacerea cu nunți.

- Ruginește în garajul nostru de aproape doi ani.

- Știu. Și o să vin să-l iau. Aici pur și simplu n-am un loc sigur în care să-l țin.

Acum vocile deveniseră tăioase. Conversațiile lor se sfârșeau deseori în felul acesta. La început, mama se purta foarte frumos, apoi ceva se întâmpla, și amândoi începeau să-și vorbească pe un ton răstit și încordat. Tanzie a auzit-o pe mama trăgând adânc aer în piept.

- Ai putea măcar să te mai gândești, Marty? Ea chiar își dorește să meargă la școala asta. Își dorește foarte, foarte mult. Când i-a vorbit profesorul de matematică, toată fața i s-a luminat, așa cum n-am mai văzut-o de când...

- De când am plecat.

- N-am vrut să sune așa.

- Deci, totul e din vina mea.

- Nu, nu e deloc din vina ta, Marty. Dar n-am de gând să stau aici și să mă prefac că plecarea ta a fost o mare distracție pentru ei. Tanzie nu pricepe de ce nu vii s-o vizitezi. Nu pricepe de ce te vede foarte rar.

- Nu-mi permit costul drumului, Jess. Știi asta. N-are nici un rost să te legi iar și iar de mine. Am fost bolnav.

– Știi că ai fost bolnav.

– Ea poate să vină să mă vadă oricând. Ți-am mai spus. Trimite-i pe amândoi în vacanță.

– Nu pot. Sunt prea mici ca să bată singuri atâta drum. Și nu-mi permit să plătesc bilete pentru toți trei.

– Presupun că și asta e tot din vina mea.

– Of, pentru Dumnezeu!

Tanzie și-a înfipt unghiile în carnea palmelor. Norman se uita în continuare la ea, așteptând.

– Nu vreau să mă cert cu tine, Marty, a spus mama cu glas scăzut și precaut, ca atunci când un profesor încearcă să-ți explice un lucru pe care ar fi trebuit să-l știi deja. Vreau doar să te gândești dacă ai putea contribui în vreun fel la treaba asta. I-ar schimba viața lui Tanzie. Ar însemna că ea nu va trebui să se chinuie niciodată așa cum... ne chinuim noi.

– Nu poți să spui asta.

– Cum adică?

– Tu nu te uiți la știri, Jess? Toți absolvenții de facultăți sunt șomeri. Nu contează studiile. Tot va trebui să se lupte. Tot va trebui să se zbată. Tata a făcut o pauză. Nu. N-are nici un rost să ne îngropăm în datorii doar pentru asta. Bineînțeles că asemenea școli o să-ți spună că totul e special, și că ea e specială, și că șansele ei în viață o să fie uimitoare dacă o să fie eleva lor, et cetera, et cetera. Cu asta se ocupă.

Mama n-a spus nimic.

– Nu, dacă e atât de deșteaptă pe cât zic ei, atunci o să-și croiască propriul drum. Va trebui să meargă la McArthur ca toți ceilalți copii.

– Ca nemernicii ăia mici, care-și petrec tot timpul punând la cale cum să-l stâlcească în bătaie pe Nicky. Sau ca fetele care poartă un strat de fard de zece centimetri și nu vor să participe la ora de educație fizică ca nu cumva să-și rupă vreo unghie. Ea n-o să se integreze acolo, Marty! Pur și simplu, n-o să-și găsească locul.

– Acum vorbești ca o snoabă.

– Nu, vorbesc ca o persoană care acceptă că fiica ei e puțin diferită. Și că s-ar putea să aibă nevoie de o școală care să primească asta cu bucurie.

- Nu pot, Jess. Îmi pare rău. Acum părea distrat, ca și cum ar fi auzit ceva în depărtate. Uite ce e. Trebuie să plec. Roag-o să mă caute duminică pe Skype.

A urmat o lungă tăcere.

Tanzie a numărat până la paisprezece.

A auzit ușa deschizându-se, apoi glasul lui Nicky.

- A mers bine, deci.

S-a aplecat și l-a mângâiat în sfârșit pe burtă pe Norman. A închis ochii, ca să nu vadă lacrima care căzuse pe blana lui.

- Noi am mai jucat la loterie în ultima vreme?

- Nu.

De data asta tăcerea a durat nouă secunde. Apoi, în aerul încremenit, a răsunat glasul mamei:

- Ei bine, cred că am face bine să începem.

Capitolul 3

ED

Ed se afla în sala destinată programatorilor, bând cafea cu Ronan, când pe ușă a intrat Sidney. În spatele lui se afla un bărbat pe care îl recunoștea vag. Încă unul dintre Ția La Costum. În hainele lor gri, mohorâte, cu mutrele lor care parcă prevesteau sfârșitul lumii, semănau cu doi Martori ai lui Iehova.

- Te căutam.
- Ei bine, ne-ai găsit.
- Nu pe Ronan, pe tine.

Ed i-a studiat preț de câteva clipe, așteptând, apoi a aruncat o minge roșie cu spumă înspre tavan și a prins-o. S-a uitat pieziș la Ronan. Trecuseră optsprezece luni în cap de când Investacorp cum-părase jumătate din acțiunile companiei, însă ei tot îi considerau Ția La Costum. Era una dintre cele mai eufemistice porecle pe care le foloseau în particular.

- Cunoști o femeie pe nume Deanna Lewis?
- De ce?
- I-ai dat vreo informație despre lansarea noului software?
- Ce?
- E o simplă întrebare.

Ed s-a uitat când la unul, când la altul. Atmosfera devenise ciudat de apăsătoare. A simțit o greutate în stomac.

- S-ar putea să fi sporovăit despre serviciu. Nimic anume, din câte îmi amintesc.

- Deanna Lewis? a spus Ronan.

- Trebuie să fii explicit în privința asta, Ed. I-ai dat vreo informație despre lansarea SFAX?

- Nu. Poate. Ce-i asta?

- Poliția e jos, îți perchiziționează biroul, împreună cu doi cara-ghioși de la FSA¹. Fratele ei a fost arestat pentru tranzacționare la bursă bazată pe deținere de informații confidențiale, pe care tu le-ai divulgat despre lansarea softului.

- Ha-ha-ha! Amuzant.

- Deanna Lewis? Deanna Lewis a noastră?

Ronan a început să-și ștergă ochelarii, gest pe care îl făcea când era neliniștit.

- Deanna Lewis a voastră?

- O știm din facultate.

- Zău? Ei bine, fondul de investiții al fratelui ei a câștigat 2,6 milioane de dolari în prima zi de tranzacționare. Ea singură a încasat o sută nouăzeci de mii în contul personal.

Cei doi nu râdeau.

- Fondul de investiții al fratelui ei?

- Da, fondul lui de investiții.

- Nu pricep, a spus Ronan. Ce-i asta?

- O să-ți explic în amănunt. Deanna Lewis a fost înregistrată discutând cu fratele ei despre ce i-a zis Ed cu priviri la lansarea SFAX. Potrivit spuselor ei, a aflat de la Ed că urma să fie un eveniment uriaș. Și ghici ce? Două zile mai târziu, fondul fratelui ei era printre cei mai mari cumpărători de acțiuni. Ce i-ai spus mai exact?

Ronan s-a uitat lung la el. Ed se lupta să-și adune gândurile. Când a înghițit în sec, s-a auzit groaznic de tare. Prin toată sala, cei din

¹ Financial Services Authority (FSA), instituție guvernamentală înființată în 1997, cu scopul de a reglementa piața serviciilor financiare din Marea Britanie. A fost desființată în 2013, în urma eșecului politicilor de reglementare pe fondul crizei financiare mondiale. (n.tr.)

echipa de dezvoltare trăgeau cu ochiul pe deasupra panourilor despărțitoare ale birourilor.

– Nu i-am spus nimic, a clipit Ed. Nu știu. Poate i-oi fi zis ceva. De parcă era un secret de stat.

– Era un nenorocit de secret de stat, Ed! Asta se numește tranzacționare bazată pe informații confidențiale. Ea susține că i-ai divulgat date, ore. I-a spus că firma urma să facă o avere.

– Atunci minte! Îndrugă verzi și uscate. Am avut o... aventură.

– Voiai să i-o tragi fetei, așa că tu i-ai îndrugat verzi și uscate, ca s-o impresionezi.

– N-a fost așa.

– Ai făcut sex cu Deanna Lewis?

Ed simțea că îl arde privirea mioapă a lui Ronan. Sidney a ridicat mâinile și s-a întors către bărbatul din spatele lui.

– Trebuie să-ți suni avocatul.

– Dar cum se poate ca eu să am probleme? Ca și când aș fi tras vreun folos din asta.

– Fondul de investiții al lui Michael Lewis a fost singurul și cel mai mare investitor în Mayfly în săptămâna dinaintea lansării SFAX.

– Eu nici măcar nu știam că fratele ei are un fond de investiții.

Sidney a aruncat o privire peste umăr. Ochii din sală au găsit brusc chestii interesante de văzut pe birourile lor. El a coborât glasul.

– Trebuie să pleci acum. Vor să te interogheze la secția de poliție.

– Ce? E o nebunie. Am o ședință în douăzeci de minute. Nu mă duc la nici o secție de poliție.

– Și, evident, ești suspendat până când lămurim povestea asta.

Ed i-a răs în față.

– Glumești? N-ai cum să mă suspenzi. E compania mea! A aruncat mingea în aer și a prins-o iar, întorcându-le spatele celor doi. Nimeni nu s-a clintit din loc. Nu plec. Compania e a noastră. Spune-le, Ronan!

S-a uitat la Ronan, însă acesta și-a ferit privirea. Atunci Ed s-a uitat la Sidney, care n-a făcut decât să clatine din cap. Apoi s-a uitat la cei doi bărbați în uniformă, care apăruseră în spatele lui, la secretara lui, care-și dusesese mâna la gură, și la fâșia de mochetă care deja se

eliberase între el și ușa biroului. Mîngea de spumă a căzut fără zgomot pe podea, între picioarele lui.

Deanna Lewis. Poate nu cea mai frumoasă fată, dar categoric cea care primise cel mai mare punctaj din tot campusul în sistemul de notare „Fete cu care ți-ai trage-o fără să trebuiască să bei patru halbe de bere mai întâi“, inventat de Ed și Ronan. De parcă ea s-ar fi uitat la vreunul din ei! Ed bănuia că atunci când Deanna trecea prin laboratorul de informatică, ei aveau mutrele a doi bazeți care se uită cum trece un hamburger.

Ar fi fost în stare să pună pariu că ea nu-i observase existența nici măcar o dată în cei trei ani de facultate, cu excepția acelei zile în care ploua cu găleata, iar Deanna era la gară și îl rugase s-o ducă cu Miniul lui înapoi la cămin. Se fâstăcise atît de tare cît timp ea stătuse pe locul pasagerului, încât abia dacă reușise să îngaime ceva în afară de cuvintele „nici o problemă“, puțin gătuite, rostite în clipa în care o lăsase să coboare la destinație. Ea îi aruncase o privire ce-i dădea de înțeles că se uita la prea multe telenovele australiene, apoi se oprise să-și dezlipască un ambalaj gol de chipsuri de pe talpa cizmei, lăsându-l cu delicatețe să cadă înapoi pe podeaua mașinii.

Iar dacă Ed era îndrăgostit, Ronan era lulea. Pe el, iubirea îl trăgea în jos ca o ganteră din desenele animate, speranțele lui bazându-se pe dovezi mai puțin consistente decît firele de praf. Îi scria poezii, îi trimitea flori anonime de Sfântul Valentin, îi zâmbea plin de speranță cînd stăteau la coadă pentru cină și încerca să nu se arate zdrobit cînd ea nu-l lua în seamă. În cele din urmă, a devenit filosof. Nu i-au trebuit decît trei ani. El și Ed au înțeles amîndoi că o fată atît de frumoasă, aflată atît de sus în ierarhia socială a campusului, nu și-ar face timp pentru nici unul din ei. Iar după ce au absolvit, și-au pus afacerea pe picioare și au înlocuit gîndurile legate de femei cu cele legate de software, pînă cînd au ajuns chiar să le prefere pe cele din urmă. Deanna Lewis a intrat în acel ciudat sertăraș cu amintiri pe care-l scoți la lumină cînd bei prea mult și vrei să le demonstrezi colegilor că ai avut un soi de viață socială în facultate, că nu ți-ai petrecut toți cei trei ani pitit în spatele unui ecran.

– Ah... Deanna Lewis! obișnuiau să-și spună ei unul altuia, privind în zare, ca și cum ar fi putut s-o vadă plutind cu încetinitorul peste capetele tovarășilor de pahar.

Sau, din când în când, despre vreo altă fată care stătea la bar:

– E drăguță. Dar nu-i Lewis.

Iar apoi, cu trei luni în urmă, la vreo șase luni după ce Lara plecase, luând cu ea apartamentul din Roma, jumătate din pachetul lui de acțiuni și ceea ce mai rămăsese din apetitul lui Ed pentru relații, Deanna Lewis îl contactase pe Facebook. Locuise la New York timp de doi ani, dar urma să se întoarcă și voia să reia legătura cu câțiva dintre vechii prieteni din facultate. El își mai amintea de Reena? Și de Sam? Era prin preajmă ca să bea ceva cu ei?

Mai târziu, avea să i se facă rușine că nu-i spusese lui Ronan. Dar, își zisese el, Ronan era ocupat cu îmbunătățirea noului soft. Îi luase o groază de timp să o uite pe Deanna. Era la primele întâlniri cu fata aceea de la cantina pentru săraci. De ce să tulbure din nou apele? La drept vorbind, Ed încă se simțea prins în mocirla de după divorț. Nu mai ieșise în oraș cu o femeie de o veșnicie. Iar o părticică din ființa lui voia ca Deanna Lewis să vadă în ce fel se transformase de un an încoace, de când își vânduse compania.

Deoarece se dovedea că banii pot să-ți cumpere pe cineva care să-ți pună la punct garderoba, tenul și părul. Pot să-ți cumpere un antrenor personal. Ed Nicholls nu mai semăna cu acel tocilar fâstăcit din Mini Cooper. Nu afișa cu ostentație semnele bogăției, însă știa că, la treizeci și trei de ani, acestea îl învâluiau precum un parfum nevăzut.

S-au întâlnit la un bar din Soho. Deanna și-a cerut scuze: Reena (o mai ținea minte pe Reena?) contramandase în ultima clipă. Avea un copil. Deanna a ridicat ușor batjocoritor dintr-o sprânceană în momentul în care a rostit cuvintele. Sam, și-a dat el seama mult după aceea, n-a mai apărut niciodată. Deanna nu a întrebat nici măcar o dată despre Ronan.

Ed nu-și mai putea lua ochii de la ea. Arăta exact la fel, dar mai bine. Avea un păr brunet, frumos coafat, ce-i sălta pe umeri ca într-o reclamă la șampon, și pierduse orice urmă de grăsime din obraji. Era mai amabilă decât și-o amintea, mai umană. Poate că până și fetele

de aur sunt aduse puțin cu picioarele pe pământ, odată ieșite dintre zidurile universității. Râdea la toate glumele lui. Din când în când, Ed o privea pieziș, ca s-o vadă clipind spre el, observându-i acel licăr de surprindere pricinuit de faptul că el nu mai era omul pe care și-l amintea. Asta îl făcea să se simtă bine.

S-au despărțit după două ore, și el s-a mirat întru câtva când ea l-a sunat, două zile mai târziu, pentru a-i sugera o nouă întâlnire. De data asta, au mers într-un club, și Ed a dansat cu ea, iar când Deanna și-a ridicat brațele deasupra capului, a trebuit să se concentreze din răspuțeri să nu și-o imagineze țintuită de un pat. După al treilea sau al patrulea pahar, femeia i-a explicat că tocmai ieșise dintr-o relație. Despărțirea fusese îngrozitoare. Nu știa sigur dacă voia să se mai implice în ceva serios. El a rostit toate replicile cuvenite. I-a povestit despre Lara, fosta lui soție, și despre felul în care îi spusese ea că profesia avea să rămână întotdeauna prima ei dragoste și că e nevoită să-l părăsească pentru a-și păstra sănătatea mintală.

- Cam melodramatic, a comentat Deanna.

- E italiancă. Și actriță. La ea totul e melodramatic.

- A fost, l-a corectat Deanna.

L-a privit drept în ochi când i-a spus asta. L-a întrebat despre serviciu și n-a ezitat să-și manifeste admirația pentru ceea ce realizase el cu compania.

- Vreau să zic, eu sunt complet nepricepută la tehnologie, i-a mărturisit ea. Dar sună grozav.

Căpătase un ușor accent american. Își ținea piciorul lipit de al lui.

Ed a încercat să-i explice. Ea îi privea gura în timp ce vorbea, ceea ce îi distrăgea atenția într-un fel ciudat. I-a povestit tot: primele versiuni de probă pe care el și Ronan le creaseră în dormitorul lui, hibeles programelor, întâlnirile cu un magnat din mass-media care îi dusese în Texas cu avionul lui particular și îi înjurase când ei îi refuzaseră oferta de cumpărare.

I-a vorbit despre ziua în care făcuseră oferta publică, când stătuse pe marginea căzii din baie, uitându-se pe telefon cum prețul acțiunilor crește vertiginos, și începuse să tremure pe măsură ce realiza cât de mult urma să i se schimbe viața.

- Chiar atât de bogat ești?

- Îmi merge bine.

- Definește „bine“.

Și-a dat seama că mai avea doar *atâtica* până să pară un neobrăzat.

- Mă rog... îmi mergea mai bine înainte să divorțez, evident... îmi merge bine. Știi, mie nu prea-mi pasă de bani. A ridicat din umeri. Pur și simplu îmi place munca mea. Îmi place compania. Îmi place să am idei și să le transpun în lucruri care chiar funcționează în beneficiul oamenilor.

- Dar ați vândut firma?

- Începea să se extindă prea mult, și mi s-a spus că, dacă am vinde-o, tipii la costum s-ar putea ocupa de toate chestiunile financiare. Pe mine nu m-a interesat niciodată aspectul ăsta. Pur și simplu dețin o grămadă de acțiuni. S-a uitat cu atenție la ea. Ai un păr foarte frumos.

Habar n-avea de ce Dumnezeu spusese așa ceva.

În taxi, ea l-a sărutat. Cu o mână subțire, ale cărei unghii erau perfect îngrijite, Deanna Lewis i-a întors încet fața către a ei și l-a sărutat. Deși trecuseră mai bine de doisprezece ani de la absolvirea facultății (perioadă în care Ed Nicholls fusese pentru scurtă vreme căsătorit cu o manechină/actriță/orice o mai fi fost), un glas firav în mintea lui repeta neîncetat: *Deanna Lewis mă sărută*. Și nu numai atât: și-a ridicat fusta, și-a lăsat un picior lung și subțire să-i alunece peste trupul lui și, aparent fără să-l ia în seamă pe taximetrist, l-a sărutat pe Ed pe față, apoi pe gât, strecurându-și mâinile pe sub cămașa lui, până când el nu a mai fost în stare să vorbească ori să gândească. Iar când a ajuns în fața casei lui, trebuind să achite cursa, a vorbit cu glas răgușit, ca un neghiob, și nu numai că n-a așteptat restul, dar nici măcar nu s-a uitat să vadă ce se afla în teancul de bancnote pe care i l-a întins șoferului.

Sexul a fost grozav. Oh, Doamne, ce bine a fost! Deanna știa trucuri de filme porno, pentru Dumnezeu! Când făcea sex cu Lara, în ultimele luni ale căsniciei lor, Ed se simțea de parcă soția lui i-ar fi acordat o favoare, condiționată de niște reguli numai de ea pricepute: dacă el îi acordase suficientă atenție, dacă petrecuseră îndeajuns de mult timp împreună, dacă o scosese la cină în oraș, dacă înțelegea

cât îi rănise sentimentele. Uneori, imediat după ce terminau, Lara îi întorcea spatele, ca și cum el ar fi făcut ceva îngrozitor.

Însă când Deanna Lewis îl privea, ochii ei păreau a se aprinde cu un soi de lăcomie venită din interior. Oh, Dumnezeu! *Deanna Lewis!*

La sfârșit, ea s-a întins în pat, și-a aprins o țigară și a spus:

– Aproape că m-am lăsat de fumat, dar după asta...

Și a chicotit gutural.

– S-ar putea să mă apuc și eu.

Apoi, după ce ea și-a terminat țigara, i-a făcut un sex oral grozav, încât Ed a bănuț că până și vecinii de jos s-ar putea să-și aprindă câte o țigară.

Noaptea următoare, Deanna a rămas la Ed, apoi a plecat acasă fără tragere de inimă. De luni până vineri, ea stătea în Fulham, împreună cu fratele ei, iar weekendurile și le petrecea în Bristol, la părinții ei. În acea primă săptămână, i-a scris zilnic e-mailuri și l-a sunat de trei ori. Ed nu i-a spus lui Ronan. I-a trimis mesaje Deannei în timp ce stătea în patul lui, cu laptopul, un ocean de lumină, în mijlocul plăpumii uriașe, și a încercat să nu se gândească la ea. Doar își omorau timpul, și-a spus el. Nu era nimic serios. Era puțin probabil ca Ronan să dea vreodată nas în nas cu ea.

În plus, el și Deanna tocmai trecuseră prin niște despărțiri dure-roase. Discutaseră despre cinismul cu care priveau relațiile, despre cât de bine e să te pui pe picioare de unul singur. Apoi, într-o seară, Ed a băut câteva pahare. Era într-o dispoziție cam melancolică. A stat pe gânduri timp de treizeci de secunde, apoi a tastat: „Vino la mine weekendul ăsta“.

„Nu pot“, a urmat replica.

„De ce?“

„Falită.“

Ed s-a gândit la felul în care părul ei lung, brunet se revărsa printre degetele lui, cât de bine era să aibă pe altcineva în minte în afară de Lara. Și a scris: „Plătesc eu. Vino!“

Deanna a sosit vineri seară. Au colindat barurile din împrejurimi, s-au plimbat pe malul fluviului, au luat prânzul la un pub. Ea l-a luat

de braț, iar Ed s-a trezit holbându-se la degetele ei și exclamând în sinea lui: *Deanna Lewis! Mă culc cu Deanna Lewis!* Era amuzantă și plină de viață. Avea un zâmbet care te făcea să-i zâmbești la rândul tău. Și era atât de bine să faci sex fără să fie măcinat de sentimente de vinovăție și fără să se teamă că femeia de lângă el îi fură portofelul în timp ce doarme.

Duminică seară au servit o masă pe cinste, au băut multă șampanie, apoi s-au întors în apartamentul lui. Ea purta niște chiloți din mătase înnebunitori, cu funde de o parte și de alta, de care puteai să tragi astfel încât bucata de material să-i alunece în jos pe coapse, ca o undă de apă. După ce au terminat, Deanna a rulat o țigară de marijuana și, cu toate că el nu obișnuia să fumeze, Ed s-a lăsat cuprins de o amețelă plăcută, și-a odihnit degetele în părul ei mătăsos și a simțit că, de fapt, viața e destul de frumoasă.

Atunci, ea i-a spus:

– Le-am povestit părinților mei despre noi.

Lui îi venea greu să se concentreze.

– Părinților tăi?

– Nu te deranjează, nu-i așa? Pur și simplu, e atât de bine... să simt că... mi-am găsit din nou locul undeva, știi?

Ed s-a pomenit fixând cu privirea un punct din tavan. E în regulă, și-a spus el. Mulți oameni le spun tot felul de chestii părinților. Chiar și după două săptămâni.

– Am fost tare deprimată. Iar acum mă simt pur și simplu... S-a uitat la el, radiind... fericită. Parc-aș fi nebună de fericire. Adică mă trezesc și mă gândesc la tine. Ca și cum totul o să fie bine.

Ed își simțea gura ciudat de uscată. Nu știa sigur dacă din cauza țigării.

– Deprimată? a întrebat el.

– Acum sunt bine. Mă rog, părinții mei au fost foarte înțelegători. După ultimul episod, m-au dus la doctor și mi-au făcut rost de pastile. Iar asta categoric m-a ajutat. Se pare că medicamentele îți diminuează inhibițiile, dar nu pot spune că s-a plâns cineva! HA-HA-HA-HA!

Ed i-a întins țigara.

- Pur și simplu simt totul foarte intens, știi? Psihiatrul meu zice că sunt neobișnuit de sensibilă. Unii oameni trec valvârtej prin viață. Eu nu sunt așa. Uneori, citesc despre un animal care a murit sau despre un copil care a fost ucis undeva, într-o altă țară, și pe urmă plâng, la propriu, toată ziua. La propriu! Așa eram și în facultate. Mai ții minte?

- Nu.

Deanna și-a așezat mâna pe mădularul lui. Ed și-a dat brusc seama că acesta nu avea să se trezească la viață.

Femeia a ridicat ochii spre el. Părul îi acoperea jumătate din față, așa că a suflat pentru a-l îndepărta.

- E o mare dezamăgire să-ți pierzi slujba și casa. N-ai idee cum te simți când ești cu adevărat falit. S-a uitat la Ed, ca și cum ar fi cumpănit cât să-i spună. Vreau să spun falit în adevăratul sens al cuvântului.

- Cum... cum adică?

- Păi... de exemplu, îi datorez fostului meu o grămadă de bani, dar i-am zis că nu pot să-i dai înapoi. În momentul de față am prea multe restanțe pe cardul de credit. Cu toate astea, el continuă să mă sune întruna și să mă bată la cap. E foarte stresant! Nu pricepe cât de stresată ajung să fiu.

- Despre ce sumă e vorba?

- Oh! Una considerabilă.

- Cât? a insistat Ed, deși nu era sigur că voia să afle.

Deanna i-a spus. În timp ce el rămăsese uluit, ea a continuat:

- Și nu te oferi să mă împrumuți. N-aș lua bani de la iubitul meu. Asta complică prea mult lucrurile. Dar e un coșmar.

Ed a încercat să nu se gândească la semnificația faptului că ea folosea cuvântul „iubit”. Și-a coborât privirea și a văzut că buza ei de jos începuse să tremure. A înghițit în sec.

- Ăăm... ești bine?

Zâmbetul ei a fost prea grăbit, prea larg.

- Sunt bine! Mulțumită ție, acum mă simt cu adevărat bine.

Deanna și-a trecut un deget peste pieptul lui.

- Oricum. A fost grozav că nu am fost nevoită să mă gândesc la bani. M-am simțit ca-n rai când am ieșit la cină în localuri frumoase, fără să mă întreb cum o să mi le permit.

I-a sărutat un sfârc.

În noaptea aceea, ea a dormit cu un picior așezat peste trupul lui. Ed însă a rămas perfect treaz, dorindu-și să-l poată suna pe Ronan.

Deanna s-a întors și în vinerea următoare, și în vinerea de după aceea. Nu a înțeles aluziile lui Ed când spunea că are treburi de făcut în weekend. Tatăl ei îi dăduse bani pentru ca ei doi să poată lua masa în oraș.

– Zice că e o mare ușurare să mă vadă din nou fericită.

Când a văzut-o cum traversează în pas vioi strada dinspre stația de metrou, Ed i-a spus că e răcit. Poate ar fi mai bine să nu-l sărute.

– Nu mă deranjează. Ce-i al tău e și al meu, i-a răspuns ea și s-a lipit de fața lui timp de treizeci de secunde.

Au mâncat la pizzeria locală. Pe Ed începuse să-l cuprindă, automat, o vagă senzație de panică ori de câte ori dădea cu ochii de ea. Deanna avea mereu „emoții“ legate de diverse lucruri. Vederea unui autobuz roșu o făcea fericită, vederea unei plante ce se ofilea într-un ghiveci din vitrina unei cafenele o făcea să se smiorcăie. Avea reacții deplasate în toate privințele. Le zâmbea prea multor oameni. Uneori era atât de ocupată să vorbească, încât uita să mănânce cu gura închisă. Când se afla în apartamentul lui, lăsa ușa deschisă la baie atunci când urina. Se auzea de parcă s-ar fi ușurat un cal venit în vizită.

Ed nu se simțea pregătit pentru așa ceva. Femeia era pur și simplu prea dependentă. Prea dezordonată. Prea din cale-afară. Ed își dorea să rămână singur în apartament. Tânjea după liniștea, după ordinea rutinei lui. Nu-i venea să creadă că se simțise vreodată singur.

În noaptea aceea, i-a spus că nu vrea să facă sex.

– Mă simt foarte obosit.

– Sunt sigură că te-aș putea trezi...

Deanna a început să scormonească în josul plăpumii, iar Ed s-a văzut nevoit s-o târască efectiv în sus. A urmat o luptă care, în alte condiții, poate că ar fi fost amuzantă: ea, cu gura deschisă, gata să-i apuce organele genitale, el, trăgând-o cu disperare de subsuori.

– Zău! Deanna! Nu... nu acum.

- Atunci putem să ne cuibărim unul lângă altul. Acum știu că nu mă vrei doar pentru trupul meu!

L-a împresurat cu brațul și a scos un mic scâncet de plăcere, asemenea unui animăluț.

Ed Nicholls a rămas întins acolo, în întuneric, cu ochii larg deschiși. Uitase, în cei patru ani de întâlniri și apoi de căsnicie cu Lara, cât de repede îți poți schimba percepția despre o persoană care din cea mai dezirabilă pe care ai văzut-o vreodată se poate transforma într-o ființă din pricina căreia ai fi în stare și să-ți rupi o mână ori un picior, dacă asta ar însemna să scapi de ea. A tras aer în piept.

- Deci... Deanna... ääm... weekendul viitor va trebui să plec într-o călătorie de afaceri.

- În vreun loc plăcut? a întrebat ea, trecându-și gânditoare degetul de-a lungul coapsei lui.

- Ääm... Geneva.

- Ooh, frumos! Să mă pitesc la tine în valiză?

- Ce?

- Aș fi acolo, așteptându-te în camera de hotel. Când te-ai întoarce de la întâlniri, ți-aș putea descreși fruntea.

A întins un deget și l-a mângâiat pe frunte. Ed a reușit cu greu să nu se cutremure.

- Serios? Drăguț. Dar nu e genul ăla de călătorie.

- Ai mare noroc. Mie-mi place la nebunie să călătoresc. Dacă n-aș fi atât de lefteră, imediat m-aș urca din nou într-un avion.

- Chiar așa?

- Călătoriile sunt pasiunea mea. Ador să fiu un spirit liber, să merg încotro am chef.

Ea s-a întins, a scos o țigară din pachetul de pe noptieră și a aprins-o.

- Așadar, ți-ar plăcea să călătorești iar?

- Aș zbughi-o ca din pușcă.

Ed a mai stat o vreme, cufundat în gânduri.

- Ai ceva hârtii de valoare?

Deanna s-a rostogolit jos de pe el și s-a sprijinit pe perna ei.

- Câteva. Cred că mi-au rămas moștenire de la bunica. O sută de acțiuni la nu știu ce societate de construcții și alte două sute la

Woolworth. Hah! a râs ea cu jumătate de gură. Și să nu-mi sugerezi să pariez pe bursă, Ed! Nu mi-au mai rămas destui bani pentru jocuri de noroc.

El s-a trezit vorbind înainte să-și dea seama cu adevărat ce spune.

- Nu e un joc de noroc.

- Ce nu e?

- Avem o chestie care urmează să iasă pe piață. Peste câteva săptămâni. O să revoluționeze domeniul.

- O chestie?

- Nu pot să-ți spun prea multe. Dar lucrăm la ea de ceva vreme. O să ne propulseze acțiunile foarte sus. Tipii care se ocupă de afacerea noastră sunt grămadă pe treaba asta.

Ea a rămas tăcută lângă el.

- Mă rog, știu că n-am vorbit cine știe cât despre munca mea, dar chestia asta o să aducă bani frumoși.

Deanna nu părea convinsă.

- Îmi ceri să-mi pun la bătaie ultimele lire pentru ceva ce nici măcar nu știu cum se cheamă?

- Nu trebuie să știi cum se cheamă. Trebuie doar să cumperi câteva acțiuni ale companiei mele. Ed s-a răsucit pe o parte. Uite ce e, tu faci rost de câteva mii de lire, iar eu îți garantez că în două săptămâni o să ai destul cât să-ți achiți datoria față de fostul tău iubit. Și pe urmă o să fii liberă. Și o să poți face tot ce-ți dorești! O să poți merge unde poțefști!

A urmat o lungă tăcere.

- Așa faci tu bani, Ed Nicholls? Te culci cu femeile și pe urmă le convingi să dea mii de lire pe acțiuni ale companiei tale?

- Nu, e...

Deanna s-a întors către el, și atunci a văzut că glumise. L-a mângâiat pe obraz.

- Ești tare dulce cu mine. Iar intenția ta e minunată. Dar în clipa asta n-am câteva mii de lire la îndemână.

Ed a eliberat pe gură cuvintele până să realizeze ce spunea.

- Îți împrumut eu banii. Dacă o să te alegi cu un câștig, o să mi-i dai înapoi. Dacă nu, atunci e vina mea că ți-am dat un sfat bun prost.

Deanna a început să râdă, dar s-a oprit când a înțeles că el nu glumea.

- Ai face tu asta de dragul meu?

El a ridicat din umeri.

- Sincer? Cinci mii de lire n-au prea mare importanță pentru mine în momentul de față.

Aș da și de zece ori mai mult, dacă asta ar însemna să te văd plecată.

Ochii ei s-au mărit de uimire.

- Uau! E cel mai frumos gest pe care l-a făcut vreodată cineva pentru mine.

- Oh... mă îndoiesc.

În dimineața următoare, înainte ca ea să plece, Ed i-a scris un cec. Deanna tocmai își prindea părul într-o agrafă, strâmbându-se în oglinda de pe hol. Răspândea un vag miros de mere.

- Lasă-l necompletat, i-a spus ea, când a observat ce făcea Ed. O să-l rog pe fratele meu să se ocupe. Se pricepe la cheștiile astea cu hârtii de valoare. Ce ziceai că trebuie să cumpăr?

- Tu vorbești serios?

- N-am ce face. Nu-s în stare să gândesc limpede când sunt lângă tine. Și-a strecurat mâna în chiloții lui. O să-ți înapoiez banii cât pot de repede. Promit!

- Poftim! Ed a întins mâna spre o carte de vizită și a făcut un pas înapoi. Țasta e numele firmei. Și să faci ce ți-am spus! Pe cuvântul meu că o să te ajute. Nu pot accepta să te simți încolțită!

Înăbușise acea voce din mintea lui care-l avertiza că se află în primejdie. Falsa lui veselie răsuna între pereții apartamentului.

După aceea, Ed a răspuns la aproape toate e-mailurile ei. S-a arătat jovial, fără a-și lua vreun angajament. I-a scris despre plăcerea de a-și fi petrecut timpul cu cineva care înțelege cât de ciudat te simți când tocmai ai ieșit dintr-o relație serioasă și cât de important e să stai singur pentru o vreme. Ea nu i-a dat nici o replică. În mod bizar, nu i-a spus nimic anume nici despre lansarea produsului, nici despre faptul că valoarea acțiunilor atinsese cote astronomice. Negreșit câștigase peste o sută de mii de lire. Poate că era prea ocupată să înfigă ace

într-o poză cu el. Poate că pierduse cecul. Poate că era în Guadalupe. De fiecare dată când se gândea la ce făcuse, lui Ed i se întorcea stomacul pe dos. A încercat să nu se mai gândească.

Și-a schimbat numărul de mobil, spunându-și că din greșeală a uitat să o anunțe și pe Deanna. În cele din urmă, e-mailurile ei au început să se rărească. S-au scurs două luni, timp în care Ed l-a invitat pe Ronan de câteva ori, seara, în oraș. Amândoi se plângeau de Aia La Costum, iar Ed își asculta prietenul cumpănind avantajele și dezavantajele fetei de la cantina pentru săraci și simțea că învățase o lecție valoroasă. Sau evitase un pericol. Nu știa sigur care din cele două.

Apoi, la două săptămâni după lansarea SFAX, Ed stătea tolănit în sala programatorilor, aruncând alene cu o minge de spumă spre tavan și ascultându-l pe Ronan cum discută despre cea mai bună soluție de a remedia o eroare a programului de plată, când a intrat Sidney, directorul financiar, iar el a înțeles brusc că îți poți crea singur probleme mult mai mari decât iubitele prea insistente.

- Ed!

- Ce?

O scurtă pauză.

- Așa răspunzi tu la telefon? Pe bune? Mai exact, la ce vârstă o să capeți și tu niște bune maniere?

- Bună, Gemma, a oftat Ed, apoi și-a aruncat un picior peste marginea patului, astfel încât să stea așezat.

- Ai zis că o să dai un telefon. Acum o săptămână. Prin urmare, m-am gândit că trebuie să fi rămas prins sub vreo piesă imensă de mobilier.

Ed a aruncat o privire prin dormitor. S-a uitat la sacoul ce atârna pe scaun și la ceasul care arăta ora șapte și un sfert. A început să-și maseze ceafa.

- Da. Mă rog. Au intervenit niște chestii.

- Am sunat la tine la serviciu. Mi-au spus că ești acasă. Ești bolnav?

- Nu, nu sunt bolnav, doar... lucrez la ceva.

- Asta înseamnă că o să ai timp să treci pe la tata?

El a închis ochii.

- Acum sunt cam ocupat.

Tăcerea ei era grăitoare. Ed și-a imaginat-o pe sora lui la celălalt capăt al firului, cu maxilarul încordat și cu privirea îndreptată spre cer.

- Întreabă de tine. Întreabă de tine de o veșnicie.

- O să vin, Gem! Doar că... sunt... sunt plecat din oraș. Am niște lucruri de lămurit.

- Toți avem lucruri de lămurit. Măcar sună-l, bine? Chiar dacă nu poți să te sui efectiv într-una din cele optsprezece mașini de lux ale tale și să-i faci o vizită. Sună-l! A fost mutat în secția Victoria. Dacă suni, o să ți-l dea ei la telefon.

- Bine.

Credea că sora lui e pe punctul de a închide, dar se înșela. A auzit un scurt oftat.

- Sunt foarte obosită, Ed. Șefii mei nu sunt prea binevoitori când vine vorba să-mi iau zile libere. Așa că trebuie să mă duc acolo în fiecare weekend. Mama abia dacă-și mai ține firea. Mi-ar prinde foarte bine puțin sprijin aici.

Ed a simțit o strângere de inimă din pricina vinovăției. Sora lui nu era genul care să se plângă.

- Ți-am spus că o să încerc să ajung acolo.

- Așa ai zis și săptămâna trecută. Uite ce e, cu mașina ai putea ajunge acolo în patru ore.

- Nu sunt la Londra.

- Dar unde ești?

El s-a uitat pe fereastră, la cerul care începuse să se întunece.

- Pe coasta de sud.

- Ești în vacanță?

- Nu în vacanță. E complicat.

- Nu poate fi atât de complicat. N-ai absolut nici un angajament.

- Da. Mersi că mi-ai amintit.

- Ei, haide! Compania e a ta. Tu faci regulile, nu-i așa? Pur și simplu, ia-ți un concediu suplimentar de două săptămâni. Fii conducătorul suprem al firmei tale. Dă ordine!

Un alt moment prelung de tăcere.

- Te porți ciudat, a spus ea în cele din urmă.
- Ed a tras adânc aer în piept înainte de a-i răspunde.
- O să aranjez ceva. Îți promit.
- Bine. Și sun-o pe mama!
- Așa o să fac.

S-a auzit un clic în momentul în care convorbirea s-a încheiat. Ed s-a uitat la telefon preț de câteva clipe, apoi a format numărul de la biroul avocatului său. Apelul a fost preluat direct de robotul telefonic.

Anchetatorii îi deschiseseră fiecare sertar din apartament. Nu aruncaseră afară toate lucrurile, așa cum se întâmpla în filme, dar le controlaseră metodic, cu mânuși, scotocind între cutele tricourilor și verificând fiecare dosar în parte. Îi fuseseră luate ambele laptopuri, stickurile de memorie și cele două telefoane. Ed fusese nevoit să semneze pentru toate, de parcă totul s-ar fi făcut în beneficiul lui.

- Pleacă din oraș, Ed! îi spusese avocatul lui. Du-te și încearcă să nu te gândești prea mult. O să te sun dacă am nevoie să te întorci.

Din câte se pare, îi perchiționaseră și casa în care se afla acum. Erau atât de puține lucruri acolo, încât le luase mai puțin de oră să le cerceteze.

Ed s-a uitat împrejurul său, la dormitorul locuinței de vacanță, la plapuma îmbrăcată în cearșaf curat, pe care echipa de curățenie îl întinsese pe pat în dimineața aceea, la sertarele în care se găsea o garderobă de urgență, alcătuită din blugi, pantaloni, șosete și tricouri.

- Pleacă din oraș! îi spusese și Sidney. Dacă o să se afle despre povestea asta, o să ne duci de râpă prețul acțiunilor.

Ronan nu mai vorbise cu el din ziua în care poliția apăruse în biroul lor.

Ed s-a uitat îndelung la telefon. În afară de Gemma, nu exista nici măcar un singur om pe care să-l poată suna doar ca să vorbească, fără să fie nevoit să dea explicații despre cele întâmplate. Toți cunoscuții lui lucrau în domeniul tehnologiei și, cu excepția lui Ronan, nu știa sigur câți dintre ei s-ar fi putut numi cu adevărat prieteni. Și-a ațintit privirea spre perete. Se gândea că săptămâna trecută condusesse de patru ori până la Londra și înapoi, numai pentru că, fără muncă, habar nu avea cu ce să-și omoare timpul. Și-a amintit de seara precedentă,

când fusese atât de furios pe Deanna Lewis, pe Sidney, pe *ce dracu'* se întâmplase cu viața lui, încât azvârlise o sticlă plină cu vin alb în zid și o făcuse țândări. Se gândea la probabilitatea de a repeta gestul, dacă era lăsat de capul lui.

Nu mai era nimic de făcut. Și-a tras haina pe umeri, a luat un mănunchi de chei din dulapul încuiat aflat lângă ușa din spate și a ieșit la mașină.

Capitolul 4

JESS

Tanzie fusese întotdeauna puțin diferită. La vârsta de un an, își înșira cuburile ori le organiza astfel încât să formeze un model, apoi scotea unul sau două și crea o altă formă. La doi ani, deja era obsedată de numere. Încă dinainte să înceapă școala, obișnuia să răsfoiască acele cărți pline cu probleme de matematică și să pună întrebări de genul „de ce se scrie unu ca 1 și nu ca 2?” sau să-i spună lui Jess că înmulțirea e „doar un alt fel de a aduna”. La șase ani, putea să explice ce înseamnă „mozaicare”.

Lui Marty nu-i plăcea asta. Îl stânjenea. Dar, la urma urmei, pe Marty îl stânjenea orice nu era „normal”. Iar pe Tanzie asta o făcea fericită: să stea acolo, căznindu-se să rezolve, una după alta probleme, pe care nici unul dintre ei nici măcar nu le înțelegea. În rarele ocazii cu care îi vizita, mama lui Marty obișnuia s-o numească „tocilară”. O spunea ca și cum n-ar fi fost un lucru bun.

- Deci, ce-o să faci?

- În clipa asta n-am ce face.

- N-o să fie ciudat să se amestece cu toți copiii ăia de la școala privată?

- Nu știu. Da. Dar asta ar fi problema noastră. Nu a ei.

- Și dacă o să se îndepărteze de tine? Dacă se înhăitează cu vreo clică dintr-alea care umblă cu nasul pe sus și începe să se rușineze de originile ei?

- Ce?

- Zic și eu. Cred că s-ar putea s-o zăpăcești. Mă gândesc că riscă să uite de unde provine.

Jess s-a uitat la Nathalie, care conducea.

- Provine din mizerabila clasă socială a celor blestemați, Nat. Din punctul ăsta de vedere, aș fi fericită dacă s-ar îmbolnăvi de Alzheimer înainte de vreme.

Ceva ciudat se petrecea încă de când Jess îi povestise lui Nathalie despre întrevederea de la școală. Colega ei părea să o fi luat personal. Toată dimineața îi vorbise întruna despre cât de fericiți sunt copiii ei la școala din localitate, cât se bucură că sunt „normali“, despre faptul că unui copil nu-i priește să fie „diferit“.

Jess se gândea că, la drept vorbind, Tanzie se întorsese acasă de la interviu entuziasmată cum nu mai fusese de luni întregi. Obținuse un punctaj de o sută de procente la matematică și de nouăzeci și nouă de procente la raționament nonverbal (chiar era supărată din pricina celui procent pierdut). Când o sunase pentru a-i comunica rezultatele, domnul Tsvangarai spusese că ar putea exista și alte surse de finanțare. El le tot numea „detalii“, deși Jess nu-și putea alunga gândul că oamenii care consideră banii un „detaliu“ sunt dintre cei care nu au fost niciodată nevoiți să-și facă griji din pricina lor.

- Și știi că ar fi obligată să poarte uniforma aia pentru fandosii, a continuat Nathalie, în timp ce opreau în Beachfront.

- N-o să poarte nici o uniformă pentru fandosii, i-a răspuns Jess nervoasă.

- Atunci o să fie luată peste picior pentru că nu e ca toți ceilalți.

- N-o să poarte o uniformă pentru fandosii, fiindcă n-o să meargă acolo, fir-ar să fie! N-am nici o speranță s-o trimit, Nathalie! Da?

Jess a coborât din mașină, trântind portiera în urma ei, și a intrat în casă înaintea colegei sale, ca să nu fie nevoită să mai audă nimic altceva.

Numai localnicii spuneau despre Beachfront că e un „sat de vacanță“. Dezvoltatorii imobiliari îl numeau „stațiune de lux“. Pentru că acesta nu era un complex turistic precum campingul Sea Bright din vârful dealului, o învălmășeală de rulote bătute de vânt și de corturi

cu umbrare. Beachfront însemna o imaculată suită de „spații pentru locuit” concepute de arhitecți, clădite printre alei și pensiuni îngrijite cu meticulozitate, pe terenuri împădurite și bine păzite. Existau acolo un club sportiv, un spa, terenuri de tenis, un uriaș complex cu bazine de înot – pe care, până la urmă, localnicii nu aveau voie să îl folosească –, câteva buticuri cu prețuri exagerate și un minimarket, astfel încât rezidenții să nu fie nevoiți să se aventureze în cartierele mai pestrițe ale orașului.

Mărtea, joia și vinerea, Benson & Thomas făceau curat în cele două proprietăți închiriate care dădeau înspre sediul clubului, fiecare cu câte trei dormitoare, apoi treceau la clădirile mai noi: șase case moderne, cu pereți de sticlă, care se ridicau pe stânca de cretă și aveau vedere drept spre ocean.

Domnul Nicholls ținea pe aleea din fața casei sale un Audi imaculat, pe care ele nu-l văzuseră nici măcar o dată clintindu-se din loc. O femeie, care spusese că e sora lui, venise cândva împreună cu doi copii și cu un soț posomorât (lăsaseră casa impecabilă). Domnul Nicholls însuși venea rareori în vizită și niciodată, de un an de când munceau ele acolo, nu folosiseră bucătăria ori spălătoria. Jess câștiga bani în plus ocupându-se de prosoapele și așternuturile lui, spălându-le și călcându-le săptămână de săptămână pentru oaspeți care nu veneau nicicând.

Era o locuință uriașă. Podelele de ardezie făceau ca zgomotele să se audă cu ecou, camerele erau îmbrăcate în covoare uriașe, iar în pereți era încastrat un foarte scump sistem de sonorizare. Pereții din sticlă dădeau înspre bolta albastră a orizontului. Dar pe ziduri nu exista nici o fotografie sau orice altă urmă de viață. Nathalie spunea că și atunci când venea acolo, proprietarul parcă ar fi fost în tabără. Trebuie să fi existat și femei în viața lui (Nathalie găsisese cândva un ruj în baie și, anul trecut, descoperiseră sub pat niște chiloți minusculi de dantelă, marca La Perla, și un sutien de la un costum de baie), dar existau puține alte indicii care să sugereze orice altceva despre el.

Jess s-a gândit la propria locuință, la scările înguste care scârțâiau, la tăpetul ce se cojea și, în mod neobișnuit (căci rareori făcea comparație între casele clienților săi și a ei – asta chiar că ar fi dus-o la

disperare), a avut un sentiment fugar de melancolie pentru tot spațiul acela. Iată un om care n-a fost niciodată nevoit să întindă un uscător de rufe pe palierul de la etaj ori să rămână fără spațiu pentru rafturile cu cărți. Iată un om care niciodată nu s-a frământat din pricina unei taxe de înscriere.

- E aici, a șoptit Nathalie.

În timp ce închideau ușa din față, pe coridor răsună un glas de bărbat care vorbea tare, pe un ton arțăgos, ca și cum s-ar fi certat la telefon. Nathalie a făcut o grimasă înspre Jess, apoi a înaintat încet de-a lungul holului.

- Menajerele! a strigat ea.

Bărbatul nu i-a răspuns, dar cu siguranță o auzise.

Convorbirea telefonică tensionată a continuat tot timpul cât au curățat bucătăria (omul folosise o singură cană, iar în coșul de gunoi erau două cutii goale de mâncare semipreparată). În colțul de lângă frigider, erau împrăștiate cioburi de sticlă, așchii mici, verzi, ca și cum cineva ar fi adunat bucățile mari, însă nu se mai obosise și cu restul. Pereții erau pătați de vin. Jess i-a spălat cu grijă. Camera mirosea ca o fabrică de bere. Iar el continua să se certe. Nu-l auzea ce spunea, căci ușa camerei lui se afla prea departe și era pe jumătate închisă, însă chiar și așa, înăbușită și de la distanță, iritarea lui era evidentă. Jess și Nathalie au continuat să muncească în tăcere, vorbind doar în șoaptă, încercând să se comporte ca și cum nu l-ar auzi.

După ce au terminat cu bucătăria, Nathalie a trecut în camera de zi, iar Jess a pornit de-a lungul coridorului. A făcut curat în toaleta de la parter, apoi în sufrageria unde erau o masă din lemn decolorat de stejar și scaune perfect în ton cu masa. A șters cu o cârpă moale de praf ramele tablourilor, înclinând-o cu un centimetru sau doi pe cea care nu avea pereche, pentru a se vedea că fuseseră curățate. Pe verandă se aflau o sticlă goală de Jack Daniel's și un pahar. Le-a adunat și le-a adus înăuntru.

În timp ce spăla, Jess se gândea la Nicky, care în ziua precedentă se întorsese de la școală cu o ureche zgâriată și cu genunchii pantalonilor târați prin noroi. Respinsese cu o ridicare din umeri orice încercare de a discuta despre ce se întâmplase. Acum, Nicky prefera

o viață populată de oameni aflați de cealaltă parte a unui ecran, puști pe care Jess nu-i întâlnise și nici nu avea să-i întâlnească vreodată, pe nume SK8RBOI și TERM-N-ATOR, care se distrau împușcându-se ori eviscerându-se unul pe celălalt. Și cine l-ar fi putut învinovăți? Viața lui reală părea să fie adevăratul câmp de luptă.

Se mai gândea și la Tanzie, cum arătase ea în timp ce discuta cu profesorul de matematică. Încă din ziua interviului, Jess nu mai pusese noaptea geană pe geană, făcând calcule în cap, adunând și scăzând într-un fel care ar fi făcut-o pe fiica ei să izbucnească în râs. Bursa aceea nu-i mai ieșea din minte. I se înfipsese acolo precum o durere de măsele, iar Jess se tot frământa din pricina ei, încercând, prin toate metodele posibile, să se facă luntre și punte pentru a o scoate la capăt. Își imagina cum își vinde lucrurile. Recapitula în minte lista cu absolut toate persoanele de la care ar fi putut împrumuta niște bani și care nu s-ar fi supărat dacă ar fi întârziat cu returnarea lor. Îi lua în calcul pe cei mai dispuși și pe cei mai puțin dispuși s-o ajute: mama ei, mătușa Nell din Dorset, profesoara ieșită la pensie, căreia îi făcea curat pe vremuri și care îi spusese că vede în Tanzie o fată isteată. Dar, cu toate că ar fi putut să se roage pentru câte cincizeci de lire ici și colo, nimeni nu i-ar fi împrumutat de zece ori pe atât. Nici măcar unul dintre cunoscuții ei nu dispunea de o asemenea sumă.

Singurii care probabil i-ar fi oferit lui Jess atâția bani erau rechinii care se vânzoleau prin cartier, cu dobânzile lor ascunse de câte patru cifre. Văzuse cum unii vecini împrumutaseră bani de la reprezentanți prietenoși, care mai apoi începuseră să-i urmărească cu priviri sfredelitoare, dându-le târcoale precum niște vulturi. Așa că revenea iar și iar la vorbele lui Marty. Oare oferta gratuită de la McArthur era chiar atât de rea? Unii copii o duceau bine acolo. Nu exista nici un motiv pentru care Tanzie nu s-ar fi putut număra printre ei, dacă se ținea departe de pușlamale.

Crudul adevăr se înălța în fața ei ca un zid de cărămidă. Jess trebuia să-i spună ficei sale că n-are cum s-o scoată la liman. Jess Thomas, femeia care întotdeauna găsea o cale de scăpare, care-și petrecuse viața spunându-le celor doi că Totul O Să Se Rezolve, nu mai reușea s-o scoată la capăt.

A terminat de făcut curat în sufrageria în care nu fusese servită masa niciodată, și ceva îndepărtat din ființa ei a remarcat că vocea ridicată încetase să mai vorbească. Probabil că domnul Nicholls își lncehise în sfârșit convorbirea telefonică. Jess a târât aspiratorul de-a lungul holului, tresărind când acesta i-a lovit fluierul piciorului, și a bătut la ușa bărbatului, pentru a-l întreba dacă vrea să-i curețe și biroul. N-a primit nici un răspuns, dar tocmai când să bată a doua oară, el a țipat brusc:

- Da, îmi dau foarte bine seama, Sidney. Ai mai spus de cincisprezece ori, dar nu înseamnă că...

Prea târziu: Jess apucase să deschidă pe jumătate ușa încăperii. A dat să-și ceară scuze, însă bărbatul, care abia dacă-i aruncase o privire, a ridicat palma, de parcă ea ar fi fost un soi de câine (șezi!), apoi s-a aplecat și i-a trântit ușa în nas. Zgomotul a răsunat în toată casa.

Jess a rămas pe loc, împietrită de uimire, cu pielea ca de găină din pricina rușinii.

- Ți-am zis eu! i s-a adresat Nathalie câteva minute mai târziu, în vreme ce freca furioasă baia pentru oaspeți. Școlile alea particulare nu-i învață neam bunele maniere.

După alte patruzeci de minute, terminaseră. Jess a strâns în sacoșa ei prosoapele și cearșafurile albe, imaculate, ale domnului Nicholls, îndesându-le cu ceva mai multă forță decât ar fi fost necesar. A coborât la parter și a așezat sacoșa în hol, lângă coșul cu produse de curățenie. Nathalie lustruia clanțele. Era unul dintre fixurile ei. Nu suporta să vadă urme de degete pe robinete ori pe mânerele ușilor. Uneori le trebuiau chiar și zece minute până să plece dintr-o casă.

- Domnule Nicholls, noi plecăm.

Bărbatul stătea în bucătărie și se holba pur și simplu pe fereastră, la ocean, ținându-și o mână pe creștetul capului, de parcă ar fi uitat că apa se află acolo. Avea părul brunet și purta niște ochelari, chipurile, la modă, care, de fapt, te fac să arăți de parcă te-ai fi costumat în Woody Allen. Costumul îi stătea ca pe un puști de doisprezece ani, silit să meargă la un botez.

- Domnule Nicholls.

Bărbatul a scuturat ușor din cap, apoi a oftat și a pornit-o pe hol.
– Corect, a spus el, cu un aer distrat.

Tot trăgea cu ochiul în jos, la ecranul telefonului mobil.

– Mersi.

Cele două femei au așteptat.

– Ăăm, am vrea să ne luăm banii, vă rugăm.

Nathalie terminase de lustruit și își făcea de lucru cu cârpa, împăturind-o și despăturind-o iar. Detesta discuțiile despre bani.

– Credeam că sunteți plătite de administrație.

– Administrația nu ne-a mai plătit de trei săptămâni. Și niciodată nu e nimeni la biroul lor. Dacă vreți să continuăm, trebuie să fim plătite la zi.

Bărbatul s-a scotocit prin buzunare și a scos un portofel.

– Corect. Cât vă datorez?

– Treizeci ori trei săptămâni. Plus rufele pe trei săptămâni.

El a ridicat privirea, întrebător.

– V-am lăsat un mesaj pe telefon, săptămâna trecută.

Bărbatul a scuturat din cap, de parcă nimeni nu i-ar fi putut pretinde să-și amintească asemenea lucruri.

– Cât înseamnă asta?

– În total, o sută treizeci și cinci.

El a numărat bancnotele din portofel.

– N-am atâția bani gheață. Uite ce e, vă dau șizeci și pentru restul o să-i pun să vă trimită un cec. În regulă?

Altădată, Jess ar fi fost de acord. Altădată, s-ar fi lăsat păgubașă. La urma urmei, el nu avea să le tragă pe sfoară. Dar, brusc, se săturase de bogătașii care nu plăteau niciodată la timp, care presupuneau că dacă pentru ei șaptezeci și cinci de lire sunt o nimica toată, atunci și pentru ea trebuie să fie tot un fleac. Se săturase de clienții care considerau că ea reprezintă atât de puțin, încât îi pot trânti ușa în nas fără măcar un cuvânt de scuză.

– Nu, a replicat ea, iar vocea i-a sunat ciudat de limpede. Am nevoie de bani acum, vă rog.

Pentru prima dată, bărbatul a privit-o în ochi. În spatele ei, Nathalie freca obsesiv o clanță.

- Am facturi de achitat. Iar cei care mi le trimit n-o să mă lase să amân plățile săptămână după săptămână.

Nu-i mai ieșeau din minte: gestul respingător, lipsit de vlagă al mâinii lui, felul în care pur și simplu îi trântise ușa în nas.

Bărbatul s-a încruntat la ea, de parcă Jess ar fi fost o persoană deosebit de dificilă. Asta a făcut-o să-l antipatizeze și mai rău. Pentru o clipă, s-a gândit să-i spună să-și bage undeva slujba asta stupidă. Dar nu îți poți permite să spui orice.

- Va trebui să mă uit sus, a spus el, dispărând.

Cele două au rămas într-o tăcere stânjenitoare, în timp ce auzeau vertebrele trântite ostentativ, apoi zgomote de umerașe lovite între ele într-un șifonier. În cele din urmă, domnul Nicholls s-a întors cu un pumn de bancnote.

Fără să se uite la Jess, a desprins câteva dintre ele și i le-a întins. Ea a dat să-i spună ceva, despre faptul că nu trebuia să se poarte ca un măgar, despre felul în care viața se scurge puțin mai lin atunci când ne purtăm omeneste unii cu alții, ceva ce, fără îndoială, ar fi neliniștit-o atât de mult pe Nathalie, încât ar fi făcut-o să frece clanța aia până când n-ar mai fi rămas decât jumătate din ea. Lui Jess nu-i mai păsa. Până și felul în care el îi întinsese banii lăsa de înțeles că-i dă ceva ce nu prea merită. Însă tocmai când a deschis gura să vorbească, lui i-a sunat telefonul. Fără nici o vorbă, domnul Nicholls i-a întors spatele și s-a îndepărtat de-a lungul holului, pentru a răspunde.

- Ce-i ăla din coșul lui Norman?

- Nimic.

Jess despacheta cumpărăturile, golind pungile cu un ochi la ceas. Avea o tură de trei ore la Feathers și puțin mai mult de o oră la dispoziție pentru a pregăti ceaiul și a se schimba. A împins două conserve în partea din spate a raftului, ascunzându-le în spatele cutiilor cu cereale. Se săturase de etichetele vesele prin care cei de la supermarket anunțau un „preț mic“. Avea impresia că, de fiecare dată când deschide dulapul, cineva țipă la ea:

- HEI! EȘTI SĂRACĂ!

Nicky s-a oprit și a tras de bucata de țesătură, până când câinele s-a ridicat, fără tragere de inimă, în picioare.

– E un prosop alb. Jess, ăsta e unul scump! Norman l-a umplut de păr. Și de bale.

L-a ridicat, ținându-l între două degete.

– O să-l spăl mai târziu, a spus Jess, fără să se uite la el.

– E de la tata?

– Nu, nu e de la tatăl tău.

– Nu pricep...

– Pur și simplu, mă face pe mine să mă simt mai bine, OK? Poți să pui alea în congelator?

Nicky s-a sprijinit de dulapurile din bucătărie, uitându-se atent la grădina din față. Uscătorul de rufe se rotea în bătaia vântului, cărpele curate, prinse în cârlige, fluturând ca niște fanioane pe deasupra mușcatelor din ghivece și a bicicletei căreia Jess îi aplicase un strat de vopsea roz, sclipitoare, care acum se cojea ca lacul de unghii.

– Shona Bryant a răs de Tanzie în stația de autobuz. Din cauza hainelor ei.

– Ce e cu hainele ei?

Jess s-a întors către Nicky, ținând în mână o conservă de roșii.

– Pentru că sunt făcute de tine.

– De unde știe ea că sunt făcute de mine?

– A întrebat-o pe Tanzie de unde le are, iar Tanzie i-a spus. Știi cum e ea.

– Dar ei îi plac hainele pe care i le fac. Adică... le poartă bucu-roasă.

– Shona Bryant e aia care-a zis că e ciudat la noi în casă, pentru că avem prea multe cărți.

– Shona Bryant e o idioată.

Băiatul s-a aplecat pentru a-l mângâia pe Norman.

– Ah! Am primit o notificare de la compania de electricitate.

Jess a oftat scurt.

– Cât?

Nicky s-a îndreptat către mormanul de hârtii de pe masuță și a început să le răsfoiască.

- Ajunge la peste două sute, cu totul.

Jess a scos o cutie cu cereale din pungă.

- O să mă ocup eu.

Nicky a deschis ușa frigiderului.

- Ar trebui să vinzi mașina.

- Nu pot s-o vând. E singurul bun de valoare al tatălui tău.

- Dar el ar putea să se folosească de ea ca să câștige bani. Și pe urmă să-ți dea ție o parte.

Uneori Jess nu știa sigur de ce continua să îi ia apărarea lui Marty.

- La mama lui n-are un loc sigur în care s-o țină. Oricum, o să îl lumurească el situația când o să se pună pe picioare. Acum, du-te sus. Aștept pe cineva.

O vedea apropiindu-se pe aleea din spate.

- Cumpărăm chestii de la Aileen Trent?

Nicky s-a uitat cum femeia deschide poarta, apoi o închide cu grijă în urma ei. Jess nu-și putea ascunde roșeața din obraji.

- Doar de data asta.

Băiatul s-a uitat lung la ea.

- Ziceai că n-avem nici o lețcaie.

- Uite ce e, le iau ca să-i mai distrag atenția lui Tanzie de la chestia cu școala atunci când va trebui să-i spun.

Jess luase hotărârea în drum spre casă. Toată ideea era ridicolă. Și așa abia reușeau să se mențină pe linia de plutire. Nu avea nici un rost să continue cu asta.

Nicky nu își lua privirea de la ea.

- Dar Aileen Trent... Ai spus că...

- Iar tu tocmai mi-ai spus că Tanzie e hărțuită din cauza hainelor ei. Uneori, Nicky...

Jess și-a aruncat brațele în aer. Uneori scopul scuză mijloacele.

Băiatul a mai rămas cu ochii ațintiți asupra ei îndeajuns de mult încât s-o facă să se simtă stânjenită. Apoi a urcat la etaj.

- Deci, am adus o colecție grozavă pentru isteța domnișoară. Știi că toate adoră hainele de firmă. Mi-am permis să vin și cu câteva mărunțisuri în plus, chiar dacă mi-ai zis că nu te interesează.

Tonul de „afaceri“ al lui Aileen era formal, cu o dicție extrem de clară. Părea foarte ciudat, având în vedere că aparținea unei femei pe care Jess o văzuse în mod regulat scoasă cu forța afară din localul King's Arms. Aileen s-a așezat turcește pe podea și a băgat mâna în valiza ei neagră, de unde a scos un rând de haine, pe care le-a întins cu grijă pe covor, așezând articolele asortate unele peste altele.

– Aici avem o bluză Hollister. Toate fetele se dau în vânt după Hollister. Sunt șocant de scumpe în magazine. Mai am niște chestii de firmă și în geanta cealaltă, deși mi-ai zis că n-ai nevoie de lux. Ah, și două lingurițe de zahăr, dacă faci ceai.

Aileen, cu pielea ei ca de ceară, târând după ea încăpătoarea valiză neagră pe roți, dădea săptămânal câte o raită prin acea zonă îndepărtată a cartierului. Era la fel de obișnuită prin acele locuri ca poștașul. Și venea la fel de regulat.

– Trebuie să fii profesionist ca să ai succes în afaceri, declara ea cu înțelepciune, clipind încet din ochii spălăciți, așezați în mijlocul unei fețe ca de stafie.

Până atunci, Jess îi răspunsese de fiecare dată cu un ferm „mersi, dar nu am nevoie“. Nimeni din cartier nu vorbea despre felul în care Aileen făcea rost de chilipirurile ei, de hainele la preț redus, care aveau încă etichete pe ele, dar toată lumea știa. Jess îi spunea mereu lui Marty că nu-i place exemplul pe care-l dă copiilor.

Dar asta era înainte.

Acum, a luat în mâini bluzele asortate, una cu dungi, cealaltă de un roz pal. Deja o vedea pe Tanzie îmbrăcată cu ele.

– Cât?

– Zece pentru bluză, cinci pentru tricou și douăzeci pentru adi-dași. Se vede pe etichetă că prețul lor de vânzare era optzeci și cinci. E o reduce substanțială.

– N-am de unde să dau atât de mult.

– Ei bine, întrucât ești o clientă nouă, pot să-ți ofer un bonus de început. Aileen și-a ridicat carnețelul și a mijit ochii la cifre. Cumpără trei articole, iar eu îți ofer și blugii. Ca o favoare. A zâmbit, dând la iveală gaura ce i se căsca veselă între dinți. Treizeci și cinci de lire

pentru toată ținuta, inclusiv încălțăminte. Și, numai luna asta, dau bonus și o mică brățară. N-o să găsești așa prețuri la TK Maxx.

Jess s-a uitat îndelung la hainele fără cusur întinse pe podea. Își dorea s-o vadă pe Tanzie surâzând. Voia ca fata ei să simtă că viața poate să-i ofere și bucurii neașteptate, nu doar o mamă chinuită, istovită, care nu avea niciodată timp să stea cu ea, și un tată absent, cu care comunica o dată pe săptămână, prin intermediul unui ecran de calculator.

Voia ca Tanzie să aibă ceva care s-o facă să se simtă mai bine atunci când urma să-i dea vestea.

- Stai așa.

Jess a traversat bucătăria și a scos din dulap cutia de cacao în care ținea banii pentru plata electricității. A numărat monedele, apoi le-a pus în palma lipicioasă a lui Aileen înainte să se poată gândi la ceea ce făcea.

- E o plăcere să fac afaceri cu tine, i-a spus femeia, în timp ce împătura restul hainelor și le punea cu grijă înapoi în valiză. O să mă întorc peste două săptămâni. Între timp, orice ai vrea, știi unde mă găsești.

- Cred că asta o să fie tot, mersi.

Aileen i-a aruncat o privire de cunoscător. *Da. Toți spun așa, scumpo.*

Nicky nu și-a ridicat privirea de la calculator atunci când Jess a intrat în camera lui.

- Nathalie o s-o aducă pe Tanzie înapoi de la cercul de matematică. Te descurci aici de unul singur?

- Sigur.

- Fără fumat!

- Mm.

- O să mai recapitulezi câte ceva?

- Sigur.

Uneori, Jess își imagina ce fel de mamă ar fi putut să fie dacă n-ar fi muncit întruna. Ar fi făcut prăjituri împreună cu copiii și i-ar fi lăsat să adune cu limba resturile de aluat din castron. Ar fi zâmbit

mai mult. Ar fi stat pe canapea și ar fi vorbit cu ei în adevăratul sens al cuvântului. S-ar fi aplecat asupra lor la masa din bucătărie, în timp ce-și făceau temele, arătându-le unde au greșit și asigurându-se că iau cele mai bune note cu putință. Ar fi făcut ce-și doreau ei, în loc să le răspundă mereu:

- Îmi pare rău, iubire, doar că trebuie să pun cina la făcut.
- După ce bag rufele în mașină.
- Trebuie să plec, scumpete. Spune-mi când mă întorc de la serviciu.

S-a uitat la Nicky, la expresia de nepătruns de pe chipul lui, și a avut un presentiment ciudat.

- Nu uita să-l plimbi pe Norman. Dar n-o lua pe lângă magazinul cu băuturi!

- Vezi să nu!

- Și nu sta toată seara la calculator!

Dar Nicky deja își îndreptase din nou atenția spre ecran. Jess i-a tras în sus partea din spate a blugilor.

- Și așază-ți pantalonii ca lumea, înainte să-mi pierd eu cumpătul și să ți-i trag până la gât.

El s-a întors și, atunci, pentru o clipă, l-a zărit schițând un surâs. În timp ce ieșea din cameră, Jess și-a dat seama că nu-și mai amintea când îl văzuse ultima dată zâmbind.

Capitolul 5

NICKY

Taică-meu e o mare jigodie.

Capitolul 6

JESS

Barul The Feathers se afla între biblioteca publică (închisă din ianuarie) și Happy Plaice (deschis între unsprezece dimineața și unsprezece seara, tot anul), iar în lumina potrivită puteai să crezi că înăuntru e încă anul 1989. Des, proprietarul, nu fusese văzut niciodată purtând altceva decât tricouri uzate, căpătate pe la concerte, blugi și, dacă era frig, un bluzon de piele. Într-o seară cu puțini clienți, dacă aveai ghinion, îți detalia calitățile unei chitare electrice Fender Stratocaster în comparație cu o Rickenbacker 330 sau îți recita, cu o venerație de poet, toate versurile melodiei *Money for Nothing*.

The Feathers nu era un local șic, în stilul celor din Beachfront, și nu oferea fructe de mare proaspete sau vinuri rafinate, nici meniuri pentru toată familia, puse pe masă în fața unor copii gălăgioși. Servea diverse soiuri de animale moarte cu garnitură de cartofi prăjiți și lua în derâdere cuvântul „salată“ (chipsurile erau de departe preferate: era aprovizionat cu nu mai puțin de douăzeci și opt de sortimente). Cele mai îndrăznețe lucruri de acolo erau Tom Petty la tonomat, o tablă jerpelită de darts pe perete și un covor care dimineața duhnea atât de tare a bere și a țigări stătute, încât se știa că ar fi existat localnici care ajunseseră la serviciu pe jumătate beți, doar pentru că trecuseră prea încet pe lângă el.

Dar rețeta funcționa. The Feathers era genul acela de raritate într-un oraș de pe malul mării: plin tot anul.

- Roxanne e aici?

Jess atârna în cui o porție proaspătă de jumări de porc, în timp ce Des tocmai ieșea din pivniță, unde se pilise cu un butoi de bere adevărată, abia desfăcut.

- Neah! S-a dus undeva cu maică-sa.

Des s-a gândit preț de câteva clipe.

- Vindecător. Nu, ghicitor. Psihiatru. Psiholog.

- Spiritist?

- Ăla de-ți zice chestii pe care le știi deja și tu trebuie să pari impresionat.

- Mentalist.

- Treizeci de lire biletul, atât plătesc ca să stea acolo cu un pahar de vin alb ieftin și să strige „da!“ atunci când cineva îi întreabă dacă vreunul dintre spectatori are vreo rudă al cărei nume începe cu J. S-a oprit și, scoțând un mârâit, a trântit ușa pivniței. Aș putea să prezic eu câteva chestii, Jess. Și n-o să te taxeze cu treizeci de lire pentru asta. Prezic că omul ăla stă acum acasă, frecându-și mâinile și gândindu-se: „Ce adunătură de prostănaci!“

Jess a scos tava cu pahare curate din mașina de spălat vase și a început să le așeze pe rafturile de deasupra barului.

- Tu crezi toate tâmpeniile alea?

- Nu.

- Bineînțeles că nu. Tu ești o fată cu scaun la cap. Uneori, nu știi ce să zic despre Roxanne. Maică-sa e și mai rău. Crede că are un înger păzitor al ei. Un înger! A imitat-o, uitându-se la propriul umăr și lovindu-l ușor. Cică o apără. N-a apărat-o când și-a cheltuit tot ajutorul de șomaj pe teleshopping, nu-i așa? Ai fi zis că îngerul o să aibă un cuvânt de spus. „Aici, Maureen! Zău că nu vrei să-ți iei scândura aia de călcat de lux, cu poza unui câine pe ea. Pe bune, scumpo. Pune, în schimb, câțiva bănuți deoparte pentru pensie.“

Așa amărâtă cum era, Jess nu s-a putut abține să nu râdă. La bar era chiar greu să nu râzi. Bărbații care veneau se purtau cuviincios (atât de cuviincios pe cât se pot purta niște bărbați care râgâie

alfabetul), discuțiile erau vesele și, vreme de două seri și două prânzuri pe săptămână, avea prilejul de a nu sta acasă, cu rufele altor făcute morman în față, frământându-se din pricina lucrurilor pe care nu le putea controla.

- Ai venit mai devreme.

Des s-a uitat la ceas cu subînțele.

- O urgență cu încălțăminte. Chelsea ș-a aruncat geanta sub bar, apoi și-a aranjat părul. M-am luat la vorbă pe net cu unul dintre iubii mei, i-a spus ea lui Jess, de parcă Des nici n-ar fi fost acolo. E absolut superb!

Toți iubii de pe internet ai lui Chelsea erau superbi. Până când îl întâlnea în persoană.

- David îl cheamă. Caută pe cineva căruia să-i placă să gătească, să facă curat și să calce. Și să iasă din când în când în oraș.

- Până la supermarket? a intervenit Des.

Chelsea nu l-a băgat în seamă. A luat o cârpă pentru vase și s-a apucat să ștergă paharele.

- Ar fi bine să ieși în lume, Jess. Mai umblă puțin, în loc să putrezești aici cu gașca asta de boșorogi fleșcăți.

- Hei, tu, mai ușor cu boșorogii!

Urma să înceapă meciul de fotbal, ceea ce însemna că Des punea pe masă chipsuri și cubulețe de brânză gratis, iar dacă era într-o dispoziție deosebit de generoasă, și minirulouri cu cârnați. Jess obișnuia să ia acasă cubulețele rămase, cu binecuvântarea lui Des, pentru a face macaroane cu brânză, asta până când a aflat de la Nathalie statisticile privind numărul bărbaților care chiar nu se spală pe mâini după ce merg la toaletă.

Barul s-a umplut, meciul a început, seara se scurgea fără evenimente. Jess umplea halbe de bere în pauzele dintre comentarii, trebăluind în tăcere pe fundalul televizorului din perete care răcnea la volum maxim și gândindu-se, din nou, la bani. Până la sfârșitul lunii, îi spusese cei de la școală. Dacă nu se înscria până atunci, gata. Ar fi putut să economisească vreme de un an și apoi să încerce s-o înmatriculeze pe Tanzie la doisprezece ani, dar nu exista nici o garanție că avea să se mai acorde bursa.

Jess era atât de adâncită în gânduri, încât aproape că nu l-a auzit pe Des, înainte ca acesta să trântescă un castron cu pufuleți pe bar, lângă ea.

- Voiam să-ți zic. Săptămâna viitoare ne vine o casă de marcat nouă. E una dintr-alea în care e notat tot. Nu trebuie decât să atingi ecranul.

Jess s-a întors cu spatele la dozatoare.

- O casă de marcat nouă? De ce?

- Asta e mai bătrână decât mine. Și nu toate barmanițele știu să socotească la fel de bine ca tine, Jess. Ultima dată când Chelsea a rămas singură, am adunat banii și ne lipseau unsprezece lire. Cere-i să facă socoteala pentru un gin dublu, o halbă de Webster și o pungă de alune, și i se încrucișează ochii-n cap. Tre' să ținem pasul cu vremurile.

Des și-a trecut mâna peste un ecran digital imaginar.

- Acuratețe digitală. O să-ți placă la nebunie. Nu va mai trebui să-ți folosești deloc mintea. Exact ca Chelsea.

- N-aș putea să rămân pur și simplu cu casa asta? N-am nici o speranță să mă învăț cu computerele.

- O să te descurci tu. O să oferim pregătire pentru personal.

- Pregătire pentru personal.

- O jumătate de zi. Fără plată, mă tem. Ne vine un tip.

- Fără plată?

- Doar țin-ți gura pe un ecran. O să fie ca-n filmul *Raport Special*. Dar fără chelioși. Ține minte, o să-l avem în continuare pe Pete. PETE!

Liam Stubbs a venit la nouă și un sfert. Jess era cu spatele la bar, așa că el s-a aplecat și i-a șoptit la ureche:

- Salut, frumusețe!

Ea nu s-a întors.

- Ah! Iar tu.

- Asta da primire călduroasă. O halbă de Stella, te rog, Jess. Bărbatul a aruncat o privire prin bar, apoi a continuat. Și orice altceva mai ai de oferit.

- Avem niște alune prăjite foarte gustoase.
- Eu mă gândeam la ceva puțin mai... umed.
- Atunci să-ți aduc halba aia.
- Încă te lași greu, eh?

Pe Liam îl cunoștea încă din școală. Era unul dintre acei bărbați care sunt în stare să-ți zdrobească inima, dacă-i lași. Genul cu ochi albaștri și gură slobodă, care te ignoră pe tot parcursul clasei a zecea și a unsprezecea, iar apoi, după ce ți-ai scos aparatul dentar și ți-ai lăsat părul lung, te fac să râzi până te bagă în pat și pe urmă nu-ți mai oferă în veci nimic altceva decât un salut voios din mână ori un semn cu ochiul. Liam avea păr castaniu, pomeți înalți și pielea ușor bronzată. Ținea o tarabă cu flori în piață și, ori de câte ori Jess trecea pe lângă el, îi șoptea: „Tu. Eu. În spatele daliilor, acum!” pe un ton îndeajuns de serios, încât să o facă să se împiedice.

Soția lui îl părăsise cam tot atunci când plecase și Marty de acasă („O mică problemă cu infidelitățile în serie. Unele femei sunt atât de pretențioase!”), și, cu șase luni în urmă, într-o seară, după ce Des încuiase barul, sfârșiseră în toaleta femeilor, Liam cu mâinile pe sub bluza ei, iar Jess umblând apoi zile în șir cu un zâmbet pieziș întipărit pe față.

Până să plece Marty de acasă, el și Jess ajunseseră să trăiască împreună ca doi frați țâfnoși. Câteodată, el îi spunea că e obosit. De cele mai multe ori o acuza că-i taie cheful cu cicăleala ei.

Uneori, Jess se gândea că-i e dor de treaba aia, dar nu și de Marty.

Tocmai ducea la tomberon cutiile goale în care fuseseră chipsurile, când Liam și-a făcut apariția pe poarta din spate. S-a apropiat de ea cu un soi de aroganță tăcută, care a făcut-o să se retragă încet înspre gardul grădinii de lângă bar. Bărbatul îi zâmbea de parcă amândoi ar fi fost părtași la cine știe ce glumă intimă. S-a oprit la doar câțiva centimetri de ea și i-a spus încet:

- Nu mi te pot scoate din minte.

Își ținea mâna cu țigara cât mai departe de ea. Era un gentleman din punctul acesta de vedere.

- Pun pariu că așa le spui tuturor fetelor.

- Îmi place să mă uit cum te învârți pe lângă bar. Jumătate din timp sunt cu ochii la meci, iar în cealaltă jumătate îmi imaginez că te oplec peste teighea.

- Cine zice că romantismul a murit?

Doamne, cât de bine mirosea! Jess s-a zvârcolit puțin, încercând să iasă de sub el, înainte să facă ceva regretabil. Apropierea de Liam Stubbs trezea la viață fărâme din ființa ei despre a căror existență și uitase și a căror scânteie refuza să se stingă.

- Atunci lasă-mă să fiu romantic cu tine. Lasă-mă să te scot în oraș. Tu și cu mine. La o întâlnire așa cum se cuvine. Haide, Jess! Să facem o încercare!

Jess s-a îndepărtat de el.

- Ce?

- M-ai auzit.

Ea a făcut ochii mari.

- Vrei să avem o relație?

- O spui de parcă ar fi un cuvânt murdar.

Jess s-a strecurat de sub el și a aruncat o privire înspre ușa din spate.

- Trebuie să mă întorc la bar, Liam.

- De ce nu vrei să ieși cu mine? a întrebat-o bărbatul, făcând un pas mai aproape. Știi că ar fi grozav...

Vocea i se prefăcuse într-o șoaptă.

- Mai știi și că am doi copii și două slujbe, iar tu îți petreci viața în mașină, așa că ne-ar lua vreo trei săptămâni până să ajungem să ne ciondănim pe canapea, pentru că nu cădem de acord cui i-a venit rândul să ducă gunoiul. I-a oferit un zâmbet încântător. Și atunci am pierde pentru totdeauna nemaipomenitul romantism al schimburilor de replici ca asta de acum.

Liam i-a desprins o șuviță din păr și a lăsat-o să-i alunece printre degete. Glasul lui se transformase într-un mârâit blând.

- Atât de cinică! O să-mi frângi inima, Jess Thomas!

- Iar tu o să mă faci să fiu concediată.

Era genul de bărbat pe care nu îndrăznești să-l iei vreodată în serios. Jess se gândea că probabil Liam o plăcea tocmai pentru că era singura femeie din împrejurimi care nu-l lua niciodată în serios.

– Să înțeleg din asta că o partidă pe fugă iese din discuție?

Ea s-a eliberat și s-a îndreptat către ușa din spate, încercând să-și alunge roșeața din obraji. Apoi s-a oprit.

– Hei, Liam!

Bărbatul și-a ridicat ochii de la mucul de țigară pe care îl zdrobea.

– N-ai vrea să-mi împrumuți cinci sute de lire, nu-i așa?

– Dacă le-aș avea, scumpo, și le-aș da.

I-a trimis o bezea, în timp ce ea dispărea înapoi în interior.

Încă îmbujorată, Jess a început să dea o raită prin bar, pentru a strânge paharele goale, și atunci l-a văzut. S-a uitat mai bine. Stătea singur, într-un colț, cu trei halbe goale în față.

Se schimbase într-o pereche de încălțări sport Converse, în blugi și tricou, iar acum se holba la telefonul mobil, atingându-i ușor ecranul și ridicând uneori privirea, atunci când toată lumea izbucnea în urale pentru că se marcase un gol. Sub ochii lui Jess, a luat o halbă de bere și a dat-o peste cap. Probabil credea că așa, îmbrăcat în blugi, avea să se amestece în mulțime, dar pe fruntea lui scria „intrus“. Când l-a văzut că se uită înspre bar, s-a întors repede cu spatele, simțind cum i se risipește puțină bună dispoziție.

– Dau o fugă până jos să mai aduc gustări, i-a spus ea lui Chelsea și a pornit către pivniță. *Îh!* a mormăit în barbă. *Îh!* *Îh!* *Îh!*

Când s-a întors, el avea o halbă proaspătă și abia dacă-și mai dezlipea ochii de la telefon.

Seara s-a scurs mai departe. Chelsea a vorbit despre opțiunile ei de pe internet, domnul Nicholls a băut încă trei halbe, iar Jess, care dispărea ori de câte ori el se apropia de bar, a jonglat cu datorii și câștiguri imaginare la loterie, în timp ce încerca să nu-i întâlnească privirea lui Liam. La unsprezece fără zece, în bar mai rămăseseră doar câțiva întârziați. Delincvenții obișnuiți, cum le spunea Des. Chelsea și-a pus haina pe ea.

– Unde te duci?

Fata s-a oprit pentru a se ruja în oglinda din spatele dozatoarelor.

- Des mi-a zis că pot să plec un pic mai devreme. Și-a țuguiait buzele. O întâlnire.

- Întâlnire? Cine se duce la întâlnire la ora asta?

- E o întâlnire la David acasă. E în regulă, a continuat Chelsea, în vreme ce Jess se holba la ea. Vine și soră-mea. El a zis că o să fie drăguț în trei.

- Chels, tu ai auzit vreodată expresia „a fi în călduri“?

- Ce?

Jess a privit-o lung.

- Nimic. Doar... distracție plăcută!

Se apucase să încarce mașina de spălat vase, când el și-a făcut apariția lângă teighea. Avea ochii pe jumătate închiși și se legăna ușurel, de parcă s-ar fi pregătit să înceapă un soi de dans liber.

- Halbă, te rog!

Jess a mai înghesuit două pahare în fundul suportului de sârmă.

- Nu mai servim. E trecut de ora unsprezece.

Bărbatul a ridicat ochii către ceas. Limba i se împieticea în gură.

- Mai e un minut.

- Ați băut destul.

El a clipit încet, uitându-se lung la ea. Părul scurt, închis la culoare i se ridicase ușor pe o parte a capului, ca și cum, la un moment dat pe parcursul ultimei ore, începuse să alunece în josul banchetei.

- Cine ești tu să-mi zici că am băut destul?

- Persoana care servește băuturile. De obicei așa merge treaba. Jess s-a uitat în ochii lui. Nici măcar nu mă recunoașteți, nu-i așa?

- Ar trebui?

Ea a continuat să-l fixeze cu privirea preț de câteva clipe.

- Stați așa! A ieșit din spatele barului, s-a dus la ușa batantă și, în vreme ce el stătea în loc, buimăcit, a deschis-o, apoi a lăsat-o să se închidă la loc în nasul ei, ridicând în acest timp o mână și căscând gura, ca și cum ar fi dat să zică ceva. Apoi a deschis iar ușa și a rămas acolo, în fața lui. Acum mă recunoașteți?

Bărbatul a clipit. Jess aproape că îi auzea rotițele creierului învârtindu-i-se.

- Ești cumva... Te-am văzut ieri?

- Menajera. Da.

El și-a trecut o mână prin păr.

- Ah! Toată chestia aia cu ușa. Eu doar... purtam o conversație delicată.

- Găsesc că un „nu acum, mersi“ tinde să funcționeze la fel de bine.

- Corect. Am luat notă.

Bărbatul s-a aplecat peste bar. Jess a încercat să nu rădă atunci când cotul i-a alunecat pe tejghea.

- Așadar, asta e un fel de a vă cere scuze, nu?

El a cercetat-o cu niște ochi tulburi.

- Scuze. Îmi pare foarte, foarte, foarte rău. Foarte rău, o, tu, Doamnă de la Bar! Acum pot să primesc ceva de băut?

- Nu. E trecut de ora unsprezece.

- Numai pentru că m-ai ținut de vorbă.

- N-am timp să stau aici cât trageți dumneavoastră de încă o halbă.

- Atunci, dă-mi un *shot*. Haide! Am nevoie de încă o băutură. Dă-mi un *shot* de votcă. Poftim! Poți să păstrezi restul.

A trântit o bancnotă de douăzeci de dolari pe tejghea. Forța impactului i-a reverberat în tot trupul, așa încât capul i-a zvâcnit ușor spre spate.

- Doar una. De fapt, dă-mi una dublă! O să-mi ia două secunde cu totul ca s-o dau pe gât. O secundă!

- Nu. Ați băut destul.

Din bucătărie, s-a auzit vocea lui Des.

- Oh, pentru Dumnezeu, Jess, dă-i să bea!

Jess a rămas un moment locului, cu maxilarul încordat, apoi s-a întors și a turnat două măsuri într-un pahar. A încasat banii, după care a pus în tăcere restul pe tejghea. Bărbatul a băut votcă, înghițind cu zgomot în timp ce lăsa jos paharul, apoi i-a întors spatele, clătindându-se ușor.

- V-ați uitat restul.

- Păstrează-l!

- Nu-l vreau.

- Atunci pune-l în cutia milei.

Jess a adunat banii și i-a îndesat în mâna lui.

- Acțiunea caritabilă preferată a lui Des este Fondul Pentru Vacanța În Memphis A Lui Des Harris, a spus ea. Zău! Luați-vă banii!

Domnul Nicholls a clipit, apoi a făcut doi pași nesiguri în lateral, în vreme ce ea îi deschidea ușa. Atunci ea a observat ce scosese bărbatul din buzunar. Și a zărit un Audi strălucitor așteptând în parcare.

- N-o să conduceți până acasă.

- Sunt bine. Bărbatul și-a fluturat mâna pentru a o împiedica să protesteze. Oricum, pe aici nu-i nici o mașină noaptea.

- Nu puteți conduce.

- Suntem în plină pustietate, în caz că n-ai observat, a spus el, arătând înspre cer. Mă aflu la kilometri distanță de toate și sunt blocat aici, în mijlocul pustietății asteia nenorocite! S-a aplecat, cu răsuflarea duhnind a alcool. O să merg foarte, foarte încet.

Era atât de beat, încât lui Jess i-a fost extrem de ușor să-i smulgă cheile din mână.

- Nu, a spus ea, dând să intre înapoi în bar. N-o să fiu răspunzătoare pentru un eventual accident al dumneavoastră, pe lângă toate celelalte. Întoarceți-vă înapoi, și o să vă chem un taxi.

- Dă-mi cheile!

- Nu.

- Îmi furi cheile.

- Vă salvez de la a rămâne fără permis.

A ridicat cheile în aer și a pornit înapoi către bar.

- Of, pentru Dumnezeu! a exclamat el.

Vorbea de parcă ea ar fi fost ultima dintr-un lung șir de motive de iritare. Asta o făcea să vrea să-i tragă un șut.

- Vă chem un taxi. Doar... doar stați acolo. O să vă înapoiez cheile când o să vă văd urcat în siguranță în el.

I-a trimis un mesaj lui Liam de pe telefonul aflat în camera din spate.

Asta înseamnă că o să am noroc? i-a răspuns el.

Dacă-ți plac pline de păr. Și masculine.

Jess s-a întors afară, însă domnul Nicholls dispăruse. Mașina lui era încă acolo. L-a strigat de două ori, întrebându-se dacă nu cumva se dusesse să se ușureze în vreo tufă, apoi și-a coborât privirea și, ce să vezi? Dormea dus pe banca din față. Unghiul în care își ținea mâinile și picioarele sugera că pur și simplu căzuse din șezut și i se rupsese filmul.

Pentru o clipă, s-a gândit să-l lase acolo. Dar se făcuse frig, ceață din largul mării era imprevizibilă, iar el probabil s-ar fi trezit fără portofel.

– Eu nu-l iau pe-ăla, i-a spus Liam prin geamul de pe partea șoferului, în timp ce intra cu taxiul în parcare.

– N-are nimic. Doarme doar. Pot să-ți zic unde trebuie să ajungă.

– Nuh-uh! Ultimul adormit pe care l-am avut în mașină s-a trezit și mi-a umplut de vomă husele noi de pe scaune. Pe urmă, a reușit cumva să se dezmeticească suficient încât s-o șteargă fără să plătească.

– Țsta locuiește în Beachfront. Puțin probabil s-o șteargă. Jess s-a uitat la ceas. Ei, haide, Liam! E târziu. Vreau doar să ajung acasă.

– Atunci lasă-l acolo. Îmi pare rău, Jess.

– Bine. Ce-ar fi să stau în mașină până când îl lași acasă? Dacă i se face rău, curăț eu. Pe urmă poți să mă duci și pe mine până acasă. Plătește el. A ridicat restul pe care domnul Nicholls îl scăpase pe jos, lângă bancă, și l-a numărat. Treisprezece lire ar trebui să ajungă, da?

Liam s-a strâmbat.

– Of, Jess! Nu-mi îngreuna viața!

– Te rog, Liam! i-a zămbit ea. Și-a pus o mână pe brațul lui. Te rog frumos!

El s-a uitat de-a lungul drumului.

– Bine. Dar dacă i se face rău, costă treizeci de lire pentru câștigurile pierdute. Și tu va trebui să faci curat.

Jess și-a lăsat urechea în jos, către fața adormită a domnului Nicholls, apoi s-a îndreptat și a încuviințat.

– El zice că e bine.

Liam a clătinat din cap. Efectul flirtului de mai devreme dispăruse.

– Ei, haide, Liam! Ajută-mă să-l urc în mașină. Trebuie să mă duc acasă.

L-a așezat cu capul în poala ei, ca pe un copil bolnav. Jess nu știa unde să-și țină mâinile. Și le-a așezat pe spătarul banchetei din spate, iar apoi s-a rugat tot drumul ca bărbatului să nu i se facă rău. De fiecare dată când acesta gemea sau se mișca, ea cobora un geam ori se apleca pentru a-i studia chipul. „Să nu îndrăznești“, îi spunea ea în tăcere. „Să nu care cumva să îndrăznești.“ Mai aveau două minute până să ajungă în satul de vacanță, când lui Jess i-a sunat telefonul. Era Belinda, vecina ei. A citit cu ochii mijiiți ce scria pe ecranul luminos: *Băieții s-au legat iar de Nicky al tău. L-au prins în fața dughenei cu cartofi prăjiți. Nigel l-a dus la spital.*

O greutate mare și rece s-a așezat pe pieptul lui Jess. *Sunt pe drum, a tastat ea.*

Nigel zice că o să stea cu el până ajungi. Eu rămân aici cu Tanzie.

Mersi, Belinda. Mă grăbesc cât pot.

A cuprins-o neliniștea. Domnul Nicholls și-a schimbat poziția și a scos un sforăit prelung. Jess s-a holbat la el, la tunsoarea lui scumpă, la blugii prea albaștri, și brusc a cuprins-o furia. Dacă n-ar fi fost el, poate că ar fi ajuns deja acasă. Poate că ea ar fi ieșit cu câinele la plimbare, nu Nicky.

- Am ajuns.

Jess l-a îndrumat pe Liam către casa domnului Nicholls, unde l-au târât împreună până în interior, ținându-i brațele așezate pe după umerii lor; Jess simțea că i se cam înmoaie genunchii sub greutatea lui surprinzător de mare. Bărbatul s-a foit puțin când au ajuns în fața ușii, iar ea a început să scoțoască printre cheile lui, încercând s-o găsească pe cea potrivită, până când s-a hotărât că ar fi mai ușor s-o folosească pe a ei.

- Unde vrei să-l punem? a întrebat Liam, gâfâind.

- Pe canapea. Eu nu-l car până sus.

- Are noroc că l-am cărat și până aici.

Jess l-a împins energic în poziția culcat. I-a scos ochelarii, a aruncat pe el o haină aflată prin apropiere, apoi i-a lăsat cheile să cadă pe măsuta pe care o lustruise mai devreme, în acea zi.

Abia apoi s-a simțit în stare să rostească vorbele:

- Liam, poți să mă lași la spital? Nicky a avut un accident.

*

Mașina gonea în tăcere pe benzile goale de circulație. Lui Jess i se învălmășeau în minte tot felul de gânduri. Se temea de ceea ce ar fi putut să afle. *Ce se întâmplase? Cât de grav era rănit? Tanzie văzuse oare ceva din cele petrecute?* Iar apoi, în spatele fricii, banalități stupide ca *Oare o să stau ore întregi la spital? Un taxi de acolo ar costa cel puțin cincisprezece lire. Naiba să-l ia pe domnul Nicholls cu prostia lui de votcă!*

– Vrei să te aștept? a întrebat-o Liam când a tras la secția de urgență.

– Ai putea? Durează doar două minute. Trebuie numai să aflu cât de grav e.

S-a dat jos din mașină înainte chiar ca el să oprească mașina.

Nicky se afla într-un separeu din laterală. Când asistenta a condus-o pe Jess dincolo de perdeaua despărțitoare, Nigel s-a ridicat de pe scaunul de plastic pe care șezuse, cu chipul lui blând și palid încremenit din pricina îngrijorării. Nicky avea privirea întoarsă în direcția opusă. Pometele îi era acoperit cu un bandaj, iar ochiul de deasupra acestuia începea deja să se învinețească. Un alt bandaj temporar era încolăcit în jurul frunții, la rădăcina părului.

Jess abia s-a abținut să nu izbucnească într-un hohot de plâns.

– O să-i sutureze rana. Dar vor să-l mai țină. Să verifice dacă n-are fracturi și mai știu eu ce. Nigel părea stânjenit. N-a vrut să chem poliția, a continuat el, făcând un gest larg înspre exterior. Dacă ești bine, atunci eu o să mă întorc la Belinda. S-a făcut târziu...

Jess i-a mulțumit în șoaptă și s-a apropiat de Nicky. Și-a așezat o mână pe patură, lângă umărul lui.

– Tanzie e bine, a murmurat băiatul, fără să se uite la ea.

– Știu, scumpule. S-a așezat pe scaunul din plastic de lângă patul lui. Ce s-a întâmplat?

El a ridicat fără vlagă din umeri. Nicky nu voia niciodată să vorbească despre ce i se întâmpla. La urma urmei, ce rost ar fi avut? Toți știau cum stă treaba. Arăți ca un ciudat, mănânci bătaie. Continui să arăți ca un ciudat, ei continuă să se lege de tine. Asta e logica imuabilă a unui orașel de pe malul oceanului.

Și, pentru prima dată, Jess nu știa ce să-i zică. Nu-i putea spune că totul avea să fie bine, deoarece, în mod evident, nu era bine. Nu-i putea spune că polițiștii aveau să pună mâna pe familia Fisher, deoarece n-o făceau niciodată. Nu-i putea spune că lucrurile aveau să se echimbe cât ai clipi, deoarece, atunci când ești adolescent, viața nu se întinde, în imaginația ta, decât pe vreo două săptămâni înainte, și amândoi știau că situația nu avea să se îmbunătățească până atunci. Și, probabil, nici curând după aceea.

I-a luat mâna zgâriată și i-a cuprins-o între ale ei.

- O să fie bine, să știi, a spus ea încet. Lucrurile o să se îndrepte. Trebuie să te agăți de gândul ăsta. Serios! Lucrurile o să se îndrepte.

El și-a întors pentru o clipă ochii și i-a întâlnit pe ai ei, apoi și-a ferit iar privirea.

- Se simte bine? a întrebat-o Liam pe Jess, când aceasta s-a întors încet la mașină.

Adrenalina i se scursese din trup și avea umerii aduși în față de oboseală. A deschis portiera din spate pentru a-și lua haina și geanta, în vreme ce el o studia în oglinda retrovizoare.

- O să supraviețuiască.

- Ticăloșii ăia mici! Tocmai vorbeam cu vecinul tău. Cineva ar trebui să facă ceva. Bărbatul și-a reglat oglinda. Le-aș da chiar eu o lecție, dacă n-ar trebui să-mi păzesc licența de taximetrist. Plictiseala, asta e. Nu știu cu ce altceva să se ocupe în afară de a se lega de unul și altul. Ai grijă să-ți iei toate lucrurile, Jess.

A fost nevoită să se urce pe jumătate în mașină ca să ajungă la haina ei. În timp ce se întindea către ea, a simțit ceva sub tălpi. Ceva cilindric, semisolid. Și-a mișcat piciorul, a întins mâna către podea și a ridicat un sul gros de bancnote. S-a holbat la el în semiîntuneric, apoi s-a uitat la ce căzuse alături. Un ecuson laminat, în genul celor folosite pe la birouri. Probabil că toate căzuseră din buzunarul domnului Nicholls în timp ce acesta zăcuse pe bancheta din spate. Jess n-a mai stat pe gânduri și a îndesat banii și ecusonul la ea în geantă.

- Poftim, a spus ea, dând să scoată ceva din poșetă, însă Liam a ridicat o mână.

- Nu. Mă ocup eu. Tu ai destule pe cap. I-a făcut cu ochiul. Sună pe unul din noi când vrei să fi luată cu mașina. Din partea casei. Dar și-a dat acordul.

- Dar...

- Nici un dar. Acum dă-te jos, Jess. Ai grijă ca băiatul ăla al tău să fie bine. Ne vedem la bar.

Lui Jess aproape că i-au dat lacrimile de recunoștință. A rămas locului, cu o mână ridicată, în timp ce Liam întorcea mașina în parcare, așa că l-a auzit strigându-i pe geamul șoferului:

- Ar trebui să-i spui, totuși, că dacă ar încerca și el să arate un pic mai normal, poate că nu și-ar mai lua chelfăneală atât de des.

Capitolul 7

JESS

Jess și-a petrecut primele ore ale dimineții moțând pe scaunul de plastic, trezindu-se din când în când din pricina disconfortului și a zgomotelor care răzbăteau dinspre tragediile îndepărtate care se petreceau în secția de dincolo de perdea. Îl veghease pe Nicky după ce îi suturase rana până când acesta adormise în sfârșit, întrebându-se cum ar trebui să-l protejeze. Se mai întreba, de asemenea, și ce s-o fi petrecând oare în capul băiatului. Și, cu un nod în stomac ce părea să nu mai dispară, se întreba ce avea să se întâmple în continuare. La ora șapte, o asistentă a băgat capul pe după perdea pentru a-i spune lui Jess că îi pregătise niște ceai și pâine prăjită. Acest mărunț gest de bunătate a făcut-o să-și înghită lacrimile încărcate de rușine. Medicul a trecut pe acolo puțin după ora opt și i-a zis că Nicky avea să mai petreacă probabil încă o noapte acolo, răstimp în care aveau să se asigure că nu exista riscul vreunei hemoragii interne. Pe radiografie se distinsese o umbră pe care încă n-o deslușiseră pe deplin, și voiau să fie siguri. Cel mai bun lucru pe care l-ar fi putut face Jess ar fi fost să meargă acasă și să se odihnească puțin. Nathalie a sunat-o pentru a-i spune că o dusesse pe Tanzie la școală împreună cu copiii ei și că totul era bine.

Totul era bine.

Jess a coborând din autobuz cu două stații înainte de casa ei, a mers pe jos până la locuința lui Leanne Fisher, a bătut la ușa acesteia

și i-a zis pe cel mai politicoșon de care era în stare, că, dacă Jason se mai apropia vreodată de Nicky, avea să îl dea pe mâna poliției. Drept răspuns, Leanne Fisher a scuipat-o și a amenințat-o că, dacă nu se cară dracului imediat, avea să-i arunce o cărămidă prin nenorocitul ei de geam. În timp ce Jess se îndepărta, din casă s-a auzit izbucnind un hohot de râs.

Cam asta era reacția la care se așteptase.

A ajuns la ea acasă, unde nu era nimeni. A plătit factura la apă cu banii pentru impozit. A plătit factura la electricitate cu banii câștigați din curățenie. A făcut duș, s-a schimbat, apoi și-a început tura de prânz la bar; atât era de pierdută în gânduri, încât Stewart Pringle a stat cu mâna pe fundul ei mai bine de treizeci de secunde, înainte ca ea să bage de seamă. Drept răsplată, i-a turnat încet pe pantofi sfertul de litru de bere de cea mai bună calitate, pe care îl comandase.

– Pentru ce ai făcut asta? a țipat Des, când Stewart Pringle s-a plâns.

– Dacă ți se pare atât de în regulă, stai tu acolo și lasă-l să-și țină mâna pe curu' tău, i-a răspuns Jess și s-a întors la spălat pahare.

– Are dreptate, a zis Des.

Până să ajungă Tanzie acasă, Jess a dat cu aspiratorul prin toată casa. Ar fi trebuit să fie deja ruptă de oboseală, dar, de fapt, se simțea atât de furioasă, încât nu era exclus să fi făcut totul la viteză mărită. Nu se putea opri. Făcea curat, împătorea și deretica, pentru că altfel ar fi dat jos vechiul baros al lui Marty din cele două cuie în care atârna în garajul plin de mucegai, s-ar fi dus acasă la familia Fisher și ar fi făcut ceva ce i-ar fi terminat complet pe toți. Făcea curat, pentru că altfel ar fi stat în grădinița ei din spate, năpădită de bălării, și-ar fi ridicat ochii spre cer și ar fi țipat iar și iar, și nu era sigură că ar mai fi fost în stare să se oprească.

Când a auzit pași apropiindu-se pe alee, casa plutea într-un nor toxic de soluție pentru lustruit mobila și detergent pentru bucătărie. Jess a inspirat adânc de două ori, a tușit puțin, apoi s-a silit să mai tragă o dată aer în piept înainte de a deschide ușa, cu un zâmbet liniștitor întipărit pe chip. Nathalie aștepta pe alee, ținându-și mâinile pe umerii lui Tanzie. Fetița s-a apropiat de Jess, i-a cuprins mijlocul cu brațele și a strâns-o cu putere, ținându-și ochii închiși.

- Nicky e bine, scumpo, i-a spus Jess, mângâindu-i părul. Totul e în regulă. A fost doar o încăierare între niște băieți prostuți.

Nathalie și-a pus o mână pe brațul lui Jess, a clătinat scurt din cap, apoi a plecat.

- Ai grijă, i-a spus ea.

Jess i-a făcut un sendviș lui Tanzie, apoi a privit-o cum se îndepărtează către colțul umbros al micuței grădini, însoțită de câinele ei, pentru a face algoritmi. Și-a spus că avea să-i vorbească a doua zi despre St. Anne's. Categorie, avea să-i vorbească a doua zi.

Apoi Jess a dispărut în baie, unde a despăturit banii găsiți în taxiul domnului Nicholls. Patru sute optzeci de lire. Cu ușa încuiată, i-a înșirat pe podea în mici teancuri ordonate.

Știa ce ar fi trebuit să facă. Bineînțeles că știa. Banii nu-i aparțineau. Asta era o lecție pe care le-o băga zilnic în cap copiilor: *Nu furați. Nu luați ceea ce nu e al vostru. Purtați-vă corect și, până la urmă, veți fi răsplătiți.*

Purtați-vă corect.

Și atunci ea de ce nu ducea banii înapoi?

O voce nouă, mai misterioasă, începuse să-i murmure în ureche. *De ce ar trebui să-i duci înapoi? El n-o să le simtă lipsa. Dormea buștean în parcare, în taxi, la el acasă. Banii ar fi putut să-i cadă oriunde. La urma urmei, doar norocul a făcut ca tu să-i găsești. Și dacă altcineva de pe aici i-ar fi cules de jos? Crezi că i-ar fi dat înapoi? Pe bune?*

Pe ecusonul bărbatului era inscripționat numele companiei sale - Mayfly. Iar prenumele lui era Ed.

Jess avea să-i ducă banii înapoi domnului Nicholls. Mintea îi vălăia neîncetat în ritmul suportului pentru uscat rufe.

Și, totuși, nu i-a dus.

Pe vremuri, Jess nu se gândea niciodată la bani. Marty se ocupa de partea financiară și, de regulă, aveau suficient cât să-și poată permite ca el să meargă la bar două seri pe săptămână, iar ea să-și petreacă uneori seara în oraș cu Nathalie. Din când în când, mergeau în vacanță. Unii ani erau mai buni decât alții, dar se descurcau.

Apoi Marty s-a săturat să se descurce. Erau într-o excursie cu coltul în Țara Galilor, unde a plouat opt zile la rând, iar Marty a început să fie tot mai nemulțumit, de parcă vremea ar fi fost ceva ce putea luat ca un afront personal.

- De ce nu putem merge în Spania sau altundeva, într-o zonă caldă? bombănea el, uitându-se prin deschizătura cortului ud leoardă. Asta-i o porcărie. Nu-i vacanță, fir-ar ea să fie!

Apoi s-a săturat de condus. Găsea tot mai multe motive de nemulțumire. Ceilalți șoferi erau împotriva lui. Controlorul îl trăgea la piept. Pasagerii erau greu de suportat. Așa că a început cu schemele. Schema piramidală, în care au intrat cu două săptămâni prea târziu. Tricourile la preț redus, făcute pentru o trupă care a căzut în topuri la fel de repede cum a intrat.

- Importurile și exporturile sunt soluția, i-a spus el cu convingere lui Jess, când s-a întors într-o seară de la bar.

Cunoscuse un tip care putea să-i aducă electrocasnice ieftine din India, pe care aveau să le vândă unei cunoștințe. Dar apoi, surpriză! Cunoștința respectivă, care urma să vândă obiectele mai departe, s-a dovedit a nu fi o afacere sigură, așa cum promisese Marty. Iar vara aceea a devenit una dintre cele mai ploioase înregistrate vreodată. Puținii cumpărători s-au plâns că noile aparatele le scurtcircuitează tabloul electric, iar restul produselor au ruginit, deși ținute în garaj, așa că micile lor economii s-au transformat într-un morman de electrocasnice care au trebuit încărcate, câte paisprezece pe săptămână, în mașina lui Marty și duse la groapa de gunoi. Jess avea și acum stecărele pe sub scări.

A urmat Rolss-Royce-ul. Cel puțin planului acestuia putuse să-i găsească o noimă: Marty intenționa să vopsească automobilul într-un gri metalizat, după care să se angajeze cu ora ca șofer pentru nunți și înmormântări. A cumpărat mașina de pe eBay, de la un tip din centrul țării, dar n-a ajuns cu ea decât până la jumătatea autostrăzii M6 înainte să se strice. Ceva legat de motorul de pornire, i-au spus cei de la service, uitându-se sub capotă. Dar cu cât se uitau mai mult, cu atât mai stricată părea. În prima iarnă în care au ținut-o pe aleea din fața casei, șoarecii au luat cu asalt tapiseria, prin urmare au avut nevoie

banii pentru a înlocui banchetele din spate, căci cine ar vrea să stea în ziua nunții pe scaune lipite cu bandă adezivă? Apoi s-a dovedit că banchetele tapisate pentru Rolls-Royce sunt cam singurele lucruri pe care nu le poți găsi pe eBay. Așa că mașina a rămas în garaj, o amintire zilnică a faptului că niciodată n-au avut succes și motivul pentru care frigidul ei trebuia să stea în holul de la parter.

Jess a preluat controlul banilor când Marty s-a îmbolnăvit și a început să-și petreacă cea mai mare parte a fiecărei zile în pat. Depresia o boală, toată lumea zice asta. Deși, din spusele amicilor lui, Marty nu părea să sufere din pricina ei în cele două seri în care reușea totuși să se târască până la bar. Jess scosese din plicuri toate extrasele de cont, luase carnetul de economii ținut la locul lui, în biroul din antreu, și văzuse în sfârșit cu ochii ei în ce încurcătură se aflau. Încercase de vreo două ori să discute cu Marty, dar el nu făcuse decât să-și tragă plapuma peste cap și să spună că nu poate face față. Cam pe atunci i-a sugerat Jess să meargă pentru o vreme acasă la mama lui. La drept vorbind, a fost ușurată să-l vadă plecând. Și așa abia o scotea la capăt cu Nicky, care pe atunci era încă un băiețel uscățiv și tăcut, cu Tanzie și cu cele două slujbe.

- Du-te! l-a îndemnat ea pe Marty, mângâindu-l pe cap. Și-a amințit cât de mult trecuse de când îl atinsese ultima oară. Du-te pentru vreo două săptămâni. O să te simți mai bine dacă iei o mică pauză.

El a privit-o mut, cu ochii înroșiți, și a strâns-o de mână.

Asta se întâmpla cu doi ani în urmă. De atunci, nici unul din ei nu mai adusesse vreodată în discuție, la modul serios, posibilitatea întoarcerii lui.

Până la ora de culcare a lui Tanzie, Jess a încercat să mențină o atmosferă firească, întrebând-o pe fetiță ce mâncase la Nathalie și povestindu-i ce mai făcuse Norman în lipsa ei. A pieptănat-o, apoi s-a așezat pe patul ei și i-a citit o poveste, ca și cum ar fi fost un copil mult mai mic. Și, măcar de data asta, Tanzie nu i-a spus că, de fapt, ar prefera să mai lucreze la matematică.

Când Jess a fost în sfârșit sigură că Tanzie doarme, a sunat la spital, de unde i s-a spus că Nicky se simte bine și că medicul avea să-l

viziteze din nou a doua zi, la prima oră, după care, probabil, putea fi externat. Radiografia nu arătase nici un semn că plămânul ar fi perforat, iar uşoara fractură facială trebuia să se vindece de la sine.

L-a sunat şi pe Marty, care a ascultat-o în linişte, apoi a întrebat:

– El încă îşi dă cu chestia aia pe faţă?

– Se dă cu puţin rimel, da. A urmat o lungă tăcere. Să n-o spun, Marty! Să nu îndrăzneşti s-o spui!

A închis telefonul înainte ca el să apuce s-o spună.

Mai târziu, la zece fără un sfert, un poliţist i-a telefonat lui Jess şi i-a spus că Fisher declarase că nu ştia absolut nimic de cele întâmplate.

– Au fost paisprezece martori, a replicat ea, cu glasul încordat din pricina efortului de a nu ţipa. Inclusiv omul care ţine dugheana cu peşte şi cartofi prăjiţi. Au sărit pe fiul meu. Erau patru.

– Da, dar martorii sunt de folos doar dacă-i pot identifica pe făptaşi, doamnă. Iar domnul Brent spune că n-a fost clar cine s-a bătut efectiv. Poliţistul a scos un oftat, de parcă genul acesta de conversaţii telefonice ar fi fost o nesfârşită corvoadă, de parcă ea ar fi trebuit să ştie cum sunt adolescenţii. Trebuie să vă spun, doamnă, familia Fisher susţine că fiul dumneavoastră a început.

– El e în stare să sară la bătaie cam tot atât cât nenorocitul de Dalai Lama! Vorbim despre un băiat care nu poate să pună o plapumă în cearcaful ei fără să-şi facă griji că s-ar putea să rănească pe cineva.

– Nu putem acţiona decât în baza probelor, doamnă.

Tonul inflexibil al bărbatului dădea de înţeles că nu era prima oară când auzea toate acestea.

Familia Fisher, şi-a zis Jess, în timp ce trântea telefonul. Ținând cont de reputația lor, ar fi avut noroc dacă măcar o singură persoană şi-ar fi „amintit“ ce văzuse.

Preţ de o clipă, Jess şi-a lăsat capul să-i cadă în mâini. Ei nu aveau să înceteze niciodată. Iar următoarea la rând era Tanzie, odată ce avea să înceapă gimnaziul. Era o ţintă excelentă cu matematica ei, şi cu ciudăţeniile ei, şi cu totala lipsă de şiretenie. Gândul acesta îi dădea fiori reci. Şi-a amintit de barosul lui Marty, aflat în garaj. Şi-a imaginat cât de bine ar fi să se ducă acasă la familia Fisher şi...

Atunci a sunat iar telefonul. Jess a înșfăcat aparatul.

- Ce mai e acum? O să-mi spuneți că tot el s-a bătut și pe sine?

Asta e?

- Doamnă Thomas?

Jess a clipit.

- Doamnă Thomas? Sunt domnul Tsvangarai.

- Oh! Domnule Tsvangarai, îmi pare rău. Nu e... nu e un moment

grozav.

Și-a ridicat mâna în fața ochilor. Tremura.

- Îmi pare rău că vă sun atât de târziu, dar e o chestiune oarecum urgentă. Am descoperit ceva interesant. Se numește olimpiadă de matematică.

Bărbatul a rostit cu grijă cuvintele.

- O ce?

- E ceva nou, în Scoția, pentru elevi talentați. O competiție de matematică. Și încă avem timp s-o înscriem pe Tanzie.

- O competiție de matematică? Jess a închis ochii. Știți, e foarte drăguț, domnule Tsvangarai, dar în clipa asta avem cam multe pe cap și nu cred că...

- Doamnă Thomas. Ascultați-mă! Premiile sunt cinci sute, o mie și cinci mii de lire. Cinci mii de lire! Dacă Tanzie ar câștiga, ați rezolva măcar problema taxelor pentru primul an la școala St. Anne's.

- Mai ziceți o dată?

Profesorul a repetat. Jess s-a așezat pe scaun, în timp ce el îi dădea explicații mai amănunțite.

- Chestia asta chiar există?

- Chiar există.

- Și dumneavoastră chiar credeți că ar putea reuși?

- Există o categorie creată special pentru segmentul ei de vârstă.

Nu văd cum ar putea eșua.

Cinci mii de lire, cânta o voce în mintea lui Jess. Destul cât s-o ajute să treacă cel puțin de primul an.

- Care-i șmecheria?

- Nici o șmecherie. Mă rog, trebuie să știi matematică la nivel avansat, evident. Dar nu văd în asta o problemă pentru Tanzie.

Jess s-a ridicat în picioare, apoi s-a așezat iar.

– Și, bineînțeles, va trebui să călătorești până în Scoția.

– Detalii, domnule Tsvangarai. Detalii. Capul i se învârtea. E treabă serioasă, nu? Nu-i vreo glumă?

– Eu nu sunt un om glumeț, doamnă Thomas.

– Fir-ar al dracului! FIR-ARAL DRACULUI! Domnule Tsvangarai, sunteți absolut splendid!

L-a auzit râzând jenat. Jess s-a gândit că bărbatul se rușinase mai puțin de înjurăturile ei decât de faptul că, probabil, ea era prima femeie care-i spusese vreodată că e splendid.

– Deci... ce facem acum?

– Păi, au renunțat la proba de calificare după ce le-am trimis câteva mostre din lucrările lui Tanzie. Înțeleg că sunt foarte dornici să înscrie copii proveniți din școli mai puțin avantajate. Și, între noi fie vorba, faptul că e fată constituie, desigur, un imens atu. Dar trebuie să ne hotărâm repede. Vedeți dumneavoastră, olimpiada de anul ăsta are loc peste doar cinci zile.

Cinci zile. Termenul-limită pentru înscrierea la St. Anne's era a doua zi.

Jess a rămas în picioare în mijlocul camerei, gândindu-se. Apoi a dat fuga la etaj, a scos banii domnului Nicholls din ascunzătoarea pe care le-o găsisese printre dresurile ei și, fără să stea pe gânduri, i-a îndesat într-un plic, a scris în grabă un mesaj, după care a notat cu grijă adresa.

Intenționa să-i dea înapoi. Până la ultimul bănuț.

Dar în clipa aceea nu avea de ales.

În noaptea respectivă, Jess a stat la masa din bucătărie, a studiat cifrele și a schițat un plan. A plătit suma minimă pentru cardul de credit, a trimis către compania furnizoare de gaze o cerere de amânare prin care contesta factura primită (asta avea să-i prilejuiască o amânare de cel puțin o lună a plății) și a scris cecuri către creditorii despre care știa că nu aveau să fie îngăduitori, ca de pildă asociația pentru locuințe. A căutat prețul biletelor de tren până la Edinburgh, a râs oarecum isteric, apoi a căutat prețul biletelor de autocar (187 de lire, inclusiv 13 lire, cât

bar costa să ajungă până la autogară) și costul de a-l ține pe Norman într-un adăpost pentru câini timp de o săptămână (94 de lire). Și-a acoperit ochii cu palmele și a rămas puțin așa. Apoi, în timp ce copiii dormeau, a scos la lumină cheile Rolls-Royce-ului, a ieșit din casă, a măturat excrementele de șoareci de pe scaunul șoferului și a încercat să pornească mașina.

Motorul a început să toarcă la a treia cheie.

Jess a stat în garajul care mirosea mereu a igrasie, chiar și în toată verii, înconjurată de vechi piese de mobilier pentru grădină, de piese de mașină, găleți din plastic, cazmale și cutii goale rămase de la aparatele de aer condiționat, lăsând motorul să meargă și reflectând. Apoi s-a aplecat și a dezlipit vinieta decolorată care atesta plata taxei de circulație. Era expirată de aproape doi ani. Mașina nu avea nici asigurare.

Jess s-a uitat îndelung la vinieta, după care a răsucit cheia în contact și a rămas acolo, pe întuneric, în timp ce motorul se răcea, pocnind, iar mirosul de benzină se risipea treptat din aer, și s-a gândit, pentru a suta oară: *Procedează corect.*

Capitolul 8

ED

*Ed.Nicholls@mayfly.com: Nu uita ce ți-am spus.
Pot să-ți amintesc detaliile dacă pierzi cartea de vizită.*

*Deanna1@yahoo.com: N-o să uit.
Am toată noaptea aia întipărită în memorie. ;-)*

Ed.Nicholls@mayfly.com: Ai făcut ce ți-am zis?

Deanna1@yahoo.com: Făcut. Mulțam.

Ed.Nicholls@mayfly.com: Anunță-mă dacă obții rezultate bune.

*Deanna1@yahoo.com: Ei bine, judecând după performanțele
din trecut, aș fi uimită dacă rezultatele ar fi altfel decât bune! ;-)*

*Deanna1@yahoo.com: Nimeni n-a mai făcut vreodată
pentru mine ce ai făcut tu.*

Ed.Nicholls@mayfly.com: Serios. A fost o nimica toată.

Deanna1@yahoo.com: Vrei să ne întâlnim iar weekendul viitor?

Ed.Nicholls@mayfly.com: Puțin ocupat acu'. Îți zic eu.

Deanna1@yahoo.com: Cred că a ieșit bine pentru amândoi ;-)

Detectivul l-a lăsat să termine de citit cele două pagini, apoi le-a împins către Paul Wilkes.

– Aveți vreun comentariu de făcut despre acele mesaje, domnule Nicholls?

Era chinuitor să vadă e-mailuri private tipărite într-un document oficial. Nerăbdarea din primele lui răspunsuri, cuvintele cu dublu înțeles abia mascate, punctuația care sugera fețe zâmbitoare (Câți ani avea? Paisprezece?), toate văzute în lumina rece a sălii de interogatoriu, îi dădeau o strângere de inimă.

– Nu trebuie să spui nimic, l-a sfătuit Paul.

– Tot schimbul ăla de replici ar putea fi despre orice. Ed a împins hârtiile cât mai departe de el. „Anunță-mă dacă obții rezultate bune.“ Poate că-i spuneam să facă ceva de natură sexuală. Ar putea fi, de exemplu, sex prin e-mail.

– La ora unsprezece și paisprezece minute dimineața?

– Și ce?

– Într-un spațiu de lucru comun?

– Așadar, sunt lipsit de inhibiții.

Detectivul și-a scos ochelarii și i-a aruncat o privire aspră.

– Sex prin e-mail? Serios? Asta făceați aici?

– Păi, nu. Nu în cazul de față. Dar nu asta-i ideea.

– Eu aș sugera că tocmai asta-i ideea, domnule Nicholls. Există maldăre de asemenea documente. Există hârtii care atestă că v-ați întâlnit de două ori. Vorbiți despre intenția de a păstra legătura... A răsfoit paginile.... „ca să vedem dacă te mai pot ajuta“.

– Dar nu-i ceea ce pare. Era deprimată. Îi venea greu să scape de fostul iubit. Voiam doar... să-i ușurez puțin situația. Vă tot spun.

– Ed...

Glasul lui Paul era un semnal de alarmă.

– Doar câteva întrebări în plus.

Și aveau întrebări, nu glumă. Voiau să știe cât de des se întâlneau cu Deanna. Unde merseseră. Care era, mai exact, natura relației dintre ei. Nu-l credeau când le spunea că nu aflase prea multe despre viața ei. Nu-l credeau când le spunea că nu știuse despre fratele ei.

– Ei, haide! a protestat Ed. Dumneavoastră n-ați avut niciodată o relație bazată pe sex?

– Domnișoara Lewis nu spune că ar fi fost bazată pe sex. Ea zice că ați fost implicați într-o relație „strânsă și intensă”, că vă cunoșteati încă din facultate și că dumneavoastră erați hotărât s-o convingeți să meargă înainte cu tranzacția, că ați insistat s-o facă. Conform declarațiilor ei, ea habar n-a avut că, ascultându-vă sfatul, comite o ilegalitate.

– Dar ea... ea creează impresia că am avut o relație mult mai serioasă decât în realitate. Și n-am obligat-o să facă nimic.

– Deci, recunoașteți că i-ați oferit informația.

– Nu asta spun! Zic doar...

– Ceea ce cred că vrea să spună clientul meu este că nu poate fi considerat răspunzător pentru orice idee greșită și-ar fi putut face domnișoara Lewis despre relația lor, a intervenit Paul Wilkes. Sau pentru informațiile pe care aceasta i le-a transmis fratelui ei.

– Și nu aveam o relație. Nu genul ăla de relație.

Detectivul a ridicat din umeri.

– Știți ce? Mie nu prea-mi pasă care era natura relației dumneavoastră. Nu-mi pasă dacă i-ați tras-o până vi s-a aplecat. Ce mă interesează, domnule Nicholls, este că avem documente conform cărora i-ați dat acestei tinere informații despre care, pe data de 28 februarie, ea i-a spus unei prietene că „o să ne aducă niște profituri serioase”. Iar conturile ei și ale fondului condus de fratele ei arată că, într-adevăr, le-au adus niște „profituri serioase”.

O oră mai târziu, Ed, eliberat pe cauțiune pentru două săptămâni, se afla în biroul lui Paul Wilkes. Paul a turnat câte un whisky pentru fiecare, apoi au rămas în tăcere, până când Ed și-a golit paharul. Începea să se obișnuiască nefiresc de mult cu gustul băuturilor tari în plină zi.

– Nu pot fi tras la răspundere pentru ce i-a spus ea fratelui ei. N-am cum să umblu și să verific dacă fiecare potențial partener n-are cumva vreun frate care lucrează în domeniul financiar. Cine face așa ceva? Cu siguranță, ei o să înțeleagă asta.

Paul s-a lăsat pe spătarul scaunului și a oftat, având aerul unui om foarte obișnuit să explice lucruri evidente.

- Lanțul se întoarce la tine. Deanna și fratele ei au câștigat o roabă de bani, și asta în mod ilegal, cu ajutorul informațiilor pe care tu i le-ai dat ei.

- Încercam s-o ajut.

- Ei bine, categoric ai reușit. Dar celor de la SFA și SOCA n-o să le pese care au fost motivele tale, Ed.

- Putem să terminăm cu acronimele? Habar n-am despre cine vorbești.

- Păi, în esență, încearcă să-ți imaginezi toate instituțiile serioase care luptă împotriva infrafracționalității și care au cât de cât o legătură cu domeniul financiar. Ori cu infrafracționalitatea. Practic, astea te anchetează în clipa de față.

- Vorbești de parcă chiar o să fiu pus sub acuzare.

Ed a așezat paharul de whisky pe măsuta de lângă el.

- Cred că e foarte probabil, da. Și cred că s-ar putea să ajungem destul de repede la tribunal. Statul încearcă să grăbească asemenea cazuri.

Ed s-a holbat la el. Apoi și-a lăsat capul în palme.

- E un coșmar! Eu pur și simplu... pur și simplu îmi doream ca ea să dispară, Paul! Îmi doresc să dispară toată povestea asta.

- Ei bine, cel mai bun lucru la care putem spera acum e să reușim să-i convingem că, în fond, tu nu ești decât un tocilar depășit de situație.

- Grozav!

- Ai vreo idee mai bună?

El a clătinat din cap.

- Atunci stai cuminte.

- Trebuie să fac ceva, Paul. Trebuie să mă întorc la muncă. Dacă nu lucrez, habar n-am cu ce să mă ocup. O iau razna aici, la capătul pământului.

- Cum spuneam, știi că procurorii vor să închidă repede dosarul ăsta. Dar dacă aș fi în locul tău, aș sta locului. S-ar putea ca autoritatea financiară să lase să se scurgă niște informații, și atunci chiar o să iasă

tărăboi. Am redactat o declarație prin care declarăm că ești complet nevinovat și că suntem pe deplin încrezători în faptul că vei fi reabilitat odată ce cazul va ajunge în instanță. Dar, de cum o să se afle despre treaba asta, presa o să se țină scai de tine. Cel mai bun lucru pe care îl poți face e să rămâi ascuns aici, la capătul pământului, pentru încă o săptămână sau două.

Paul a mâzgălit ceva în carnetul său. Ed s-a uitat la scrisul răsturnat.

– Chiar crezi că povestea o să apară în ziare?

– Nu știu. Probabil. Oricum, poate ar fi o idee bună să vorbești cu cei din familia ta, doar ca să fie pregătiți pentru orice publicitate negativă.

Ed și-a pus mâinile pe genunchi.

– Nu pot.

– Ce nu poți?

– Să-i spun tatei ce se întâmplă. E bolnav. Chestia asta l-ar...

A scuturat din cap. Când în sfârșit și-a ridicat privirea, Paul era cu ochii ațintiți asupra lui.

– Mă rog, tu trebuie să hotărăști asta. Dar, cum spuneam, cred că ar fi înțelept să nu fii de găsit în momentul în care o să izbucnească scandalul. E evident că, până la clarificarea situației, Mayfly nu te vrea nicicum în preajma biroului. Sunt prea mulți bani în joc la lansarea produsului. Așa că trebuie să te ții departe de orice asociat al companiei. Fără telefoane. Fără e-mailuri. Iar dacă se întâmplă ca cineva să-ți dea totuși de urmă, pentru numele lui Dumnezeu, nu spune nimic! Nimănui!

Paul a lovit ușor cu stiloul în masă, dând de înțeles că discuția se încheiase.

– Deci, practic, mă ascund în mijlocul pustietății, tac chitic și tai frunză la câini până când sunt trimis la închisoare.

Avocatul nu a făcut decât să se ridice în picioare și să închidă dosarul aflat pe biroul său.

– Ei bine, punem cea mai bună echipă să se ocupe de cazul ăsta. Vom face tot ce ne stă în putință ca să ne asigurăm că nu se ajunge acolo.

Ed s-a ridicat și a dat să plece, înțelegând pe îndelete faptul că avocatul său nu negase nimic din cele spuse de el mai devreme. Paul i-a deschis ușa pentru a-l conduce spre ieșire.

- Iar data viitoare, Ed? Spune-i pur și simplu că nu ești cu adevărat interesat. Te scutești de multă bătaie de cap.

Ed a rămas, clipind, pe treptele din fața biroului lui Paul, înconjurat de funcționari și de clădiri cu vitralii, de curieri pe biciclete, care-și scoteau căștile de protecție de pe capetele transpirate, de secretare cu picioare dezgolite, care râdeau în timp ce se îndreptau spre parc pentru a-și mânca sendvișurile, și brusc a început să-l chinuie dorul pentru vechea lui viață. Cea în care avea un aparat Nespresso în birou și o secretară care dădea fuga să aducă *sushi*, cea în care avea un apartament cu vedere spre oraș și în care cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla după-amiaza era să fie nevoit să zacă pe canapeaua din biroului și să-i asculte pe Aia la Costum trâncănind despre profituri și pierderi. Niciodată nu-și comparase viața cu a altora, dar acum îl cuprinsese o invidie paralizantă față de toți oamenii dimprejurul lui, cu grijile lor de fiecare zi, cu posibilitatea lor de a se urca în metrou și de a se întoarce acasă, la familie. Plăcerea simplă de a ieși la o masă cu prietenii, de a se întinde în fața televizorului, cu brațul pe după umerii cuiva. El ce avea? Săptămâni întregi de stat blocat într-o casă goală, fără vreun partener de conversație, confruntându-se cu perspectiva de a fi pus sub urmărire penală.

Și-a amintit de săptămâna precedentă, când se trezise pe canapeaua lui din Beachfront, fără să aibă vreo idee despre felul în care ajunsese acolo, simțindu-și gura uscată de parcă ar fi fost plină cu votă și găsindu-și ochelarii strânși cu grijă pe măsuța de cafea. Era a treia oară în tot atâtea săptămâni când se îmbătase atât de rău, încât nu-și mai putea aminti cum ajunsese acasă. Prima dată se trezise cu buzunarele goale.

Ed nu era un băutor adevărat. Lara insistase întotdeauna că din pricina alcoolului faci burtă și se plângea că el sforăie după mai mult de două pahare. Însă, în clipa aceea, își dorea o băutură cum rareori își mai dorise ceva.

Căci iată cum stătea treaba: Ed ducea dorul muncii mai mult decât îi dusesse vreodată dorul soției lui. Tânjea după ea ca după o amantă statornică și simțea lipsa unei rutine zilnice. Se făceau deja aproape cinci ani de când obișnuia să aibă cel mai regulat program din lume:

- 7.00 se trezea, își bea cafeaua
- 7.30 se întâlnea cu antrenorul personal, făcea duș, mergea la serviciu, bea a doua cafea cu Ronan
- 9.00 muncea
- 20.30 termina munca, eventual bea în fugă ceva cu Ronan la barul de jos, mergea acasă, poate stătea treaz și mai muncea puțin

Era un program ordonat. Liniștitor. Satisfăcător. Iar acum, în fiecare dimineață în care se trezea, Ed Nicholls trebuia să se gândească la un motiv doar pentru a se da jos din pat. Trebuia să se convingă singur că viața lui nu se sfârșise.

Stăpânește-te, Nicholls! A tras aer în piept. Gândește logic! Există o cale de scăpare din orice problemă. Întotdeauna există o cale de scăpare.

Și-a verificat telefonul (era nou, doar trei contacte salvate în agenda lui). Primise două mesaje vocale de la Gemma. Nimeni altcineva nu-l sunase. Ed a oftat, a apăsat butonul de ștergere, apoi a pornit pe trotuarul scaldat în soare către parcare.

Și-a petrecut o vreme în apartamentul lui pustiu, a mâncat ceva într-o pizzerie, s-a întors în apartamentul lui, apoi, pentru că nu avea nici un motiv să rămână în oraș, s-a urcat înapoi în mașină și pornit la drum înspre coastă. Deanna Lewis i-a dansat în fața ochilor tot drumul până la ieșirea din Londra, învârtindu-se pe fundalul parbrizului stropit de ploaie precum un derviș de mâna a doua. Ed s-a gândit la ochii aceia mari și căprui, pe jumătate închiși de o plăcere înșelătoare, încrețindu-se cu încântare la vreuna dintre glumele lui. I-a văzut privind drept în ai lui, ca și cum i-ar fi îngăduit să se uite direct în sufletul ei. Gândurile i se învârteceau cu rapiditate. Cum putuse să fie atât de prost? De ce nu se gândise la posibilitatea ca ea să spună altcuiva?

Eu, de fapt, lui îi scăpa ceva și mai cumplit în toată povestea? Oare Deanna și fratele ei puseseră totul la cale? Oare asta era un soi de răzbunare de psihopat pentru faptul că o părăsise?

Conducea, iar mintea îi vuia de întrebări. I se făcuse pielea ca de găină din pricina furiei, și senzația se întetea cu fiecare kilometru parcurs. Ar fi putut la fel de bine să-i dea Deannei cheile de la apartamentul lui și datele bancare, așa cum făcuse cu fosta sa soție, și s-o lase să-l ruineze. De fapt, așa ar fi fost mai bine. Măcar și-ar fi păstrat slujba și prietenul. Mai avea puțin până să ajungă la ieșirea Godalming când, biruit de furie, Ed a oprit pe marginea autostrăzii și a format numărul de telefon al Deannei. A fost nevoit să și-l amintească, fiindcă autoritățile îi luaseră vechiul mobil, cu toate datele de contact din el, ca parte a probatoriului. *Ce dracu' credeai că faci? voia el să-i strige femeii. De ce i-ai face cuiva una ca asta? Cu ce dracu' ți-am greșit eu ție vreodată, de ești îndreptățită să-mi distrugi viața și să mă lași într-un rahat monumental?*

Dar numărul era mort.

Ed ședea pe banda de urgență, cu telefonul în mână, simțind cum mânia i se risipește. După o scurtă ezitare, l-a sunat pe Ronan. Era unul dintre puținele numere pe care le știa pe de rost.

Mobilul a sunat de câteva ori înainte să primească un răspuns.

- Ronan...

- N-am voie să vorbesc cu tine, Ed.

Ronan părea dezgustat.

- Da. Știu. Eu doar... voiam doar să zic că...

- Ce să zici? Ce vrei să zici, Ed?

Furia din vocea lui era intimidantă.

- Știi ce? De fapt, mie nici nu-mi pasă atât de mult de chestia cu informațiile confidențiale. Deși, în mod evident, e un afurisit de dezastu pentru firmă. Dar tu erai tovarășul meu. Cel mai vechi prieten. **Eu** nu ți-aș fi făcut *niciodată* așa ceva.

Un păcănit, apoi telefonul s-a închis.

Ed a rămas acolo, lăsându-și capul să-i cadă pe volan preț de câteva minute. A așteptat până când vuietul din mintea lui s-a stins

complet, apoi a dat semnal, a ieșit încet pe autostradă și a condus mai departe către Beachfront.

Telefonul a început să-i sune tocmai când ieșea de pe autostradă. Ed s-a uitat la ecranul aprins, a oftat, apoi a apăsat butonul dispozitivului *hands-free*.

- Ce vrei, Lara.

N-a rostit cuvintele cu intonație interogativă.

- Bună, scumpule. Ce mai faci?

- Ăă... nu prea bine.

- Oh, nu! Ce s-a întâmplat?

Ed nu știuse niciodată dacă e o trăsătură specifică italienilor, însă ea, fosta lui soție, avea un fel de a te face să te simți mai bine. Îți strângea capul la piept, își trecea degetele prin părul tău, se agita pe lângă tine, se frământa cu un aer matern. La finalul căsniciei lor, toate acestea ajunseseră să-l calce pe nervi, dar în clipa aceea, în toiul nopții, pe drumul pustiu, pe Ed l-a cuprins nostalgia.

- E... o chestie legată de serviciu.

- Ah! O chestie de *servicio*.

Tonul acela instinctiv arțăgos al ei. Ed se întreba dacă Lara crezuse că avea să-l audă mărturisindu-și dorul de ea.

Știuse că nu-i o idee bună să se însoare cu Lara. Ați auzit oameni zicând: „Încă de când stăteam în fața altarului am simțit până în adâncul ființei mele că nu e bine“ și v-ați gândit „Idiotule! Atunci, de ce ai mers mai departe?“ Ei bine, așa se întâmplase și cu el. Ed fusese un astfel de om. Se căsătoriseră deoarece știa că Lara își dorea asta foarte, foarte mult, iar el crezuse că avea să o facă fericită. Îi trebuiseră doar vreo două săptămâni ca să-și dea seama că o căsnicie nu avea să o facă absolut deloc fericită. Sau, cel puțin, nu o căsnicie cu el.

- E în regulă, Lara. Tu ce mai faci?

- *Mamma* mă scoate din minți. Și avem o problemă cu acoperișul de acasă.

- Vreun rol?

Femeia a scos un sunet cu dinții lipiți de buze.

- Am fost chemată la o a doua audiție pentru un spectacol în West End și mi-au zis că par prea bătrână. Prea bătrână!

- Nu pari prea bătrână.

- Știi! Pot să arăt de șaisprezece ani! Scumpule, trebuie să discut cu tine despre acoperiș.

- Lara, e casa ta. Ai primit-o la partaj.

- Dar muncitorii mi-au zis că o să mă coste o grămadă de bani. O grămadă de bani. Eu n-am nimic.

Ed a păstrat un ton calm.

- Ce s-a întâmplat cu suma primită la partaj?

- N-a mai rămas nimic. Fratele meu a avut nevoie de niște bani pentru afacerea lui, și știi că *papi* nu stă prea bine cu sănătatea. Pe urmă, am avut niște carduri de credit...

- Ai cheltuit tot?

- N-am destul pentru acoperiș. Mi-au zis că la iarnă o să intre apa prin el. *Eduardo*...

- Păi, poți oricând să vinzi gravura pe care ai luat-o în decembrie din apartamentul meu.

Avocatul lui dăduse de înțeles că fusese vina lui, fiindcă nu schimbuse încuietorile. Din câte se pare, toată lumea gândea la fel.

- Eram tristă, *Eduardo*. Mi se făcuse dor de tine. Voiam doar o amintire.

- Sigur. O amintire de la omul despre care spuneai că nu mai suportă nici să-l vezi înaintea ochilor.

- Eram furioasă când am spus asta.

A pronunțat *furiosă*. Spre finalul căsniciei lor, ea era mereu *furiosă*. Ed s-a frecat la ochi și a semnalizat că iese de pe autostradă pe drumul de coastă.

- Voiam doar niște amintiri de pe vremea când eram *fericiti*.

- Știi, data viitoare când o să ți se facă dor de mine, poate ieși, de exemplu, o fotografie înrămată cu noi doi, nu portretul lui Mao Zedong într-o gravură în ediție limitată, care valorează paisprezece mii de lire.

Vocea ei a scăzut, transformându-se într-o șoaptă. A umplut interiorul întunecat al mașinii, aproape insuportabil de intimă.

– Nu-ți pasă că n-am la cine să apelez?

Glasul ei era ca de felină, un murmur blând, trist. Îi făcea testiculele să se încordeze din reflex. Iar ea știa asta.

Ed a aruncat o privire în oglinda retrovizoare.

– Păi, de ce nu apelezi la Jim Leonards?

– Ce?

– M-a sunat soția lui. Oarecum ciudat, nu e foarte fericită.

– S-a întâmplat o singură dată! O singură dată am ieșit în oraș cu el. Și nu e treaba nimănui cu cine mă văd eu!

Ed a auzit-o răcnind de furie. Și-o și imagina, ținând în sus o mână cu o manichiură perfectă, cu degetele răsfirate pentru a-și arăta frustrarea pricinuită de faptul că trebuia să aibă de-a face cu „cel mai enervant bărbat de pe pământ“.

– M-ai părăsit! Ar trebui să trăiesc ca o călugăriță pentru tot restul vieții?

– Tu m-ai părăsit pe mine, Lara. Pe douăzeci și șapte mai, în timp ce ne întorceam de la Paris. Ai uitat?

– Detalii! Întotdeauna îmi răstălmăcești vorbele cu detalii! Exact așa-i motivul pentru care a trebuit să te părăsesc!

– Credeam că m-ai lăsat pentru că nu-mi iubeam decât munca și nu pricepeam emoțiile umane.

– Te-am lăsat pentru că ai o puță minusculă! O puță minusculă, MINUSCULĂ! Cât o cretă.

– Vrei să spui crevete.

– CREVETĂ! LANGUSTĂ! Care o fi mai mică! Minusculă!

– Atunci, cred că, de fapt, vrei să spui crevete. Știi, dat fiind că tocmai ai plecat cu o prețioasă gravură în ediție limitată, mă gândesc că ai fi putut să-mi îngădui să fiu măcar „homar“. Dar, sigur. Cum zici tu.

A auzit-o înjurând în italiană, apoi trântind cu stângăcie telefonul. Ed a condus în continuare cale de vreo câțiva kilometri, pe care ulterior nu și-a mai amintit să-i fi parcurs. Apoi a oftat, a pornit radioul și a rămas cu privirea ațintită asupra șoselei negre, ce părea că nu se mai sfârșește.

Gemma l-a sunat tocmai când cotea pe drumul de coastă. Numele ei a luminat ecranul, iar Ed a răspuns înainte să apuce să se gândească

la motivele pentru care n-ar fi trebuit să o facă. Avea impresia că de fiecare dată când îi suna telefonul era doar pentru ca altcineva să poată țipa la el.

- Nu-mi spune! Ești foarte ocupat.

- Conduc.

- Și ai o chestie din aia *hands-free*. Mama vrea să știe dacă o să vii la prânzul lor aniversar.

- Ce prânz aniversar?

- Of, haide, Ed! Ți-am spus despre el de acum câteva luni.

- Îmi pare rău. În clipa asta n-am acces la agenda mea.

A auzit-o trăgând aer în piept.

- Marțea viitoare o să-l externeze pe tata. Așa că mama pregătește un prânz special la ei acasă, în cinstea amândurora. Vrea să fim și noi acolo. Tu i-ai zis că o să poți ajunge.

- Ah! Da.

- Da, ce? Ți amintești? Sau da, vii?

Ed a lovit cu degetele în volan.

- Nu știu.

- Uite ce e, ieri a întrebat tata de tine. I-am spus că ești prins cu un proiect la serviciu, dar e atât de fragil, Ed! Chestia asta e foarte importantă pentru el. Și pentru mama.

- Gemma, ți-am zis...

Vocea ei a explodat în habitaclul mașinii.

- Da, știu, ești prea ocupat! Mi-ai zis că ai multe pe cap. Mi-ai zis că ți se întâmplă tot felul de lucruri.

- Chiar mi se întâmplă tot felul de lucruri! Nici n-ai idee!

- Oh, nu, n-am absolut nici o speranță să înțeleg, nu-i așa? Sunt doar o proastă de asistentă socială, care nu câștigă un salariu cu șase zifurisite de cifre. E vorba despre tatăl nostru, Ed! Despre omul care a sacrificat totul ca să-ți cumpere ție o educație, fir-ar să fie! El crede că soarele răsare din dosul tău. Și n-o s-o mai ducă mult. Trebuie să vii aici, să-ți arăți mutra și să zici lucrurile pe care s-ar cuveni ca fiii să le spună taților aflați pe moarte, OK?

- El nu e pe moarte.

- De unde dracu' știi tu? N-ai mai trecut să-l vezi de două luni!

- Uite, o să mă duc. Trebuie doar să...

- De ce îți tot găsești scuze?

- Nu-mi gălesc scuze, Gem...

- Prostii! Ești om de afaceri. Tu faci lucrurile să se întâmple. Fă să se întâmple și asta. Altfel jur că...

- Nu te mai aud, Gem. Scuze, pierd des semnalul aici. Eu...

Ed a început să scoată sunete care imitau hârâitul unui telefon, apoi a întins mâna și a apăsător pe buton. Aparatul s-a închis, dar nu înainte ca el să audă strigându-i-se înăbușit „Jigodie!”

A pornit radioul. Era un program monoton despre producția de lapte. A schimbat postul, însă muzica i s-a părut stridentă, zgâriindu-i timpanul și amintindu-i prea mult de sora lui. A încercat un post cu muzică clasică (prea melancolic), apoi un post comercial local (DJ-ul era prea enervant), după care a renunțat și a închis radioul.

Telefonul a sunat iar. Ed s-a uitat la număr și a ignorat apelul. A sunat iar. L-a ignorat. A treia oară a oftat, după care a apăsător pe buton.

- Un prânz, a spus Gemma pe tonul ei de asistentă socială, absolut calm și conciliant. Un mic prânz, Ed. E tot ce-ți cer.

El a observat o mașină de poliție în depărtare și s-a uitat la vitezometru, pregătit în mare măsură să vadă niște fiare contorsionate. Un Rolls-Royce murdar, cu un far spart, stătea pe jumătate cocoțat pe bordură, sub lumina portocalie a unei lămpi cu vapori de sodiu. Lângă mașină se afla o fetiță, care ținea în lesă un câine enorm. Copila și-a rotit încet capul când l-a văzut trecând.

- Înțeleg că ai multe angajamente și că slujba ta e foarte importantă. Cu toții înțelegem asta, domnule Mare Tehnobaștan. Dar e numai un incomod prânz în familie, alături de tatăl tău cel bolnav și de sora ta cea surmenată, prost plătită și pusă pe fapte mari. Ar fi prea mult?

- Stai așa, Gem. E un accident.

Alături de fetiță, un adolescent fantomatic (băiat? fată?), cu o claie de păr negru, își ținea umerii încovoiați și mâinile în buzunare, în vreme ce, întorcându-i pentru câteva clipe spatele unui polițist care nota ceva, o altă copilă... ba nu, o femeie măruntă, cu părul strâns

Într-o coadă neglijentă, își arunca brațele în aer într-un gest exasperat care îi amintea de Lara. *Ești atât de enervant!*

Ed a mai parcurs vreo câteva sute de metri până să înțeleagă ce-l turbise. O cunoștea pe femeia aceea! Și-a stors creierii să-și amintească: de la bar? Din satul de vacanță? Brusc, i-a apărut în minte imaginea ei luându-i cheile de la mașină, apoi și-a amintit-o scoțându-i ochelarii la el acasă. Ce căuta cu niște copii pe șosea la ora aia? Ed a oprit pe marginea drumului și a aruncat o privire în oglinda retrovizoare, urmărind ce se întâmpla. Abia dacă reușea să distingă grupul. Fetița se așezase pe bordura întunecată, cu câinele arătând ca un uriaș morman negru alături de ea.

- Ed? Ești bine?

Glasul Gemmei a spart tăcerea.

Mai târziu, Ed nu avea să fie tocmai sigur ce-l îndemnase să o facă. Poate era o încercare de a-și amâna sosirea în casa lui goală, unde urma să se holbeze la ecranul televizorului până în zori. Poate îl atrăsese ciudătenia situației, faptul că implicarea într-o asemenea scenă nu i se mai părea un lucru bizar într-o viață care scăpase de sub control.

Poate voia doar să se convingă singur, împotriva tuturor evidențelor disponibile, că nu era pe de-a-ntregul o jigodie.

- Gem, va trebui să te sun eu mai târziu. E o cunoștință.

A virat și a făcut o întoarcere din trei mișcări, după care a rulat încet înapoi, pe șoseaua slab luminată, până când a ajuns în dreptul mașinii de poliție. Acolo a oprit pe cealaltă parte a drumului.

- Bună, a spus Ed, coborând geamul. Pot să fiu de ajutor?

Capitolul 9

TANZIE

Pe Nicky l-au externat la ora cinci fără un sfert. Tanzie i-a dat jocul Nintendo, pe care îl adusese cu autobuzul de acasă, și l-a privit în tăcere cum apasă butoanele cu degetele zdrelite. Buna dispoziție i se risipise când văzuse pentru prima oară fața tumefiată a fratelui ei vitreg. Nu prea mai semăna cu el, iar Tanzie fusese nevoită să se silească să-și țină ochii ațintiți spre ai lui, când, de fapt, ar fi vrut să și-i îndrepte oriîncotro altundeva, fie și spre tabloul acela stupid de pe peretele opus, care înfățișa niște cai în galop care nici măcar nu semănau a cai. Ar fi vrut să-i povestească lui Nicky despre felul în care o înscriseră la St. Anne's, însă îi venea greu să se gândească prea mult la asta în cămăruța aceea, având în nări mirosul de spital și văzând ochiul fratelui său complet deformat.

Nicky scotea mici sunete ciudate în timp ce mergea și încerca să le înăbușe strângând din buze, ca și cum n-ar fi vrut să se afle cât de mult îl durea. Tanzie s-a trezit gândindu-se: *familia Fisher a făcut asta, familia Fisher a făcut asta*, și a cam cuprins-o frica, deoarece nu-i venea să creadă că vreun cunoscut al lor ar fi fost în stare de așa ceva fără nici un motiv. Mama fusese nevoită să poarte obișnuitele discuții cu angajații spitalului, cum că nu ea era mama adevărată a lui Nicky, dar îi ținea locul. Și, într-adevăr, el nu avea un asistent social.

Asta o făcea întotdeauna pe Tanzie să se simtă ciudat, ca și cum Nicky **li-ar** fi făcut cu adevărat parte din familia lor, deși făcea.

Când Nicky s-a ridicat pentru a ieși pe hol, Tanzie și-a pus cu grijă **mâna** într-a lui și, cu toate că, în mod normal, el i-ar fi spus „șterge-o, **mucoaso!**“ sau vreo altă prostie a lui, acum a strâns-o ușor de degete, **iar** buzele lui umflate au schițat un zâmbet, ca și cum, doar de data **asta**, fata avea voie (cel puțin până când el i-a zis: „Tanze, amice, chiar **am** nevoie să mă duc la budă“).

Mama era albă la față și își tot mușca buza, de parcă ar fi vrut să **spună** mult mai multe decât zicea. Nicky nu s-a uitat nici măcar o **dată** la ea.

Pe urmă, când o mulțime de doctori și de alți oameni au intrat în **salonul** lui, mama i-a cerut lui Tanzie să aștepte afară, iar copila a **început** să se plimbe încoace și încolo pe coridoare, citind și lucrând la **problemele** ei de algebră. Numerele o făceau întotdeauna să se simtă **mai** bine. Dacă le tratezi cum se cuvine, ele fac mereu ceea ce trebuie, **ca** și cum de jur-împrejurul tău ar exista o ordine fermecată, pe care **o** poți descătușa dacă ai cheia potrivită.

Când Tanzie s-a întors în salon, Nicky era deja îmbrăcat. A ieșit **foarte** încet pe ușă, apoi și-a amintit să-i mulțumească asistentei.

- Simpatîc flăcău, nu-i așa? a spus femeia. Politicos.

Mama îi strângea lucrurile.

- Asta-i partea cea mai rea, a răspuns ea. Vrea doar să fie lăsat în **pace**.

- Dar așa merge treaba pe aici, nu? Asistenta i-a zâmbit lui Tanzie. **Să** ai grijă de fratele tău, eh?

În timp ce mergea în spatele fratelui ei către ușa principală, Tanzie **se** întreba ce spunea despre familia lor faptul că, în ultima vreme, **fiecare** conversație pe care o purtau părea să se încheie cu o privire **stranie** și cu vorbele „ai grijă“.

Mama a pregătit cina și i-a dat lui Nicky trei pastile de culori **diferite**, pe urmă au stat împreună pe canapea și s-au uitat la televizor. **Era** emisiunea *Total Wipeout*, care de obicei îl făcea pe Nicky să râdă **cu** mare poftă. Însă, de când ajunseseră acasă, el abia dacă scosese o

vorbă, iar Tanzie nu credea că asta se datora durerii de maxilar. Nicky arăta ciudat. Fata s-a gândit la felul în care fusese atacat de băieții aceia și la femeia care o târâse pe ea în magazin, ca să nu mai vadă ce se întâmplă, apoi a încercat să-și alunge amintirea, pentru că sunetul loviturilor încasate de fratele ei încă îi întorcea stomacul pe dos, chiar dacă mama îi spusese că nu avea să mai permită absolut niciodată una ca asta și că ea nu trebuia să se mai gândească vreodată la cele întâmplate, da?

Mama avea treabă la etaj. Tanzie o auzea trăgând sertare și umblând de colo până colo prin hol. Era așa de ocupată, încât nici măcar n-a observat că trecuse ora de culcare.

Tanzie l-a împuns foarte încet pe Nicky cu degetul.

– Te doare?

– Ce să mă doară?

– Fața.

– Cum adică?

Băiatul s-a uitat la ea de parcă n-ar fi știut despre ce vorbește.

– Păi... are o formă ciudată.

– Și a ta la fel. Pe tine te doare?

– Ha-ha!

– Sunt bine, Titch. Las-o baltă! Pe urmă, când a văzut-o că se holbează la el, a continuat: Pe bune! Doar... uită de asta. Sunt bine.

Mama a venit și i-a pus lesa lui Norman. Câinele zăcea pe canapea și nu avea chef să se ridice, astfel că a trebuit să facă vreo patru încercări ca să-l târască pe ușă afară. Tanzie a vrut s-o întrebe dacă-l scoate la plimbare, dar tocmai atunci a început la televizor partea aceea foarte amuzantă, în care roata îi răstoarnă pe concurenți de pe micile lor piedestaturi și îi aruncă în apă, așa că a uitat. Apoi mama s-a întors.

– OK, copii. Luați-vă hainele!

– Hainele? De ce?

– Pentru că plecăm. În Scoția.

A spus-o de parcă era ceva perfect normal. Nicky nici măcar nu și-a luat ochii de la televizor.

– Plecăm în Scoția.

El a îndreptat telecomanda către ecran, doar cât să se asigure că
muzice bine.

- Da. O să mergem cu mașina.

- Dar noi nu avem mașină.

- Luăm Rollsul.

Nicky s-a uitat la Tanzie, apoi din nou la mama.

- Dar tu n-ai asigurare.

- Conduc de la doisprezece ani. Și niciodată n-am avut un acci-
dent. Uite ce e, o să circulăm doar pe drumurile secundare și cel mai
mult pe timp de noapte. Atâta vreme cât nu ne oprește nimeni, n-o să
avem probleme.

Amândoi au privit-o lung.

- Dar ai spus că...

- Știi ce am spus. Însă uneori scopul scuză mijloacele.

- Ce înseamnă asta?

Mama și-a aruncat brațele în aer.

- Există un concurs de matematică al cărui rezultat ne-ar putea
schimba viața, și el se ține în Scoția. În clipa de față, nu avem bani
pentru bilete de călătorie. Asta-i adevărul. Știu că nu e opțiunea ide-
ală să mergem cu mașina și nu spun că-i corect, dar, dacă nu cumva
aveți voi doi o idee mai bună, atunci hai să ne urcăm în Rolls și să-i
dăm bătaie!

- Ăm, nu trebuie să ne facem bagajele?

- Sunt toate în mașină.

Tanzie știa că Nicky se gândea la același lucru ca și ea: că, în cele
din urmă, mama o luase razna. Însă ea citise undeva că nebunii sunt
precum somnambului – e mai bine să nu-i tulburi. Așa că a încuviințat
foarte încet din cap, ca și cum totul ar fi fost perfect logic, apoi și-a
 luat haina și au ieșit cu toții pe ușa ce dădea spre garaj, unde Norman
li aștepta pe bancheta din spate, cu acea privire care spunea: „Mda, și
eu”. Tanzie s-a urcat în Rolls. Mirosea puțin a mucegai, iar ea nu prea
voia să-și pună mâinile pe scaune, deoarece citise undeva că șoarecii
urinează tot timpul, chiar nonstop, iar urina de șoarece poate să cau-
zeze vreo opt sute de boli.

- Nu pot să mă reped până în casă să-mi iau mănușile? a întrebat ea.

Mama a privit-o de parcă Tanzie ar fi fost cea ne bună, dar a încuviințat din cap, așa că fata a zbughit-o, și-a pus mânușile și s-a gândit că probabil în felul acesta avea să se simtă ceva mai bine.

Nicky s-a așezat încet, cu grijă pe scaunul din față, după care a dat cu degetele peste praful de pe bord. Tanzie și-ar fi dorit să-i spună despre urina de șoarece, dar nu voia să-i dea de veste mamei că știa despre asta.

Mama a deschis ușa garajului, a pornit motorul și a ieșit atent cu spatele pe aleea din fața casei. Jess s-a dat jos, a închis și a zăvorât bine garajul, apoi s-a urcat la loc în mașină și a rămas pe gânduri.

– Tanze. Ai un creion și o hârtie?

Fata a scotocit prin ghiozdan și i-a întins cele cerute. Mama n-ar fi vrut ca ea să vadă ce scria, însă Tanzie a tras cu ochiul printre scaune,

FISHER, LICHEA MICĂ CE EȘTI, LE-AM SPUS POLITIȘTILOR CĂ DACĂ CINEVA ÎMI SPARGE CASA, TU O SĂ FII ACELA, AȘA CĂ SUNT CU OCHII PE TINE.

Mama a coborât iar din mașină și a prins hârtia de marginea inferioară a ușii, într-un loc în care nu putea fi văzută de pe stradă. După aceea, s-a așezat la loc pe scaunul jumătate ros și, torcând în surdina, Rollsul a pornit în noapte, lăsând în urmă căsuța lucitoare.

Le-au trebuit vreo zece minute până să-și dea seama că mama urtase să conducă. Lucrurile pe care până și Tanzie le știa (oglinzile, semnalele, manevrele) ea le efectua întruna în ordinea greșită și stătea aplecată peste volan, strângându-l în mâini precum bunicuțele care conduc cu douăzeci și cinci de kilometri la oră prin centrul orașului și își zgârie portierele de stâlpii din parcare municipală.

Au trecut pe lângă Rose and Crown, complexul industrial cu spălătoria de mașini la care lucrau cinci oameni și cu depozitul de covoare. Tanzie și-a lipit nasul de geam. Părăseau în mod oficial orașul. Ultima dată ieșise din localitate într-o excursie cu școala până la Durdle Door, când lui Melanie Abbott i se făcuse rău și vărsase pe ea

În autocar, stârnind o reacție de vomă în lanț printre toți elevii clasei a cincea C.

- Fii calmă, atâta tot, murmură mama ca pentru sine. Frumos și calm.

- Nu pari calmă, i-a spus Nicky.

Juca Nintendo, iar degetele lui mari se mișcau rapid de o parte și de alta a micului ecran luminat.

- Nicky, am nevoie să-mi citești tu harta. Nu te juca acum!

- Păi, cu siguranță trebuie doar să mergem spre nord.

- Dar încotro e nordul? N-am mai condus pe aici de ani de zile.

Am nevoie să-mi spui pe unde trebuie s-o iau.

El a ridicat ochii către un indicator.

- O luăm pe M3?

- Nu știu. Eu te întreb pe tine!

- Stai să văd.

Tanzie s-a întins din spate și a luat harta pe care Nicky o ținea în mână.

- Cum o țin?

Au făcut de două ori sensul giratoriu, cât timp ea s-a luptat cu harta, apoi au ieșit pe centură. Tanzie își amintea vag de șoseaua aceea: trecuseră cândva pe acolo, pe vremea când mama și tata încercaseră să vândă aparatele de aer condiționat.

- Poți să aprinzi lumina în spate, mamă? a întrebat ea. Nu văd nimic.

Mama s-a răsucit pe scaunul ei.

- Butonul ar trebui să fie deasupra capului tău.

Tanzie a întins mâna și l-a apăsat cu degetul mare. S-a gândit că ar fi putut să-și scoată mânușile. Șoarecii nu aveau cum să umble cu capul în jos. Ca păianjenii.

- Nu merge.

- Nicky, va trebui să te uiți tu pe hartă.

Mama s-a întors exasperată către el.

- Nicky!

- Da. O să mă uit. Trebuie doar să câștig stelele astea aurii. Fac cinci mii de puncte.

Tanzie a împăturit harta cât a putut de bine și a împins-o înapoi printre scaunele din față. Nicky stătea cu capul aplecat asupra jocului pierdut în concentrare. Ce-i drept, stelele aurii erau foarte greu de obținut.

– Vrei să lași chestia aia?

Băiatul a oftat și a închis cu un pocnet jocul. Tocmai treceau pe lângă un bar pe care Tanzie nu l-a recunoscut, iar acum de un hotel nou construit. Mama zicea că încearcă să ajungă la autostrada M3, însă fata nu mai văzuse de o veșnicie vreun indicator care să-i îndrume spre M3. Lângă ea, Norman a început să schelălăie în surdina. Tanzie a socotit că mai aveau aproximativ treizeci și opt de secunde înainte ca mama să spună că o calcă pe nervi.

A rezistat până la douăzeci și șapte.

– Tanzie, te rog, fă câinele să tacă! Din cauza lui mi-e imposibil să mă concentrez. Nicky! Am mare nevoie să-mi citești harta.

– Norman lasă bale peste tot. Cred că are nevoie afară, a spus Tanzie și s-a tras într-o parte.

Nicky s-a uitat cu ochii mijiiți la indicatoarele din fața lor.

– Dacă rămâi pe șoseaua asta, cred că o să ajungem în Southampton.

– Dar e drumul greșit!

– Asta am zis și eu.

Mirosul de ulei era foarte puternic. Tanzie s-a întrebat dacă nu cumva se scurgea de undeva. Și-a acoperit nasul cu mânușa.

– Cred că ar trebui să ne întoarcem unde eram și s-o luăm de la capăt.

Cu un mormăit, mama a virat la următoarea ieșire și a revenit la sensul giratoriu. Când lua viraje, tendoanele de pe gâtul ei se încordau ca niște mici cabluri de oțel. Cu toții au încercat să ignore scrâșnetul ce s-a auzit când a rotit volanul către dreapta și a pornit-o înapoi pe celălalt sens al șoselei.

– Tanzie! Te rog, fă ceva cu câinele ăla! Te rog!

Mama a ridicat ochii și a arătat către ieșirea spre oraș.

– Ce fac, Nicky? Ies aici?

– Oh, Doamne! Norman a tras un vânt. Mamă, mă sufoc!

– Nicky, te rog, poți să citești harta!

Atunci și-a amintit Tanzie că mama ei detesta șofatul. Nu avea abilitatea de a procesa informațiile suficient de repede. Mereu spunea că n-are sinapsele potrivite. În plus, cinstit vorbind, duhoarea ce se imprăștia acum în mașină era groaznică, așa că îți venea greu să gândești limpede.

Tanzie a început să se înece.

- Mor!

Norman și-a întors capul lui mare și a privit-o cu ochi triști, ca și cum ar fi fost tare răutăcioasă.

- Dar sunt două ieșiri. O iau pe asta sau pe următoarea?

- Categorie pe următoarea. Oh, nu, scuze! Asta era.

- Ce?

Mama a forțat mașina să părăsească autostrada, evitând în ultima clipă iarba de pe marginea drumului și intrând pe banda de ieșire. Automobilul a trepidat în momentul în care au izbit bordura, iar Tanzie a fost nevoită să-și ia mâna de la nas pentru a prinde zgarda lui Norman.

- Pentru Dumnezeu, ai putea să...

- Voiam să zic următoarea. Ieșirea asta ne abate kilometri întregi de la drumul nostru.

- Bănănim de aproape o jumătate de oră și suntem mai departe decât atunci când am plecat. Doamne, Nicky, eu...

Atunci a văzut Tanzie lumina albastră intermitentă. A ridicat ochii către oglinda retrovizoare, apoi s-a întors ca să se uite prin lunetă, revenindu-i să creadă. Își dorea ca girofarul să treacă pe lângă ei, să gonească înspre locul vreunui accident. Însă acesta s-a apropiat tot mai mult, până când lumina aceea albastră, rece a inundat habitacul mașinii.

Nicky s-a răsucit dureros pe scaunul lui.

- Ăm, Jess, cred că vor să tragi pe dreapta.

- Rahat! *Rahat, rahat, rahat!* Tanzie, tu n-ai auzit asta!

Mama a tras adânc aer în piept, apoi și-a așezat mai bine mâinile pe volan în timp ce încetinea.

- O să fie bine. Totul o să fie bine.

Nicky s-a lăsat puțin mai jos în scaun.

– Ăăm, Jess?

– Nu acum, Nicky.

Lumina albastră oprea și ea. Lui Tanzie începuseră să-i transpire palmele. *Totul o să fie bine.*

– Bănuiesc că nu e momentul să-ți spun că mi-am luat provizia de iarbă cu mie.

Capitolul 10

JESS

Așadar, iat-o, stând pe iarba de pe marginea unei autostrăzi cu două benzi pe sens, la ora unsprezece și patruzeci de minute seara, alături de doi polițiști care o tratau nu ca pe o mare infractoare, lucru la care se cam așteptase, ci mai rău, doar ca pe o femeie foarte, foarte neghioabă. Îi vorbeau pe un ton condescendent: *Așadar, obișnuiți să vă scoateți des familia la o plimbare târzie cu mașina, doamnă? Cu un singur far funcțional? Chiar nu știți, doamnă, că vinieta dumneavoastră e expirată de doi ani?* Încă nu verificaseră toată povestea cu lipsa asigurării. Deci, urma și asta.

Pe Nicky îl treceau sudorile pe marginea drumului, așteptând ca polițiștii să-i găsească iarba tăinuită. Tanzie era o fantomă tăcută, albă la față, care stătea la câțiva metri distanță, îmbrățișând gâtul lui Norman pentru a se liniști.

Jess nu putea da vina pe nimeni altcineva în afară de ea însăși. Situația cu greu s-ar mai fi putut înrăutăți.

Apoi a apărut domnul Nicholls.

În clipa aceea, Jess a fost cât pe ce să izbucnească în râs: totul era ridicol de îngrozitor. Când geamul mașinii lui s-a lăsat în jos și ea a văzut cine era la volan, a simțit cum i se scurge și ultimul firicel de sânge din obraji. Și a înțeles exact ce urma să se întâmple în continuare. Domnul Nicholls avea să le spună polițiștilor: „Știți ce? Pe lângă

faptul că a condus o mașină fără asigurare, cu vinieta expirată și care probabil conține câteva grame de iarbă dosite pe undeva prin tapiseria roasă de șoareci, femeia asta mai e și HOAȚĂ“.

Un milion de gânduri au năvălit în mintea lui Jess. De exemplu: cine avea să se îngrijească de copii cât timp ea urma să stea la închisoare? Iar dacă acela avea să fie Marty, oare urma el să-și amintească tot felul de lucruri, cum ar fi faptul că lui Tanzie îi mai creșteau picioarele din când în când și trebuia să-i cumpere pantofi noi, în loc să aștepte să-i între unghiile în carne? Și cine avea să aibă grijă de Norman? Și de ce dracu' nu făcuse ea ceea ce ar fi trebuit să facă de la bun început, adică să-l înapoieze lui Ed Nicholls nenorocitul ăla de sul de bancnote?

Însă el n-a spus nimic. Doar a urmărit scena și a întrebat:

– Pot să dau o mână de ajutor?

Polițistul Numărul Unu s-a întors încet ca să-l privească. Era un bărbat cu pieptul lat și ținută dreaptă, genul care se ia în serios și se supără dacă restul lumii nu face la fel.

– Iar dumneavoastră sunteți...

– Edward Nicholls. O cunosc pe femeia asta. Despre ce e vorba? Probleme cu mașina?

Se holba la Rolls ca și cum nu i-ar fi venit să creadă că se află cu adevărat pe șosea.

– Eu n-aș zice, a intervenit Polițistul Numărul Doi.

– Vinieta expirată, a mormăit Jess, încercând să ignore bubuitul din pieptul ei. Încercam să-i duc pe copii cu mașina undeva. Iar acum bănuiesc că o să mă întorc cu ea acasă.

– N-o să vă duceți nicăieri cu ea, a spus Polițistul Numărul Unu. În clipa asta, mașina dumneavoastră e confiscată. Camionul de tractare e pe drum. Ați încălcat articolul treizeci și trei din Legea Accizării și Înmatriculării Vehiculelor conducând pe un drum public fără vinieta valabilă. Ceea ce înseamnă că și asigurarea dumneavoastră va fi anulată.

– N-am așa ceva.

Amândoi polițiștii s-au întors către ea.

– Mașina nu are asigurare. Eu n-am asigurare.

Il vedea pe domnul Nicholls uitându-se la ea cu ochii cât cepele. **Ce** naiba? Oricum ar fi aflat asta în momentul în care ar fi intrat în **detalii**.

- Am avut ceva probleme. Eram disperată. N-am găsit altă cale de **a-l** duce pe copii din punctul A în punctul B.

- Sunteți conștientă că e o infracțiune să conduceți mașina perso-
nală fără vinieta și fără asigurare.

Jess și-a lăsat privirea în pământ.

- Și că puteți fi pedepsită cu închisoarea.

- Și nu e mașina mea.

A lovit cu piciorul o piatră din iarbă.

- Țsta e următorul lucru pe care o să-l aflați când o să verificați în **baza** voastră de date.

- Ați furat vehiculul, doamnă?

- Nu, n-am furat vehiculul. Stă de doi ani în garajul meu.

- Țsta nu-i un răspuns la întrebarea pe care v-am adresat-o.

- E mașina fostului meu soț.

- El știe că ați luat-o?

- El n-ar ști nici dacă mi-aș face operație de schimbare de sex și **mi-aș** spune Sid. Locuiește în nordul ținutului Yorkshire de...

- Știi, chiar ai face bine să nu mai spui nimic.

Domnul Nicholls și-a trecut o mână peste creștetul capului.

- Cine sunteți dumneavoastră, avocatul ei?

- Are nevoie de unul?

- Condușul fără vinieta și asigurare constituie infracțiune con-
form prevederilor articolului treizeci și trei...

- Da. Ați mai spus. Ei bine, cred că ar fi bine să primești niște sfa-
turi înainte să mai spui ceva...

- Jess.

- Jess. Domnul Nicholls s-a uitat la polițiști. Domnilor ofițeri, e **neapărat** necesar ca femeia aceasta să meargă la secție? Fiindcă, în **mod** evident, îi pare foarte, foarte rău. Și, dată fiind ora înaintată, cred **că** cei mici trebuie să ajungă acasă.

- Va fi acuzată de conducere fără vinieta și asigurare. Numele și **adresa** dumneavoastră, doamnă?

Jess i-a dat datele Polițistului Numărul Unu. Nu reușea să-și com-
pună o mină plină de regret. Era atât de supărată pe ea însăși, înc-
abia dacă reușea să rostească vorbele. L-a văzut pe agent cum se în-
toarce cu spatele și repetă informațiile în aparatul de emisie-recepție.
Răspunsul care i-a parvenit pe calea undelor a părut să-l satisfacă, de-
oarece atunci când a revenit, s-a uitat la copii și a încuviințat din cap.

– Mașina e înmatriculată la adresă, da. Dar e înregistrată ca
SORN¹, ceea ce înseamnă...

– Că n-ar trebui condusă pe un drum public. Știu.

– Știți. Atunci e păcat că nu v-ați gândit la asta înainte să plecați la
drum, nu?

Polițistul a săgetat-o cu o privire ca aceea pe care le-o aruncă pro-
fesorii copiilor de opt ani pentru a-i face să se simtă neînsemnați.
Și ceva din privirea lui a scos-o pe Jess din sărite.

– Știți ce? a zis ea. Chiar credeți că mi-aș fi urcat copiii în mașină
la ora unsprezece noaptea dacă n-aș fi fost disperată? Chiar credeți că
în seara asta stăteam așa, pur și simplu, în căsuța mea și mă gândeam:
„Știu! O să-mi iau copiii și afurisitul de câine, și o să plec aiurea, și o
să-i bag pe toți într-o groază de belele, și...”

– Pe mine nu mă privește ce ați gândit dumneavoastră, doamnă.
Problema mea e faptul că ați adus un vehicul neasigurat, posibil peri-
culos, pe un drum public.

– Eram disperată, da? Și n-o să mă găsiți în afurisita voastră bază
de date pentru că niciodată n-am făcut ceva rău...

– Sau pur și simplu n-ați fost prinsă niciodată.

Domnul Nicholls și-a așezat mâna pe umărul ei.

– Ăă, Jess? Cred că poate ar trebui să te oprești acum.

Cei doi polițiști se uitau lung la ea. Pe marginea drumului, Norman
se trântise pe jos, oftând din greu. Tanzie urmărea totul în tăcere, cu

¹ Statutory Off Road Notification, notificare pe care proprietarul unui automobil
din Marea Britanie o poate trimite autorităților în cazul în care mașina sa nu
circulă pe drumurile publice, ci este ținută exclusiv pe o proprietate privată.
Această notificare îl scutește de plata impozitului pe vehicul pe durata
staționării acestuia, dar îi interzice să reintroducă mașina în circulație înainte
de a fi plătit toate taxele. (n.tr.)

ochii complet goi. *Oh, Doamne!* și-a spus Jess. *Acum nu mai vede în jurul ei decât haos.* Și-a înghițit cuvintele și a murmurat niște scuze.

- Veți fi acuzată de conducere fără documentele necesare, doamnă Thomas, a spus Polițistul Numărul Unu, întinzându-i o foaie de hârtie. Trebuie să vă avertizez că veți primi o citație și că vă așteaptă o amendă de până la cinci mii de lire.

- Cinci mii de lire?

Jess a început să râdă.

- Dar acum puteți pleca.

- Cinci mii?

- Și va trebui să plătiți pentru a scoate... ofițerul nu se putea îndupleca să-i zică „mașină“... asta din custodia poliției. Trebuie să vă precizez că există o taxă de treizeci și cinci de lire pentru fiecare zi în care stă acolo.

- Perfect! Și cum se presupune că ar trebui s-o iau eu de la poliție, dacă n-am voie s-o conduc?

Jess își dădea seama că-i puneia răbdarea la încercare. Dar nu se putea abține. *Cinci mii.*

- Plățiți vinieta și o asigurati, așa cum face toată lumea, apoi puteți s-o luați. Sau plătiți un service s-o ia. Vă sfătuiesc să vă luați toate bunurile din ea înainte să ajungă aici camionul de tractare. Odată ce vehiculul va părăsi locul acesta, nu putem fi considerați răspunzători pentru conținutul lui.

- Desigur! Pentru că, în mod evident, ar fi prea mult să sper că o mașină e în siguranță în custodia poliției! a bombănit Jess.

- Jess...

- Dar, mamă, cum o să ajungem acasă?

A urmat un scurt moment de tăcere. Polițiștii s-au întors cu spatele.

- Vă duc eu, a intervenit domnul Nicholls.

Jess s-a îndepărtat de el.

- Oh! Nu! Nu, vă mulțumim. Suntem bine. O să mergem pe jos.

Nu e departe.

- Sunt aproape cinci kilometri.

Tanzie s-a uitat la ea cu ochii mijiți, ca și cum ar fi încercat să-și dea seama dacă vorbește serios, apoi s-a ridicat obosită în picioare.

Jess și-a amintit că, pe sub haină, fetița purta doar o pijama. Domnul Nicholls a aruncat o privire înspre copii.

– Oricum mă întorc într-acolo. A făcut semn cu capul înspre oraș. Știi unde stau.

Tanzie și Nicky n-au scos nici un cuvânt, însă Jess l-a văzut pe băiat șchiopătând până la mașină și începând să târască afară bagajele. Nu-l putea sili să care toate lucrurile alea până acasă. Nici măcar nu era sigură că putea să meargă atâta drum, în starea în care se afla.

– Mulțumesc, a spus ea pe un ton formal. Sunteți foarte amabil. Nu reușea să-l privească în ochi.

– Ce-a pățit băiatul dumneavoastră? a întrebat Polițistul Numărul Doi, când Nicky și-a scăpat valiza la picioarele lui.

– Căutați în baza de date! s-a răstit Jess, apoi s-a dus către maldărul de bagaje.

S-au îndepărtat în tăcere de mașina poliției. Jess ședea pe scaunul din față al automobilului imaculat condus de domnul Nicholls, uitându-se drept înainte, la asfaltul drumului. Nu știa sigur dacă se simțise vreodată mai stânjenită decât acum. Chiar dacă nu-i putea vedea, percepea tăcerea uluită a copiilor la fiecare întorsătură de situație. Îi dezamăgise. Vedea cum șirurile de tufe se transformă în garduri și ziduri de cărămidă, iar benzile întunecate ale autostrăzii, în străzi luminate. Nu-i venea să creadă că erau plecați de numai o oră și jumătate. Parcă ar fi trecut o viață. O amendă de cinci mii de lire! O ridicare aproape sigură a permisului. O înfățișare în fața instanței. Marty avea să-și iasă din minți. Și tocmai ratase ultima șansă a lui Tanzie de a merge la St. Anne's.

Pentru prima oară în acea seară, Jess a simțit un nod în gât.

– Ești bine?

– Bine.

Stătea cu fața întoarsă în direcția opusă domnului Nicholls. El nu știa. Bineînțeles că nu știa. După ce fusese de acord să se urce în mașina lui, pentru o scurtă clipă înfricoșătoare, Jess se întrebese dacă nu cumva era un șiretlic. El avea să aștepte până la plecarea poliției, apoi să-i facă ceva îngrozitor, ca să i-o plătească pentru furt.

Dar era mai rău! El încerca doar să le fie de ajutor.

- Ăm, puteți să o luați la stânga aici? Noi locuim acolo. Mergeți până la capăt, cotiți la stânga, apoi a doua intersecție pe dreapta.

Partea pitorească a orașului rămăsese la vreo opt sute de metri în urmă. Aici, în Danehall, copacii erau scheletici chiar și pe timp de vară, iar mașinile arse stăteau cocoțate pe stive de cărămizi, ca niște sculpturi cetățenești cocoțate pe mici piedestaluri. Casele erau de trei feluri, în funcție de strada pe care te aflai: dintre cele înșiruite, cu tencuială scămoșată sau mici, clădite din cărămidă maro-închis, cu ferestre de PVC. Domnul Nicholls a întors mașina la stânga și a intrat pe Seacole Avenue, încetinind în momentul în care ea i-a arătat locuința. Jess s-a întors către bancheta din spate și a văzut că în timpul scurtei călătorii Tanzie ațipise, cu gura întredeschisă și cu capul reze-mat de Norman, care își proptise jumătate din trup de Nicky. Băiatul se uita nepăsător pe geam. Era ora de închidere la localul Hare and Terrier, și pâlcuri de bărbați fumau la colțul străzii, unii pregătindu-se să plece acasă, alții căutând o scuză să mai zăbovească.

- Poate n-ar fi bine să întârziati prea mult pe aici, a spus Jess, arătând către indivizii respectivi. Mașina dumneavoastră e același model ca a tipului care vinde iarbă pe-aici.

- Deci, unde încercați să ajungeți?

- În Scoția. Jess și-a frecat nasul. E o poveste lungă.

Domnul Nicholls aștepta. Jess a început să-și legene involuntar un picior.

- Trebuie să-mi duc fiica la o olimpiadă de matematică. Biletele de călătorie erau prea scumpe. Deși se pare că te costă mai mult să fi oprit de gabori.

- Olimpiadă de matematică.

- Știu. Nici eu nu auzisem de așa ceva până acum o săptămână. Cum ziceam, o poveste lungă.

- Și ce-o să faceți?

Jess s-a uitat spre bancheta din spate, la Tanzie, care sforăia ușor. A ridicat din umeri. Nu era în stare să pronunțe cuvintele.

Deodată, privirea domnului Nicholls s-a oprit pe chipul lui Nicky. S-a holbat la el de parcă atunci l-ar fi văzut pentru prima dată.

– Da. Asta-i altă poveste.

– Ai multe povești.

Bărbatul s-a întors la loc pe scaunul lui și s-a uitat drept în față, la bărbații de la colțul străzii. Jess nu-și dădea seama dacă era adâncit în gânduri sau doar o aștepta să coboare din mașină.

– Mersi. Că ne-ați adus până acasă. Ați fost draguț.

– Mda, păi, ți-eram dator. Sunt destul de sigur că tu m-ai dus acasă de la bar noaptea trecută. M-am trezit pe canapeaua mea, mașina era în siguranță în parcarea localului, și eu am avut cea mai urâtă mahmureală din lume. A făcut o pauză. De asemenea, îmi amintesc vag că m-am purtat ca un măgar. Posibil pentru a doua oară.

– E-n regulă, a spus Jess, simțind cum i se înroșesc urechile. Serios!

Nicky deschisese portiera. Aerul rece a făcut-o pe Tanzie să se trezească. S-a frecat la ochi și a clipit către Jess. Apoi s-a uitat încet de jur-împrejur, la mașină, chipul ei trădând faptul că evenimentele din ultima oră începeau să-i revină în minte.

– Asta înseamnă că nu mai mergem?

Jess și-a adunat bagajele pe care le avea așezate la picioare. Nu era o discuție pe care s-o poarte în public.

– Hai să intrăm, Tanze! E târziu.

– Asta înseamnă că nu mai mergem în Scoția?

Jess i-a zâmbit jenată domnului Nicholls.

– Mulțumesc încă o dată.

A coborât bagajele pe trotuar. Aerul era surprinzător de rece. Nicky era deja în fața porții, așteptând.

Glasul lui Tanzie s-a frânt în clipa în care fata și-a dat brusc seama ce se petrece.

– Asta înseamnă că n-o să mă mai pot duce la St. Anne's?

Jess a încercat să-i zâmbească.

– Hai să nu vorbim despre asta acum, scumpo!

– Dar ce-o să facem? a întrebat Nicky.

– Nu acum, Nicky. Hai să intrăm în casă!

– Acum datorezi poliției cinci mii de lire. Cum o să mai ajungem în Scoția?

– Copii? Vă rog? Putem doar să intrăm?

Gemând, Norman s-a ridicat cu greu de pe banchetă și a coborât agale din mașină.

- N-ai spus că o s-o scoatem noi la capăt? a răbufnit Tanzie cu glas panicat. Întotdeauna spui că o s-o scoatem noi la capăt.

- O s-o scoatem noi la capăt, a zis Jess, în timp ce scotea plăpumiile din portbagaj.

- Asta nu e vocea pe care o folosești când chiar o s-o scoatem la capăt!

Tanzie a început să plângă. A fost ceva atât de neașteptat, încât, la început, Jess n-a fost în stare decât să rămână locului, șocată.

- Ia astea! I-a împins plăpumiile lui Nicky, apoi s-a aplecat și a intrat jumate în mașină, încercând s-o scoată pe Tanzie. Tanzie... scumpo. Coboară! E târziu. O să mai vorbim despre asta.

- O să vorbim despre faptul că nu mă duc la St. Anne's?

Domnul Nicholls stătea cu privirea ațintită asupra volanului, dând impresia că scena îl depășea. Jess a început să-și ceară scuze în șoaptă.

- E obosită, a spus ea, încercând să-și cuprindă fiica cu brațul.

Tanzie s-a ferit.

- Îmi pare foarte rău.

În clipa aceea, domnului Nicholls i-a sunat telefonul.

- Gemma, a spus el pe un ton plictisit, de parcă s-ar fi așteptat la asta. Jess a auzit un bâzâit furios, ca și cum o viespe ar fi rămas captivă în receptor.

- Știu, a răspuns el calm.

- Vreau doar să merg la St. Anne's, a țipat Tanzie. Ochelarii îi căzuseră (Jess nu avusese timp s-o ducă la oftalmolog pentru a-i repara), așa că și-a acoperit ochii cu mâinile. Te rog, lasă-mă să merg! Te rog, mami! O să fiu foarte cuminte. Doar lasă-mă să merg!

- Șșș!

Lui Jess i s-a pus un nod în gât. Tanzie nu implora niciodată pentru nimic. Pur și simplu, nu îi stătea în fire.

- Tanze...

Pe trotuar, Nicky s-a întors cu spatele, ca și cum n-ar mai fi suportat să se uite.

Domnul Nicholls a spus ceva în telefon, însă Jess n-a putut desluși ce. Tanzie începuse să plângă în hohote. Era ca o piatră de moară. Parcă ar fi refuzat să se dea jos din mașină.

- Haide, scumpo! a îndemnat-o Jess, trăgând de ea.

Fetița se agățase de portieră.

- Te rog, mami! Te rog! Te rog! O să fiu foarte cuminte.

- Tanzie, nu se poate să rămâi în mașină.

- Te rog...

- Afară! Hai, puiule!

- Vă duc eu, a spus domnul Nicholls.

Jess s-a lovit cu capul de rama ușii.

- Ce?

- Vă duc eu cu mașina până în Scoția. Bărbatul își lăsase jos telefonul și se uita țintă la volan. Se vede treaba că trebuie să merg până în Northumberland. Scoția nu e cu mult mai departe. Vă las acolo.

Toată lumea a tăcut. Din capătul străzii, s-au auzit un hohot de râs, apoi zgomotul unei portiere trântite. Jess și-a îndreptat părul prins în coadă la spate.

- Uite ce e, sunteți foarte amabil că vă oferiți, dar nu putem accepta să ne duceți cu mașina.

- Ba da, a spus Nicky, aplecându-se. Ba da, putem, Jess. Băiatul a aruncat o privire înspre Tanzie. Pe bune! Chiar putem.

- Dar nici măcar nu vă cunoaștem. Nu vă pot cere să...

Domnul Nicholls nu s-a întors către ea.

- E doar un drum cu mașina. Chiar nu-i mare lucru.

Tanzie a suspinat și s-a frecat la nas.

- Te rog? Mami?

Jess s-a uitat la fetiță, la chipul plin de vânătaii al lui Nicky și din nou la domnul Nicholls. Niciodată nu-și mai dorise atât de mult să o rupă la fugă de lângă o mașină.

- Nu vă pot oferi nimic, a spus ea cu glas frânt. Absolut nimic.

Bărbatul a ridicat o sprânceană și a întors capul înspre câine.

- Nu poți nici măcar să-mi aspiri bancheta din spate când ajungem la destinație?

Jess a răsuflat probabil ceva mai ușurată decât s-ar fi convenit.

- Păi... bine, asta pot să fac.

- În regulă, a replicat el. Atunci propun să dormim cu toții câteva ore, iar eu o să vin să vă iau mâine-dimineață, la prima oră.

Capitolul 11

ED

După ce a părăsit cartierul Danehall, lui Edward Nicholls i-a luat vreo cincisprezece minute ca să ajungă să se întrebe ce dracu' făcuse. Tocmai fusese de acord să-și transporte menajera cea țâfnoasă, împreună cu cei doi copii ciudați ai ei și cu un uriaș câine împutit, tocmai până în Scoția. Ce naiba fusese în capul lui? În urechi îi răsunau glasul Gemmei și scepticismul cu care aceasta îi repetase cuvintele:

- Duci o fetiță pe care n-o cunoști și familia ei până în celălalt capăt al țării, iar asta e o „urgență“. Sigur!

Ed sesizase ironia din tonul ei. Urmase un moment de tăcere.

- Frumușică, nu-i așa?

- Ce?

- Mama. Țățe mari? Gene lungi? Domniță la ananghie?

- Nu despre asta-i vorba. Er...

Nu putuse să zică nimic cu ei toți în mașină.

- Atunci o să consider că răspunsul la toate întrebările e afirmativ.

Gemma oftase adânc. Pentru Dumnezeu, Ed!

A doua zi, Ed urma să treacă pe la ei la prima oră, să-și ceară scuze și să le explice că intervenise ceva. Femeia avea să-l înțeleagă. Probabil că și ei i se părea ciudat să meargă în aceeași mașină cu un străin, la urma urmelor. Nu se repezise să-i accepte oferta numaidecât.

Avea să doneze ceva bani pentru biletele de tren ale copiilor. În definitiv, nu era vina lui că femeia (Jess?) se hotărâse să conducă o mașină neasigurată, fără să-și fi plătit taxa de drum. Dacă era să privești lucrurile din punct de vedere teoretic – polițiștii, copiii ăia ciudați, umblatul creanga în toiul nopții –, ea era un dezastru. Iar Ed Nicholle nu mai avea nevoie de alte necazuri în viața lui.

Având asta în minte, a făcut duș, s-a spălat pe dinți, apoi s-a cufundat în primul somn bun din ultimele săptămâni.

A tras în fața porții puțin după ora nouă dimineața. Intenționase să ajungă mai devreme, dar nu reușea să-și amintească adresa casei și, dat fiind că acel cartier era format dintr-o sumedenie de străzi identice, condusesse orbește încoace și încolo timp de aproape jumătate de oră, până când recunoscuse Seacole Avenue. În cele din urmă, numai barul îl ajutase să ajungă la destinație.

Era o dimineață liniștită și posomorâtă, cu multă umezeală în aer. Strada era pustie, cu excepția unui motan roșcovan, care umbla țanțoș pe trotuar, ținându-și coada în forma unui semn de întrebare. Danehall părea ceva mai prietenos la lumina zilei, însă Ed tot s-a trezit că verifică de două ori dacă a încuiat mașina după ce a coborât din ea.

A ridicat privirea către ferestre, sperând să fi nimerit casa potrivită. Stegulețe alb cu roz atârnav într-una din camerele de la etaj, iar pe veranda din față se legănav fără încetare două ghivece suspendate. Pe aleea de alături se afla o mașină acoperită cu o husă. Însă adevăratul semn că se afla în locul potrivit tocmai umbla cu mișcări greoaie prin grădina din față, oprindu-se doar pentru a-și ridica piciorul lângă o bicicletă de copil. Dumnezeuule! Câinele ăla! Cât de mare era! Și l-a amintit tolănit noaptea trecută pe bancheta lui din spate. O vagă urmă a mirosului său persista în mașină chiar și în acea dimineață, când Ed se urcase la volan.

Bărbatul a tras cu băgare de seamă zăvorul porții, în caz că animalul s-ar fi repezit la el, însă acesta n-a făcut decât să-și întoarcă uriașul cap cu un oarecare dezinteres, după care s-a dus spre umbra unui copac năpădit de buruieni și s-a trântit pe o parte, ridicându-și din

când în când una din labele din față, ca și cum ar fi avut voga speranță că avea să fie scărpinat pe burtă.

– Mă lipsesc, mersi! i-a spus Ed.

A continuat să meargă pe alee și s-a oprit în fața ușii. Își pregătise deja micul discurs.

Bună, îmi pare foarte rău, dar a intervenit ceva foarte important la serviciu și mă tem că n-o să-mi pot lua liber în următoarele două zile. Totuși, m-aș bucura să contribui cu ceva la fondul pentru olimpiada ficei tale. Mi se pare grozav că muncește atât de mult la școală. Așadar, lată banii pentru biletul ei de tren.

În dimineața aceasta, cuvintele sunau ceva mai puțin convingător în mintea lui decât cu o noapte în urmă, dar, mă rog, nu avea încotro. Era pe cale să bată la ușă, când a văzut biletul, fluturând în bătaia vântului, pe jumătate prins de ușă într-o piuneză:

FISHER, LICHEA MICĂ CE EȘTI, LE-AM SPUS POLIȚIȘTILOR CĂ DACĂ CINEVA O SĂ-MI SPARGĂ CASA, TU O SĂ FII ACELA, AȘA CĂ SUNT CU OCHII PE TINE.

Ed tocmai se îndrepta de spate, când ușa s-a deschis. În prag stătea fetița.

– Suntem cu toate bagajele pregătite, i-a spus ea, privindu-l cu ochii mijiți și cu capul lăsat într-o parte. Mama zicea că n-o să veniți, dar eu știam c-o să veniți, așa că i-am spus că până la ora zece n-o las să despacheteze. Și ați ajuns cu cincizeci și trei de minute mai devreme. Ceea ce e chiar cu treizeci și trei de minute mai bine decât mă așteptam.

Ed a clipit.

– Mamă!

Fata a deschis larg ușa. Jess se oprise în hol, ca și cum ar fi încremenit brusc la jumătatea lui. Purta o pereche de blugi scurți și o bluză cu mânecile suflecate. Părul îi era prins în sus cu o clamă. Nu arăta ca o persoană pregătită să traverseze țara.

– Bună!

Ed i-a zâmbit stânjenit.

– Ah! Bine.

Jess a scuturat din cap. Atunci și-a dat el seama că fetița îi spusese adevărul: mama ei chiar nu se așteptase ca el să apară.

– V-aș oferi o cafea, dar m-am descotorosit de ultimele picături de lapte aseară, înainte să plecăm.

Înainte ca Ed să apuce să-i răspundă, băiatul a trecut pe lângă el, frecându-se la ochi. Fața îi era încă tumefiată, iar acum căpătase o paletă de nuanțe impresioniste de mov și galben. S-a uitat la mormanul de valize și saci din hol, apoi a întrebat:

– Pe care din astea le luăm?

– Pe toate, i-a răspuns copila. Am împachetat și pătura lui Norman.

Jess s-a uitat cu îngrijorare la Ed. Bărbatul a dat să deschidă gura, dar n-a reușit să scoată nici un sunet. Pe toată lungimea holului erau înșirate cărți cu coperte ponosite. Nu știa sigur de ce îl surprindea asta.

– Puteți să luați dumneavoastră sacul ăsta, domnule Nicholls! Fetița l-a tras înspre el. Eu am încercat să-l ridic mai devreme, pentru că Nicky nu poate să care acum, dar e prea greu pentru mine.

– Sigur.

Ed s-a trezit că se apleacă, dar s-a oprit pentru câteva clipe înainte de a ridica bagajul. *Cum avea să facă asta?*

– Ascultați! Domnule Nicholls... Jess venise în fața lui. Părea la fel de jenată ca el. În legătură cu călătoria asta...

Atunci, ușa de la intrare s-a dat de perete. În prag, o femeie îmbrăcată în pantaloni de jogging și un tricou ridica în mână o bătă de baseball.

– LASĂ-LE JOS! a urlat ea.

Ed a încremenit.

– MĂINILE SUS!

– Nat! i-a strigat Jess. Nu-l lovi!

– Ce...

Femeia s-a uitat pe lângă Ed, către Jess.

– Jess? Oh, Doamne! Credeam că e cineva la tine în casă.

– E cineva la mine în casă. Eu!

Femeia a lăsat bătă în jos, apoi l-a privit îngrozită.

– Oh, Dumnezeule! E... oh, Doamne, oh, Doamne, îmi pare foarte rău! Am văzut ușa din față și am crezut sincer că sunteți un spărgător. Am crezut că sunteți... știți voi cine.

A râs nervos, apoi a făcut o grimasă înspre Jess, de parcă Ed n-ar fi putut s-o vadă.

El a scos un oftat. Femeia și-a dus băta la spate și a încercat să zâmbească.

- Știți cum e pe aici...

El a făcut un pas în spate și a încuviințat scurt din cap.

- În regulă, păi... eu trebuie doar să-mi iau telefonul. L-am lăsat în mașină.

S-a strecurat pe lângă ea, cu palmele ridicate, și a pornit-o pe alee. A deschis portiera mașinii, a închis-o, după care a încuiat-o iar, doar ca să-și facă de lucru în timp ce încerca să gândească limpede pe fundalul țuיתului care-i răsuna în urechi. *Pur și simplu, ia-ți mașina și pleacă!* îi spunea o voce. *Du-te! Nu trebuie să mai dai vreodată ochii cu ea. N-ai nevoie de așa ceva acum.*

Lui Ed îi plăcea ordinea. Îi plăcea să știe ce urmează. Tot ce era legat de femeia aceea inspira ceva de genul... *fără limite*, care pe el îl neliniștea.

A mers din nou până la jumătatea aleii, încercând să formuleze cuvintele potrivite. În timp ce se apropia de casă, i-a auzit pe cei din casă discutând în spatele ușii întredeschise, vocile lor răsunând până în celălalt capăt al grădiniței.

- O să-l refuz.

- Nu poți, Jess.

Era vocea băiatului.

- De ce?

- Pentru că e prea complicat. Sunt angajata lui.

- Îi faci curat în casă. Nu e același lucru.

- Atunci, pentru că nu-l cunoaștem. Cum pot eu să-i spun lui Tanzie să nu se urce în mașină cu bărbați pe care nu-i cunoaște și pe urmă să fac taman asta?

- Poartă ochelari. Puțin probabil să fie un criminal în serie.

- Spune-le asta victimelor lui Dennis Nielsen. Și Harold Shipman.

- Cunoști mult prea mulți criminali în serie.

- Dacă face vreun lucru rău, îl asmuțim pe Norman pe el.

Era din nou glasul băiatului.

- Da! Pentru că în trecut Norman ne-a fost de mare ajutor în apărarea familiei!

- Domnul Nicholls nu știe asta, nu?

- Uite care-i treaba! E doar un tip oarecare. Probabil că s-a încurcat în toată drama de azi-noapte. E evident că nu vrea să meargă. O să... o s-o luăm cu binisorul pe Tanzie.

Tanzie. Ed a privit-o alergând prin grădina din spate, cu părul fluturându-i pe spate. A văzut câinele târându-se înapoi către ușa, lăsând în urma lui o dâră intermitentă de salivă.

- Îl obolesc, ca să doarmă cât mai mult pe drum.

Fata se ivise în fața lui Ed, gâfâind.

- Corect.

- Sunt foarte bună la matematică. Mergem la o olimpiadă ca să câștig banii cu care să merg la o școală unde pot să fac matematică la nivel avansat. Știți care-i numele meu transcris în sistemul binar?

Ed s-a uitat la ea.

- Tanzie e numele tău întreg?

- Nu. Dar e cel pe care-l folosesc.

El și-a umflat obrajii.

- Ăm. Bine. 01010100 01100001 01101110 01111010 01101001 01100101.

- La sfârșit ați zis 0101? Sau 1010?

- 0101. Dăă!

Obișnuia să joace jocul ăsta cu Ronan.

- Uau! Chiar l-ați scris corect. Fata a trecut pe lângă el și a deschis ușa. N-am mai fost niciodată în Scoția. Nicky tot încearcă să-mi spună că acolo sunt turme de *haggis*¹ sălbatici. Dar e o minciună, nu?

- Din câte știu eu, în ziua de azi toți sunt domesticiți, a răspuns Ed. Tanzie s-a uitat lung la el, cu fața radiindu-i de fericire.

Iar Ed Nicholls și-a dat seama că urma să pornească spre Scoția.

¹ Creatură fictivă din folclorul scoțian, despre care se spune că ar fi ingredientul principal al preparatului culinar tradițional asemănător cu drobul de miel, numit *haggis* (n.tr.)

Cele două femei au tăcut în clipa în care el a deschis ușa. Ochii lor s-au îndreptat către bagajele pe care el le-a ridicat în ambele mâini.

- Trebuie să iau niște chestii înainte să plecăm, a spus el, lăsându-le să se închidă în urma lui. Și l-ai ratat pe Gary Ridgway. Ucigașul din Green River. Dar n-o să ai probleme. Toțiăștia erau miopi. Iar eu am ochelari pentru prezbitism.

Le-a luat trei sferturi de oră ca să iasă din oraș. Semafoarele nu mergeau în vârful dealului, și asta, combinată cu traficul din preajma sărbătorilor de Paște, încetinea coloana de mașini la viteza unui melc prost dispus. Jess ședea în mașină lângă el, pe locul pasagerului, tăcută și ciudat de jenată, presându-și palmele între genunchi. Ed bănuia că femeia îi dăduse seama de faptul că el auzise toată discuția de mai devreme. Abia dacă scosese vreo vorbă de când plecaseră de la ea de acasă.

Băiatul, Nicky, stătea lângă sora lui, ținând câinele la mijloc, între ei. Ed pornise aerul condiționat, însă nu reușise să mascheze mirosul animalului, așa că îl oprise și, în schimb, mergeau cu toate cele patru geamuri coborâte. Iar în toată această liniște stranie, Tanzie turuia fără încetare.

- Ați mai fost vreodată în Scoția?

- De unde sunteți?

- Aveți o casă acolo?

- Și, atunci, de ce stați aici?

I-a răspuns că are niște treburi de pus la punct. Era mai ușor decât să-i spună: „Aștept începerea unei posibile urmăriri penale și pronunțarea unei sentințe de până la șapte ani de închisoare“.

- Aveți soție?

- Nu mai am.

- Ați înșelat-o?

- Tanzie! a exclamat Jess.

El a clipit. A aruncat o privire în oglinda retrovizoare.

- Nu.

- La *Jeremy Kyle*¹ de obicei una dintre persoane o înșală pe cealaltă. Uneori se naște un copil și trebuie să facă un test ADN, iar, dacă

¹ *The Jeremy Kyle Show*, controversată emisiune tabloidă, găzduită de celebrul prezentator de radio și televiziune Jeremy Kyle (n.tr.)

e corect, de regulă femeia arată ca și cum ar vrea să lovească pe cineva. Dar de cele mai multe ori începe doar să plângă. Fetița s-a uitat cu ochii mijiți pe geam. De cele mai multe ori, femeile astea sunt un pic furioase. Pentru că toți bărbații au un copil cu altcineva. Sunt multe iubite. Așa că, din punct de vedere statistic, e foarte probabil să înșele din nou. Dar nici una dintre femei nu pare să se gândească vreodată la statistici.

– Eu nu prea mă uit la *Jeremy Kyle*, a spus Ed, uitându-se la sistemul de navigație prin GPS al mașinii.

– Nici eu. Doar când mă duc acasă la Nathalie, pentru că mama e la serviciu. Ea înregistrează episoadele cât timp face curățenie, ca să le poată vedea seara. Are patruzeci și șapte de episoade pe hard.

– Tanzie. Cred că domnul Nicholls vrea probabil să se concentreze.

– E în regulă.

Jess își răsucea pe deget o șuviță de păr. Își ridicase picioarele pe scaun. Ed detesta ca oamenii să stea cu picioarele pe scaun. Chiar dacă își scoteau pantofii.

– Deci, de ce v-a părăsit soția dumneavoastră?

– Tanzie!

– Sunt politicoasă. Tu ai zis că e bine să conversezi politicos.

– Îmi pare rău, a spus Jess.

– Zău! E-n regulă. Ed i s-a adresat lui Tanzie privind-o în oglinda retrovizoare. I se părea că muncesc prea mult.

– Oamenii din *Jeremy Kyle* nu spun niciodată așa ceva.

Traficul se mai desconggestionase și ieșiseră pe autostradă. Ed a apăsat pedala de accelerație. Era o zi frumoasă și se simțea tentat să o ia pe drumul de coastă, dar nu voia să riște să fie prins iar în trafic. Câinele scâncea, băiatul se juca în tăcere cu un Nintendo, ținându-și capul plecat în timp ce se concentra intens, iar Tanzie devenea tot mai tăcută. Ed a pornit radioul (un post cu hituri), și, pentru o clipă sau două, a început să creadă că totul avea să decurgă bine. Nu avea să-l răpească decât o zi din viață, dacă aveau noroc de un trafic lejer. Și era mai bine decât să stea închis în casă.

– GPS-ul estimează vreo opt ore de drum, dacă nu nimerim în vreun ambuteiaj, a spus el.

4 - Pe autostradă?

- Păi, da. Ed a aruncat o privire spre stânga. Nici măcar un Audi
vârf de gamă nu are aripi.

A încercat să zâmbească, pentru a-i arăta lui Jess că glumește, însă
și-a menținut mina serioasă.

- Ăh... există o mică problemă.

- O problemă?

- Lui Tanzie i se face rău dacă mergem cu viteză.

- Ce înseamnă viteză? O sută douăzeci la oră? O sută patruzeci?

- Ăm... de fapt, optzeci. Bine, poate șaizeci.

Ed a tras cu ochiul în oglinda retrovizoare. Oare i se părea lui,
sau copila devenise cam palidă? Se uita pe geam, ținându-și mâna pe
capul câinelui.

- Șaizeci? A încetinit mașina. Glumești, nu-i așa? Vrei să zici că
trebuie să conducem până în Scoția numai pe drumurile secundare?

- Nu. Mă rog, poate. Uite, e posibil să-i mai fi trecut odată cu vâr-
sta. Dar nu călătorește prea des cu mașina, și pe vremuri aveam mari
probleme din cauza asta... Pur și simplu, nu vreau să vă murdăresc
mașina frumoasă.

Ed a tras din nou cu ochiul în oglinda retrovizoare.

- Nu putem s-o luăm pe rute ocolitoare. E ridicol! Ne-ar lua zile
întregi ca să ajungem. Oricum, o să fie bine. Mașina asta e nou-nouță.
Are suspensii excelente. Nimănu-i nu i se face rău în ea.

Jess s-a uitat drept în față.

- N-aveți copii, nu-i așa?

- De ce mă întrebi?

- Fără motiv.

Douăzeci și cinci de minute le-a luat să dezinfecteze și să spele cu
șampon bancheta din spate, însă, chiar și după aceea, de fiecare dată
când își vâra capul în interior, Ed simțea un iz de vomă. Jess a îm-
prumutat o găleată de la o benzinărie și a folosit șamponul pe care îl
împachetase într-una din valizele copiilor. Nicky ședea pe bordura de
lângă parcare, ascunzându-și ochii în spatetele unei perechi de ochelari

supradimensionați, iar Tanzie ședea cu câinele, ținându-și o batistă mototolită în dreptul gurii, ca un bolnav de tuberculoză.

– Îmi pare foarte rău, tot spunea Jess, având mânecele suflecate și buzele strânse într-o linie aspră din pricina concentrării.

– Nu-i nici o problemă. Tu cureți.

– La sfârșit, o să plătesc să vă fie spălată mașina.

Ed a ridicat o sprânceană spre ea. Tocmai întindea un sac de plastic pe banchetă, astfel încât copiii să nu simtă umezeala când aveau să se așeze la loc.

– Păi, bine, o s-o duc la spălat. Mă rog, o să miroasă mai bine.

Ceva mai târziu, s-au urcat din nou în mașină. Nimeni n-a făcut vreun comentariu despre miros. Ed s-a asigurat că geamul lui e complet coborât și a început să reprogrameze GPS-ul.

– Deci, a spus el. Scoția să fie. Pe rute ocolitoare.

Ed a apăsat butonul pe care scria „destinație“.

– Glasgow sau Edinburgh?

– Aberdeen.

S-a întors către Jess.

– Aberdeen. Desigur. S-a uitat peste umăr, încercând să nu lase ca disperarea să i se strecoare în voce. Toată lumea e fericită? Apă? Sac de plastic pe banchetă? Pungi la îndemână pentru cei cărora li se face rău? Să mergem!

În timp ce ieșea cu spatele pe șosea, Ed a auzit în minte glasul surorii sale. *Ha-ha-ha, Ed! NA, POFTIM!*

La scurt timp după ce au trecut de Portsmouth, a început să plouă. Ed conducea pe drumurile lăturalnice, menținând tot timpul viteza la șaiszeci de kilometri pe oră, simțind cum stropii de ploaie pătrund prin crăpătura minusculă de geam pe care nu se simțise în stare să-l închidă. Descoperise că trebuia să se concentreze tot timpul ca să nu apese prea tare pedala de accelerație. Condușul la viteză redusă era o frustrare continuă, ca o mâncărime pe care nu prea ai cum s-o domolești. În cele din urmă, a comutat pe modul pilot automat.

Nicky a adormit. Jess a mormăit ceva despre faptul că băiatul abia ieșise din spital cu o zi în urmă. Într-o oarecare măsură, Ed ar fi vrut

o întrebe ce se întâmplase, dar nu știa sigur dacă voia să afle exact **cte** necazuri era probabil să-i aducă familia aceasta.

Dat fiind ritmul de melc în care înaintau, avea timp s-o studieze **pe** furis pe Jess. Femeia rămânea tăcută, stând în cea mai mare parte **a** timpului cu capul întors în direcția opusă lui, ca și cum Ed ar fi **fi**cut ceva care s-o enerveze. Acum și-o amintea stând în holul lui **și** cerându-i bani, cu bărbia ridicată (era destul de scundă) și fără să **cl**ipească din ochii ei neprietenoși. Apoi și-a amintit cum se purtase **cu** el la bar și că fusese nevoită să-l dădăcească tot drumul până acasă. **Se** pare că încă îl considera un măgar. Haide, și-a spus el. Două, trei **zile** maximum. Și pe urmă nu va mai trebui să-i vezi vreodată la față. **Să** ne purtăm frumos!

- Deci... faci curat în multe case?

Ea s-a încruntat puțin.

- Da.

- Ai mulți clienți stabili?

- E un sat de vacanță.

- Ai... E ceva ce ți-ai dorit să faci?

- Dacă am crescut dorindu-mi să fac curat prin case? Femeia a **rid**icat o sprânceană, ca pentru a se asigura că el chiar îi adresase în- **tre**barea pe un ton serios. Ăm, nu. Îmi doream să fiu scafandru pro- **fe**sionist. Dar am născut-o pe Tanzie și n-am reușit să-mi dau seama **cum** să fac căruciorul să plutească.

- Bine, a fost o întrebare prostească.

Ea și-a frecat nasul.

- Nu e slujba visurilor mele, nu. Dar merge. Pot să muncesc în **fun**ctie de programul copiilor și îmi plac aproape toți oamenii pentru **care** fac curat.

Aproape toți.

- Poți să trăiești din asta?

Jess a întors brusc capul.

- Ce vreți să spuneți?

- Exact ce am spus. Poți să-ți câștigi traiul? E o activitate profitabilă?

Chipul ei a devenit de nepătruns.

- Ne descurcăm.

- Ba nu ne descurcăm, a spus Tanzie de pe bancheta din spate.

- Tanze!

- Mereu spui că n-avem destui bani.

- E doar un fel de-a spune.

Jess s-a înroșit.

- Și dumneavoastră cu ce vă ocupați, domnule Nicholls? a întrebat Tanzie.

- Lucrez pentru o companie care creează software. Știi ce înseamnă asta?

- Bineînțeles.

Nicky a ridicat ochii. Ed l-a văzut în oglinda retrovizoare cum scoate căștile din urechi. Când băiatul l-a observat că se uită spre el, și-a întors privirea.

- Concepeți jocuri?

- Nu jocuri, nu.

- Atunci, ce?

- Păi, în ultimii ani am lucrat la un program care sperăm să ne apropie de o societate în care nu se mai fac plăți în numerar.

- Cum ar funcționa asta?

- Ei bine, atunci când cumperi ceva sau achiți o factură, doar îți fluturi telefonul, care conține în el o chestie ce seamănă oarecum cu un cod de bare. Și pentru fiecare tranzacție plătești o sumă foarte mică, de exemplu 0,01 dintr-o liră.

- Am plăti ca să plătim? a spus Jess. Nimeni n-o să vrea așa ceva.

- În privința asta, te înșeli. Băncile adoră ideea. Magazinelor le place, pentru că le oferă un sistem de plată uniform, în loc de carduri, numerar, cekuri..., iar tu ai plăti mai puțin pentru o tranzacție decât în cazul unui card de credit. Așa că e avantajos pentru ambele părți.

- Unii nu folosesc cardurile de credit decât dacă sunt disperăți.

- Atunci, softul ar fi legat doar de contul tău bancar. N-ar trebui să faci absolut nimic.

- Deci, dacă toate băncile și toate magazinele adoptă metoda asta, noi n-am mai avea de ales.

- Mai e mult până acolo.

A urmat un scurt moment de tăcere. Jess și-a ridicat genunchii până la bărbie și i-a cuprins cu brațele.

- Așadar, în esență, bogații se îmbogățesc, adică băncile și magazinele, iar săracii sărăcesc.

- Păi, în teorie, poate. Dar asta-i partea bună. Ar fi vorba despre un comision atât de mic, încât nici nu l-ai observa. Și metoda va fi la îndemâna oricui.

Jess a murmurat ceva ce el n-a putut desluși.

- Mai spuneți-mi încă o dată cât e? a întrebat Tanzie.

- 0,01 per tranzacție. Deci, iese la mai puțin de un penny.

- Câte tranzacții pe zi?

- Douăzeci? Cincizeci? Depinde câte face fiecare.

- Deci, cincizeci de penny pe zi.

- Exact. Nimic.

- Trei lire și jumătate pe săptămână, a spus Jess.

- O sută optzeci și două de lire pe an, a continuat Tanzie. Depinde cât de mult se apropie comisionul de un penny. Și dacă e sau nu an bisect.

Ed a ridicat o mână de pe volan.

- Cel mult. Nici măcar voi nu puteți spune că e foarte mult.

Jess s-a răsucit pe scaun.

- Ce cumpărăm noi cu o sută optzeci și două de lire, Tanze?

- Două perechi de pantaloni pentru școală de la supermarket, patru bluze pentru școală, o pereche de pantofi. Un echipament sportiv și un set format din cinci perechi de șosete albe. Dacă le iei de la supermarket. Asta s-ar ridica la o sută optzeci și cinci de lire și nouăzeci și șapte de penny. Suta de lire înseamnă exact 9,2 zile de cumpărături, depinzând dacă avem sau nu musafiri și dacă mama cumpără o sticlă de vin. Din marca proprie a supermarketului. Fata a rămas o clipă pe gânduri. Sau o lună de impozit pentru o proprietate categoria D. Noi suntem categoria D, nu, mami?

- Da, așa e. Dacă nu cumva o să fim trecuți în altă categorie.

- Sau o vacanță de trei zile, extrasezon, în satul de vacanță din Kent. O sută șaptezeci și cinci de lire, cu tot cu TVA. Tanzie s-a aplecat spre ei. Acolo am fost anul trecut. Am primit o noapte în plus

gratis, pentru că mama i-a cusut draperiile proprietarului. Și avea un tobogan cu apă.

Preț de câteva clipe, s-a lăsat tăcerea. Ed era pe cale să spună ceva când capul fetei s-a ițit printre scaunele din față.

– Sau cât câștigă mama într-o lună întreagă de făcut curățenie într-o casă cu patru dormitoare, inclusiv spălat cearșafuri și prosoape, la tarifele pe care le practică acum. Plus sau minus o liră.

S-a sprijinit la loc de spătarul banchetei, aparent mulțumită de sine.

Au continuat să înainteze cale de aproape cinci kilometri, au cotit la dreapta într-o intersecție în formă de T, apoi la stânga pe o bandă îngustă. Ed ar fi vrut să spună ceva, însă a descoperit că momentul rămăsese fără glas. În spatele lui, Nicky și-a pus din nou căștile în urechi și a întors capul. Soarele s-a ascuns pentru o vreme în spatele unui nor.

– Totuși, a zis Jess, așezându-și picioarele goale pe bord și apăsându-se pentru a da muzica mai tare, să sperăm că o să vă meargă foarte bine, eh!

Capitolul 12

JESS

Bunica ei spunea deseori lui Jess că secretul unei vieți fericite e o memorie scurtă. Ce-i drept, asta era înainte să se îmbolnăvească de demență și să uite unde locuia, însă Jess înțelesese esența vorbelor ei. Trebuia să uite de banii aceia. Nu avea să supraviețuiască niciodată faptului că era blocată într-o mașină cu domnul Nicholls dacă își îngăduia să se gândească prea mult la ceea ce făcuse. Marty obișnuia să-i spună că nu se pricepe deloc să-și ascundă trăirile, că sentimentele îi plutesc pe chip ca niște imagini oglindite în apa unui heleșteu liniștit. Avea să se dea în vileag în doar câteva ore și să turuie vreo mărturisire precum un nord-coreean. Sau avea să o ia razna din pricina încordării și să înceapă să smulgă bucăți din tapiserie cu unghiile.

Jess ședea în mașină, ascultând-o pe Tanzie cum sporovăie, și își spunea că avea să găsească o cale de a înapoia toți banii înainte ca el să-i descopere fapta comisă. Avea să îi ia din câștigul lui Tanzie. Avea să găsească ea o soluție. Își spunea că domnul Nicholls era doar un bărbat care se oferise să-i ducă cu mașina și cu care trebuia să converseze politicos timp de câteva ore pe zi.

Și, la răstimpuri, arunca o privire în spate, la cei doi copii, și se gândea: Ce altceva aș fi putut face?

N-ar fi trebuit să-i vină atât de greu să se relaxeze și să se bucure de călătorie. Drumurile de țară erau mărginite de flori sălbatice, iar când

ploaia s-a potolit, norii au scos la iveală un cer azuriu ca-n cărțile poștale din anii 1950. Lui Tanzie nu i s-a mai făcut rău, și, cu fiecare kilometru cu care se depărtau de casă, Jess descoperea că umerii încep să i se relaxeze puțin câte puțin. Acum își dădea seama că trecuseră luni de zile de când nu se mai simțise nici pe departe în largul ei. În ultima vreme, pe fundalul vieții ei se auzea fără încetare răpăitul de tobă al grijilor: ce avea să facă în continuare familia Fisher? Ce era în mintea lui Nicky? Ce avea să se facă ea cu Tanzie? Și, peste toate acestea, buibuitul neîndurător al basului: *Bani. Bani. Bani.*

– Ești bine? a întrebat-o domnul Nicholls.

Smulsă din gândurile ei, Jess a mormăit:

– Bine. Mersi.

Au încuviințat din cap cu stânjeneală unul înspre celălalt. El nu se relaxase. Asta se vedea clar după cum își încorda din când în când maxilarul, după cum se adâncea în gânduri în spatele ochelarilor de soare ori după cum i se albeau încheieturile degetelor pe volan. Jess nu știa sigur ce Dumnezeu declanșase hotărârea lui de a se oferi să-l ducă cu mașina, însă era convinsă că el își regretase decizia din clipa în care Tanzie se văitase pentru prima dată că are nevoie de o pungă în care să verse.

– Ăăm, e posibil să nu mai bați?

– Să bat?

– Din picioare. Pe bord.

Jess și-a privit picioarele.

– Chiar îmi distrage atenția.

– Vreți să nu mai bat din picioare?

Domnul Nicholls se uita drept înainte prin parbriz.

– Da. Te rog.

Jess și-a lăsat tălpile să-i alunece în jos, dar stătea incomod, așa că, după câteva clipe, le-a ridicat și le-a strâns sub ea pe scaun. Și-a sprijinit capul de geam.

– Mâna.

– Ce?

– Mâna. Acum îți lovești genunchiul.

Fără să fie atentă, începuse să bată din degete pe genunchi.

- Vreți să stau complet nemișcată cât conduceți.
- N-am spus asta. Dar din cauza bătutului, îmi vine greu să mă concentrez.
- Nu puteți să conduceți dacă îmi mișc orice parte a corpului?
- Nu asta-i problema.
- Atunci care?
- Lovitul ritmic. Pur și simplu, mi se pare că... bătutul... e enervant.

Jess a tras adânc aer în piept

- Copii, nimeni nu mișcă. Bine? Nu vrem să-l enervăm pe domnul Nicholls.
- Copiii nu bat, a spus el blând. Doar tu.
- Chiar te fâțâi mult, mami.
- Mersi, Tanze!

Jess și-a încleștat mâinile în poală. Ședea pe scaun, strângea din dinți și se concentra să rămână nemișcată, încercând în același timp să vadă partea bună a lucrurilor, respectiv faptul că domnul Nicholls nu se răzgândise. Străbătuseră deja aproape o sută de kilometri, și el nu se răzgândise. Iar când porți pe umeri, practic, întreaga gospodărie, e oarecum plăcut să nu mai fii la conducere pentru o vreme.

Și-a sprijinit capul de tetieră, a închis ochii, și-a alungat din minte banii, prostia de mașină a lui Marty și grijile pentru copii, lăsându-le pe toate să plutească în urmă odată cu kilometrii parcurși, și a încercat să îngăduie murmurului unui motor scump să-i străbată trupul, să derie prin geamul deschis să-i mângâie chipul, iar muzicii să-i umple urechile și, doar pentru puțină vreme, s-a simțit ca o femeie într-o cu totul altă viață.

S-au oprit pentru prânz în dreptul unui bar de pe lângă Oxford, întinzându-se și scoțând mici suspine de ușurare în timp ce-și trosneau încheieturile și își relaxau membrele încordate. Domnul Nicholls a dispărut în local, iar Jess s-a așezat la o masă de picnic și a despachetat sendvișurile pe care le pregătise în grabă în acea dimineață, când se dovedise că până la urmă aveau să fie duși cu mașina până în Scoția.

- Pastă de drojdie, a spus Nicky, întorcându-se și desfăcând două felii de pâine.

- Mă grăbeam.

- Mai avem și altceva?

- Gem.

Băiatul a oftat și a băgat mâna în pungă. Tanzie ședea la capătul băncii, deja cufundată în cărțile ei de matematică. Nu putea să le citească în mașină, fiindcă i se făcea greață, așa că voia să profite de orice ocazie pentru a lucra. Jess o privea cum scrie în grabă, profund concentrată, ecuații algebrice pe caietul de exerciții și se întreba, pentru a suta oară, de unde apăruse.

- Poftim, a spus domnul Nicholls, apărând cu o tavă. M-am gândit că ne-ar prinde bine tuturor câte ceva de băut. A împins două sticle de cola înspre copii. N-am știut ce vrei, așa că am luat din mai multe sortimente.

Cumpărase o sticlă de bere italienească, ceea ce părea a fi o jumătate de litru de cidru, un pahar cu vin alb, încă o cola, o limonadă și o sticlă cu suc de portocale. El își luase o apă minerală. În mijlocul tăvii trona un mic morman de chipsuri cu diverse arome.

- Ați cumpărat toate acestea?

- Era coadă. N-am mai venit afară ca să te întreb.

- Eu... eu n-am atâția bani.

Bărbatul s-a uitat la ea ca și cum Jess ar fi fost cea ciudată.

- E o băutură. Nu-ți cumpăr o casă.

În acel moment, lui i-a sunat telefonul. L-a înșfăcat și a pornit spre celălalt capăt al parcării, vorbind deja în timp ce mergea.

- Să mă duc să văd dacă vrea unul dintre sendvișurile noastre? a întrebat Tanzie.

Jess l-a urmărit cum înaintează cu pași mari de-a lungul aleii, ținând o mână adânc vârâtă în buzunar, până când l-a pierdut din ochi.

- Nu chiar acum, a răspuns ea.

Nicky nu scotea o vorbă. Când Jess l-a întrebat unde-l doare mai tare, s-a mulțumit să mormăie că e bine.

- O să fie mai ușor, a spus ea, întinzând o mână. Serios. O să profităm de șansa asta, o să rezolvăm cu Tanzie și pe urmă vedem noi cum

facem. Uneori, trebuie să te îndepărtezi pentru o vreme ca să-ți pui ordine în gânduri. Asta face ca totul să pară mai clar.

- Nu cred că problema e în capul meu.

Jess i-a dat calmantele și l-a privit cum le înghite cu cola, apoi își întinde anevoie mâinile și picioarele lui lungi. În mașină, încercase să mute câinele, astfel încât Nicky să nu stea lipit de portieră, dar era greu. Norman era prea mare ca să aibă loc pe podea. Putea să stea așezat pe mijlocul banchetei, ba chiar îi puseseră și centura pentru o vreme, dar, treptat, se întindea, până ajungea să stea lungit, cu capul în poală la Tanzie și împingându-l cu fundul lui mare pe Nicky până în capătul banchetei de piele.

Nicky, cu umerii aduși în față și târându-și picioarele, a plecat cu câinele la o plimbare. Jess se întreba dacă își luase țigări la el. Era prost dispus pentru că jocul lui Nintendo rămăsese fără baterie cu vreo treizeci de kilometri în urmă. Jess nu știa sigur dacă băiatul avea idee cu ce să-și ocupe timpul atunci când nu era legat ombilical de un joc video.

L-au privit în tăcere cum se îndepărtează.

Jess se gândea la felul în care puținele lui zâmbete deveniseră tot mai rare, la vigilența lui, la faptul că acum, în cele câteva ore pe care și le petrecea în afara dormitorului, arăta ca un pește scos din apă, palid și vulnerabil. Se gândea cum arătase chipul lui pe patul de spital, rescrâmbat și inexpresiv. Cine era ăla care spunea că ești tot atât de fericit cât cel mai nefericit dintre copiii tăi?

Tanzie s-a aplecat peste cărțile ei.

- Cred că atunci când o să fiu adolescentă, o să locuiesc în altă parte.

Jess s-a întors către ea.

- Poftim?

- Cred că s-ar putea să locuiesc la o universitate. Nu prea vreau să cresc pe lângă familia Fisher. A scris repede un număr în caiet, apoi a șters o cifră, înlocuind-o cu un patru. Mă cam sperie, a continuat fetița cu glas scăzut.

- Familia Fisher?

- Am avut un coșmar cu ei.

Jess a înghițit în sec.

- Nu trebuie să-ți fie frică de ei, i-a spus ea. Sunt doar niște băieți prostuți. Ce-au făcut ei e o lașitate. Sunt niște nimicuri.

- Nu par niște nimicuri.

- Tanze, o să găsec eu o soluție în privința lor și o să îndrept lucrurile. Bine? Nu trebuie să ai coșmaruri. O să rezolv eu situația.

Au tăcut. Șoseaua era liniștită, cu excepția unui tractor ce se auzea din depărtare. Păsările se roteau pe deasupra lor în albastrul infinit al văzduhului. Domnul Nicholls se întorcea agale către masa de picnic. Se îndreptase de spate, ca și cum tocmai rezolvase ceva, și nu mai strângea telefonul în mână. Jess s-a frecat la ochi.

- Cred că am terminat ecuațiile complexe. Vrei să vezi?

Tanzie a ridicat o pagină plină cu numere. Jess s-a uitat la adorabilul chip senin al fiicei sale. A întins mâna și i-a îndreptat ochelarii pe nas.

- Da, a răspuns ea, zâmbindu-i vesel. Categoric mi-ar face mare plăcere să mă uit la niște ecuații complexe.

Următoarea porțiune de drum au parcurs-o în două ore și jumătate. Domnul Nicholls bătea cu degetele în volan, ca și cum ar fi fost blocați în trafic, deși nu erau, a primit două telefoane în timp ce conducea, unul de la o femeie pe nume Gemma, căreia i-a tăiat-o scurt (fosta lui soție?), și unul care, în mod evident, era legat de afacerea lui. A spus că îi caută el mai târziu. După cel de-al doilea apel a rămas tăcut mai bine de patruzeci de minute. Imediat după ce au intrat într-o benzinărie, l-a sunat o femeie cu accent italian și, la auzul cuvintelor „Eduardo, scumpule“, domnul Nicholls a smuls telefonul din suportul său, a coborât și s-a oprit lângă pompă.

- Nu, Lara, a spus el, întorcându-se cu spatele către ei. Am mai vorbit despre asta... Ei bine, avocatul tău se înșeală... Nu, dacă-mi zici că sunt homar chiar nu se schimbă cu nimic lucrurile.

Nicky a dormit timp de o oră, cu părul negru-albăstrui atârându-i peste obrazul umflat și cu chipul, pentru scurtă vreme, netulburat în somn. Tanzie a fredonat în surdină și l-a mângâiat pe Norman. Câinele a dormit, a tras câteva vânturi zgomotoase și a umplut treptat

mașina cu duhoarea sa. Nimeni nu s-a plâns. De fapt, asta masca izul de vomă ce stăruia în aer.

- Copiii n-au nevoie să mănânce câte ceva? a întrebat domnul Nicholls, când au intrat în sfârșit în suburbia unui mare oraș.

Jess deja încetase să mai rețină numele localităților. La distanțe de opt sute de metri, se înălțau uriașe și strălucitoare clădiri de birouri, fațadele lor purtând numele unor companii de management sau cu profil tehnologic, despre care ea nu auzise niciodată: ACCSYS, TECHNOLOGICA și MEDIAPLUS. Drumurile erau mărginite de parcări nesfârșite. Nimeni nu mergea pe jos.

- Am putea găsi un McDonald's. Trebuie să fie o grămadă pe aici.

- Noi nu mâncăm la McDonald's, a spus Jess.

- Nu mâncați la McDonald's.

- Nu. Pot s-o mai zic încă o dată, dacă doriți. Noi nu mâncăm la McDonald's.

- Vegetarieni?

- Nu. De fapt, n-am putea să găsim pur și simplu un supermarket? O să fac niște sendvișuri.

- McDonald's probabil ar fi mai ieftin, dacă de bani e vorba.

- Nu e vorba de bani.

Jess nu-i putea spune: dacă ești părinte singur, există anumite lucruri pe care nu le poți face. În esență, sunt acele lucruri pe care toată lumea se așteaptă să le faci: să pretinzi ajutoare de la stat, să fumezi, să stai într-o locuință socială, să-ți hrănești copiii la McDonald's. Pe unele nu le putea evita, dar pe altele, da.

Domnul Nicholls a oftat ușor, privind drept înainte.

- Bine, păi, am putea să găsim un loc în care să ne cazăm, apoi să vedem dacă are și un restaurant.

- Eu cam plănuiam să dormim în mașină.

Domnul Nicholls a oprit pe marginea drumului și s-a întors cu fața către ea.

- Să dormim în mașină?

Din pricina rușinii, a devenit irascibilă.

- Îl avem pe Norman. Nici un hotel n-o să-l primească. Ne e bine aici.

Bărbatul și-a scos telefonul și a început să tasteze pe ecran.

- Găsesc eu un loc care acceptă câini. Trebuie să fie unul pe un deva, chiar dacă vom fi nevoiți să conducem ceva mai mult.

Jess simțea cum roșeața îi inundă obrajii.

- De fapt, aș prefera să nu găsiți.

El continua să apese cu degetul pe ecran.

- Serios. Noi... noi nu avem bani pentru camere de hotel.

Degetul domnului Nicholls s-a oprit pe telefon.

- E o nebunie! N-aveți cum să dormiți în mașina mea.

- E vorba doar de două nopți. O să ne descurcăm. Am fi dormit în Rolls. De-aia am luat cu noi plăpumi.

Tanzie îi urmărea de pe bancheta din spate.

- Am un buget zilnic. Și mi-ar plăcea să mă țin de el. Dacă nu vă supărați.

Douăsprezece lire pe zi pentru mâncare. Maximum!

Bărbatul s-a uitat la ea ca la o nebună.

- Nu vă opresc pe *dumneavoastră* să mergeți la un hotel, a adăugat Jess.

Nu voia să-i spună că, de fapt, chiar ar fi preferat s-o facă.

- E o nebunie, a zis el în cele din urmă.

Abia când s-a întors din nou către volan, lui Jess i-a trecut prin minte că era posibil ca el să nu vrea să-i lase singuri în mașina lui.

Au parcurs următorii câțiva kilometri în tăcere. Domnul Nicholls avea aerul unui om care clocotește de furie în tăcere. Oarecum ciudat, Jess îl prefera așa. Două, cel mult trei zile, și-a zis ea. De fapt, avea să-l roage doar să-i lase la concursul de matematică și să-i spună că avea să găsească ei o cale să se întoarcă. Nu era sigură că putea să suporte mai mult de încă patruzeci și opt de ore de stat în aceeași mașină cu el. Iar dacă Tanzie urma să aibă atâta succes pe cât credea toată lumea, după câte se pare, atunci puteau să cheltuie ceva din câștigul ei pe bilete de tren.

Gândul de a se descotorosi de domnul Nicholls i-a ridicat moralul atât de mult, încât n-a zis nimic atunci când el a oprit în față la Travel Inn.

- Mă întorc într-o clipă, i-a zis bărbatul și a traversat parcare.

Și-a luat cheile cu el, scuturându-le nervos într-o mână.

- O să stăm aici? a întrebat Tanzie, frecându-se la ochi și privind în jur.

- Domnul Nicholls o să stea. Noi o să rămânem în mașină. O să fie o aventură! a spus Jess.

A urmat un scurt moment de tăcere.

- Uau! a replicat Nicky.

Jess știa că băiatul nu stătea comod. Dar ce altceva ar fi putut face?

- Tu poți să te întinzi în spate. Eu și Tanze o să dormim în față.

O să fie bine.

Domnul Nicholls a ieșit din clădire, făcându-și mâna streășină la ochi pentru a-i feri de soarele aflat la asfințit. Jess și-a dat seama că era îmbrăcat exact cu aceleași haine ca în seara în care îl întâlnise la bar.

- Aveau doar o cameră. Cu două paturi. Puteți s-o luați voi. Eu o să văd dacă mai e ceva prin apropiere.

- Oh, nu! a exclamat Jess. V-am zis. Nu mai pot accepta nimic din partea dumneavoastră.

- N-o fac pentru tine. O fac pentru copii.

- Nu, a răspuns ea, încercând să dea dovadă de ceva mai mult tact. Sunteți foarte amabil, dar o să ne fie bine aici, afară.

El și-a trecut mâna prin păr.

- Știi ce? Nu pot să dorm într-o cameră de hotel știind că, la șase metri distanță, un băiat care abia a ieșit din spital doarme pe bancheta din spate a unei mașini. Nicky poate să folosească celălalt pat.

- Nu, a spus Jess din reflex.

- De ce?

N-a fost în stare să-i răspundă. Domnul Nicholls s-a făcut pământu la față.

- Nu sunt un pervers.

- N-am zis că ași fi.

- Atunci de ce nu-ți lași băiatul să împartă o cameră cu mine? Avem aceeași înălțime, pentru Dumnezeu!

Jess a roșit.

- A avut probleme în ultima vreme. Pur și simplu, trebuie să stau cu ochii pe el.

– Ce-i aia pervers? a intervenit Tanzie.

– Mi-aș putea încărca jocul Nintendo, a spus Nicky de pe bancheta din spate.

– Știi ce? Asta-i o discuție ridicolă. Mie mi-e foame. Trebuie să-mi iau ceva de mâncare. Domnul Nicholls a băgat capul în mașină. Nicky vrei să dormi în mașină ori în camera de hotel?

Băiatul s-a uitat pieziș la Jess.

– Camera de hotel. Și nici eu nu sunt un pervers.

– Eu sunt perversă? s-a interesat Tanzie.

– Bine, a zis domnul Nicholls. Uite cum facem: Nicky și Tanzie dorm în camera de hotel. Tu poți să te culci pe podea, împreună cu el.

– Dar n-am cum să vă las să plătiți o cameră de hotel pentru noi și apoi să vă silesc să dormiți în mașină. În plus, câinele o să urle toată noaptea. Nu vă cunoaște.

Bărbatul și-a dat ochii peste cap. Era clar că începea să-și piardă răbdarea.

– Bine, atunci. Copiii dorm în camera de hotel. Noi doi rămânem în mașină, cu câinele. Toată lumea e fericită.

El nu părea fericit.

– N-am stat niciodată într-un hotel. Am stat vreodată într-un hotel, mamă?

Pentru câteva clipe, s-a așternut tăcerea. Jess simțea cum situația îi scapă de sub control.

– Am eu grijă de Tanzie, a spus Nicky.

Părea plin de speranță. În locul unde nu era învinețit, chipul lui căpătase o nuanță de brun-cenușiu.

– Mi-ar prinde bine o baie.

– Îmi citești o poveste?

– Numai dacă e una cu zombi.

Jess l-a văzut pe băiat schițând un zâmbet. Și asta a convins-o.

– Bine, a încuviințat ea.

Și a încercat să se lupte cu valul de gheață pe care i-l stârnea gândul că acceptase acea ofertă.

Magazinul dosit, bine luminat, stătea în umbra clădirii unei companii de logistică aflate de cealaltă parte a șoselei. Vitrinele lui erau

Încărcate cu semne de exclamare și oferte la crochete de pește ori sucuri carbogazoase. Jess a cumpărat chifle, cașcaval, chipsuri și mere la suprapreț, apoi le-a pregătit copiilor o cină sub formă de picnic, pe care au mâncat-o pe povârnișul acoperit cu iarbă din jurul parcurii. De cealaltă parte, mașinile rulau cu un vuiet asurzitor, pierzându-se înspre sud, într-o ceață purpurie. I-a oferit și domnului Nicholls ceva de mâncare, însă acesta a cercetat conținutul pungii, după care l-a mulțumit, dar i-a spus că avea să meargă la un restaurant. Jess a bănuit că voia să ia o pauză de stat cu ei.

După plecarea lui, Jess s-a relaxat și ea. I-a instalat pe copii în camera lor, simțind o umbră de regret că nu avea să stea acolo cu ei. Camera era la parter, cu vedere înspre parcare. Îl rugase pe domnul Nicholls să parcheze cât mai aproape de fereastră, iar Tanzie a pus-o să meargă de trei ori până afară, doar ca să-i poată face semne cu mâna de după perdea și să-și lipească obrazul de geam.

Nicky a dispărut în baie preț de o oră, ținând robinetul deschis. Apoi a ieșit, a pornit televizorul și s-a întins în pat, părând în același timp epuizat și ușurat.

Jess i-a pregătit pastilele, i-a făcut baie lui Tanzie, a îmbrăcat-o în pijama și i-a avertizat pe cei doi să nu stea trei până târziu.

- Și fără fumat, l-a atenționat ea pe Nicky. Vorbesc serios!

- Cum aş putea? a replicat el morocănos. Mi-ai luat iarbă.

Tanzie stătea întinsă pe o parte, preocupată cu studiul cărților de matematică, ferecată într-o lume tăcută a cifrelor. Jess a hrănit și a plimbat câinele, după care s-a așezat pe scaunul pasagerului, lăsând portiera deschisă, a mâncat o chiflă cu cașcaval și l-a așteptat pe domnul Nicholls să termine de luat masa.

Se făcuse ora nouă și un sfert, iar Jess se chinuia să citească un ziar în lumina tot mai scăzută a serii, când a apărut și el. Își ținea telefonul într-un fel care sugera că tocmai încheiase o altă convorbire și părea tot atât de încântat s-o vadă pe Jess pe cât era și ea să-l vadă pe el. A deschis portiera mașinii, s-a urcat, apoi a închis-o în urma lui.

- I-am rugat pe cei de la recepție să-mi dea un telefon dacă cineva își anulează rezervarea. Se uita drept în față, prin parbriz. Evident, nu le-am zis că o să aștept în parcare.

Norman zăcea pe asfalt, arătând de parcă ar fi fost aruncat de la mare înălțime. Jess s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să îl urce în mașină. Fără copii în spate și cu întunericul care-și făcea simțită prezența, i se părea și mai ciudat să se afle în mașină alături de domnul Nicholls.

- Copiii sunt bine?

- Sunt foarte fericiți. Mulțumesc.

- Băiatul tău pare să fi mâncat o bătaie zdravănă.

- O să fie bine.

A urmat o lungă tăcere. Domnul Nicholls s-a uitat la ea. Apoi și-a pus ambele mâini pe volan și s-a lăsat pe spătarul scaunului. S-a frecat la ochi cu podurile palmelor, apoi s-a întors cu fața către Jess.

- OK... deci, te-am mai supărat cu ceva?

- Poftim?

- Toată ziua te-ai purtat ca și cum te-aș călca pe nervi. Mi-am coperit scuze pentru ce s-a întâmplat acum câteva seri la bar. Am făcut tot ce-am putut ca să te ajut. Și tot am impresia că am greșit cu ceva.

- Nu... n-ați greșit cu nimic, s-a bălbâit ea.

El a studiat-o preț de câteva clipe.

- Țasta e un „nu s-a întâmplat nimic“ tipic feminin când, în realitate, vrei să spui că am comis-o zdravăn și, de fapt, ar trebui să ghicesc despre ce-i vorba? Și pe urmă te enervezi foarte rău dacă nu ghicesc?

- Nu.

- Vezi tu, acum nu mai știi. Pentru că „nu“ ar putea să facă parte din acel „nu s-a întâmplat nimic“ tipic feminin.

- Nu vorbesc codat. Nu s-a întâmplat nimic.

- Atunci am putea să ne mai relaxăm puțin unul în preajma celuilalt? Mă faci să mă simt tare incomod.

- Eu vă fac pe *dumneavoastră* să vă simțiți incomod?

El a întors încet capul.

- Ați dat impresia că regretați faptul că v-ați oferit să ne duceți cu mașina încă din secunda în care ne-am urcat în ea. De fapt, chiar dinainte să ne urcăm.

Taci din gură, Jess! s-a avertizat ea. Taci din gură! Taci din gură!

- Ce?

- Nimic, a răspuns femeia, întorcându-i spatele. Lăsați-o baltă!

Domnul Nicholls privea drept în față, dincolo de parbriz. Brusc, arăta extrem de obosit.

- De fapt, mâine-dimineață ați putea să ne lăsați pur și simplu la o gară. N-o să vă mai deranjăm.

- Asta îți dorești? a întrebat-o el.

Jess și-a ridicat genunchii la piept.

- Ar putea fi cel mai bun lucru.

Au rămas așa, în tăcere. Împrejurul lor, cerul se făcea negru ca smoala. De două ori, Jess a deschis gura pentru a vorbi, însă n-a putut scoate nici un sunet. Aparent cufundat în gânduri, domnul Nicholls se uita prin parbriz, la draperiile care acopereau geamul camerei de hotel.

Jess se gândea la Nicky și la Tanzie, care dormeau liniștiți de cealaltă parte a ferestrei și își dorea să fie cu ei. Simțea că i se face rău. De ce nu fusese în stare să se prefacă? De ce nu putuse să fie mai drăguț? N-ar fi durat decât două zile. Era o idioată. Iar stricase totul.

Începuse să se răcorească. În cele din urmă, a tras plapuma lui Nicky de pe bancheta din spate și i-a întins-o bărbatului.

- Poftim! i-a spus ea.

- Oh! El s-a uitat lung la desenul uriaș cu Super Mario. Mersi!

Jess a chemat câinele înăuntru, și-a lăsat scaunul pe spate atât cât să nu-l atingă, apoi s-a învelit cu plapuma lui Tanzie.

- Noapte bună!

Stătea cu ochii ațintiți spre tapiseria luxoasă aflată la câțiva centimetri de nasul ei, inspirând mirosul de mașină nouă, în timp ce mintea ei era o învălmășeală de gânduri. Cât de departe era gara? Cât aveau să coste biletele? Aveau să fie nevoiți să plătească pentru cel puțin încă o zi de cazare la vreun motel de pe undeva. Și ce se făcea cu Norman? Îl auzea sforăind ușor în spatele ei și se gândea cu înverșunare că nici în ruptul capului nu avea să mai dea cu aspiratorul pe banchetă.

- E nouă și jumătate.

Vocea domnului Nicholls a rupt tăcerea. Jess a rămas neclintită.

- Nouă. Și. Jumătate. El a oftat adânc. Nu credeam că o s-o spun vreodată, dar e chiar mai rău decât să fii căsătorit.

- Ce... respir prea zgomotos?

Bărbatul a deschis pe neașteptate portiera.

- Of, pentru Dumnezeu! a spus el și a pornit de-a lungul parcarii. Jess s-a ridicat în capul oaselor și l-a urmărit cum traversea agale șoseaua, înspre magazin, apoi dispare în interiorul luminat de neoane. A reapărut câteva minute mai târziu, ținând în mâini o sticlă de vin și un set de pahare din plastic.

- Probabil e groaznic, i-a spus el, urcându-se înapoi pe scaunul șoferului. Dar în clipa asta puțin îmi pasă.

Jess s-a uitat la sticlă.

- Facem un armistițiu, Jessica Thomas? A fost o zi lungă. Și o săptămână de rahat. Și, oricât ar fi ea de spațioasă, mașina asta nu-i îndoa ajuns de mare pentru doi oameni care nu-și vorbesc.

S-a uitat la ea. Avea o privire istovită, și fire de barbă începeau să i se ivească pe bărbie. Asta-l făcea să pară, în mod ciudat, vulnerabil.

Jess a luat un pahar.

- Scuze. Nu sunt obișnuită ca oamenii să ne ajute. Asta mă face.

- Bănuitoare? Țăfnoasă?

- Voiam să spun: mă face să mă gândesc că ar trebui să ies mai des în lume.

El a răsuflat ușurat.

- Corect. Și-a coborât ochii către sticlă. Atunci hai să... Oh, fir-ar să fie!

- Ce?

- Credeam că are dop cu filet. Se uita la sticlă de parcă ar fi fost încă un lucru menit să-l enerveze. Grozav! Presupun că n-ai un deșă făcător de sticle.

- Nu.

- Crezi că o să-mi dea alta la schimb?

- Ați luat bonul?

Bărbatul a oftat adânc, însă Jess l-a întrerupt.

- Nu-i nevoie, a spus ea, luându-i vinul din mână.

A deschis portiera și a coborât. Norman a ridicat numaidecât capul.

- Doar n-o s-o izbești de parbrizul meu?

- Nu. Jess a rupt folia protectoare din jurul dopului. Scoateți-vă un pantof.

- Ce?

- Scoateți-vă un pantof! Nu merge cu șlapi.

- Te rog să nu-l folosești pe post de pahar. Fosta mea nevastă a făcut odată asta cu un pantof cu toc, și mi-a fost teribil de greu să mă prefac că șampania cu miros de picioare e o experiență erotică.

Ea a întins o mână. Bărbatul și-a scos în sfârșit un pantof și i l-a dat. Sub ochii lui, Jess a așezat fundul sticlei în interior, apoi, ținând cu grijă ambele obiecte, s-a apropiat de hotel și le-a izbit cu putere de zid.

- Presupun că n-are nici un rost să te întreb ce faci.

- Doar lăsați-mă o secundă, a scrâșnit ea și a izbit încă o dată.

Domnul Nicholls a clătinat încet din cap. Jess s-a îndreptat de spate și s-a uitat urât la el.

- Sunteți mai mult decât bine-venit să scoateți dopul cu dinții, dacă preferați asta.

El a ridicat o mână.

- Nu, nu! Dă-i înainte! Exact așa speram să-mi închei seara asta: cu cioburi în șosete.

Jess s-a uitat la dop, după care a izbit iar. Și iată: acesta a ieșit un centimetru în afara gâtului sticlei. *Buf!* Încă un centimetru. A ținut cu grijă sticla, a mai izbit încă o dată și gata! A tras cu grijă restul dopului, pe urmă i-a întins vinul domnului Nicholls.

Acesta s-a uitat lung la el, apoi la ea. Jess i-a înapoiat pantoful.

- Uau! Ești e femeie pe care e util s-o cunoști.

- Pot chiar să montez rafturi, să înlocuiesc scânduri putrezite din podea și să fac o curea de alternator dintr-un dres înnodat la capete.

- Pe bune?

- Mai puțin cureaua de alternator. S-a urcat în mașină și a primit paharul de plastic cu vin. Am încercat cândva. S-a făcut zdrențe după nici treizeci de metri de drum. O totală risipă a unui dres M&S opac. Jess a sorbit din băutură. Iar mașina a puțit săptămâni întregi a ciorapi arși.

În spatele lor, Norman scâncea în somn.

- Armistițiu, a spus domnul Nicholls și a ridicat paharul.

- Armistițiu. Dar n-o să conduceți mașina după ce bem, nu? a replicat ea, ridicându-și propriul pahar.

- Nu, dacă nici tu nu conduci.

- Oh, foarte amuzant.

Și, brusc, seara a devenit ceva mai plăcută.

Capitolul 13

ED

Așadar, iată ce a descoperit Ed despre Jessica Thomas, după ce aceasta a băut un pahar-două (de fapt, patru sau cinci) și a încetat să mai fie arțăgoasă. Erau detalii despre viața ei, altele decât cele pe care le observase pur și simplu, cum ar fi faptul că, atunci când se simțea stânjenită, își strângea părul la spate fără motiv, ca și cum ar fi avut nevoie să-și facă de lucru, și că râsul ei semăna cu un lătrat de focă: zgomotos, sacadat și strident, nepotrivit cu statura și silueta ei. Trupul zvelt trăda faptul că își câștiga traiul prestând muncă fizică, rădăcinile părului nu mai fuseseră vopsite de câteva luni și purta blugi ieftini. Ed se detesta întru câtva pentru că observase acest ultim aspect, însă Lara obișnuia să-i atragă atenția asupra amănuntelor, ca de exemplu culoarea materialului sau cusătura, și tocmai asemenea lucruri ciudate îi rămăseseră în minte, spre deosebire de data nașterii fostei lui soții.

1. Băiatul nu era, de fapt, fiul lui Jess. Era al fostul ei soț cu fosta lui soție și, dat fiind că amândoi părinții efectiv îl abandonaseră, ea era singura persoană care-i mai rămăsese.

– Amabil din partea ta, a spus Ed.

– Nu tocmai, i-a replicat femeia. Nicky e ca și al meu. Stă cu mine de când avea opt ani. Are grijă de Tanzie. Și, pe lângă asta, familiile din ziua de azi sunt de toate felurile, nu-i așa? Nu trebuie să mai fie ca la carte.

Tonul defensiv pe care a rostit cuvintele l-a făcut pe Ed să creadă că mai purtase discuția asta de multe ori.

2. Fetița avea zece ani. A făcut câteva socoteli în minte, însă Jess a intervenit până să apuce el să scoată vreo vorbă.

- Șaptesprezece.

- Erai... tânără.

- Eram un copil nebun. Le știam pe toate. De fapt, nu știam nimic. A apărut Marty, m-am lăsat de școală și pe urmă am rămas gravidă. Nu m-am născut ca să fac curat prin case, știi. Mama era profesoară.

Privirea i-a alunecat către el, ca și cum ar fi știut că informația aceasta avea să îl șocheze.

- OK.

- Acum a ieșit la pensie. Locuiește în Cornwall. Nu ne prea înțelegem. Nu e de acord cu ceea ce ea numește „alegerile pe care le-am făcut în viață“. Niciodată n-am reușit să-i explic că, odată ce naști un copil la șaptesprezece ani, nu mai ai de ales.

- Nici măcar acum?

- Nu. Femeia și-a răsucit o şuviță de păr între degete. Pentru că niciodată nu-i mai ajungi pe ceilalți din urmă. Prietenii tăi sunt la facultate, tu ești acasă cu un bebeluș. Prietenii tăi își încep carierele, tu ești la oficiul pentru locuințe, încercând să găsești un loc în care să stai. Prietenii tăi își cumpără primele mașini și case, tu încerci să găsești o slujbă care să-ți permită să ai grijă de copil. Și toate slujbele care-ți permit să ai grijă de copil sunt foarte prost plătite. Iar asta, înainte ca economia să se ducă de râpă. Oh, nu mă înțelegeți greșit! Nu regret că o am pe Tanzie, nici măcar o clipă. Și nu regret că l-am luat pe Nicky. Dar dacă ar fi s-o iau de la capăt, sigur i-aș avea după ce aș fi făcut ceva cu viața mea. Ar fi frumos să le pot oferi... ceva mai bun.

Nu se deranjase să-și ridice scaunul în timp ce-i povestea toate acestea. Stătea sprijinită într-un cot, cu fața întoarsă către el, învelită cu plapuma și sprijinindu-și picioarele goale de bordul mașinii. Ed a descoperit că gestul acesta nu îl mai deranja atât de mult.

- Ai putea încă să-ți faci o carieră, a spus el. Ești tânără. Vreau să zic... ai putea să angajezi o bonă pentru orele de după școală, sau ceva de genul ăsta?

Ea a râs din toată inima. Un răsunător hohot, ca un lătrat de foc, a explodat în incinta mașinii. Jess s-a ridicat, ținându-și spatele perfect drept, și a luat o înghițitură zdravănă de vin.

- Da. Așa e, domnule Nicholls. Sigur că aș putea.

3. Ei îi plăcea să repare lucruri. Făcea tot felul de treburi prin cartier, de la înnoit instalațiile electrice ale oamenilor până la placat cu gresie în băi.

- Eu făceam toate alea prin casă. Mă pricep să lucrez cu mâinile. Pot chiar să imprim tapet.

- Îți faci singură tapetul.

- Nu vă uitați așa la mine. E în camera lui Tanzie. Tot eu îi făceam și hainele, până de curând.

- Tu chiar ești din al Doilea Război Mondial? Păstrezi și borcane de gem și sfoară?

- Și dumneavoastră ce voiăți să deveniți?

- Ce am devenit, a spus el.

Apoi și-a dat seama că nu voia să vorbească despre asta și a schimbat subiectul.

4. Jess avea picioare foarte mici. Atât de mici, încât își cumpără pantofi de la raionul pentru copii. (Din câte se pare, erau mai ieftini.) După ce a aflat asta, Ed a fost nevoit să facă eforturi pentru a nu uita pe furiș la picioarele ei, ca un ciudat.

5. Înainte să aibă copii, Jess putea să bea câte patru măsuri duble de votcă la rând, și tot ținea drumul drept.

- Da, țineam la băutură. Evident, nu îndeajuns de bine încât să-mi amintesc de contracepție.

Ed a crezut-o: goliseră două sticle de vin, și bănuia că ea consumase de două ori mai mult decât el, însă cu toate că se mai relaxase puțin, nici o clipă nu i s-a părut că e măcar puțin beată.

Acasă, Jess nu bea aproape niciodată.

- Când lucrez la bar și cineva îmi oferă un pahar, doar iau banii. Iar când sunt acasă, îmi fac griji că s-ar putea să li se întâmple ceva copiilor, iar eu trebuie să am mintea limpede. S-a uitat pe geam. Acum, că mă gândesc, asta se apropie cel mai mult de o ieșire în oraș de care am avut parte în ultimele... cinci luni.

- Cu un bărbat care ți-a trântit o ușă în nas, două sticle de poșircă și o parcare.

- Nu critic.

Nu a explicat de ce își făcea atâtea griji în privința copiilor. Ed și-a amintit de chipul lui Nicky și s-a hotărât să nu întrebe.

6. Jess avea o cicatrice sub bărbie, de când căzuse de pe bicicletă și o pietricică îi rămăsese înfiptă acolo vreme de două săptămâni. A încercat să i-o arate, însă lumina din mașină era prea slabă. Mai avea și un tatuaj la baza coloanei.

- O adevărată șampilă de târfă, în opinia lui Marty. N-a mai vorbit cu mine zile întregi după ce mi l-am făcut. Femeia a tăcut puțin. Cred că de-asta mi l-am și făcut.

7. Al doilea prenume al ei era Rae. Trebuia să-l spună pe litere de fiecare dată.

8. N-o deranja să facă curat, dar detesta nespus de mult ca oamenii să-o trateze ca și cum ar fi „doar“ o femeie de serviciu. (În momentul acela, el a roșit puțin, din bun-simț.)

9. Nu mai ieșise cu un bărbat de doi ani, de când o părăsise fostul soț.

- N-ai mai făcut sex de doi ani și jumătate?

- Am zis că el m-a părăsit acum doi ani.

- E un calcul rezonabil.

Jess s-a ridicat și l-a privit pieziș.

- Trei ani și jumătate. Dacă ținem socoteala. În afara unui...
ăăm... episod de anul trecut. Și nu trebuie să păreți atât de șocat.

- Nu sunt șocat, a spus el și a încercat să-și compună altă mină.
Apoi a ridicat din umeri. Trei ani și jumătate. Păi asta înseamnă doar,
cât, un sfert din viața ta adultă? O nimica toată!

- Da. Mersi pentru asta.

Apoi, Ed nu și-a dat seama ce s-a întâmplat, dar ceva din atmo-
sferă s-a schimbat. Ea a murmurat niște cuvinte pe care el nu le-a
putut pricepe, apoi și-a strâns din nou părul în coadă și a zis că era
timpul să se culce.

Ed credea că avea să rămână treaz o veșnicie. Era ceva ciudat de
tulburător să stea într-o mașină întunecată, la doar o lungime de braț
distanță de o femeie atrăgătoare, cu care tocmai împărțise două sti-
cle de vin. Chiar dacă ea era cuibărită sub o plapumă cu SpongeBob
Pantaloni Pătrați. Admira stelele prin trapa mașinii, asculta camioa-
nele care treceau huruind către Londra și scâncetele câinelui care dor-
mea pe bancheta din spate și se gândea că viața lui cea adevărată (cea
cu firma, și biroul, și nesfârșitele neplăceri lăsate în urmă de Deanna
Lewis) era acum la un milion de kilometri distanță.

- Încă treaz?

Ed a întors capul, întrebându-se dacă Jess îl urmărise.

- Nu.

- Bine, s-a auzit o șoaptă de pe scaunul pasagerului. Jocul adevă-
rului.

El a ridicat privirea către plafon.

- Începe tu, atunci.

- Dumneavoastră primul.

Lui Ed nu-i venea nici o idee.

- Trebuie să vă puteți gândi la ceva.

- OK, de ce porți șlapi?

- Asta-i întrebarea?

- E groaznic de frig afară. E cea mai rece și mai ploioasă primăvară înregistrată vreodată. Și tu porți șlapi.

- Chiar atât de mult vă deranjează?

- Pur și simplu nu pricep. E evident că ți-e frig.

Jess a arătat către un deget de la picior.

- E primăvară.

- Și?

- Și. E primăvară. Așadar, vremea o să se îmbunătățească.

- Porți șlapi ca o expresie a credinței.

- Dacă vrei.

Ed n-a găsit nici o replică la asta.

- OK, e rândul meu.

El a așteptat.

- V-ați gândit să plecați cu mașina și să ne lăsați acasă azi-dimineață?

- Nu.

- Mincinos.

- OK. Poate, puțin. Vecina ta voia să-mi crape capul cu o bătă de baseball, iar câinele tău miroase de-ți mută nasul.

- Pff! Orice scuză!

A auzit-o mișcându-se pe scaun. Picioarele i-au dispărut sub plapumă. Simțea mirosul șamponului ei. Îl ducea cu gândul la ciocolata Bounty.

- Și de ce n-ați plecat?

Ed a rămas pe gânduri preț de câteva clipe, înainte de a-i răspunde. Poate pentru că nu putea să-i vadă chipul. Poate pentru că, la un moment dat, între al treilea și al patrulea pahar de vin, se hotărâse că Jess e o femeie de treabă. Poate pentru că din pricina băuturii și

a orei târzii lăsase garda jos, căci, în mod normal, n-ar fi răspuns în felul acesta.

– Fiindcă am făcut niște prostii în ultima vreme. Și poate că o parte din mine își dorea să fac un lucru de care să fiu mândru.

A crezut că ea avea să-i spună ceva. Într-un fel, spera s-o facă. Într-un alt fel, Jess a rămas tăcută.

Ed a rămas acolo câteva minute, uitându-se la lămpile cu vapori de sodiu, ascultându-i respirația Jessicăi Rae Thomas și gândindu-se cât de mult îi lipsea pur și simplu să doarmă lângă o altă persoană. În cea mai mare parte a timpului, se simțea cel mai singur om de pe planetă. S-a gândit la acele piciorușe minuscule și la unghiile lor date cu multă oje. Apoi a văzut-o pe sora lui ridicând o sprânceană și și-a dat seama că, probabil, băuse prea mult. Nu fi idiot, Nicholls, și-a spus el, după care s-a întors cu spatele la Jess.

S-a gândit la fosta lui soție și la Deanna Lewis, până când toate gândurile plăcute, melancolice s-au risipit, iar în locul lor a rămas doar mânia neînduplecată. Apoi, dintr-odată, afară s-a lăsat frigul și totul a devenit cenușiu, brațul stâng îi amărâse și se simțea atât de amețit, încât i-a luat două minute întregi ca să-și dea seama că bubuitul pe care îl auzea era paznicul, ce bătea în geam pentru a le spune că nu aveau voie să doarmă acolo.

Capitolul 14

TANZIE

La bufetul pentru micul dejun erau patru feluri de produse de patiserie, trei feluri de sucuri și un raft întreg cu acele pachetele porționate de cereale, despre care mama spunea că nu sunt profitabile și că nu avea să le cumpere niciodată. Jess le bătuse în geam copiilor la ora opt și un sfert pentru a-i anunța că era timpul să meargă la micul dejun și să-și pună pe ei gecile ca să-și îndese în buzunare cât mai multă mâncare. Mama avea părul turtit într-o parte și nu era fardată. Tanzie bănuia că, până la urmă, mașina nu fusese o aventură chiar așa grozavă.

- Nu unt sau gemuri. Sau orice altceva pentru care e nevoie de tacâmuri. Chifle, brișe, chestii de-astea. Să nu fiți prinși. S-a uitat în spatele ei, către locul în care domnul Nicholls părea a se certa cu un paznic. Și mere. Merele sunt sănătoase. Și poate câteva felii de șuncă pentru Norman.

- Unde să pun șunca?

- Sau un cârnat. Înfășoară-le într-un șervețel.

- Asta nu înseamnă să furăm?

- Nu.

- Dar...

- Înseamnă să luați puțin mai mult decât e posibil să mâncați chiar în momentul ăla. Sunteți doar... imaginați-vă că sunteți niște musafiri

care suferă de o boală hormonală, și din cauza asta vă e foarte, foarte foame.

– Dar eu n-am o boală hormonală.

– Ai putea să ai. Asta-i și ideea. Ești acea persoană bolnavă și info-metată, Tanzie. Ai plătit pentru micul dejun, însă trebuie să mănânc mult. Mai mult decât ai mânca în mod normal.

Tanzie și-a încrucișat brațele la piept.

– Tu ai spus că e rău să furi.

– Nu furi. Pur și simplu profiți de ceea ce ai plătit.

– Dar noi n-am plătit. Domnul Nicholls a plătit.

– Tanzie, fă doar cum îți spun eu, te rog. Uite, eu și domnul Nicholls va trebui să plecăm din parcare pentru o jumătate de oră. Doar fă ce ți-am cerut, pe urmă întoarce-te în cameră și fiți gata de plecare la nouă. OK? S-a aplecat prin cadrul ferestrei, a pupat-o pe Tanzie, apoi s-a târât înapoi la mașină, strângându-și haina în jurul corpului. S-a oprit, s-a întors și a strigat: Nu uita să te speli pe dinți. Și nu-ți lăsa pe aici vreo carte de matematică.

Nicky a ieșit din baie. Era îmbrăcat cu blugii lui negri, foarte strâmți, și cu un tricou inscripționat pe piept WHEVS.

– N-o să bagi niciodată un cârnat în ăia, a spus Tanzie, uitându-se la pantalonii lui.

– Pun pariu că pot să ascund mai multă mâncare decât tine, i-a zis el.

Fata l-a privit în ochi.

– Ne luăm la întrecere, a replicat ea și a dat fuga să se îmbrace.

Domnul Nicholls s-a aplecat și s-a uitat cu ochii mijiți prin parbriz la Tanzie și la Nicky care traversau parcare. Cinstit vorbind, s-a gândit fata, probabil că și ea s-ar fi uitat cu ochii mijiți la ei doi. Nicky își îndesase două portocale mari și un măr în partea din față a blugilor, așa că mergea clătinat pe asfalt, de parcă făcuse pe el. Ea se îmbrăcase cu geaca, în ciuda faptului că i se făcuse prea cald, fiindcă își umpluse buzunarele din față ale hanoracului cu pachetele de cereale, iar dacă n-ar fi purtat geaca pe deasupra, ar fi lăsat impresia că e însărcinată. Cu bebeluși de roboți.

Nu se mai puteau opri din râs.

- Urcați-vă, urcați-vă! a spus mama, aruncându-le gențile în portbagaj și aproape îmbrâncindu-i în mașină, în vreme ce se uita peste umăr. Ce-ați luat?

Domnul Nicholls a pornit la drum. Tanzie îl vedea trăgând cu ochiul în oglinda retrovizoare, în timp ce ei își descărcau pe rând prada și i-o întindeau mamei.

Nicky a scos din buzunar un pachet alb.

- Trei pateuri. Ai grijă, glazura s-a lipit puțin de șervețele. Într-un pahar de hârtie, patru cârnați și câteva felii de șuncă pentru Norman. Două felii de cașcaval, un iaurt și... Și-a tras geaca peste șliț, a băgat mâna înăuntru, s-a strâmbat, s-a încordat și a scos la iveală fructele. Nu-mi vine să cred că am reușit să le îndes acolo.

- Nu pot face nici un comentariu legat de asta; n-ar fi o discuție adecvată între mamă și fiu, a spus mama.

Tanzie avea șase pachetele de cereale, două banane și un sendviș cu gem pe care îl făcuse din două felii de pâine albă prăjită. S-a pus pe mâncat, în timp ce Norman se uita la ea și două fire de salivă îi atârnavau tot mai lungi de o parte și de alta a botului, până când au început să formeze o baltă pe bancheta mașinii domnului Nicholls.

- Femeia care stătea în spatele vasului cu ouă ochiuri sigur ne-a văzut.

- I-am zis că ai o boală hormonală, a spus Tanzie. I-am zis că trebuie să mănânci de două ori greutatea corpului tău de câte trei ori pe zi, altfel leșini în sala lor de mese și s-ar putea chiar să mori.

- Mișto! a replicat Nicky.

- Ai câștigat la numărătoare, a continuat ea, socotindu-i produsele. Dar eu primesc puncte suplimentare pentru îndemânare.

S-a aplecat și, sub privirile tuturor, a scos cu grijă cele două pahare de cafea din polistiren pe care le ascunsese în buzunare, înfășurate în șervețele, ca să nu se verse. Pe unul i l-a dat mamei, iar pe celălalt l-a așezat în suportul de la bord, lângă domnul Nicholls.

- Ești genială! a spus mama, desfăcând capacul. Oh, Tanzie, n-ai idee câtă nevoie aveam de cafea!

A luat o înghițitură, închizând ochii. Pentru o clipă, mama a părut mai fericită ca oricând de la plecarea tatei, iar Tanzie nu știa dacă asta se datora faptului că se descurcaseră atât de bine la bufet sau doar faptului că Nicky râdea pentru prima oară de o veșnicie.

Domnul Nicholls pur și simplu se holba la ei, ca și cum ar fi fost o ceață de extraterestri.

– Bun, deci, cu cașcavalul, șunca și cârnații putem să facem sendvișuri pentru prânz. Pateurile puteți să le mâncați voi acum. Fructele, în loc de budincă. Vreți vreunul? Mama i-a întins o portocală domnului Nicholls. Încă e calduță. Dar pot s-o decojesc.

– Aăm... drăguț din partea ta, a răspuns el, întorcându-și privirea. Dar cred că o să mă opresc la un Starbucks.

Următorul episod al călătoriei a fost chiar plăcut. N-au mai întâlnit ambuteiaje în trafic odată ce au ieșit din oraș, iar mama l-a convins pe domnul Nicholls să dea pe postul ei de radio preferat, apoi a fredonat șase melodii la rând, cântând tot mai tare cu fiecare dintre ele. Obișnuia ca, atunci când nu știa versurile, să le înlocuiască pur și simplu cu vorbe alese la întâmplare, de exemplu „tarte cu cremă” sau „polițiști cu chelie”, iar uneori asta o făcea pe Tanzie să se strâmbe, dar în ziua aceea a fost foarte amuzant. Mama i-a îndemnat pe copii să îi țină isonul și, cu toate că domnul Nicholls părea plictisit la început, Tanzie a observat că după câțiva kilometri ajunsese să bată ritmul pe volan, ca și cum s-ar fi distrat oarecum. Soarele a încins foarte tare atmosfera, și atunci domnul Nicholls a deschis trapa. Norman s-a ridicat drept în șezut, ca să poate adulmece aerul în mers, ceea ce însemna că nu-i mai înghesuia pe ei în portiere, lucru, de asemenea, foarte plăcut.

Călătoria îi amintea puțin lui Tanzie de vremurile în care tata locuia cu ei și mergeau uneori în excursii cu mașina lui. Doar că tata conducea mereu prea repede și devenea morocănos dacă mama îl ruga să încetinească. Și niciodată nu cădeau de acord unde să se oprească pentru a mânca. Tata zicea că nu pricepe de ce nu pot să dea pur și simplu niște bani pe un prânz într-un local, iar mama îi spunea că avea sendvișuri gata făcute și ar fi o prostie să le arunce. Pe urmă,

tata îi zicea lui Nicky să scoată nasul din jocul ăla, oricare ar fi el, și să se bucure naibii de peisaj, iar Nicky bombănea că, de fapt, el nu ceruse să vină, ceea ce îl înfuria pe tata și mai rău.

Apoi Tanzie s-a gândit că, deși îl iubea pe tata, prefera călătoria aceasta fără el.

După două ore, domnul Nicholls a spus că simte nevoia să se întindă, iar Norman trebuia să-și facă nevoile, așa că s-au oprit la marginea unui parc. Mama a scos o parte din prada de la bufet și s-a așezat să mănânce într-un luminiș, la umbră, în jurul unei adevărate mese de picnic din lemn. Tanzie a mai recapitulat câte ceva (numerele prime și ecuațiile de gradul al doilea), după care l-a dus pe Norman la o plimbare prin pădure. Câinele era foarte fericit și se oprea la fiecare două minute ca să miroasă câte ceva, soarele trimitea mici raze jucăușe printre copaci, au văzut o căprioară și doi fazani, și parcă ar fi fost cu adevărat într-o vacanță.

- Ești bine, scumpete? a întrebat-o mama, apropiindu-se cu brațele încrucișate la piept.

Din locul în care stăteau, abia dacă-l vedeau printre copaci pe Nicky, care discuta la masă cu domnul Nicholls.

- Ești încrezătoare?

- Cred că da, a răspuns Tanzie.

- Ai reușit să treci aseară prin ultimele capitole?

- Da. Partea despre numere prime mi se pare puțin mai grea, dar le-am scris pe toate și, când le-am văzut înșirate pe hârtie, mi-a venit mai ușor.

- Gata cu coșmarurile legate de familia Fisher?

- Aseară, a spus Tanzie, am visat o varză care putea să se dea pe patine cu roțile. O chema Kevin.

Mama s-a uitat lung la ea.

- Bine.

S-au mai plimbat puțin. În pădure era mai răcoare și mirosea a umezeală plăcută, de mușchi verde viu, nu ca umezeala din camera aflată în fundul casei, care mirosea doar a mucegai. Mama s-a oprit pe cărare și s-a întors către mașină.

– Ți-am spus că o să se întâmple lucruri bune, nu-i așa? A asta, tat-o pe Tanzie s-o ajungă din urmă. Măine, domnul Nicholls o ne ducă la destinație. O să petrecem o seară liniștită, o să te ajutăm să treci de concursul ăsta și pe urmă o să începi cursurile la școala cea nouă. Să sperăm că atunci viețile noastre o să se schimbe puțin bine. Și e distractiv, nu-i așa? E o călătorie plăcută?

Mama se tot uita la mașină în timp ce-i vorbea, iar vocea ei căpătâtonul acela pe care îl avea atunci când spunea ceva, dar mintea îi era totuși în altă parte. Tanzie a observat că, pe drum, se fardase. Se întorsese pe jumătate cu spatele către domnul Nicholls, își ridicase pudriera cu oglindă și își aplicase mascara pe gene, deși, de fiecare dată când treceau peste câte un hop, sfârșea cu o pată neagră pe față. Tanzie nu știa de ce se mai obosea. Arăta foarte frumos și fără machiaj.

– Mami, a spus ea.

– Da?

– Am cam furat mâncarea de la bufet, nu-i așa? Vreau să zic, dacă privești proporțional, am luat mai mult decât ni se cuvenea.

Mama a rămas cu ochii în pământ preț de câteva secunde, gândindu-se.

– Dacă tu chiar îți faci griji din pricina asta, după ce-o să luăm banii câștigați de tine, o să punem cinci lire într-un plic și o să le trimitem la hotel. Ce părere ai?

– Cred că, date fiind produsele pe care le-am luat, suma s-ar apropia mai mult de șase lire. Probabil șase lire și jumătate, a spus Tanzie.

– Atunci, atât o să trimitem. Iar acum cred că ar trebui să ne străduim din răspuțeri să convingem câinele ăsta bătrân și gras al tău să alerge puțin, din două motive: în felul ăsta o să fie suficient de obosit, încât să doarmă până la următorul popas și asta l-ar putea încuraja să-și facă nevoile aici, în loc să-și petreacă următorii o sută treizeci de kilometri trăgând vânturi.

Au pornit din nou la drum. Ploua. Domnul Nicholls a purtat una dintre obișnuitele lui iscuții telefonice cu un bărbat pe nume Sidney, cu care a vorbit despre prețurile acțiunilor și debitul pieței, părând oarecum serios, așa că mama n-a mai cântat o vreme. Toată lumea a

lucru. Tanzie încerca să nu tragă cu ochiul la cărțile ei de matematică (mama zicea că avea să i se facă rău), iar jocul lui Nicky rămăsese iar fără baterie, așa că băiatul se mulțumea să se uite pe geam și să ofteze des. Partea asta de călătorie a părut să dureze o veșnicie. Nicky avea una din acele zile în care nu vorbea. Tanzie ar fi vrut să-i vorbească, dar își dădea seama când n-avea chef de taclale, pentru că buzele i se prefăceau într-o linie dreaptă și nu te privea în ochi. Picioarele fetei se tot lipeau de bancheta din piele a domnului Nicholls, ceea ce o făcea să regreta că își pusese pantaloni scurți. În plus, Norman se tăvălise în ceva prin pădure, iar acum Tanzie tot simțea venind dinspre el un miros foarte neplăcut, însă nu voia să spună nimic, ca nu cumva domnul Nicholls să decidă că se săturase de ei și de câinele lor împutit. Așa că s-a ținut pur și simplu de nas, încercând să respire doar pe gură și eliberându-și nările la fiecare treizeci de stâlpi de iluminare.

Drumul a continuat. Cerul s-a înseninat. Au trecut pe lângă Coventry, apoi au urcat spre Derby, cu șoselele lui de centură și fabricile de un roșu-închis, iar Tanzie a urmărit cu privirea peisajul ce devenea tot mai sălbatic și mai dezordonat, în timp ce lăsa numerele să i se perinde prin minte în șiruri scurte, încercând să facă socoteli în cap fără să se uite, de fapt, la cifre, ca să nu i se facă greață.

Domnului Nicholls i-a sunat telefonul, și o femeie a început numaidecât să țipe în italiană. El nu a făcut decât să închidă aparatul fără să spună nimic.

Mama ședea în față și își număra banii din poșetă. Avea 63,91 lire, dar încă nu observase că una dintre monedele de zece penny era, de fapt, o monedă străină, așa că, până la urmă, totalul era 63,81 lire, dacă nu cumva reușea să dea altcuiva moneda străină.

- Nicky.

Băiatul a ridicat privirea. Domnul Nicholls se uita la el în oglinda retrovizoare.

- Vrei să-ți dau telefonul meu? N-are prea multe jocuri, dar ai putea să intri pe Twitter, sau Facebook, sau orice vă mai place vouă în ziua de azi.

- Pe bune?

Nicky s-a împins în sus din poziția cocoșată în care ședea.

– Sigur. E în buzunarul de la haina mea.

Mama a scos telefonul și i l-a întins băiatului.

– Ai foarte mare grijă de el, Nicky! Am dezactivat PIN-ul. Doar tu știi tu, fără filme.

– Marfă!

Nicky n-a zâmbit cu adevărat (Tanzie s-a gândit că în ultimă vreme nu mai zâmbea prea des), dar se vedea că e mulțumit.

– Tu nu, Tanzie! a răsunat vocea mamei printre scaune. Să nu ușiți la telefon, ca să nu ți se facă rău.

Tanzie a oftat. Uneori era ATÂT de plictisitor să fie ea însăși! Capul lui Norman îi atârna foarte greu în poală și a încercat să-l miște ușor, pentru că începuseră să-i amorțească picioarele. Se întreba cât mai era până în Scoția. Era extrem de plictisită, dar știa că dacă ar fi spus asta, mama i-ar fi replicat: „Cu toții suntem plictisiți, Tanzie. N-am ce face“. A început să ațipească, lovindu-se cu capul de rama geamului. Mama și domnul Nicholls se așternuseră pe vorbă. Era posibil ca ei să fi uitat că se mai afla și altcineva în mașină.

– Deci, spuneți-mi despre soția dumneavoastră.

– Fosta soție. Și nu, mersi!

– De ce nu? Nu i-ați fost infidel. Bănuiesc că nici ea nu v-a fost, altfel ați fi făcut mutra aia.

– Care mutră?

A urmat un scurt moment de tăcere. Poate cale de zece stâlpi de iluminat.

– Nu sunt sigur că aș fi făcut vreodată mutra aia. Dar, nu. Nu mi-a fost infidelă. Și, nu, nu prea vreau să discut despre ea. E...

– Ceva intim?

– Pur și simplu, nu-mi place să vorbesc despre chestii personale. Tu vrei să vorbești despre fostul tău bărbat?

– De față cu copiii lui? Mda, asta-i întotdeauna o idee grozavă.

Au parcurs în tăcere următorii câțiva kilometri. Mama a început să bată cu degetul în geam. Tanzie și-a aruncat ochii către domnul Nicholls. De fiecare dată când mama bătea în ceva, lui i se încorda un mic mușchi al maxilarului.

- Atunci, despre ce să vorbim? Pe mine nu mă interesează foarte mult softurile, iar pe dumneavoastră bănuiesc că nu vă interesează câtuși de puțin ce fac eu. Și de câte ori să mai arăt spre un câmp și să zic: „Oh, uite, vaci!“?

Domnul Nicholls a oftat.

- Haide! E cale lungă până în Scoția.

A urmat o tăcere cale de treizeci de stâlpi de iluminat.

- Aș putea să cânt, dacă vreți. Am putea să cântăm cu toții. Stați să văd dacă pot găsi ceva...

- Lara. Italiancă. Manechin.

- Manechin. Mama a izbucnit într-un răs lung și zgomotos.

Bineînțeles!

- Ce vrea să însemne asta? a întrebat morocănos domnul Nicholls.

- Toți bărbații ca dumneavoastră ies cu manechine.

- Cum adică, bărbații ca mine?

Mama a strâns din buze.

- Cum adică, bărbații ca mine? Haide!

- Bărbații bogați.

- Eu nu sunt bogat.

Mama a scuturat din cap.

- Nuuuu!

- Nu sunt.

- Cred că asta depinde de felul în care definiți bogăția.

- Am văzut ce înseamnă bogăție. Eu nu sunt bogat. O duc bine, da.

Dar sunt departe de a fi bogat.

Mama s-a întors către el. Domnul Nicholls chiar nu avea habar cu cine se pune.

- Aveți mai mult de o casă?

El a dat semnal și a tras de volan.

- Poate.

- Aveți mai mult de o mașină?

Bărbatul a aruncat o privire în lateral.

- Da.

- Atunci sunteți bogat.

- Nu. Bogat înseamnă avioane private și iahturi. Bogat înseamnă servitori.

- Și eu ce sunt?

Domnul Nicholls a scuturat din cap.

- Nu o servitoare. Ești...

- Ce?

- Încerc doar să-mi imaginez ce mutră ai face dacă te-aș numi servitoarea mea.

Mama a început să râdă.

- Slujnica mea. Femeia mea de serviciu.

- Da. Sau așa. Bine, păi, ce înseamnă să fii bogat în accepțiunea ta? Mama a scos unul dintre merele luate de la bufet și a mușcat din el. A mestecat puțin înainte să răspundă.

- Să fii bogat înseamnă să plătești absolut fiecare factură la timp fără să stai pe gânduri. Să fii bogat înseamnă să poți pleca într-o vacanță sau să poți sărbători Crăciunul fără să trebuiască să te împrumuți până în ianuarie și februarie. De fapt, să fii bogat înseamnă doar să nu fii nevoit să te gândești la bani în fiecare nenorocită de clipă.

- Toți se gândesc la bani. Chiar și bogătașii.

- Da, dar voi vă gândiți doar cum să-i folosiți ca să faceți și mai mulți bani. În timp ce eu mă gândesc cum naiba să strâng suficienți încât s-o mai scald o săptămână.

Domnul Nicholls și-a dres cumva vocea.

- Nu-mi vine să cred că eu te duc cu mașina până în Scoția, iar tu te legi de mine deoarece ai decis, în mod eronat, că sunt un soi de Donald Trump.

- Nu mă leg de dumneavoastră.

- Nuuuu!

- Doar atrag atenția că există o diferență între ceea ce dumneavoastră considerați a fi bogăție și ceea ce este, de fapt, bogăția.

A urmat un soi de tăcere stânjenitoare. Mama s-a înroșit, ca și cum ar fi spus prea multe, și a început să-și mănânce mărul, mușcând din el bucăți mari, cu zgomot, chiar dacă pe Tanzie ar fi luat-o la rost dacă ar fi mâncat așa. Fata, care se trezise din nou, nu voia ca mama

și domnul Nicholls să nu-și mai vorbească, fiindcă aveau parte de o zi tare plăcută, așa că și-a vârât capul printre scaunele din față.

- De fapt, am citit undeva că, pentru a te califica între primii unu la sută din țara asta, ar trebui să câștigi mai mult de o sută patruzeci de mii de lire pe an, a spus ea, sărindu-le în ajutor. Prin urmare, dacă domnul Nicholls nu câștigă atât de mult, atunci probabil că nu e bogat.

A zâmbit și s-a așezat iar la locul ei. Mama s-a uitat fără încetare la domnul Nicholls. Bărbatul s-a scărpinat în capul.

- Știi ce, a spus el după o vreme, ce-ar fi să ne oprim și să bem un ceai?

Moreton Marston arăta ca o localitate concepută pentru turiști. Totul era foarte vechi și făcut din aceeași piatră gri, toți aveau grădini perfecte, cu floricele albastre cățarate pe ziduri și cu coșulețe impecabile, din care se revărsau frunzele, ca într-o imagine dintr-o carte sau poate din serialul *Crimele din Midsomer*. În aer plutea un miros vag de oaie, și chiar puteai să auzi animalele behăind în depărtare, iar vântul era rece, ca și cum te-ar avertiza cum poate fi vremea într-o zi fără soare. Magazinele arătau toate ca acelea din felicitările de Crăciun. În piață, o femeie îmbrăcată ca în epoca victoriană vindea chifle de pe o tavă, iar un grup de turiști se plimba prin preajmă, pozând totul. Tanzie era atât de ocupată să privească pe geam, încât la început nici nu l-a observat pe Nicky. Abia când au oprit în parcare, a remarcat că fratele ei devenise foarte tăcut. Nu se mai uita la telefon, deși ea știa că și-l dorise foarte mult, și era alb la față. L-a întrebat dacă-l dor coastele, el a negat, apoi, când l-a întrebat dacă are un măr în pantaloni pe care nu poate să-l scoată, Nicky i-a spus:

- Nu, Tanze, las-o baltă!

Dar, judecând după felul în care îi vorbea, era clar că se întâmpla ceva. Tanzie s-a uitat la mama, care însă era ocupată să-și ferească privirea de domnul Nicholls, iar acesta, la rândul lui, era ocupat să facă mare caz de găsirea unui loc de parcare. Norman s-a mulțumit să-și ridice ochii spre Tanzie, ca și cum ar fi spus: „Nici nu te deranja să întrebi“.

Toți au coborât, s-au întins, după care domnul Nicholls a spus toată lumea avea să primească ceai și prăjituri, cinstea lui; i-a rugat însă să nu facă un mare tam-tam din pricina asta, pentru că e doar un ceai. Mama a ridicat din sprâncene, ca și cum ar fi dat să spună ceva dar pe urmă a mormăit doar „mulțumesc“, nu foarte politicos.

S-au așezat la masă într-o cafenea numită Ye Spotted Sowe Tea Shoppe¹, deși Tanzie ar fi putut să pună pariu că în epoca medievală nu exista nici o ceainărie. Era destul de sigură că pe atunci lumea nici măcar nu bea ceai. Dar nimeni altcineva nu părea deranjat de asta. Nicky s-a ridicat pentru a merge la toaletă. Domnul Nicholls și mama s-au dus la teighea, ca să aleagă ce să mănânce, așa că ea a apăsat pe telefonul domnului Nicholls și primul lucru care a apărut pe ecran a fost pagina de Facebook a lui Nicky. Tanzie a așteptat câteva secunde, pentru că Nicky se supăra foc dacă oamenii își băgau nasul în treburile lui, apoi, când a fost sigură că el chiar era la toaletă, a mers să ia un rit imaginea, astfel încât să poată citi. Și atunci a încremenit. Familia Fisher postase pe perete mesaje și poze în care niște bărbați le făceau lucruri obraznice altor bărbați. Îl numeau pe Nicky ȘONTOROG ori FĂTĂLĂU, și chiar dacă Tanzie nu cunoștea sensul acestor cuvinte, nu se îndoia că erau peiorative. Brusc, a simțit că i se face rău. A ridicat privirea și a văzut-o pe mama apropiindu-se cu o tavă.

– Tanzie! Ai grijă cu telefonul domnului Nicholls!

Aparatul căzuse cu zgomot pe marginea mesei. Tanzie nu mai voia să-l atingă. Se întreba dacă Nicky plângea în toaletă. Ea așa ar fi făcut. Când a ridicat din nou privirea, mama se uita lung la ea.

– Ce s-a întâmplat?

– Nimic.

Mama s-a așezat și a împins către ea o prăjitură cu portocală așezată pe o farfurie. Lui Tanzie îi pierise foamea, cu toate că prăjitura era acoperită cu topping de bomboane colorate.

– Tanzie. Ce s-a întâmplat? Vorbește cu mine!

Tanzie a împins încet telefonul de-a lungul mesei din lemn, mâinevrându-l doar cu vârful degetului, ca și cum ar fi ars-o sau ceva.

¹ În traducere aproximativă, „Ați văzutără o oareșcare ceainărie“, cuvinte specifice englezei din perioada medievală (n.tr.)

Mama s-a încruntat, apoi a coborât privirea spre el. A apăsat butonul și s-a holbat la ecranul acestuia.

- Doamne Dumnezeule! a exclamat ea după un minut.

Domnul Nicholls s-a așezat lângă Jess. Avea în față cea mai mare tortă de tort de ciocolată pe care o văzuse Tanzie vreodată.

- Toată lumea fericită? a întrebat.

El arăta fericit.

- Ticăloșii ăia mici! a zis mama, și ochii i s-au umplut de lacrimi.

- Ce e?

Domnul Nicholls avea gura plină de tort.

- Asta înseamnă pervers?

Părea că mama n-o auzea pe Tanzie. Și-a împins scaunul în spate, scoțând un scrâșnet teribil, apoi a pornit cu pași mari către toaleta.

- Acolo e pentru bărbați, doamnă, i-a strigat o femeie, în timp ce mama împingea ușa.

- Știu să citesc, mersi! a replicat mama și a dispărut în interior.

- Ce e? Acum ce s-a mai întâmplat?

Domnul Nicholls s-a chinuit să-și înghită dumicatul. S-a uitat în direcția în care dispăruse mama. Pe urmă, când a văzut că Tanzie nu zice nimic, și-a coborât ochii către telefon și a apăsat de două ori pe ecranul lui. N-a spus nimic, doar a privit lung. Pe urmă, a mișcat imaginea, ca și cum ar fi citit totul. Tanzie se simțea puțin ciudat. Nu știa sigur dacă el ar fi trebuit să se uite acolo.

- Asta... Are vreo legătură cu ce i s-a întâmplat fratelui tău?

Lui Tanzie îi venea să plângă. Avea impresia că familia Fisher le stricase frumusețe de zi. Avea impresia că îi urmărise până acolo, că nu aveau să mai scape niciodată de ea. Nu era capabilă să vorbească.

- Hei! a spus domnul Nicholls când o lacrimă mare a căzut pe masă. Hei!

I-a întins un șervețel de hârtie. Ea s-a șters la ochi, dar când n-a mai putut să-și rețină suspinul care-i izbucnea din piept, domnul Nicholls a ocolit masa și a cuprins-o cu brațul, trăgând-o într-o îmbrățișare. Mirosea a lămâi și a bărbat. Nu mai simțise parfumul acela bărbătesc de la plecarea tatei, iar asta a întristat-o și mai tare.

- Hei! Nu plânge.

– Îmi pare rău.

– N-ai de ce să-ți pară rău. Și eu aș plânge dacă cineva i-ar face una ca asta surorii mele. E... e... Domnul Nicholls a închis telefonul. Fir-ar să fie! A scuturat din cap, umflându-și obrazii. Îi fac des așa ceva?

– Nu știu. Tanzie și-a tras nasul. În ultima vreme nu mai spune prea multe.

Domnul Nicholls a așteptat-o să se oprească din plâns, apoi s-a întors la locul lui și a comandat o ciocolată caldă cu bezele, fulgi de ciocolată și frișcă din belșug.

– Vindecă toate relele, i-a spus el, împingând băutura către ea. Crede-mă! Eu le știu pe toate.

Și, ciudat lucru, chiar avea dreptate.

Până să iasă mama și Nicky de la toaletă, Tanzie își terminase ciocolata caldă și prăjitura. Mama afișa un zâmbet strălucitor, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, și îl ținea pe Nicky de după umeri, ceea ce părea chiar puțin ciudat, acum că el era cu un cap mai înalt decât ea. Băiatul s-a strecurat pe scaun lângă sora lui și a rămas cu ochii pironiți la prăjitura pe care o avea în față, ca și cum nu i-ar fi fost foame. Chipul lui arăta la fel ca înainte de a pleca la toaletă: precum cel al unui manechin dintr-o vitrină, astfel încât să nu-i poți ghici gândurile. Tanzie l-a văzut pe domnul Nicholls uitându-se la el și s-a întrebat dacă avea de gând să-i spună ceva despre cele văzute pe telefon, însă bărbatul a tăcut. S-a gândit, probabil, că nu voia să-l facă pe Nicky să se rușineze. Oricum, și-a zis ea cu tristețe, ziua cea fericită se încheiase.

Apoi mama s-a ridicat și s-a dus să vadă ce face Norman, care era legat afară, iar domnul Nicholls și-a mai comandat încă o cafea și a început să amestece încet în ea, de parcă s-ar fi gândit la ceva. Apoi s-a uitat la Nicky pe sub sprâncene și a spus încet:

– Deci, Nicky. Tu știi ceva despre hacking?

Tanzie avea sentimentul că n-ar fi trebuit să tragă cu urechea, așa că s-a concentrat intens asupra ecuațiilor de gradul al doilea.

– Nu, a răspuns Nicky.

Domnul Nicholls s-a aplecat peste masă, coborându-și vocea.

- Ei bine, cred că acum ar fi un moment bun să începi.

Când s-a întors mama, Nicky și domnul Nicholls dispăruseră.

- Unde sunt? a întrebat ea, uitându-se prin local.

- S-au dus la mașină. Domnul Nicholls a spus că nu trebuie să fie deranjați.

Tanzie și-a băgat în gură capătul creionului. Mama a ridicat din sprâncene, foarte contrariată.

- Domnul Nicholls a zis că o să faci fața asta. A zis să-ți transmit că rezolvă el. Chestia cu Facebookul.

- Ce face? Cum?

- A zis și că o să întrebi asta. Tanzie a șters un 2, care semăna puțin cam mult cu un 5, apoi a suflat firimiturile de radieră. A zis să-ți transmit că te roagă să-i lași douăzeci de minute, că ți-a comandat încă o ceașcă de ceai și că ar trebui să mănânci niște tort cât aștepti. Ei o să se întoarcă și o să ne ia când termină. Mi-a mai zis și să-ți spun că tortul de ciocolată e foarte bun.

Mamei nu-i plăcea situația. Tanzie a rămas pe scaun și a lucrat restul exercițiilor până când a fost mulțumită de rezultate, în vreme ce mama se foia, se uita pe geam și deschidea gura de parcă ar fi vrut să vorbească, apoi o închidea la loc. N-a mâncat tort de ciocolată. Pur și simplu a lăsat acolo cele cinci lire pe care domnul Nicholls le pusese pe masă, iar Tanzie și-a așezat radiera peste ele, deoarece își făcea griji că ar fi putut să zboare când cineva deschidea ușa.

În cele din urmă, tocmai când angajata localului s-a apucat să măture îndeajuns de aproape de masa lor, transmitându-le un mesaj mut, s-a auzit un clopoțel, iar domnul Nicholls a intrat însoțit de Nicky. Acesta din urmă avea mâinile în buzunare și părul căzut peste ochi, însă pe chip îi apăruse un surâs mândru.

Mama s-a ridicat în picioare și s-a uitat când la unul, când la celălalt. Se vedea că ar fi vrut foarte mult să spună ceva, dar nu știa ce.

- Ai gustat tortul de ciocolată? a întrebat-o domnul Nicholls.

Fața lui era toată numai amabilitate, ca a unui prezentator de emisiune-concurs.

– Nu.

– Păcat. Era foarte gustos. Mulțumesc! Tortul dumneavoastră e cel mai bun! i-a strigat el femeii, care i-a răspuns cu un zâmbet larg, scîpitor, deși la mama nu se uitase așa.

Pe urmă, domnul Nicholls și Nicky au ieșit din nou și au traversat agale strada, de parcă ar fi fost prieteni de-o viață, lăsându-le pe Tanzie și pe mama să-și strângă lucrurile și să se repeedă după ei.

Capitolul 15

NICKY

Citise cândva în ziar un articol despre o femelă de babuin pleșuvă. Pielea ei nu era complet neagră, așa cum era de așteptat, ci oarecum pestriță, un amestec de roz și negru. Ochii îi erau conturați cu negru, de parcă ar fi fost dată cu un creion dermatograf excelent, și avea un sfârc lung, roz, iar altul, negru, ca un soi de David Bowie nătăfleț.

Dar era complet singură. Se pare că babuinilor nu le plac cei care arată altfel. Și, fără exagerare, nici măcar un singur babuin nu era pregătit să stea cu ea. Așa că era fotografiată, poză după poză, doar umblând după mâncare, golașă și vulnerabilă, fără măcar un singur tovarăș. Pentru că, deși toți ceilalți babuini știau că și ea e tot un babuin, repulsia lor față de aspectul diferit era mai puternică decât orice pornire genetică de a sta laolaltă.

Nicky se gândea destul de des la asta: că nu e nimic mai trist pe lume decât un babuin pleșuv și singur.

Era evident că domnul Nicholls intenționa să-i țină o predică despre pericolele rețelelor sociale ori să-i spună că era nevoit să le dea raportul profesorilor, sau polițiștilor, sau ceva de genul ăsta. Dar n-a făcut-o. A deschis portiera mașinii, și-a scos laptopul din portbagaj, a băgat cablul de alimentare într-o priză aflată lângă schimbătorul de viteze, apoi a conectat un adaptor, astfel încât să aibă acces la lățimea traficului de date.

- Așa, a zis el, în timp ce Nicky se așeza cu băgare de seamă pe scaunul pasagerului. Spune-mi tot ce știi despre cuceritorul ăsta mic. Frați, surori, date de naștere, animale de companie, adrese... orice ai ști.

- Poftim?

- Trebuie să-i ghicim parola. Haide, nu se poate să nu știi ceva?

Sedeau în parcare. Împrejurul lor, oamenii își încărcau cumpărăturile în mașini sau se plimbau în căutarea vreunui bar ori a vreunui ceainării drăguțe. Pe acolo nu existau nici graffiti, nici cărucioare de cumpărături abandonate. Era genul de loc în care oamenii chiar băteau kilometri întregi ca să înapoieze un cărucior de cumpărături. Nicky ar fi fost în stare să parieze pe bani că aveau și una dintre acele pancarte pe care scrie Cel Mai Bine Îngrijit Sat. O femeie căruntă, care își încărcă bagajele în mașina de lângă ei, i-a surprins privirea și i-a zâmbit. Chiar i-a zâmbit! Sau poate că îi zâmbea lui Norman, al cărui cap uriaș atârna peste umărul lui Nicky.

- Nicky?

- Da. Mă gândesc.

A încercat să-și limpezească gândurile. A înșirat tot ce știa despre Fisher. I-a trecut în revistă adresa, numele surorii, numele mamei. Îi știa chiar și data de naștere, de vreme ce cu doar trei săptămâni în urmă fusese ziua lui, iar taică-său îi cumpăraseră un ATV, pe care el îi făcuse praf în câteva zile.

Domnul Nicholls tasta fără încetare.

- Nu. Nu. Haide! Trebuie să mai fie ceva. Ce muzică-i place? Cu ce echipă ține? Oh, uite, are o adresă de hotmail! Grozav, putem s-o punem și pe asta.

Nicky i-a zis tot ce-și amintea. Nimic nu mergea. Atunci i-a venit brusc o idee.

- Tulisa. Are o slăbiciune pentru Tulisa. Cântăreța.

Domnul Nicholls a tastat, apoi a scuturat din cap.

- Încercați „Curu' lu' Tulisa“, a spus Nicky.

Domnul Nicholls a tastat.

- Nu.

- Iamtrasolu Tulisa. Într-un singur cuvânt.

- Nu.

- Tulisa Fisher.

- Mmm. Nu. Dar bună încercare.

Au rămas pe gânduri.

- Ați putea să încercați pur și simplu cu numele lui, a propus Nicky. Domnul Nicholls a scuturat din cap.

- Nimeni nu-i atât de prost încât să-și folosească propriul nume pe post de parolă.

Nicky s-a uitat lung la el. Domnul Nicholls a tastat câteva litere, după care a făcut ochii mari spre ecran.

- Ei, ca să vezi! a exclamat el și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ai un talent înăscut.

- Deci, ce faceți?

- O să ne jucăm doar puțin cu pagina de Facebook a lui Jason Fisher. De fapt, nu eu. Sunt... ăăă... în momentul ăsta, chiar nu pot să risc nimic de pe IP-ul meu. Dar știu pe cineva care poate.

A format un număr de telefon.

- Dar el n-o să-și dea seama că de la mine a pornit?

- Cum? Acum noi suntem, practic, el. N-o să existe nici o urmă care să ducă la tine. Probabil că el nici n-o să observe. Stai așa! Jez?...

Salut! Ed sunt... Da. Da, stau puțin cu capul la cutie. Am nevoie să-mi faci o favoare. N-o să-ți ia decât cinci minute.

Nicky l-a ascultat cum îi spune lui „Jez“ parola și adresa de e-mail ale lui Jason Fisher. Apoi domnul Nicholls a adăugat că Fisher i-a „făcut niște probleme“ unui prieten. În timp ce zicea asta, se uita într-o parte, la Nicky.

- Doar distrează-te un pic cu el, da? Citește-i postările. O să-ți faci o idee. M-aș ocupa chiar eu, dar în momentul ăsta trebuie să-mi păstrez mâinile super curate... Da... Da, o să-ți explic când ne vedem. Rămân recunoscător.

Lui Nicky nu-i venea să creadă cât era de ușor.

- Dar n-o să-mi spargă și el contul?

Domnul Nicholls a lăsat jos telefonul.

- O să-mi asum un risc în privința asta. Însă un băiat care nu-i în stare să gândească mai departe de propriul nume când își alege o parolă nu prea dă pe dinafară de talent cibernet.

Au stat în mașină și au așteptat, reîncercând neîncetat pagina de Facebook a lui Fisher. Și, ca prin magie, lucrurile au început să se schimbe. Doamne, ce jigodie era Fisher! Peretele lui era plin de poștări despre cum urma el să „i-o pună” uneia sau alteia dintre fetele de la școală, cum că nu știu cine e o târătură și că îi bătuse cam pe toți cei din afara găștii lui. Mesajele pe care le posta erau toate cam la fel. Nicky a observat un text în conținutul căruia se pomenea numele lui însă domnul Nicholls l-a citit foarte repede și a spus doar:

– Mda. Pe ăsta nu-i nevoie să-l vezi.

După aceea a derulat în sus. Singurele contexte când Jason Fisher nu părea o jigodie erau acelea în care îi scria lui Chrissie Taylor. Îi spunea că o place cu adevărat și o întreba dacă vrea să vină la el acasă. Ea nu părea foarte dornică, însă el continua să-i trimită mesaje. Zicea că avea să o ducă într-un loc „foarte mișto” și că ar putea împrumuta mașina tatălui său (nu putea, era minor). Îi spunea că e cea mai frumoasă fată din școală, că îl înnebunește și că, dacă amicii lui ar ști că-l face să se simtă așa, l-ar crede „un mentalist”.

– Cine zice că romantismul a murit? a murmurat domnul Nicholls.

Și așa a început. Jez a trimis mesaje către doi dintre prietenii lui Fisher, prin care le spunea că se hotărâse să fie pacifist și că nu mai vrea să umble cu ei. I-a scris lui Chrissie și i-a zis că o place în continuare, dar trebuie să se trateze înainte să iasă cu ea în oraș, pentru că a „luat o prostie de infecție pentru care doctorul zice că trebuie să iau medicamente. Dar o să fiu frumos și curat când o să ne vedem, eh?”

– Oh, frate! Nicky râdea cu atâta poftă, încât îl dureau coastele. Oh, frate!

„Jason” i-a spus unei alte fete, pe nume Stacy, că o place foarte mult și că maică-sa i-a ales niște haine foarte drăguțe pe care să le poarte dacă ar accepta vreodată să iasă la o întâlnire cu el. Același lucru i l-a zis și unei fete pe nume Angela, din aceeași promoție cu el, pe care o numise cândva „pocitanie”. După aceea, Jez a șters un mesaj abia primit de la Danny Kane, care avea bilete la un important meci de fotbal și îi zicea lui Jason că poate să-i dea unul, dar trebuie să-i spună până la sfârșitul zilei dacă-l vrea. Era vorba despre ziua respectivă.

A schimbat poza de profil a lui Fisher cu imaginea unui măgar care zbiea. Atunci, domnul Nicholls s-a uitat atent la ecran, cufundat în gânduri, și a pus mâna pe telefon.

- De fapt, cred că, pentru moment, ar trebui să ne oprim aici, amice, i-a spus el lui Jez.

- De ce? l-a întrebat Nicky, după ce a închis telefonul.

Chestia cu măgarul era excelentă.

- Pentru că e mai bine să fim subtili. Dacă ne ocupăm deocamdată doar de mesajele lui private, e foarte probabil ca el să nici nu observe. Le trimitem, pe urmă le ștergem din contul lui. Îi blocăm notificările primite prin e-mail. În felul ăsta, prietenii lui și fata aia vor crede doar că a devenit și mai idiot. Iar el habar n-o să aibă de ce. Tocmai asta-i ideea.

Lui Nicky nu-i venea să creadă. Nu-i venea să creadă că cineva poate să se joace astfel cu viața lui Fisher.

Jez a sunat înapoi pentru a spune că a ieșit din cont, după care au închis Facebook-ul.

- Și asta-i tot? a zis Nicky.

- Pentru moment. Doar puțină distracție. Dar te-a făcut să te simți mai bine, nu? Și Jez o să-ți curețe pagina, astfel încât să dispară toate chestiile pe care Fisher le-a postat acolo.

A urmat un moment oarecum stânjenitor, pentru că atunci când a dat aerul afară, pe Nicky l-a apucat un soi de tremurat. Chiar se simțea mai bine. Nu era ca și cum ar fi rezolvat cu adevărat ceva, dar, măcar o dată, era plăcut să nu mai fie el ținta tuturor glumelor.

Nicky și-a făcut de lucru cu tivul tricoului, până când respirația i-a revenit la normal. Era posibil ca domnul Nicholls să-și fi dat seama ce se petrecea, pentru că a început să se uite pe geam, ca și cum ar fi fost foarte interesat de ceea ce se întâmpla afară, deși nu se vedea nimic altceva cu excepția mașinilor și a bătrânilor.

- De ce ați făcut toate astea? Chestia cu spartul contului și faptul că ne duceți până în Scoția. Vreau să spun, nici nu ne cunoașteți.

Domnul Nicholls a continuat să privească parcare de dincolo de geam și, doar pentru o clipă, părea că, de fapt, nu i se mai adresează lui Nicky.

- I-am cam rămas dator mamei tale. În plus, cred că pur și simplu nu-mi plac oamenii care-și bat joc de alți oameni. Bătaușii n-au înțeles put cu generația ta, să știi.

A rămas tăcut preț de câteva secunde, iar lui Nicky i s-a făcut brusc teamă că avea să încerce a-l convinge să vorbească despre tot felul de lucruri. Că avea să îl abordeze precum consilierul de la școală, că încerca să se poarte de parcă ți-ar fi fost tovarăș și îți zicea de vreo cincizeci de ori că tot ce-i spui „rămâne doar între noi“, până când ajungea să-ți dea fiori.

- Să-ți spun ceva!

Hai că începe! s-a gândit Nicky. S-a șters pe umăr, acolo unde Norman îi lăsase o urmă de salivă.

- Toți cei pe care i-am întâlnit și pe care merita să-i cunoști au fost un pic altfel în școală. Trebuie doar să-i găsești pe ai tăi.

- Să-i gălesc pe ai mei.

- Tribul tău.

Nicky s-a strâmbat.

- Știi, îți petreci toată viața simțind că nu-ți găsești locul pe nicăieri. Și, pe urmă, într-o bună zi, intri într-o cameră, fie la vreo universitate, fie într-un birou, sau în cine știe ce club, și zici: „Ah! Aici eram!“ Și, brusc, te simți ca acasă.

- Eu nu mă simt nicăieri ca acasă.

- Deocamdată.

Nicky s-a gândit la asta.

- Deci, ai dumneavoastră unde erau?

- În sala de informatică de la universitate. Eram cam tocilar. Acolo l-am cunoscut pe cel mai bun prieten al meu, Ronan. Pe urmă... la mine în firmă.

După ce a spus asta, a căpătat o mină mai serioasă.

- Dar eu sunt blocat în cartier până termin școala. Iar unde locuim noi nu există nimic de genul ăsta, nici un trib. Nicky și-a tras bretonul peste ochi. Faci cum vrea Fisher, sau te ferești din calea lui.

- Atunci găsește-i pe ai tăi pe internet.

- Cum?

- Nu știu. Caută grupuri online pasionate de lucrurile care... te interesează. Cu diverse stiluri de viață.

Nicky i-a observat expresia de pe chip.

- Oh! Și dumneavoastră credeți că sunt gay, nu-i așa?

- Nu, spun doar că internetul e un loc mare. Întotdeauna există acolo cineva care-ți împărtășește pasiunile, a cărui viață seamănă cu a ta.

- Viața nimănui altcuiva nu seamănă cu a mea.

Domnul Nicholls și-a închis laptopul, pe care l-a strecurat la loc în geanta lui. A scos toate firele din priză și a aruncat o privire către cafenea.

- Ar trebui să ne întoarcem. Mama ta o să se întrebe ce punem la cale. A deschis portiera, dar s-a întors. Știi, ai putea oricând să scrii un blog.

- Un blog?

- Nu trebuie să-l semnezi cu numele tău adevărat. Însă e o cale bună de a vorbi despre ce se petrece în viața ta. Insezezi câteva cuvinte-cheie, și oamenii o să te găsească. Oamenii ca tine, vreau să spun.

- Oamenii care se dau cu rimel. Și cărora nu le plac nici meciurile de fotbal, nici musicalurile.

- Și care au ditamai câinii împuțiți și surori geniale la matematică. Pun pariu că pe undeva există cel puțin o persoană de genul ăsta. Domnul Nicholls a stat puțin pe gânduri. Poate. În Hoxton. Sau în Tupelo.

- Eu nu sunt un babuin pleșuv, să știți.

- Ce?

- Nimic.

Nicky a mai tras puțin de breton, încercând să-și acopere vânătaia. Aceasta căpătase o nuanță groaznică de galben, care-l făcea să pară bolnav de cine știe ce maladie ciudată.

- Mersi, dar blogurile nu sunt... tocmai pe gustul meu. Blogurile sunt mai degrabă pentru femei de vârstă mijlocie, care scriu despre divorțuri, și pisici, și alte chestii. Ori pentru ăia obsedați de datul unghiilor cu oja.

- Ți-am dat doar o idee.

- Dumnevoastră scrieți unul?

- Nu. Domnul Nicholls a coborât din mașină. Dar eu nu-mi doresc să discut cu nimeni în mod deosebit.

Nicky s-a dat jos după el. Bărbatul și-a îndreptat telecomanda către mașină, iar aceasta s-a încuiat cu un clanc.

- Până una, alta, a spus el, pe un ton mai scăzut, noi n-am purtat niciodată discuția asta, OK? N-ar da prea bine dacă cineva ar afla că-l învăț pe copiii inocenți cum să spargă conturi private.

- Pe Jess n-ar deranja-o.

- Nu mă refer doar la Jess.

Nicky l-a privit în ochi.

- Prima regulă a Clubului Tocilarilor. Nu există un Club al Tocilarilor.

- Bravo! Corect! Ai de gând să-ți plimbi câinele ăsta dezgustător înainte să pornim la drum?

Capitolul 16

TANZIE

Nimeni nu prea voia să se întoarcă în mașină. Entuziasmul de a petrece ore întregi într-un automobil, chiar și într-unul atât de frumos ca al domnului Nicholls, se risipise destul de repede. Ziua aceea era cea mai lungă, după cum îi anunțase mama, având aerul cuiva care e pe cale să-ți facă o injecție. Toți trebuiau să se așeze comod și să se asigure că și-au făcut nevoile, fiindcă domnul Nicholls își propusese să conducă până aproape de Newcastle, unde găsisese o pensiune care accepta și câini. Urmau să ajungă acolo în jurul orei zece seara. Apoi, calculase el, după încă o zi de drum ar fi trebuit să ajungă în Aberdeen. Domnul Nicholls avea să le găsească un loc de cazare în apropierea universității, iar Tanzie avea să fie vioaie și odihnită pentru concursul de matematică de a doua zi. Bărbatul a privit-o cu speranță.

– Asta, dacă nu cumva crezi că te-ai obișnuit îndeajuns de mult cu mașina asta, încât să pot merge cu mai mult de șazeci de kilometri pe oră?

Tanzie a scuturat din cap.

– Nu. Chipul lui s-a posomorât un pic. Of, bine!

Domnul Nicholls a dat cu ochii de bancheta din spate și a clipit. Două tablete de ciocolată se topiseră pe tapiseria din piele și, cu toate că Tanzie o răcăise cât putuse de bine cu unghiile, în mod cert rămăsese o pată maronie. Podeaua era plină de noroi și de frunze, de când

se plimbaseră prin pădure. Saliva lui Norman lăsase dăre peste tot. Acasă, Tanzie putea să-i șteargă botul cu o cârpă, dar dacă încerca să facă asta în mașină, o apuca greața. Domnul Nicholls i-a văzut privirea fetiței și a schițat un zâmbet, ca și cum nu avea importanță (deși se vede treaba, pentru el avea), apoi s-a întors din nou către volan.

– Bine, atunci! a spus el și a pornit motorul.

Cu toții au rămas tăcuți o oră, cât timp domnul Nicholls a ascultat la Radio 4 ceva despre tehnologie. Mama a citit dintr-o carte. De când se închisese biblioteca, obișnuia să cumpere câte două volume în fiecare săptămână, dar nu avea vreme să citească decât unul. Uneori, dacă muncea ore suplimentare, Tanzie o găsea dimineața dormind cu gura deschisă și cu o carte sprijinită de pernă. Pentru că mama nu prea înțelegea ecuațiile simple, casa lor era acum plină de volume zdrențuite, pe care ea jura să le citească în curând.

Ziua era la amiază, iar ploaia cădea ca o perdea groasă, lucioasă. Treceau cu mașina pe lângă năsfârșite câmpuri verzi, străbătând sat după sat, foindu-se pe scaune și dezlipindu-și de pe spinări bluzelor mototolite. După Coventry, toate localitățile începuseră să arate cam la fel. Tanzie se uita pe geam și încerca să rezolve probleme de matematică în minte, însă îi venea greu să se concentreze când nu putea să facă notițe pe un caiet. Era aproape ora șase, când Nicky a început să se fâțâie, de parcă nu își mai putea găsi locul.

– Când facem următorul popas?

Mama ațipise. S-a ridicat brusc, prefăcându-se că nu dormea, și s-a uitat la ceas.

– La șase și zece, a spus domnul Nicholls.

– Putem să ne oprim ca să luăm ceva de mâncare? a întrebat Tanzie.

– Eu chiar am nevoie să mă mișc. Încep să mă doară coastele.

Picioarele lui Nicky erau prea lungi chiar și pentru mașina aceea. Ședea cu genunchii lipiți de scaunul domnului Nicholls și părea înghesuit într-un colț de către Norman, care zăcea întins peste el, cu limba lui mare și roz atârându-i printre dinți.

– Hai să găsim un loc în care să mâncăm! Am putea să trecem prin Leicester, pentru niște curry.

– Noi ne descurcăm cu sendvișuri.

Nicky a gemut încet.

- Voi nu mâncați decât sendvișuri?

- Bineînțeles că nu. Dar sendvișurile sunt convenabile. Și n-avem timp să stăm la masă ca să mâncăm curry.

- Îmi place la nebunie curry-ul, a spus Nicky cu tristețe.

- Ei bine, poate o să mâncăm în Aberdeen.

- Dacă o să câștig.

- Ai face bine să câștigi, țâncule, a zis Nicky, încet. Dacă mai mănânc încă un sendviș rănced cu cașcaval, o să încep să mă veștejesc.

Domnul Nicholls a traversat un orașel, apoi altul, după care a urmat indicatoarele către un centru comercial. Începuse să se întunece. Drumurile erau aglomerate din pricina traficului de sâmbătă seara și a unor mașini care claxonau fără încetare, pline de suporteri care, cu chipuri voioase lipite de geamuri, sărbătoreau un meci între două echipe de fotbal despre care nu auzise nimeni. Audiul se târa printre ele, cu ștergătoarele mișcându-se într-un ritm anost, insistent, până când s-a oprit, în sfârșit, în fața unui supermarket. Mama a coborât ostând zgomotos și a dat fuga înăuntru. O vedeau prin vitrinele stropite de ploaie cum stă în fața frigiderelor și ia diverse produse, apoi le pune la loc.

- De ce nu cumpără pur și simplu sendvișurile gata făcute? a bombănit domnul Nicholls, uitându-se la ceas. S-ar fi întors în două minute.

- Prea scumpe, i-a răspuns Nicky.

- Și nu știi cine și-a băgat mâinile în ele.

- Anul trecut, Jess a făcut timp de trei săptămâni sendvișuri pentru un supermarket. Ne-a zis că femeia de lângă ea se scobește în nas în timp ce toca puiul pentru pachetele cu salată Caesar.

- Și nici unul dintre angajați nu purta mănuși.

Domnul Nicholls a tăcut o vreme.

Câteva minute mai târziu, Jess a ieșit din magazin ținând în mână o punguță de cumpărături, pe care a ridicat-o deasupra capului în timp ce străbătea în fugă scurta distanță până la marginea trotuarului.

- Pariu cinci la unu că aduce șuncă marca magazinului, a spus Nicky, urmărind-o cu privirea. Și mere. Întotdeauna cumpără mere.

- Pariul pentru șuncă marca magazinului e doi la unu, a replicat Tanzie.

- Cinci la unu că ia pâine de-aia de cauciuc. La promoție.

- Eu o să risc și o să spun că aduce felii de cașcaval, a intervenit domnul Nicholls. Ce șanse îmi dați pentru felii de cașcaval?

- Nu-i îndeajuns de precis, i-a răspuns Nicky. Trebuie să alegeți Dairylea sau felii mai ieftine, dintr-alea portocalii, marca magazinului. Probabil cu vreo denumire inventată.

- „Cașcaval Valea Plăcută“.

- „Cheddar Adorabil“.

- Sună dezgustător!

- „Felii Vaca Morocănoasă“.

- Oh, haideti, Jess nu-i atât de rea!

Tanzie și Nicky au început să râdă. Mama a deschis portiera și a ridicat punga.

- Așa, a spus ea veselă. Aveau pastă de ton la promoție. Cine vrea un sendviș?

- Dumneavoastră nu vreți niciodată din sendvișurile noastre, a zis mama, în timp ce domnul Nicholls conducea prin oraș.

El a dat semnal, apoi a ieșit pe șosea.

- Nu-mi plac sendvișurile. Îmi amintesc de școală.

- Atunci ce mâncați?

Mama se învelea. Nu fusese nevoie decât de câteva minute pentru ca mașina să se umple de mirosul peștelui. Tanzie s-a gândit că domnul Nicholls era prea politicos ca să comenteze ceva în privința asta.

- La Londra? Pâine prăjită la micul dejun. Poate niște sushi sau tăiței la prânz. E un restaurant de la care comand mâncare la pachet pentru cină.

- Comandați mâncare la pachet? În fiecare seară?

- Dacă nu ies în oraș.

- Cât de des ieșiți în oraș?

- În perioada asta? Niciodată.

Mama s-a uitat cu asprime la el.

- Mă rog, bine, doar atunci când mă îmbăt în barul tău.

- Chiar mâncați aceleași lucruri în fiecare zi?

De data asta, domnul Nicholls a părut puțin jenat.

- Poți să comanzi mai multe feluri de curry.

- Probabil că vă costă o avere. Și ce mâncați când stați în Beach-front?

- Comand.

- De la Raj?

- Da. Îl știi?

- Oh, îl știu!

În mașină, s-a așternut tăcerea.

- Ce? a întrebat domnul Nicholls. Voi nu mergeți acolo? Care-i problema? E prea scump? O să-mi spui că e ușor să gătești un cartof copt în coajă, nu? Ei bine, mie nu-mi plac cartofii copti. Nu-mi plac sendvișurile. Și nu-mi place să gătesc.

Brusc, devenise foarte morocănos, probabil din cauza faptului că îl era foame.

Tanzie s-a aplecat printre scaune.

- Nathalie a găsit odată un fir de păr în puiul Jalfrezi.

Domnul Nicholls a deschis gura pentru a spune ceva, tocmai când ea adăuga:

- Și era de pe capul cuiva.

Au trecut pe lângă douăzeci și trei de stâlpi de iluminat.

- Ajungi să-ți faci prea multe griji pentru asemenea lucruri, a zis domnul Nicholls.

Undeva după Nuneaton, Tanzie a început să-i dea pe furiș lui Norman bucăți din sendvișul ei, fiindcă pasta de ton nu prea avea gust de ton, iar pâinea i se tot lipea de cerul gurii. Domnul Nicholls a intrat într-o benzinărie dosită de pe marginea drumului, ca un OZN care tocmai aterizase.

- Sendvișurile lor trebuie să fie oribile, a spus mama, uitându-se în chioșc. Probabil că zac acolo de săptămâni întregi.

- Nu-mi cumpăr un sendviș.

- Fac pateuri cu carne? a intervenit Nicky, privind cu atenție în interior. Pofta i se citea în glas. Îmi plac la nebunie pateurile cu carne!

- Alea sunt și mai rele. Probabil au numai carne de câine.

Tanzie i-a acoperit urechile lui Norman. Mama a aruncat o privire către Nicky și a oftat.

- Mergeți înăuntru? l-a întrebat ea pe domnul Nicholls, în timp ce scotocea prin geantă. Le luați și ăstora doi niște ciocolată? Tratează specială.

- Crunchie, vă rog! a zis Nicky, care s-a înveselit.

- Aerată. Cu mentă, vă rog! a spus și Tanzie. Pot să mănânc un mare?

Mama ținea mâna întinsă. Însă domnul Nicholls se uita către dreapta.

- Poți să le cumperi tu? Eu o să dau o fugă până vizavi, a spus el.

- Unde mergeți?

Bărbatul s-a lovit ușor cu palma peste stomac, părând dintr-odată foarte vesel.

- Acolo.

Keith's Kebabs avea șase scaune din plastic prinse cu șuruburi în podea, paisprezece cutii de cola dietetică înșirate în vitrină, o firmă de neon din care lipsea primul *b* și o prăjitură *rum baba* care arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de câteva decenii. Tanzie se uita prin geamul mașinii, urmărind cum mersul domnului Nicholls mai că devenise sprinten în timp ce intra în incinta luminată de neoane. S-a uitat la peretele din spatele tejghelei, pe urmă a vorbit cu vânzătorul, care i-a făcut semn către niște tăvi din spatele unei vitrine, apoi a arătat spre o uriașă halcă de carne maronie, ce se rotea lent pe o frigare. Tanzie s-a gândit ce animal ar fi putut avea forma aceea, și singurul care i-a venit în minte a fost bivolul. Poate un bivol cu membrele amputate.

- Oh, frate! a exclamat Nicky în momentul în care vânzătorul a început să taie, iar vocea i-a semănat cu un gemăt de poftă. Putem să luăm și noi unul?

- Nu, a răspuns mama.

- Cât crezi că ar costa?

- Prea mult.

- Pun pariu că domnul Nicholls ne-ar cumpăra unul dacă l-am
a, a spus el.

Mama s-a răstit:

- Domnul Nicholls a făcut destule pentru noi. N-o să mai ciupim
nimic altceva de la el. Bine?

Nicky s-a întors către Tanzie, apoi și-a dat ochii peste cap.

- Bine, a spus el abătut.

Pe urmă, tustrei au tăcut.

- Îmi pare rău, a zis mama, câteva clipe mai târziu. Pur și simplu...
nu vreau să creadă că profităm de el.

- Dar se mai poate considera că profiți de cineva dacă persoana
respectivă îți oferă ceva? a întrebat Tanzie.

Se săturase peste toate de mâncarea rece, din pungi de plastic. Și
simțea că, dacă l-ar fi rugat, domnul Nicholls le-ar fi cumpărat un
kebab.

- Dacă vă mai e foame, mâncați câte un măr. Sau una dintre bri-
oșele de la micul dejun. Sunt sigură că ne-au mai rămas câteva.

Mama a început să scormonească din nou prin punga de plastic.
Nicky și-a ridicat în tăcere privirea. Tanzie a oftat.

Domnul Nicholls a deschis portiera mașinii, aducând cu el aroma
cărnii fierbinți, pline de grăsimi. Când s-a așezat, râdea satisfăcut.
Kebabul lui era înfășurat într-o hârtie albă, pătată de grăsimi, iar fă-
șile de salată verde se iveau de-o parte și de alta a cărnii, ca mustățile
contelui Kitchener. Două fire groase de salivă au început să atârne
numaidecât din gura lui Norman.

- Sigur nu vreți? a întrebat vesel domnul Nicholls, întorcându-se
către Nicky și Tanzie. N-am pus decât puțin sos de ardei iute.

- Nu. Sunteți foarte amabil, dar nu, vă mulțumim, a răspuns cu
hotărâre mama și i-a aruncat o privire amenințătoare lui Nicky.

- Nu, mulțumesc, a zis încet Tanzie.

Mirosea foarte apetisant.

- Nu, mulțumesc, a spus și Nicky, după care și-a întors fața.

- Așa. Cine mai vrea un sendviș? a întrebat mama.

Nuneaton, Market Bosworth, Coalville, Ashby de la Zouch, indicatorii fugeau pe lângă ei ca prin ceață. Pe ele putea la fel de bine să scrie Zanzibar și Tanzania, că Tanzie tot nu știa unde se aflau de fapt. S-a trezit repetând „Ashby de la Zouch“, „Ashby de la Zouch“ și gândindu-se că ar fi frumos să te cheme așa. „Bună, cum te cheamă? Sunt Ashby de la Zouch. Bună, Ashby! Ce nume mișto!“ Costanza Thomas era format tot din cinci silabe, dar nu avea același ritm. A luat în considerație și numele Costanza de la Zouch, care era format din șase silabe, pe urmă Ashby Thomas, care, spre deosebire de acela, suna sec.

Costanza de la Zouch.

Mașina a încetinit din pricina unui blocaj în trafic, ce părea să se fi iscat din senin, apoi au fost nevoiți să refacă o bucată de drum, după ce domnul Nicholls a luat-o pe un traseu greșit.

Costanza de la Zouch.

Reveniseră pe șosea de trei sute optzeci și nouă de stâlpi de iluminat, când domnul Nicholls a spus că trebuie să facă un popas. De obicei, unul dintre ei cerea asta. Tanzie se tot deshidrata, bea prea multă apă, pe urmă avea nevoie la toaletă. Norman scâncea că vrea să-și facă nevoile la fiecare douăzeci de minute, dar niciodată nu-și puteau da seama dacă într-adevăr trebuia să se ușureze sau doar era la fel de plictisit ca ei și voia să adulmece puțin împrejurimile. Mama se apucase iar de citit, cu plafoniera aprinsă, iar domnul Nicholls s-a fosit fără încetare pe scaunul lui până când, în cele din urmă, a spus:

– Harta aia... e vreun restaurant sau ceva în apropiere?

– Tot vă mai e foame?

Mama a ridicat ochii către el.

– Nu. Am... am nevoie la toaletă.

Mama s-a întors la cartea ei.

– Oh, nu ne luați în seamă. Mergeți după un copac.

– Nu pentru asta am nevoie, a mormăit el.

– Oh! Mama a scos harta din torpedo. Păi, judecând după ce văd aici, Kegworth e cel mai apropiat oraș. Sunt sigură că o să găsim acolo un loc în care să mergem. Sau ar putea exista o toaletă publică, dacă reușim să ajungem pe autostradă.

– Care-i mai aproape?

Mama a urmărit harta cu degetul.

- Greu de spus. Kegworth?

- Cât de departe?

- Zece minute?

- OK. Domnul Nicholls a încuviințat din cap, vorbind aproape ca pentru sine. Zece minute, e bine. A repetat asta, în timp ce fața îi era ciudat de lucioasă. Zece minute, e acceptabil.

Nicky avea căștile în urechi și asculta muzică. Tanzie mângâia urechile mari și moi ale lui Norman, gândindu-se la teoria șirurilor. Apoi, dintr-odată, domnul Nicholls a virat brusc într-un refugiu de popas. Toți au fost aruncați în față. Câinele era cât pe ce să se rostogolească de pe banchetă. Domnul Nicholls a deschis cu putere portiera, a fugit prin spatele mașinii și, tocmai când Tanzie se răsucea pe scaunul ei, s-a ghemuit lângă un șanț, ținându-și o mână pe genunchi, și a început să vomite. Era imposibil să nu-l auzi, chiar și cu geamurile ridicate.

Toți s-au holbat la el.

- Uau! a zis Nicky. Iese mult din el. Parcă-i... uau, parcă-i din *Alien!*

- Dumnezeule! a exclamat mama.

- E scârbos! a spus Tanzie, uitându-se peste spătarul banchetei.

- Repede! a zis mama. Unde-s prosoapele alea de hârtie, Nicky?

Au văzut-o cum se dă jos din mașină și se duce să-l ajute pe domnul Nicholls. Acesta era îndoit de mijloc, ca și cum l-ar fi durut foarte tare burta. Când mama i-a văzut pe Tanzie și pe Nicky zgâindu-se prin lunetă, a fluturat mâna către ei, ca pentru a le face semn că n-au voie să se uite, deși ea făcuse exact același lucru.

- Mai vrei kebab? l-a întrebat Tanzie pe Nicky.

- Ești un spiriduș malefic, i-a răspuns el, cutremurându-se.

Domnul Nicholls s-a întors la mașină ca un om care abia învățase să meargă. Fața lui căpătase o nuanță ciudată de galben-pal. Pielea îi era presărată cu mici broboane de sudoare.

- Arătați groaznic, i-a spus Tanzie.

El s-a așezat cu grijă înapoi pe scaun.

- O să-mi treacă, a șoptit. Acum ar trebui să-mi fie mai bine.

Mama a întins mâna printre scaune și a șoptit:

– Punga de plastic.

Tanzie i-a întins-o pe a ei.

– Pentru orice eventualitate, a zis ea cu glas vesel, după care a deschis puțin geamul.

Domnul Nicholls a condus foarte încet următorii câțiva kilometri. Atât de încet, încât două mașini din spate le-au tot făcut semne cu farurile, iar unul dintre șoferi a apăsât cu furie pe claxon când a trecut pe lângă ei. Din când în când, trecea puțin peste linia albă, ca și cum nu s-ar fi concentrat, dar Tanzie a observat tăcerea hotărâtă a mamei, așa că s-a decis să nu comenteze.

– Acum, cât mai avem? murmura întruna domnul Nicholls.

– Nu mult, îi răspundea mama, deși probabil că habar nu avea. În bătea ușurel pe braț, ca pe un copil. Vă descurcați foarte bine.

Însă când se uita la ea, chinul i se citea în privire.

– Rezistați! îl încuraja ea încet, de parcă i-ar fi dat o instrucțiune.

Și, apoi, după vreo opt sute de metri, el a exclamat:

– Oh, Doamne! Și a apăsât iar cu putere pe frână. Trebuie să...

– Bar! a strigat mama și a arătat către unul a cărui lumină abia dacă se vedea la marginea unui sat. Uite! Puteți ajunge la el!

Domnul Nicholls a apăsât cu atâta forță pe pedala de accelerație, încât Tanzie a fost lipită de spătarul banchetei. A intrat cu scârțâit de roți în parcare localului, a dat un brânci la portieră, a ieșit împletticindu-se și s-a năpustit în incinta barului.

Ei au rămas pe loc, așteptând. În mașină era atâta liniște, încât auzeau ticăitul motorului.

După vreo cinci minute, mama s-a aplecat și a închis portiera din dreptul șoferului, ca să nu se facă frig în mașină. S-a întors și le-a zâmbit celor doi copii.

– Cum a fost ciocolata aia aerată?

– Bună.

– Și mie-mi place ciocolata aerată.

Un bărbat a intrat în parcare însoțit de o femeie cu părul prins în coadă și s-a uitat urât la mașina lor. Mama le-a zâmbit, nu și femeia respectivă.

Astfel s-au scurs zece minute.

- Să mă duc după el? a întrebat Nicky, scoțându-și căștile din urechi și privind atent la ceas.

- Mai bine nu, i-a răspuns mama, care începuse să bată din picior. S-au mai scurs încă zece minute. În cele din urmă, după ce Tanzie l-a scos pe Norman la o plimbare prin parcare, iar mama a făcut câteva mișcări de gimnastică, sprijinită de partea din spate a mașinii, deoarece spunea că e agitată, domnul Nicholls a ieșit din bar.

Era alb ca hârtia, mai alb decât oricare alt om pe care îl văzuse Tanzie vreodată. Arăta ca și cum cineva i-ar fi șters trăsăturile cu o radieră de proastă calitate.

- Cred că s-ar putea să trebuiască să ne oprim aici pentru o vreme, a spus el.

- La bar?

- Nu la bar, a zis domnul Nicholls, aruncându-și ochii peste umăr. Categoriec nu la bar. Poate... poate la vreo câțiva kilometri mai încolo.

- Vreți să conduc eu? l-a întrebat mama.

- Nu, au răspuns toți în cor, iar ea a zâmbit și a încercat să nu se arate ofensată.

Bluebell Haven era singurul loc de cazare, cale de șaisprezece kilometri, care nu avea toate camerele ocupate. Era compus din optsprezece căsuțe, un teren de joacă dotat cu două leagăne și un loc amenajat cu nisip, plus o pancartă pe care scria „Nu primim câini“.

Domnul Nicholls și-a lăsat capul pe volan.

- O să găsim un alt loc, a spus el și s-a încovoiat de durere. Doar lăsați-mă un minut.

- Nu-i nevoie.

- Ai spus că nu poți lăsa câinele în mașină.

- N-o să-l lăsăm în mașină. Tanzie! a zis mama. Ochelarii de soare!

Lângă poarta din față era o rulotă pe care scria „Recepție“. Mama a intrat prima, iar Tanzie și-a pus ochelarii de soare și a așteptat afară, pe treaptă, uitându-se prin ușa cu geam din sticlă ornamentală. Bărbatul gras, care s-a ridicat plictisit de pe un scaun, i-a spus mamei că are noroc, fiindcă mai exista doar o unitate liberă și o puteau lua la un preț special.

- Cât? a întrebat ea.

– Optzeci de lire.

– Pentru o noapte? Într-un camping?

– E sâmbătă.

– Și e șapte seara, iar dumneata n-ai pe nimeni acolo.

– Încă e posibil să vină cineva.

– Da. Am auzit că Madonna dă o scurtă petrecere la jumătatea șoselei și caută un loc în care să-și parcheze auturajul.

– Nu-i nevoie să fii sarcastică.

– Nu-i nevoie să mă jecmânești. Treizeci de lire, a continuat mama, scoțând bancnotele din buzunar.

– Patruzeci.

– Treizeci și cinci. Mama a întins o mână. E tot ce am. Oh, și suntem cu un câine.

Bărbatul a ridicat o mână dolofană.

– Citește pancarta. Nu primim câini.

– E un câine însoțitor. Pentru fetița mea. Ți-aș aminti că e ilegal să interzici accesul unei persoane cu dizabilități.

Nicky a deschis ușa și, ținând-o de cot, a ghidat-o pe Tanzie înăuntru. Ea a rămas neclintită în spatele ochelarilor de soare, în vreme ce Norman aștepta răbdător în fața ei. Mai făcuseră asta de două ori, când fuseseră nevoiți să ia autocarul până la Portsmouth, după plecarea tatei.

– E bine dresat, a spus mama. N-o să facă nici un deranj.

– E lumina ochilor mei, a zis Tanzie. Viața mea n-ar însemna nimic fără el.

Bărbatul s-a uitat la mâna ei, apoi la ea. Fălcile lui îi aminteau lui Tanzie de cele ale lui Norman. A trebuit să se controleze ca să nu ridice privirea către televizor.

– Matală mă iei peste picior, cucoană.

– Oh, sper că nu! i-a răspuns cu voioșie mama.

Bărbatul a clătinat din cap, a lăsat în jos mâna uriașă, apoi s-a îndreptat greoi către dulapul cu chei.

– Golden Acres.¹ A doua alee, a patra căsuță pe dreapta. Lângă toalete.

¹ În traducere, Hectare de Aur (n.tr.)

*

Până să ajungă la camping, domnului Nicholls i se făcuse deja atât de rău, încât e posibil să nici nu-și fi dat seama unde erau. Tot gemea încet și se ținea de burtă, iar când a văzut cuvântul „Toalete“, a scos un țipăt scurt și a dispărut. Nu l-au mai văzut timp de aproape o oră.

Golden Acres nu era de aur și nu părea să aibă nici măcar jumătate de hectar, dar mama a spus că te faci frate și cu dracul până treci puntea. Căsuța avea două dormitoare minuscule și o sufragerie ale cărei canapele se transformau într-un pat suplimentar. Mama a zis că Nicky și Tanzie puteau lua camera cu două paturi, domnul Nichols, pe cealaltă, în vreme ce ea avea să doarmă pe canapea. În dormitorul lor era chiar bine, deși încăperea duhnea a tutun, iar lui Nicky îi atârnavu picioarele peste marginea patului. Mama a deschis pentru o vreme câteva dintre ferestre, pe urmă le-a pregătit paturile cu plăpumile și a lăsat apa să curgă până când a venit fierbinte, fiindcă, zicea ea, domnul Nicholls voia probabil să facă un duș la întoarcere.

Tanzie a deschis, unul după altul, toate dulapurile suspendate, care erau făcute din plăci aglomerate, a tras draperiile înflorate, a inspectat toaleta ecologică din baie, după care și-a lipit nasul de geam și a numărat luminile din celelalte căsuțe. (Numai două păreau ocupate. „Nemernicul ăla mincinos!“, a spus mama.)

În timp ce așteptau întoarcerea domnului Nicholls, mama a studiat harta luată din mașina lui, urmărind cu degetul traseele.

– Mai avem destul timp, a spus ea. Destul! O să fie bine. Și, uite! Mai multă liniște pentru tine, ca să poți recapitula.

Dădea impresia că, de fapt, se liniștește pe sine. Își pusese telefonul la încărcat de exact cincisprezece secunde, când acesta a început să sune. S-a speriat și l-a dus la ureche așa cum era, încă băgat în priză.

– Alo? Vorbea de parcă era domnul Nicholls, care suna din toaletă pentru a cere mai multă hârtie igienică. Des? Mama și-a acoperit gura cu mâna. Oh, Doamne! Des, n-o să mă pot întoarce la timp.

De la celălalt capăt s-a auzit un șir de bombăneli înăbușite.

– Îmi pare foarte rău! Știi ce am spus. Dar lucrurile au luat-o puțin razna. Sunt în... S-a strămbat spre Tanzie. Unde suntem?

– Lângă Ashby de la Zouch, i-a răspuns fata.

- Ashby de la Zouch, a repetat mama. Pe urmă a continuat, băgându-și mâna în păr: Știu. Îmi pare rău. Călătoria n-a mers tocmai cum am plănuit, iar șoferului nostru i s-a făcut rău, mie mi s-a deranjat cărcatul telefonul și cu toate... Ce? A aruncat o privire către Tanzie. Nu știi. Probabil nu mai devreme de marți. Poate chiar miercuri. Durează mai mult decât am bănuț.

Atunci, Tanzie chiar că l-a auzit pe Des țipând.

- Nu poate Chelsea să-mi țină locul? Am făcut destule ture de-ale ei... Știu că e perioada aglomerată. Știu. Des, îmi pare foarte rău. Am spus că... Mama a făcut o pauză. Nu. Nu mă pot întoarce până atunci. Nu. Îmi pare foarte... Cum adică? N-am lipsit nici o zi de un an încoace. Eu... Des?... Des?

Legătura telefonică s-a întrerupt și s-a uitat lung la telefon.

- Era Des de la bar?

Tanzie îl plăcea pe Des de la bar. Odată, într-o după-amiază de duminică, în timp ce ședea afară cu Norman, așteptând-o pe mama, el îi dăduse o pungă de cartofi prăjiți cu aromă de creveți.

În clipa aceea, ușa căsuței s-a deschis, iar domnul Nicholls aproape că s-a prăbușit înăuntru.

- Să mă întind, a mormăit el; s-a îndreptat pentru o clipă, apoi s-a prăvălit peste pernele înflorate ale canapelei. A ridicat spre mama o față cenușie și niște ochi adânciți în orbite. Mă întind. Scuze, a bâiguit el.

Ea rămăsese nemișcată, holbându-se la telefon. Domnul Nicholls a clipit, observând aparatul din mâna ei, și a murmurat.

- Încercă să dai de mine?

- M-a dat afară, a spus mama. Nu-mi vine să cred! La dracu', m-a dat afară!

Capitolul 17

JESS

Jess oricum n-ar fi dormit prea mult, având în vedere că acum, colac peste pupăză, trebuia să se frământa și pentru pierderea slujbei de la Feathers. Însă și-a petrecut aproape toată noaptea aceea îngrijindu-l pe domnul Nicholls. Niciodată nu mai văzuse un om căruia să-i fie atât de rău, fără să-și scuipe efectiv un rinichi. Până la miezul nopții arăta deja ca o epavă. Nu mai rămăsese, la propriu, nimic din el.

– Mi-e mai bine, mi-e mai bine, insista bărbatul, încercând să o liniștească.

Apoi, jumătate de oră mai târziu, înșfăca găleata pe care ea o luase de sub chiuvetă și scuipea o dără subțire de fiere verde.

Noaptea a căpătat un aer ciudat, orele scurgându-se una după alta, ca un fluid, nesfârșite. Jess a renunțat la încercarea de a mai dormi. S-a uitat pe pereții de culoarea caramelului, curățați cu cârpa, a citit puțin, a moțăit. Domnul Nicholls gemea lângă ea, ridicându-se din când în când pentru a se târi până la toalete și înapoi. Jess a închis ușa camerei copiilor, apoi s-a așezat să-l aștepe în căsuță, uneori ațipind în colțul extrem al canapelei în formă de L, întinzându-i apă și șervețele atunci când el se întorcea clătînându-se de la closet.

La puțin timp după ora trei, domnul Nicholls a spus că vrea să facă un duș. Jess l-a silit să-i promită că lasă ușa băii descuiată, după care i-a dus hainele la spălătorie (un șopron în care se aflau o mașină

de spălat și un uscător), unde a cheltuit trei lire și douăzeci de penny pe un ciclu de spălare la șaiszeci de grade. N-a mai avut mărunț pentru uscător.

Când s-a întors în căsuță, el era încă la duș. Jess i-a întins hainele pe umerase, deasupra caloriferului, sperând să le mai usuce puțin până dimineață, pe urmă a bătut încet în ușa băii. Nu a primit nici un răspuns, nimic în afară de sunetul apei care curgea și de un nor de aburi. A tras cu ochiul pe după ușă. Geamul cabinei de duș era aburit, însă a reușit să-l zărească pe domnul Nicholls, epuizat, prăbușit pe podeaua băii. A așteptat o clipă, zgâindu-se la umerii lui lați, lipiți de peretele din sticlă, asemenea unui triungghi palid răsturnat, straniu de frumos, după care l-a văzut ridicându-și mâna și ștergându-și vlăguit fața.

– Domnule Nicholls? i-a șoptit ea din spate, apoi, când a văzut că el nu spune nimic, a repetat: Domnule Nicholls?

Atunci, bărbatul s-a întors și a observat-o. Poate că apa era de vină, însă Jess nu credea să fi văzut vreodată un om care să arate mai înfrânt. Avea ochii injectați, iar capul i se afundase între umeri.

– Fir-ar al dracului să fie! Nu pot nici măcar să mă ridic. Și începe să se răcească apa, a spus el.

– Vreți să vă ajut?

– Nu. Da. Doamne!

– Stați așa!

Jess a ridicat un prosop, nu știa sigur dacă pentru a-l acoperi pe el sau a se feri pe sine, după care a băgat mâna în cabină și a oprit robinetul, udându-și learcă brațul. S-a lăsat pe vine, astfel încât bărbatul să se poată acoperi, și s-a aplecat în interior.

– Luați-mă pe după gât!

– Ești micuță. O să te dărâm.

– Sunt mai puternică decât par.

El nu s-a clintit.

– Va trebui să mă ajutați. Încă n-am ajuns să iau oamenii pe sus ca un pompier.

Domnul Nicholls a cuprins-o cu un braț ud pe după gât, iar cu celălalt și-a prins prosopul în jurul taliei. Jess s-a proptit de peretele cabinei de duș și, în cele din urmă, tremurând, s-au săltat în picioare.

Căsuța era atât de mică, încât la fiecare pas el dădea peste câte un perete de care să se sprijine, ceea ce s-a dovedit un lucru util. S-au împleticit până în spațiul care servea drept cameră de zi, unde domnul Nicholls s-a prăbușit peste pernele canapelei.

- Aici a ajuns viața mea, a gemut el, cu ochii la găleata pe care Jess l-o așeza lângă pat.

- Da.

Ea s-a uitat la tapetul care se cojea, la zugrăveala pătată de nicotină.

- Ei bine, până și eu am trăit seri de sâmbătă mai bune.

Și-a făcut un ceai. Abia trecuse de ora patru. Ochiul o usturau, de parcă ar fi avut nisip în ei, și o lua cu ameteală. S-a așezat și i-a închis preț de câteva clipe.

- Mersi! i-a spus bărbatul cu glas slăbit.

- Pentru ce?

El s-a împins în sus.

- Pentru că mi-ai adus hârtie igienică în toiul nopții. Pentru că mi-ai spălat hainele dezgustătoare. Pentru că m-ai ajutat să ies din duș. Și pentru că, nici măcar o secundă, nu te-ai purtat ca și cum ar fi fost vina mea pentru că am cumpărat un kebab dubios dintr-un loc numit Keith's Kebabs.

- Deși a fost vina dumneavoastră.

- Vezi? Acum strici totul.

Domnul Nicholls s-a întins pe pernă, punându-și antebrațul peste ochi. Jess a încercat să nu se uite la pieptul lat care se ivea deasupra prosopului plasat strategic. Nici nu-și mai amintea când văzuse ultima oară un bărbat la bustul gol, cu excepția neinspiratului meci de volei pe plajă al barului, pe care Des îl organizase în august anul trecut.

- Mergeți și culcați-vă în dormitor. O să stați mai comod.

El a deschis un ochi.

- Primesc o plapumă cu SpongeBob?

- O s-o primiți pe a mea, cea cu dungulițe roz. Dar promit să n-o consider sub nici o formă un afront la adresa masculinității dumneavoastră.

- Tu unde o să dormi?

- Aici. E-n regulă, a continuat ea când l-a văzut că dă să protesteze. Oricum nu sunt sigură că o să dorm prea mult.

Domnul Nicholls s-a lăsat condus în dormitorul minuscul. A gonit mut când s-a prăvălit pe pat, ca și cum mișcarea i-ar fi făcut rău, iar Jess l-a învelit blând cu plapuma. Cearcănele de sub ochii lui căpăta-seră nuanța cenușii, iar vocea îi era vlăguită.

- O să fiu gata de plecare în câteva ore.

- Sigur că da, a spus ea, observându-i paloarea fantomatică. Nu vă grăbiți.

- Până la urmă, unde naiba suntem?

- Pe Cărarea Galbenă.

- Asta e povestea cu leul care se poartă ca un zeu și-i salvează pe toți?

- Dumneavoastră vă gândiți la *Cronicile din Narnia*. Eu mă referam la *Vrăjitorul din Oz*, iar leul de acolo e laș și inutil.

- Firește!

Și, în sfârșit, a adormit.

Jess a ieșit în liniște din cameră, s-a întins pe canapeaua îngustă, sub o pătură de culoarea piersicii, care mirosea a umezeală și a țigări fumate pe furiș, și a încercat să nu se uite la ceas. În seara aceea, în vreme ce domnul Nicholls era la toaletă, ea și Nicky studiaseră harta și refăcuseră traseul cum putuseră mai bine.

Încă avem destul timp, și-a spus. Apoi, în sfârșit, a adormit și ea.

Nu s-a auzit nimic din camera domnului Nicholls până târziu în dimineața următoare. Jess s-a gândit să-l trezească, dar de fiecare dată când se îndrepta către ușă, și-l amintea căzut lângă peretele cabinei de duș, și degetele îi încremeneau pe clanță. A deschis doar o dată, când Nicky i-a atras atenția că era posibil ca bărbatul să fi murit înecat cu propria vomă. El a părut oarecum dezamăgit când s-a dovedit că domnul Nicholls doar dormea foarte profund. Copiii l-au luat cu ei pe Norman până la șosea, Tanzie purtând ochelarii de soare pentru autenticitate; au cumpărat provizii de la un magazin și au servit micul dejun vorbind în șoaptă. Jess a făcut sendvișuri cu pâinea rămasă

(„Oh, Doamne!” a exclamat Nicky), a făcut curat prin căsuță (ca să-și umple timpul), apoi a ieșit afară și a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al lui Des, cerându-și din nou scuze. Patronul nu i-a răspuns.

La ora zece și jumătate, ușa cămăruței s-a deschis cu un scârțâit, iar domnul Nichols a ieșit clipind din ochi, îmbrăcat în tricou și niște boxeri. A ridicat o mână în semn de salut. Părea dezorientat, ca un naufragiat care se trezește pe o insulă. O cută lungă, lăsată de pernă, îi brăzda obrazul.

- Suntem în...

- Ashby de la Zouch. Sau pe undeva prin apropiere. Nu-i tocmai Beachfront.

- E târziu?

- Unsprezece fără un sfert.

- Unsprezece fără un sfert. În regulă.

Firele de barbă abia ieșite i se îndesiseră, iar părul îi stătea ridicat într-o parte. Jess s-a prefăcut că își citește cartea. Bărbatul avea un miros plăcut, de bărbat somnoros. Uitase ce putere ciudată avea parfumul acela.

- Unsprezece fără un sfert. El și-a masat barba aspră, după care s-a îndreptat cu pași nesiguri către fereastră și s-a uitat afară. Mă simt ca și cum aș fi dormit un milion de ani.

S-a așezat greoi în celălalt capăt al canapelei, trecându-și mâna peste falcă.

- Omule! a spus Nicky de lângă Jess. Alertă de evadare!

- Ce?

Nicky i-a făcut semn cu un stilou.

- Trebuie să băgați prizonierii înapoi în celulă.

Domnul Nicholls s-a holbat la el, după care s-a întors către Jess, ca pentru a-i spune: „Băiatul tău a luat-o razna!”

- Oh, Doamne!

Bărbatul s-a încruntat.

- Oh, Doamne, ce?

Urmărindu-i privirea lui Nicky, Jess s-a uitat în jos, apoi și-a întors repede privirea în altă parte.

– Ați fi putut măcar să mă scoateți mai întâi la o cină în oraș, a zis ea, ridicându-se pentru a strânge vasele de la micul dejun.

– Oh!

Domnul Nicholls și-a plecat ochii și s-a acoperit.

– Scuze! Corect! OK! S-a ridicat și a pornit către baie. Eu o să...
ăă... Eu... E OK dacă mai fac un duș?

– V-am mai păstrat niște apă caldă, i-a spus Tazie, care ședea într-un colț, aplecată deasupra exercițiilor ei. Mă rog, de fapt, v-am păstrat-o pe toată. Ieri miroseați tare urât.

Bărbatul a revenit douăzeci de minute mai târziu, cu părul jilav, mirosind a șampon, cu obrazul proaspăt bărbierit. Jess era ocupată să amestece zahăr și sare într-un pahar cu apă, încercând să nu se gândească la ceea ce tocmai văzuse. I-a întins băutura domnului Nicholls.

– Ce-i aia? s-a strâmbat el.

– O soluție de rehidratare. Ca să înlocuiți o parte din ce ați pierdut azi-noapte.

– Vrei să beau un pahar de apă cu sare? După ce mi-a fost rău toată noaptea?

– Doar beți-!

Era prea obosită ca să se mai certe cu el. În timp ce Ed înghițea lichidul, icnind și făcând tot felul de grimase, Jess i-a pregătit niște pâine prăjită și o cafea neagră. Domnul Nicholls s-a așezat în celălalt capăt al mesei melaminate, a luat o gură de cafea și, fără tragere de inimă, câțiva dumați din pâinea prăjită, apoi, zece minute mai târziu, oarecum surprins, a recunoscut că, într-adevăr, se simțea mai bine.

– Mai bine, adică „pot să conduc fără să am un accident“?

– Dacă prin accident înțelegi...

– Să nu vă izbiți de vreun parapet.

– Mersi că m-ai lămurit. El a mușcat încă o dată, mai încrezător, din pâinea prăjită. Da. Dar mai lasă-mă douăzeci de minute. Vreau să mă asigur că...

– ... sunteți în siguranță în mașini.

– Ha! Domnul Nicholls i-a zâmbit larg, și a fost curios de plăcut să-l vadă surâzând. Da. Cam așa. Oh, frate, chiar că mă simt mai bine! Și-a trecut o mână peste blatul din plastic al mesei și a sorbit din cafea,

stănd aparent mulțumit. Și-a terminat prima porție de pâine prăjită, a întrebat dacă mai este, pe urmă s-a uitat în jurul mesei. Deși, să știți că m-aș simți și mai bine dacă nu v-ați holba cu toții la mine în timp ce mănânc. Îmi fac griji că mi se vede vreo altă parte a corpului.

- Ați ști, i-a zis Nicky. Pentru că toți am fugi țipând.

- Mama zicea că mai aveți puțin și vă scuipați un organ, a intervenit Tanzia. Mă întrebam cum a fost.

Domnul Nicholls și-a ridicat privirea către Jess și a amestecat în cafea. Nu și-a luat ochii de la ea decât atunci când a văzut-o roșind.

- Sincer? Cam la fel ca în majoritatea serilor mele de sâmbătă din ultima vreme. A băut restul de cafea, apoi și-a pus ceașca pe masă. OK. Sunt bine. Kebabul potlogar a fost înfrânt. Hai s-o pornim la drum!

În timp ce înaintau cu mașina în orele amiezii, peisajul se schimba de la un kilometru la altul, dealurile devenind mai abrupte și mai puțin bucolice, zidurile dimprejurul lor transformându-se din garduri vii, în platră aspră, cenușie. Cerul s-a deschis, lumina a crescut în intensitate, și în depărtare au început să se arate simbolurile unei zone industriale: fabrici din cărămidă roșie, termocentrale uriașe, care scuipau nori de fum de culoarea muștarului. Jess îl urmărea pe furiș pe domnul Nicholls cum conduce, mai întâi cu precauție, căci nu era exclus ca el să se apuce brusc cu mâna de stomac, apoi cu oarecare satisfacție, văzând că fața lui începe să-și recapete culoarea normală.

- Nu cred că o să ajungem azi în Aberdeen, a spus bărbatul, pe un ton de scuză.

- Hai să mergem cât putem de mult și să parcurgem ultima bucată de drum mâine-dimineață, la prima oră.

- Exact asta voiam să sugerez și eu.

- Încă avem o grămadă de timp.

- O grămadă.

În timp ce mașina rula, Jess a picotit și a încercat să nu se frământa din pricina tuturor lucrurilor care ar fi trebuit s-o îngrijoreze. Și-a așezat, pe neobservate, oglinda astfel încât să-l poată privi pe Nicky, care ședea în spate. Deși nu trecuse mult timp de când pleaseră de acasă, vânățiile începuseră să i se estompeze. Băiatul părea

să vorbească ceva mai mult ca înainte. Dar încă era distant cu ea. Uneori, Jess se temea că așa avea să rămână pentru tot restul vieții. Nimic nu părea să se schimbe, indiferent cât de des i-ar fi spus ea că îi iubește ori că ele sunt familia lui.

– Prea târziu, o avertizase mama ei, când Jess o anunțase că băiatul urma să vină să locuiască la ei. Cu un copil de vârsta asta, răul a fost deja făcut. Eu ar trebui să știu.

Profesoară, mama ei putea să țină treizeci de copii de opt ani într-un somn profund ori să-i îndrume în timpul testelor așa cum un cioban își mână oile în țarc. Dar Jess nu-și amintea să o fi văzut vreodată zâmbindu-i cu plăcere, cu acea plăcere pe care ar trebui să o simți fie și numai când te uiți la omul căruia i-ai dat viață.

Mama ei avusese dreptate în multe privințe. Îi spusese lui Jess în prima ei zi de gimnaziu: „Alegerile pe care le faci acum îți vor determina tot restul vieții“.

Dar Jess nu auzise decât pe cineva care-i zicea că ar trebui să încremenească într-un loc, precum un fluture într-un insectar. Asta e problema: când înjosești fără încetare o persoană, în cele din urmă ea nu-ți mai ascultă nici măcar povețele de bun-simț.

Când o născuse pe Tanzie, așa tânără și fără minte cum era, Jess avusese suficientă înțelepciune încât să știe că avea să îi spună zilnic fiicei sale cât de mult o iubește. Avea să o îmbrățișeze, să îi ștergă lacrimile și să se trântescă pe canapea alături de ea, împletindu-și picioarele cu ale ei. Avea să o învăluie în iubire ca într-un cocon. Când Tanzie era mică, Jess obișnuia să doarmă cu ea în patul lor, ținând-o în brațe și făcându-l pe Marty să se târască morocănos în camera pentru oaspeți, văitându-se că nu mai rămăsese loc și pentru el. Jess abia dacă-l auzea.

Apoi, doi ani mai târziu, când apăruse Nicky, și toată lumea îi spusese că e nebună dacă ia în grijă copilul altcuiva, un copil în vârstă deja de opt ani și cu un trecut tulbure („știi ce se alege de asemenea băieți“), ea îi ignorase pe toți. Deoarece, din prima clipă, văzuse în micuța umbră sfoasă, care se ținea la minim treizeci de centimetri distanță de oricine, chiar și de tatăl lui, o fărâcă din ceea ce simțise ea. Deoarece știa că se întâmplă ceva cu tine atunci când mama ta nu

te strânge la piept sau nu-ți spune mereu că ești cel mai bun din lume, ori nici măcar nu observă că ești acasă: o părticică din tine se închide. Ajungi să nu mai ai nevoie de mama. Să nu mai ai nevoie de nimeni. Și, fără măcar să-ți dai seama, aștepți. Aștepți ca orice om care se apropie de tine să vadă ceva ce nu-i place, ceva ce n-a remarcat de la început, și să devină mai rece, apoi să dispară și el, ca o perdea de ceață deasupra mării. Pentru că trebuie să fie ceva în neregulă, nu-i așa, dacă nici măcar propria mamă nu te-a iubit cu adevărat?

De aceea, Jess nu fusese distrusă după plecarea lui Marty. De ce ar fi fost? El n-o putea răni. Pe ea nu o interesau realmente decât binele celor doi copii și să le spună că îi place așa cum sunt. Pentru că și atunci când toată lumea azvârle cu pietre în tine, dacă îi ai încă în spate pe mama sau pe tatăl tău, atunci te descurci. O parte adânc înrădăcinată în tine știe că ești iubit. Că meriți să fii iubit. Jess nu făcuse prea multe lucruri cu care să se mândrească de-a lungul vieții, dar cel mai mult se mândrea cu faptul că Tanzie știa că este iubită. Așa neobișnuită cum era micuța, Jess își dădea seama că fiica ei știa că este iubită.

Cu Nicky mai avea de muncă.

- Vă e foame?

Glasul domnului Nicholls a trezit-o din ațipeală. Jess s-a împins în sus. Gâtul îi înțepenise, devenind la fel de strâmb și de rigid ca un umeraș de sârmă.

- Sunt lihnită, i-a răspuns, întorcându-se jenată către el. Vreți să ne oprim undeva pentru prânz?

Soarele ieșise dintre nori. Arunca raze strălucitoare la stânga lor, scaldând în lumină un uriaș câmp verde, deschis. Degetele lui Dumnezeu, așa numea Tanzie acele raze de lumină. Jess s-a întins către harta din torpedo, gata să caute cel mai apropiat loc de popas cu servicii complete.

Domnul Nicholls s-a uitat spre ea. Părea într-o câțva rușinat.

- De fapt... știi ce? Chiar aș fi în stare să înfulec unul dintre sendvișurile tale.

Capitolul 18

ED

Pensiunea Stag and Hounds nu era trecută în nici un ghid turistic. Nu avea nici site, nici broșuri. Și nu era greu de ghicit de ce. Cărciuma se înălța solitară la marginea unui câmp pustiu, măturat de vânturi, iar mobilierul de grădină din plastic îmbrăcat în mușchi, ce trona lângă fațada cenușie, sugera absența vizitatorilor ocazionali sau, poate, triumful speranței asupra experienței. Dormitoarele păreau să nu mai fi fost redecorate de decenii bune și ofereau un tapet roz, lucios, perdelețe croșetate și bibelouri de porțelan ici-colo, în locul unor lucruri cu adevărat utile ca, de exemplu, șampon sau șervețele. Exista o baie comună la capătul culoarului de la etaj, unde obiectele sanitare purtau, în chip deloc ironic, o culoare asemănătoare cu cea a fructului de avocado, iar săpunul rozalii era brăzdat de crăpături gri-închis. Un mic televizor pătrășos, așezat în camera cu două paturi, binevoia să prindă doar trei canale, și pe acelea cu purici. Când Nicky a descoperit păpușa Barbie din plastic, îmbrăcată într-o rochie de bal croșetată, ce stătea ghemuită deasupra sulului de hârtie igienică, a fost cuprins de venerație.

- Mie chiar îmi place la nebunie chestia asta! a spus el, ridicând jucăria în lumină, pentru a-i cerceta tivul lucios din material sintetic. E atât de urâtă, încât pare de-a dreptul mișto.

Lui Ed nu-i venea să creadă că mai există asemenea locuri. Dar își petrecuse peste opt ore conducând cu șaiszeci de kilometri pe oră, pensiunea Stag and Hounds costa douăzeci și cinci de lire pe noapte (un tarif de care până și Jess era mulțumită) și erau bucuroși că-l primeau și pe Norman.

- Oh, noi iubim câinii! Doamna Deakins și-a croit drum prin mijlocul unei mici turme de pomeranieni agitați. Și-a netezit ușurel creștetul capului, pe care se înălța, prins cu grijă în agrafe, un coc ce amintea de două pâinici rotunde și roșcate, puse una peste alta. Iubim câinii mai mult decât pe oameni, nu-i așa, Jack?

De undeva de jos s-a auzit un mormăit.

- Cu siguranță, ei sunt mai ușor de mulțumit. Dacă vreți, în seara asta puteți să-l aduceți pe adorabilul dumneavoastră prieten voinic la cârciumă. Fetele mele adoră să cunoască bărbați noi. Și, spunând asta, i-a aruncat lui Ed o privire puțin obraznică. Apoi a deschis cele două uși și a fluturat o mână în interior. Așadar, dumneavoastră veți sta aici, domnule și doamnă Nicholls. Iar copiii dumneavoastră vor sta alături. Sunt singurele două camere din aripa aceasta, așa că veți avea tot etajul la dispoziția dumneavoastră. Avem o largă varietate de cereale pentru micul dejun, sau Jack vă poate pregăti ochiuri pe pâine prăjită. Face niște ochiuri pe pâine prăjită delicioase.

- Mulțumim.

Gayda i-a întins cheile lui Ed, uitându-se în ochii lui cu o fracțiune de secundă mai mult decât ar fi fost absolut necesar.

- Ghicesc că dumneavoastră vă plac... doar puțin fierțe în apă clocotită. Am dreptate?

El s-a uitat peste umăr, pentru a verifica dacă lui i se adresează.

- Am dreptate, nu-i așa?

- Ăăm... cum or fi.

Nu voia să se gândească prea mult la albușuri de ou gelatinoase.

- Cum... or... fi, a repetat încet femeia, fără să-și dezlipească privirea de a lui.

A ridicat o sprânceană, după care a coborât, cu haita de cățeluși mișunând ca o mare de blană în jurul gleznelor ei. Cu coada ochiului, Ed a văzut-o pe Jess zâmbind în colțul gurii.

- Scutește-mă! a spus el și a trântit bagajele pe pat.

- Primul la baie! a anunțat Nicky, masându-și șalele.

- Eu trebuie să recapitulez, a zis Tanzie. Mai am exact șaptesprezece ore și jumătate până la olimpiadă.

Și-a strâns cărțile la subraț și a dispărut în camera de alături.

- Mai întâi vino și plimbă-l pe Norman, scumpo! i-a strigat Jess. Ieși puțin la aer curat. O să te ajute să dormi mai târziu.

Jess a desfăcut fermoarul unei valize și a scos un hanorac, pe care și l-a tras peste cap. Când a ridicat brațele, o fâșie de abdomen în formă de semilună a rămas pentru o clipă dezgolită, de culoare deschisă, surprinzătoare. Chipul femeii s-a ivit prin deschizătura de la gâtul hainei.

- O să lipsesc cel puțin jumătate de oră. Sau... aș putea să stau chiar mai mult. În timp ce-și aranja coada la spate, a aruncat o privire înspre scări, apoi a ridicat o sprânceană către Ed. Doar... zic și eu.

- Amuzant!

Ed a auzit-o râzând în timp ce se îndepărta. Apoi s-a întins pe așternutul din material sintetic, simțind cum i se ridică părul pe cap din pricina efectului electrizării, și a scos telefonul din buzunar.

- Deci, iată care-i vestea bună, i-a spus Paul Wilkes. Poliția și-a încheiat ancheta inițială. Rezultatele preliminare arată că n-a existat nici o motivație evidentă din partea ta. Nu s-a găsit nici o dovadă că ai fi profitat de pe urma activității de tranzacționare a Deannei Lewis ori a fratelui ei. Mai precis, nu există nici o dovadă că ai fi făcut vreun ban din lansarea SFAX, în afara aceluiași câștig pe acțiune pe care l-ai fi obținut oricare alt angajat. Evident, procentul tău din profit e mai mare, dată fiind mărimea pachetul de acțiuni pe care îl deții, dar n-au putut găsi vreo legătură cu conturi din străinătate ori vreo încercare a ta de a ascunde ceva.

- Asta, pentru că n-a existat nici una.

- De asemenea, investigatorii zic că au scos la iveală mai multe conturi deschise pe numele rudelor lui Michael Lewis, ceea ce indică o tentativă clară din partea lui de a-și masca activitatea. Au obținut

registre de tranzacționare care arată că a tranzacționat un volum mare de acțiuni chiar înaintea lansării – un alt semnal de alarmă pentru ei.

– În regulă.

Paul vorbea în continuare, dar semnalul se tot întrerupea, iar Ed făcea eforturi să-l audă. S-a ridicat în picioare și s-a dus la fereastră. Tanzie alerga de jur-împrejurul grădinii din fața cârciumii, țipând fericită. Cățelușii gălăgioși se țineau după ea. Norman stătea în mijloc, privindu-i pe toți cu aerul unei ființe caraghioase, ce stă năucă și neclintită într-o mare de nebulă. Lui Ed i se părea că-l înțelege. Și-a acoperit cealaltă ureche cu mâna.

– Asta înseamnă că acum pot să mă întorc? Că totul s-a lămurit?

Brusc i-a apărut în fața ochilor imaginea biroului său: un miraj în deșert.

– Ia-o ușor! Uite care-i vestea mai puțin bună. Michael Lewis n-a tranzacționat doar acțiuni, ci și opțiuni *call*¹.

– Ce-a tranzacționat? a clipit Ed. OK! Acum vorbești în poloneză!

– Pe bune?

A urmat un scurt moment de tăcere. Ed și l-a imaginat pe Paul în biroul său cu lambriuri de lemn, dându-și ochii peste cap.

– Opțiunile *call* îi permit unui investitor sau, în cazul ăsta, unei investitoare, să profite de investiție și să obțină câștiguri substanțial mai mari.

– Dar ce legătură are asta cu mine?

– Păi, nivelul profitului generat din opțiuni e semnificativ, așa că întreg cazul a trecut la un alt nivel. Ceea ce mă aduce la vestea proastă.

– Nu asta era vestea proastă? a oftat el.

– Ed, de ce nu mi-ai zis că i-ai scris Deannei Lewis un afurisit de cec?

Ed a clipit. Cecul!

– A încasat, în contul ei bancar, un cec semnat de tine în valoare de cinci mii de lire.

– Și?

¹ Opțiunile *call* îi dau cumpărătorului dreptul, dar nu și obligația, ca până la o anumită dată să achiziționeze o acțiune la un preț prestabilit, indiferent de evoluția pieței. (n.tr.)

- Și - în acel moment, judecând după felul lent și atent în care vorbea, puteai să ți-l imaginezi din nou dându-și ochii peste cap - te leagă din punct de vedere financiar de faptele Deannei Lewis. Tu ai facilitat o parte din acele tranzacții.

- Dar au fost doar câteva mii de lire ca s-o ajute! N-avea nici un ban!

- Fie că ai obținut profit din asta, fie că nu, e clar că ai avut un interes financiar legat de Lewis, și acesta s-a materializat chiar înainte de lansarea SFAX. Despre e-mailuri putem spune că sunt neconcluzive. Dar cecul înseamnă că nu mai e doar cuvântul ei împotriva cuvântului tău, Ed.

El s-a uitat spre câmpul sterp. Tanzie țopăia și flutura un băț înspre câinele bălos. Ochelarii i se strâmbaseră pe nas și râdea. Jess a cuprins-o în brațe din spate și a strâns-o la piept.

- Adică?

- Adică, Ed, apărarea ta tocmai a devenit mult mai dificilă.

Ed își dezamăgise tatăl, în adevăratul sens al cuvântului, doar o singură dată în viață. Asta neînsemnând că nu fusese o dezamăgire în general. Știa că tatăl lui ar fi preferat un fiu făcut după chipul și asemănarea lui: integru, dârz, ambițios. Un soi de tovarăș pușcaș marin filial. Dar bătrânul reușise să treacă peste orice disperare ar fi ascuns în sufletul lui cu privire la băiatul tăcut și ciudat, hotărând în schimb că dacă el, în mod evident, nu-l putea îndruma pe calea cea dreaptă, atunci o educație scumpă avea să o facă.

Faptul că puținele economii adunate de părinți de-a lungul anilor de muncă îl trimiseseră pe Ed la o școală particulară, și nu pe sora lui, era marele Resentiment Nemărturisit din familia lor. Deseori, el se întreba dacă mama și tatăl lor ar mai fi procedat la fel, știind ce uriaș obstacol emoțional ridică în calea Gemmei. Nu reușise niciodată să-și convingă sora că alegerea fusese făcută pur și simplu pentru că ea era atât de pricepută la toate, încât părinții nu simțiseră nevoia s-o trimită la școli înalte. El era cel care-și petrecea fiecare oră în camera lui sau lipit de vreun ecran. Era un caz fără speranță în materie de sport. În momentul în care i-a spus tatălui său că se apucase să alerge zilnic (antrenorul lui personal avusese dreptate, până la urmă a ajuns

să-i placă), bătrânul a afișat aceeași expresie cu care ar fi primit vestea că, foarte curând, urmează să i se nască un nepot.

Dar nu, împotriva tuturor evidențelor, tatăl lui Ed era convins că o școală scumpă, cu mottoul „Sportul îl face pe om“, avea să îl facă și pe fiul lui om.

– E o șansă extraordinară pe care ți-o oferim, Edward. Mai bună decât orice am primit vreodată eu sau mama ta, îi tot repeta el. N-o irosi!

Așa se face că, la sfârșitul primului an de studii, când a scos din plic raportul situației școlare a fiului său, în care apăreau cuvintele *detașat*, și *rezultate mediocre*, și, cel mai rău dintre toate, *nu tocmai un jucător de echipă*, tatăl s-a uitat lung la scrisoare, iar Ed a urmărit rușinat cum culoarea i se scurge din obraji.

N-a putut să-i spună că lui, de fapt, nu-i plăcea școala aceea, plină de găști gălăgioase de bătauși răzgâiați. N-a putut să-i spună că, oricât de des ar fi fost pus să înconjoare în fugă terenul de rugby, lui tot nu avea să-i placă vreodată rugbyul. N-a putut să-i explice că posibilitățile din spatele monitorului și lucrurile pe care le puteai crea cu ajutorul lui erau cele care-l interesau cu adevărat. Și din care simțea că-și poate câștiga traiul. Chipul tatălui său realmente pâlise din pricina dezamăgirii, a felului în care pur și simplu se ducea totul de râpă, iar atunci Ed și-a dat seama că nu avea de ales.

– O să mă descurc mai bine anul viitor, tată, i-a spus el.

Ed Nicholls trebuia să se prezinte în câteva zile la sediul poliției din Londra.

A încercat să-și imagineze expresia de pe fața tatălui său atunci când avea să audă că e foarte posibil ca fiul lui să fie pus sub urmărire penală pentru tranzacționare pe bază de informații confidențiale. Fiul lui, cel cu care acum se lăuda în fața foștilor colegi din armată, spunându-le mândru: „Firește că nu pricep cu ce se ocupă de fapt, dar se pare că toată povestea asta cu softurile reprezintă Viitorul“. A încercat să-și imagineze cum avea să se întoarcă bătrânul spre el, rotindu-și gâtul lui fragil, apoi felul în care șocul și dezamăgirea aveau să-i tragă în jos toate trăsăturile, în ciuda încercărilor lui de a ascunde asta, în vreme ce, cu buzele ușor strânse, înțelegea că nu mai e nimic de zis ori de făcut. Și l-a închipuit cum avea să încuviințeze încet din

cap, ca și cum ar fi admis că, într-adevăr, băiatul lui nu e cu nimic mai bun decât se așteptase el de fapt.

Și atunci Ed a luat o hotărâre. Avea să-i ceară avocatului său să întârzie procedurile cât mai mult cu putință. Avea să-și arunce toți banii în gestionarea cazului, cu scopul de a întârzia anunțarea așa-zisei lui infracțiuni. Dar nu putea să meargă la prânzul acela în familie, indiferent cât de bolnav ar fi fost tatăl său. Astfel, îi făcea bătrânului o favoare. Ținându-se la distanță, de fapt, îl proteja.

Ed Nicholls a rămas în micul dormitor roz al pensiunii, ce mirosea a parfum de cameră și a dezamăgire, s-a uitat pe fereastră, la câmpul arid și la fetița care se trântise pe iarba umedă și îl trăgea de urechi pe câinele care ședea cu limba scoasă și cu o expresie de extaz idiot pe chipul lui mare, și s-a întrebat de ce – dat fiind că în mod evident proceda corect – se simțea ca un rahat.

Capitolul 19

JESS

Tanzie avea emoții, chiar dacă nu voia să recunoască decât că e „treizeci și șapte la sută emoționată, poate treizeci și opt“. A refuzat cina și n-a acceptat să coboare nici măcar pentru o pauză, preferând să se cuibărească pe cuvertura roz din material sintetic și să se căzneasce cu problemele ei, în timp ce ciugulea din rămășițele picnicului care le servise drept mic dejun. Jess se mira: fiica ei rareori se frământa din pricina unui lucru legat de matematică. A făcut tot ce i-a stat în putere ca s-o încurajeze, însă îi era greu când habar n-avea despre ce vorbea.

- Aproape am ajuns! Totul e bine, Tanze! N-ai de ce să-ți faci griji.
- Crezi că o să dorm la noapte?
- Sigur că o să dormi la noapte.
- Dar, dacă nu dorm, atunci s-ar putea să iau un punctaj foarte mic.
- Chiar și dacă n-o să dormi, o să te descurci. Și nu-mi amintesc ca tu să nu fi dormit vreodată.
- Îmi fac griji că n-o să pot dormi din cauza îngrijorării.
- Eu nu-mi fac griji că o să fii îngrijorată. Doar relaxează-te! O să-ți fie bine. Totul o să fie bine.

Când a sărutat-o, Jess a observat că fetița își rosese unghiile până la carne.

Domnul Nicholls era în grădină. Se plimba încoace și-ncolo, prin același loc în care se aflaseră ea și Tanzie cu o jumătate de oră în urmă,

și nu se mai sătura de vorbit la telefon. De câteva ori, s-a oprit și s-a uitat la ecran, apoi s-a cocoțat în picioare pe un scaun de grădină din plastic alb, probabil pentru a avea un semnal mai bun. A rămas acolo, clătănându-se, fără să observe privirile curioase cu care îl urmăreau cei din interior în timp ce gesticula și înjura.

Jess s-a uitat pe fereastră, neștiind sigur dacă să se ducă să-l întreprună. La bar, câțiva bărbați în vârstă erau strânși în jurul gazdei, care le vorbea din spatele tejghelei. Ei o priveau cu nepăsare peste halbele de bere.

– Serviciul, nu-i așa?

Proprietara pensiunii se uita și ea pe fereastră.

– Ah! Da. Nu se mai termină, a zâmbit Jess. O să-i iau ceva de băut.

Când în sfârșit a ieșit din local, domnul Nicholls ședea pe un zid scund de piatră. Își ținea coatele pe genunchi și se holba la firele de iarbă.

Jess i-a întins halba, iar el s-a zgâit la ea preț de câteva clipe, înainte de a i-o lua din mână.

– Mersi.

Părea epuizat.

– Totul în regulă?

– Nu, a răspuns bărbatul, luând o înghițitură zdravănă de bere. Nimic nu-i în regulă.

Jess s-a așezat la câțiva metri distanță.

– Pot să ajut cu ceva?

– Nu.

Au rămas așa, în tăcere. Cărciuma era sărăcăcioasă, însă ei îi plăcea întru câtva. Părea un loc foarte pașnic, înconjurat doar de vântul ce sufla pe deasupra câmpiei uscate, de țipetele păsărilor care se auzeau din depărtare și de murmurul blând al conversațiilor din interior. Jess tocmai se pregătea să facă o remarcă despre peisaj, când o voce a izbucnit în văduhul incremenit.

– Fir-ar să fie! a spus cu vehemență domnul Nicholls. Fir-ar să fie! A fost ceva atât de neașteptat, încât a făcut-o să tresară.

– Pur și simplu, nu-mi vine să cred că nenorocita mea de viață s-a transformat în... mizeria asta. Vocea bărbatului s-a frânt. Nu-mi

vine să cred că e posibil ca, ani de zile, să muncesc și iar să muncesc, iar apoi totul să se ducă de râpă în felul ăsta. Și pentru ce? Pentru ce dracu'?

- E doar o toxiinfecție alimentară. O să...

- Nu mă refer la afurisitul de kebab! Domnul Nicholls și-a lăsat capul să-i cadă în mâini. Dar nu vreau să vorbesc despre ce s-a întâmplat, a spus el și i-a aruncat o privire furioasă.

- OK.

Jess a sorbit din bere. Ei nu-i prea plăcea berea, dar era la promoție. La etaj, fereastra băii s-a deschis și din interior a țâșnit un norișor de abur.

- Asta-i chestia. Din punct de vedere legal, n-ar trebui să vorbesc cu nimeni despre ce se petrece.

Jess nu s-a uitat la el. Învățase trucul ăsta cu multă vreme în urmă: când Nicky venise să locuiască la ei, asistenta socială o învățase că el avea să se deschidă mai mult dacă nu îl privea în ochi. Bărbații sunt precum animalele. Prea mult contact direct li se pare amenințător.

- Nu pot să zic absolut nimănui. Din punct de vedere legal.

Ea și-a întins un picior și a privit către apus.

- Ei bine, eu nu intru la socoteală, nu? Sunt o simplă menajeră.

Domnul Nicholls a oftat.

- Fir-ar să fie! a repetat el.

Și după aceea, ținându-și capul plecat și trecându-și degetele prin părul scurt, negru, i-a povestit totul. I-a spus despre o iubită, de care nu știuse cum să se descotorosească amiabil, și despre o fostă soție care nu-l lăsa niciodată în pace, și despre felul în care toată viața lui se făcuse țândări. I-a spus despre firma lui și despre faptul că, în clipa aceea, ar fi trebuit să se afle acolo, sărbătorind lansarea proiectului la care lucrase obsesiv în ultimii șase ani. Și despre faptul că, în schimb, era nevoit să stea departe de toți cunoscuții și de toate lucrurile pe care le știa, confruntându-se în același timp cu perspectiva declanșării urmăririi penale. I-a povestit despre tatăl lui, bolnav, a cărui stare de sănătate avea să se deterioreze mai mult după ce avea să audă despre cele întâmplate. Și despre avocatul care tocmai îl sunase pentru a-l informa că, la scurt timp după întoarcerea din călătorie, avea să fie

solicitat să se prezinte la o secție de poliție din Londra, unde urma să fie pus sub acuzare pentru tranzacționare pe bază de informații confidențiale, ceea ce îi putea aduce o pedeapsă de până la douăzeci de ani de închisoare. Când a încheiat întreaga relatare, Jess simțea că i se tăia respirația.

– Toată munca mea. Toate lucrurile la care am ținut. N-am voie să intru în propriul birou. Nu pot nici măcar să mă întorc în apartamentul meu, ca nu cumva să prindă de veste presa și să mai fac vreo prostie, lăsând să-mi scape ceva despre cele întâmplate. Nu pot să mă duc să-mi vizitez tatăl, pentru că atunci o să moară știind ce idiot nenorocit e fi-su.

Jess a rămas pe gânduri preț de câteva minute. El a zâmbit abătut, cu ochii spre cer.

– Și știi care-i partea cea mai bună? E ziua mea.

– Ce?

– Azi. E ziua mea.

– Azi? De ce n-ați zis nimic?

– Pentru că am treizeci și patru de ani, iar un bărbat de treizeci și patru de ani pare un tâmpit când vorbește despre aniversări. A luat o înghițitură de bere. Iar după toată povestea cu toxiinfecția alimentară, am simțit că nu prea am ce sărbători. A privit-o pieziș. În plus, începeai să-mi cânti în mașină „Mulți ani trăiască!”

– O să vă cânt aici.

– Te rog, nu! Situația e și așa destul de rea.

Lui Jess i se învârtea capul. Nu-i venea să creadă ce povară purta domnul Nicholls. Dacă ar fi fost vorba despre oricine altcineva, poate că l-ar fi luat de după umeri și ar fi încercat să-i spună un cuvânt liniștitor. Însă domnului Nicholls îi sărea iute țandăra. Și cine l-ar fi putut învinovăți? Era ca și cum i-ai fi oferit un leucoplast cuiva căruia tocmai i-a fost amputat un braț.

– Lucrurile o să se îndrepte, să știi, a zis Jess, când a văzut că nu-i vine în minte nici o altă idee. Karma o să-i vină de hac fetei aleia care v-a îmbrobodit.

Domnul Nicholls s-a strâmbat.

– Karma?

- Așa le spun și copiilor. Oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune. Trebuie doar să nu-ți pierzi credința...

- Ei bine, eu trebuie să fi fost un mare ticălos într-o viață anterioară.

- Haideti! Încă aveți proprietăți. Încă aveți mașini. Încă aveți propriul creier. Aveți avocați scumpi. Puteți s-o scoateți la capăt.

- Cum se face că ești atât de optimistă?

- Pentru că lucrurile chiar se îndreaptă.

- Zise femeia căreia nu-i ajung banii nici pentru un bilet de tren.

Jess a rămas cu privirea ațintită spre coasta pietroasă a dealului.

- Pentru că e ziua dumneavoastră, o să mă fac că n-am auzit.

Domnul Nicholls a oftat.

- Scuze! Știu că încerci să mă ajuți. Dar în clipa asta, optimismul tău neabătut mi se pare extenuant.

- Nu, să conduceți sute de kilometri într-o mașină cu trei oameni necunoscuți și cu un câine uriaș vi se pare extenuant. Mergeți sus, faceți o baie lungă și o să vă simțiți mai bine. Haideti!

El s-a lăsat târât înăuntru, ca un om osândit, în timp ce Jess a rămas așezată, cu ochii spre peticul de câmpie verde dinaintea ei. A încercat să-și imagineze cum ar fi s-o aștepte niște ani de închisoare, să nu aibă voie să se apropie de lucrurile sau de oamenii dragi. A încercat să-și închipuie o persoană ca domnul Nicholls în spatele gratiilor. Apoi, s-a hotărât să nu se mai gândească la asta și a sperat din suflet că Nicky nu folosea toată apa caldă.

După o vreme, a intrat în cârciumă, luând și paharele goale. S-a aplecat peste teigheaua barului, în spatele căreia proprietărea urmărea un episod dintr-o emisiune dedicată renovărilor. Bărbații ședea tăcuți în spatele ei, uitându-se și ei la televizor sau privind abătuți spre halbele cu bere.

- Doamnă Deakins? Taman azi e ziua soțului meu. Sunteți amabilă să-mi faceți o favoare?

Domnul Nicholls a coborât în sfârșit la ora opt și jumătate, îmbrăcat exact la fel ca în acea după-amiază. Și ca în cea precedentă. Jess știa că se îmbăiașe, căci avea părul ud și era bărbierit.

- Deci, ce aveți în valiză? Un cadavru?

- Ce? a întrebat el, îndreptându-se către bar.
- Răspândea un ușor parfum de săpun Wilkinson Sword.
- Purtați aceleași haine de când am plecat.
- El s-a uitat în jos, de parcă ar fi vrut să verifice.
- Oh! Nu. Astea sunt curate.
- Aveți tricouri și blugi identici? Pentru fiecare zi?
- Mă scutește de băți de cap.

Ea l-a privit câteva clipe, apoi s-a hotărât să-l scutească de replica pe care intenționa să i-o dea. La urma urmei, era ziua lui.

- Oh! Dar tu arăți bine, a spus el brusc, ca și cum abia atunci ar fi observat.

Jess se schimbase într-o rochie albastră cu bretele și un pulover cu nasturi. Intenționase să le păstreze pentru ziua olimpiadei, dar se gândise că ocazia aceasta era mai importantă.

- Ei, mulțumesc! Omul trebuie să facă efortul de a fi adecvat împrejurării, nu-i așa?

- Ce... ai renunțat la bască și la blugii cu păr de câine pe ei?

- Sunteți pe cale să vă pară rău pentru sarcasmul de care dați dovadă. Pentru că v-am pregătit o surpriză.

- O surpriză.

Dintr-odată, el a părut precaut.

- Este una plăcută. Poftim!

Jess i-a întins unul din cele două pahare pe care le pregătise mai devreme, spre amuzamentul doamnei Deakins.

- Vă cunosc destul de bine.

- Ce-i ăsta? a zis el, cercetând bănuitor băutura.

În pensiunea aceea nu se mai făcuse un cocktail din anul 1987, după cum observase proprietăreasa, în timp ce Jess studia sticlele prăfuite din spatele dozatoarelor.

- Whisky triplu sec și suc de portocale.

Bărbatul a luat o înghițitură. Apoi una și mai zdravănă.

- E bunicel.

- Știam eu că o să vă placă. L-am pregătit special pentru dumneavoastră. Se numește Ticălosul Smiorcăit.

Masa albă din plastic era așezată în mijlocul peluzei jalnice, având pe ea două tacâmuri din oțel inoxidabil și, în mijloc, o lumânare înfaptă într-o sticlă de vin. Cu o cârpă luată de la bar, Jess curățase scaunele de mușchi, iar acum trăgea unul pentru domnul Nicholls.

- Măncăm în aer liber. Un răsfăț de aniversare. N-a luat în seamă privirea pe care i-a aruncat-o el. Dacă doriți să luați loc, eu mă duc să-i informez pe cei de la bucătărie că sunteți aici.

- Nu primesc brișele de la micul dejun, nu?

- Bineînțeles că nu primiți brișele de la micul dejun. S-a prefăcut ofensată. În timp ce se îndrepta către bucătărie, Jess a mormăit: Pe alea le-au terminat Tanzie și Nicky.

Când s-a întors la masă, Norman se trântise pe piciorul domnului Nicholls. A bănuț că bărbatului i-ar fi plăcut foarte mult să-și miște laba piciorului, dar, de-a lungul timpului, mai trăise și ea experiența aceasta, prin urmare știa că era ca o piatră de moară. Trebuia doar să rămâi pe loc și să te rogi să-și miște corpul înainte ca piciorul să ți se înnegrească și să cadă.

- Cum a fost aperitivul?

Domnul Nicholls s-a uitat la paharul gol.

- Delicios.

- Ei bine, felul principal trebuie să sosească. Mă tem că în seara asta o să fim doar noi doi la masă, de vreme ce restul oaspeților aveau deja alte planuri.

- Serialul *Waterloo Road* și niște ecuații complet trăsnete.

- Ne cunoașteți prea bine.

Jess s-a așezat pe scaunul ei și tocmai atunci s-a ivit doamna Deakins, traversând atent peluza, cu pomeranienii lătrându-i la picioare. Cu aceeași grijă cu care un șef de sală aduce preparatele *cordon bleu* într-un restaurant de cinci stele, femeia ținea ridicate două farfurii ce conțineau, fiecare, cartofi prăjiți și câte o uriașă plăcintă învelită în folie de aluminiu.

- Pofțiți, a spus ea, așezând mâncarea pe masă. Plăcintă cu carne și rinichi. De la Ian, mai sus de noi. Face o încântătoare plăcintă cu carne.

Lui Jess îi era deja atât de foame, încât i se părea că ar fi fost în stare să-l mănânce și pe Ian.

– Fantastic! Mulțumim, a spus ea, întinzându-și în poală un servetel de hârtie.

Doamna Deakins a rămas pe loc și s-a uitat în jur, ca și cum ar fi văzut pentru prima oară decorul.

– Noi nu mâncăm niciodată aici, afară. Adorabilă idee! S-ar putea să le propun și celorlalți clienți ai mei. Și cocktailurile alea! Aș putea să transform asta într-o ofertă.

Jess s-a gândit la bărbații din bar.

– Ar fi păcat să n-o faceți, a zis ea, întinzându-i oțetul domnului Nicholls.

Momentan, el părea buimăcit. Doamna Deakins și-a șters mâinile pe șorț.

– Ei bine, domnule Nicholls, soția dumneavoastră cu siguranță e hotărâtă să vă distreze de ziua dumneavoastră, a spus ea, făcându-i cu ochiul.

Bărbatul și-a ridicat privirea.

– Oh! Cu Jess nu există nici o clipă de liniște, a spus el, lăsându-și ochii să-i alunece spre ai ei.

– Deci, de câți ani sunteți căsătoriți?

– De zece.

– De trei.

– Copiii provin din celelalte căsnicii ale mele, a explicat Jess, tăind plăcinta.

– Oh! E...

– Eu am salvat-o, a intervenit domnul Nicholls. De pe marginea drumului.

– Așa e.

– Ce romantic!

Doamna Deakins a afișat un zâmbet prefăcut.

– Nu prea. Era pe cale să fie arestată.

– I-am explicat eu totul. Doamne, cartofii ăștia prăjiți sunt delicioși!

– Într-adevăr, mi-ai explicat. Iar polițiștii ăia au fost foarte înțelegători. Ținând cont de situație.

Doamna Deakins începuse să se retragă.

- Ei bine, e încântător! Drăguț că sunteți încă împreună.

- Ne descurcăm.

- În clipa asta n-avem încotro.

- Și asta-i adevărat.

- Ne-ați putea aduce niște sos picant?

- Oh, bună idee! Draga mea.

În timp ce gazda se îndepărta, domnul Nicholls a făcut semn cu capul înspre lumânare și farfuriile. Apoi și-a ridicat privirea către Jess, iar ea a observat că nu mai era încruntat.

- Într-adevăr, e cea mai bună plăcintă pe care am mâncat-o vreodată cu cartofi prăjiți într-o pensiune ciudată, situată undeva la nord de câmpiile din Yorkshire, într-un loc despre care n-am auzit în viața mea.

- Mă bucur foarte mult. La mulți ani!

Au mâncat într-o liniște confortabilă. E uluitor cât de mult îți pot îmbunătăți starea de spirit o masă caldă și un cocktail înfricoșător de tare. De la etaj, Jess îl auzea pe Nicky, care se uita la televizor, scoțând din când în când gemete de nemulțumire atunci când puricii îi întreprudeau emisiunea. Ciorile cârâiau cu nerușinare pe un fir de telegraf din apropiere. Norman a scheunat și s-a răsturnat pe o parte, eliberându-i piciorul domnului Nicholls. Acesta și l-a întins cu băgare de seamă, poate încercând să vadă dacă și-l mai simțea.

Apoi s-a uitat la Jess, ridicându-și paharul umplut din nou cu cocktail.

- Vorbesc serios. Chiar mă simt mai bine. Mulțumesc!

Pentru că nu mai purta ochelari, Jess a remarcat că avea niște gene ridicol de lungi. Asta a făcut-o să conștientizeze într-un fel ciudat prezența lumânării din mijlocul mesei. O ceruse oarecum în glumă.

- Ei bine... măcar atât puteam să fac și eu. Chiar ne-ați salvat. De pe marginea drumului. Nu știu ce ne-am fi făcut.

Bărbatul și-a înfipt furculița într-un cartof prăjit și l-a ridicat.

- Păi, îmi place să am grijă de personalul meu.

- Cred că preferam să fim căsătoriți.

- Noroc! i-a zâmbit el larg.

Iar zâmbetul lui era atât de sincer și neașteptat, încât Jess s-a pomenit zâmbind la rândul ei.

- În cinstea zilei de mâine! Și a viitorului lui Tanzie!
- Și, în general, a absenței altor necazuri.
- Pentru asta o să beau.

Seara s-a transformat pe nesimțite în noapte, ajutată de alcoolul tare și de fericita convingere că nimeni nu urma să doarmă într-o mașină ori să aibă nevoie de vizite dese și urgente la toaletă. Nicky a coborât, și-a mâncat plăcinta și cartofii prăjiți, s-a uitat bănuitor pe sub breton la bărbații din cârciumă, care l-au privit la rândul lor la fel de suspicioși, apoi s-a retras în dormitor ca să se uite la televizor. Jess a băut trei pahare dintr-un vin nemțesc cu o aciditate ridicată, după care a intrat să vadă ce face Tanzie și să-i ducă fetei ceva de mâncare. Îi ceruse să-i promită că nu avea să mai recapituleze după zece seara.

- Pot să lucrez mai departe în camera voastră? Nicky stă cu televizorul pornit.

- Bine, i-a răspuns Jess.

- Miroși a vin, i-a spus Tanzie pe un ton critic.

- Asta, pentru că suntem într-un fel de vacanță. Mamele au voie să miroasă a vin când sunt într-un fel de vacanță.

- Hmm.

Fata i-a aruncat o privire severă mamei sale, apoi s-a întors la cărțile ei.

Nicky stătea tolănit pe unul din paturi, cu ochii la televizor. Jess a închis ușa în urma ei și a mirosit aerul.

- N-ai fumat, nu-i așa?

- Rezerva mea e încă la tine, dacă-ți amintești. Ai zis c-o s-o arunci.

- Ah, da! Uitase complet. Dar ai dormit fără ea. Și azi-noapte, și cu o noapte în urmă.

- Mm.

- Păi, asta-i bine, nu?

Băiatul a ridicat din umeri.

- Cred că vrei să te exprimi cam așa: „Da, e grozav că nu mai am nevoie de substanțe ilegale doar ca să pot dormi“. Bun, ia ridică-te

puțin! Am nevoie de ajutorul tău să car o saltea. Când a văzut că băiatul nici nu se clinteste, a continuat: Nu pot să dorm cu domnul Nicholls. O să mai facem un pat pe podeaua camerei voastre, bine?

Nicky a oftat, dar s-a ridicat și i-a dat o mână de ajutor. Jess a observat că el nu mai tresărea de durere când se mișca. Salteaua așezată pe covor, chiar lângă patul lui Tanzie, le lăsa destul loc doar cât să se poată strecura pe ușa care acum se deschidea numai cincisprezece centimetri.

- O să fie distractiv dacă o să am nevoie la baie în toiul nopții.

- Du-te chiar înainte să te culci! Ești băiat mare.

Jess i-a cerut lui Nicky să închidă televizorul la zece, ca să n-o deranjeze pe Tanzie, apoi i-a lăsat pe copii la etaj.

Lumânarea se stinsese de mult în vântul aspru al serii, iar când au ajuns să nu se mai vadă unul pe celălalt pentru a putea vorbi, s-au mutat în interior, așezându-se într-un colț al cârciumii, cât mai departe cu putință de doamna Deakins și de bărbații tăcuți de la bar. Trecuseră de la discuția legată de părinți și de primele slujbe la cea legată de relații. Jess a povestit despre Marty și despre anul în care acesta îi oferise un prelungitor drept cadou de ziua ei, protestând: „Dar ziceai că-ți trebuie unul!“ La rândul lui, domnul Nicholls i-a vorbit despre Fosta Lara și despre cum îi sărbătorise una dintre aniversări aranjând ca o mașină cu șofer s-o ducă la un hotel de fițe, pentru un mic dejun-surpriză cu prietenele ei, urmat de o dimineață de cumpărături la Harvey Nichols, cu un asistent personal și un buget nelimitat. Apoi, despre felul în care, atunci când se întâlniseră la prânz, ea se plânsese amarnic că el nu-și luase toată ziua liber de la serviciu. Jess s-a gândit că i-ar plăcea să-i tragă niște perechi de palme Fostei Laura peste fața aia a ei prea bine machiată (o față pe care o inventase și care probabil că semăna cu a unui travestit ceva mai mult decât ar fi fost absolut necesar).

- A trebuit să-i plătești întreținerea?

- N-a trebuit, dar i-am plătit-o. Până când a intrat pentru a treia oară de capul ei la mine în apartament și s-a servit din lucrurile mele.

- Le-ați mai recuperat?

- Nu merita să mă cert. Dacă o gravură cu Mao Zedong e atât de importantă pentru ea, n-are decât s-o păstreze.

- Cât valora?

- Ce?

- Tabloul?

- Câteva mii de lire.

- Noi doi vorbim limbi diferite, domnule Nicholls? Jess s-a uitat cu atenție la el. Acum ați schimbat încuietorile?

Bărbatul s-a foit stânjenit pe scaunul lui.

- Sunt doar niște lucruri... Probabil că Jess a făcut o grimasă, fiindcă el a continuat: Bine, fostul tău bărbat câți bani îți trimite?

- Nici unul.

- Nici unul? El a ridicat sprâncenele, părând complet uluit. Absolut nici un ban?

- E vai de el. Nu poți să pedepsești pe cineva pentru că e vai de el.

- Chiar dacă asta înseamnă că tu și copiii trebuie să vă chinuiți? Ai dreptate, noi doi chiar vorbim limbi diferite.

Cum ar fi putut să-i explice? Ei înseși îi trebuiseră doi ani ca să se lămurească. Știa că cei mici îi duceau dorul tatălui, dar, în secret, ea era ușurată că Marty plecase. Era ușurată pentru că nu mai trebuia să-și facă griji ca nu cumva el să le distrugă viitorul cu următoarea lui afacere nechibzuită. Se săturase de toanele lui proaste și de faptul că era în permanență epuizat din pricina copiilor. Cel mai mult se săturase de faptul că niciodată nu era mulțumit de ea. Marty o îndrăgise pe Jess, fetișcana de șaisprezece ani, furtunoasă, impulsivă, lipsită de responsabilități. Apoi o împovărase cu răspunderi și nu-i plăcuse rezultatul.

- Când o să-și facă ordine în viață, o să mă asigur că își aduce partea lui de contribuție, da. Dar ne descurcăm. Jess s-a uitat în sus, către locul unde dormeau Nicky și Tanzie. Cred că asta o să fie punctul nostru de cotitură. În plus, dumneavoastră probabil că n-o să înțelegeți asta, și știu că tuturor li se pare puțin ciudat, dar eu sunt cea norocoasă pentru că-i am pe copii. Sunt buni și amuzanți. Au tot felul de idei.

Jess și-a turnat încă un pahar de vin și a luat o înghițitură. Categorie, îi venea tot mai ușor să bea. Doar că nu era sigură cât smaltț avea să-i mai rămână pe dinți până la sfârșit.

- Sunt copii de treabă.

- Mulțumesc, a spus ea. De fapt, azi am constatat ceva. Zilele trecute au fost primele, nici nu mai știu de când, în care am putut doar să stau cu ei. Fără să muncesc, fără să alerg la treburile casei, la cumpărături sau încercând să recuperez acolo unde am rămas în urmă. A fost plăcut să-mi petrec pur și simplu timpul cu ei, dacă asta nu cumva pare o neghiobie.

- Nu pare.

- Iar Nicky doarme. El nu doarme niciodată. Nu știu exact ce ați făcut pentru el, dar pare...

- Oh, doar am echilibrat puțin balanța!

Jess și-a ridicat paharul.

- Atunci, un lucru bun tot s-a întâmplat de ziua dumneavoastră: mi-ați înveselit băiatul.

- Asta a fost ieri.

Ea a stat puțin pe gânduri.

- N-ați vomitat nici măcar o dată.

- OK! Termină!

Jess nu putea să-l vadă prea bine în timp ce stăteau unul lângă altul în separeu, dar, fie datorită mâncării, fie datorită, poate, celor doi litri de bere pe care-i băuse după cocktail, sau chiar datorită faptului că nu era obligat s-o privească în ochi, întreg trupul domnului Nicholls se relaxase în sfârșit. Stătea sprijinit de spătar, cu picioarele lui lungi întinse pe sub masă. De ceva timp, unul era lipit de al ei. Jess se gândise în treacăt să-și schimbe poziția, însă n-o făcuse, iar acum nu mai putea să-și tragă piciorul fără să pară că face o aluzie. Simțea ceva, ca o prezență electrică, pe pielea ei dezgolită.

Și nu îi dis plăcea.

Pentru că, la un moment dat, între plăcinte, cartofi prăjiți și ultimul rând de băuturi, ceva se întâmplase, și nu era vorba doar de alcool sau despre faptul că se aflau departe de toate, ori despre gândul că, în sfârșit, erau foarte aproape de destinație. Jess nu știa sigur

despre ce era vorba. Își dorea ca domnul Nicholls să nu mai fie furios și deznădăjduit. Își dorea să-i vadă zâmbetul acela larg și somnoros, cel care părea să dezamorseze toată mânia reprimată, astfel încât să poți vedea cum ar fi fost el dacă nu ar fi căzut asemenea năpastă pe capul lui. Iar când bărbatul lăsa, totuși, să-i scape unul dintre acele zâmbete, acesta era atât de vesel și de neașteptat, încât Jess nu-și putea reține un zâmbet larg, involuntar, ce i se întipărea pe propriul chip. Și, în felul acesta, au stat acolo, vorbind în liniște, ascultând zumzetul televizorului de la bar sau murmurul conversațiilor din cârciumă și zâmbind din când în când ca doi idioți.

– Știi, n-am mai întâlnit niciodată pe cineva ca tine, a spus domnul Nicholls.

Se holba la masă, aparent adâncit în gânduri. Jess a dat să facă o glumă despre menajere, barmani și servitori, însă chiar în clipa aceea a simțit un imens gol în stomac și s-a trezit imaginându-și V-ul pe care îl forma bustul lui gol lipit de peretele cabinei de duș și întrebându-se cum ar fi fost să se culce cu el.

Gândul acesta i-a produs un șoc atât de puternic, încât Jess a fost cât pe ce să-l verbalizeze. *Cred că ar fi chiar plăcut să fac sex cu domnul Nicholls.* Și-a ferit privirea și a înghițit pe nerăsuflăte jumătatea rămasă din paharul ei de vin, simțind o arsură în semn de protest pe măsură ce băutura îi aluneca pe gâtlej.

Domnul Nicholls se uita la ea.

– Nu te simți jignită. Am spus-o ca pe un compliment.

– Nu m-am simțit jignită.

Ea simțea că i se înroșiseră urechile.

– Ești pur și simplu cea mai optimistă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea. Ești pragmatică. Repari chestii. Nu pari să-ți plângi vreodată de milă. Indiferent ce obstacol îți iese în cale, lupți să treci peste el.

– Poticnindu-mă și sfâșiindu-mi pantalonii în timpul ăsta.

– Dar mergi mai departe.

– Atunci când mă ajută cineva.

– OK. Comparația asta devine derutantă. Bărbatul a sorbit cu poftă din bere. Eu doar... voiam să-ți spun ceva. Știu că aproape s-a

Incheiat. Dar mi-a plăcut călătoria noastră. Mai mult decât mă așteptam.

Lui Jess cuvintele i-au scăpat înainte să-și dea seama ce spunea.

– Da. Și mie.

Au rămas tăcuți. El se uita la piciorul ei. Ea se întreba dacă se gândeau amândoi la același lucru.

– Știi ceva, Jess?

– Ce?

– Nu te mai foiești.

– Poftim?

– Nu te mai foiești.

Și-au ridicat ochii unul spre celălalt, adresându-și o întrebare tăcută. Jess ar fi vrut să-și mute privirea, dar nu reușea. Domnul Nicholls fusese doar un mijloc de a ieși dintr-o încurcătură incredibilă. Însă acum tot ce vedea la el erau ochii mari și negri, felul în care părul i se înălța de pe frunte, incredibil de bogat și des. Felul hipnotic în care buza lui de sus era sculptată în forma unui leagăn minuscul.

Trebuie să urci înapoi în șal!

El a fost primul care și-a mutat privirea.

– Uau! Ia uite cât e ceasul! S-a făcut târziu. Chiar ar fi cazul să dormim puțin. Ai zis că mâine trebuie să ne trezim devreme.

Glasul lui era parcă prea puternic.

– Da. Deja mai e puțin și se face de unsprezece. Am calculat, pare-mi-se, că trebuie să plecăm de aici până în șapte, ca să ajungem în jurul prânzului. Vi se pare corect?

– Ăă... sigur.

Jess s-a clătinat puțin în momentul în care s-a ridicat și a întins mâna către brațul lui, însă domnul Nicholls se îndepărtase deja.

Au aranjat să ia micul dejun cât mai devreme, i-au urât, cu puțin prea mult entuziasm, „noapte bună” doamnei Deakins, apoi au urcat încet scările din spatele cârciumii. Jess abia dacă fusese atentă la ce vorbiseră. Căci simțea intens prezența lui în spatele ei. Felul în care șoldurile ei se legănau în timp ce mergea. Faptul că avea umerii dezgoliți. Oare el o privea? Gândurile îi văjăiau în cap și o luau în direcții neașteptate. S-a întrebat, pentru o clipă, cum ar fi dacă el s-ar apleca

și ar săruta-o pe umărul gol. I s-a părut chiar că a scos un mic sunet involuntar când și-a imaginat asta.

S-au oprit pe palier, iar Jess s-a întors cu fața către el. Avea impresia că, după trei zile de stat împreună, atunci îl vede pentru prima oară.

– Atunci noapte bună, Jessica Rae Thomas! Cu un a și un e.

Ea a pus mâna pe clanță. Apoi și-a ridicat privirea spre el, spre umerii lui lați, spre tricoul identic cu cel din ziua precedentă, spre ochii lui blânzi, triști, și i s-a tăiat răsufierea. Trecuse atâta vreme! Oare ar fi fost o idee chiar așa de rea? A apăsat pe clanță și s-a sprijinit de ea.

– Ne vedem mâine-dimineață.

– M-aș oferi să-ți fac o cafea. Dar tu oricum te trezești prima.

Jess n-a știut ce să-i spună. E posibil să nu fi făcut altceva decât să se uite la el.

– Ăm... Jess?

– Ce e?

– Mersi. Pentru tot. Pentru când mi-a fost rău, pentru surpriza de ziua mea... În caz că n-o să apuc să-ți zic mâine... I-a zâmbit în colțul gurii. ... în ceea ce privește fostele soții, tu ești fără îndoială preferata mea.

Femeia a încercat să-i zâmbească la rândul ei, însă replica i-a oprit în gât. A împins ușa. Intenționa să mai zică ceva, dar atenția i-a fost atrasă de faptul că ușa nu se clintea.

S-a răsucit și a apăsat din nou pe clanță. Ușa a cedat, dar nu s-a deschis mai mult de trei centimetri.

– Ce e?

– Nu pot să deschid, a zis Jess și a împins cu ambele mâini.

Nimic. Domnul Nicholls s-a apropiat și a împins și el. Ușa a mai cedat un pic.

– Nu e încuiată, a zis el, mișcând clanța. O blochează ceva.

Jess s-a lăsat pe vine, încercând să vadă, iar domnul Nicholls a aprins lumina de pe palier. Prin deschizătura de cinci centimetri, abia a reușit să întrezărească trupul masiv al lui Norman de cealaltă parte a ușii. Zăcea tolănit pe saltea, cu spatele lui uriaș întors către ușă.

– Norman! a șuierat Jess. Mișcă!

Nimic.

- Norman!

- Dacă împing, trebuie să se trezească, nu? Domnul Nicholls s-a proptit în ușă. S-a lăsat cu toată greutatea pe ea. Apoi a împins. Doamne Dumnezeule! a exclamat el.

Jess a clătinat din cap.

- Nu-mi cunoașteți câinele.

Bărbatul a dat drumul la clanță, iar ușa s-a închis cu un ușor păcănit. S-au uitat lung unul la celălalt.

- Ei bine... a zis el în cele din urmă. Aici sunt două paturi. O să fie bine.

Jess s-a strâmbat.

- Ăăm. Norman doarme pe salteaua unuia din ele. Am mutat-o acolo mai devreme.

Atunci domnul Nicholls a privit-o cu îngrijorare.

- Să batem la ușă?

- Tanzie e stresată. Nu pot risca s-o trezesc. E în regulă. O să... o să... dorm pe scaun.

Jess a coborât la baie înainte ca el să apuce s-o contrazică. A făcut duș și s-a spălat pe dinți, privindu-și în oglinda cu ramă de plastic pielea îmbujorată din pricina alcoolului și încercând să-și domolească gândurile care i se învârteceau în cap.

Când s-a întors în cameră, domnul Nicholls ținea ridicat unul dintre tricourile lui gri.

- Poftim, i-a spus el și i l-a aruncat în timp ce trecea pe lângă ea, în drum spre baie.

Jess s-a schimbat, încercând să evite vaga senzație erotică pe care i-o deștepta mirosul de bărbat al tricoului, apoi a scos din șifonier pătura de rezervă și o pernă, cu care s-a cuibărit în fotoliu, chinuindu-se să-și ridice genunchii într-o poziție comodă. Urma o noapte lungă.

Câteva minute mai târziu, domnul Nicholls a deschis ușa și a stins lampa din tavan. Era îmbrăcat cu un tricou alb și niște boxeri de un albastru-închis. Jess a remarcat că picioarele lui dădeau la iveală acei mușchi lungi și bine definiți ai cuiva care face sport fără să-și caute scuze. Și-a dat seama imediat cum ar fi să-i simtă lipiți de ai ei. Gândul i-a făcut gura iască.

Micul pat s-a lăsat în jos cu zgomot în clipa în care bărbatul s-a urcat în el.

– Stai bine așa? a întrebat-o el, privind-o peste așternutul de culoarea lavandei.

– Foarte bine! i-a răspuns Jess, cu glas vioi. Dumneavoastră?

– Dacă vreunul dintre arcurile astea o să mă înjunghie în somn, îți dau permisiunea să-mi iei mașina pentru restul drumului.

A mai rămas cu ochii la ea preț de câteva clipe, apoi a stins lumina de pe noptieră.

Întunericul era de nepătruns. Afară, un vânt slab gema printre crăpăturile nevăzute ale zidurilor de piatră, făcând pomii să foșnească. Portiera unei mașini s-a trântit, urmată de uruiul în semn de protest al motorului. În camera de alături, Norman scâncea în somn, sunetul abia răzbătând înăbușit prin peretele subțire din gips. Jess auzea răsuflarea domnului Nicholls și, cu toate că își petrecuse noaptea precedentă la doar câțiva centimetri distanță de el, acum era profund conștientă de prezența lui, așa cum nu fusese cu douăzeci și patru de ore în urmă. Se gândea la felul în care el îl făcuse pe Nicky să zâmbească și la felul în care își ținea degetele pe volan. Și-l amintea stând adus de spate pe zidul de piatră, cu capul în mâini, în timp ce vorbea despre tot ceea ce pierduse, iar durerea și furia îi erau adânc întipărite pe chip.

După aceea, Jess s-a gândit la acronimul unei expresii pe care o auzise de la Nicky cu câteva săptămâni în urmă: DOVA – Doar O Viață Ai. Și-a adus aminte cum îi spusese băiatului că ei asta i se pare doar un pretext pe care idiștii îl invocă pentru a face cam tot ce au chef, fără să țină seama de consecințe.

S-a gândit la Liam, despre care instinctul îi spunea că probabil făcea sex cu cineva chiar în clipa aceea. Poate cu barmanița roșcată de la Blue Parrot ori cu olandeza care conducea dubița florăriei. S-a gândit la o discuție purtată cu Chelsea, în care femeia îi spusese că ar trebui să mintă în privința celor mici, fiindcă nici un bărbat nu s-ar îndrăgosti de o mamă care crește singură doi copii. Și-a amintit cum

se infuriase, deoarece, în adâncul sufletului, probabil știa că Chelsea avea dreptate.

S-a gândit că, chiar dacă domnul Nicholls nu ajungea la închiisoare, ea tot nu avea să-l mai vadă vreodată după acea călătorie.

Și atunci, înainte să apuce să mai stăruie prea mult asupra vreunui gând, Jess s-a ridicat încet, în liniște, de pe fotoliu, lăsând pătura să cadă pe podea. I-au trebuit doar patru pași ca să ajungă lângă pat, dar s-a oprit șovăind, cu degetele goale de la picioare chircite pe covorul din acrilic, neștiind nici măcar în clipa aceea exact ce face. *Doar o viață ai.* O secundă mai târziu, în beznă aproape totală, s-a auzit o mișcare ușoară, iar Jess l-a văzut pe domnul Nicholls întorcându-se cu fața către ea, chiar în timp ce ea ridica plapuma și se urca în pat.

Acum stăteau piept în piept, picioarele ei reci fiind lipite de picioarele lui calde. Nu mai aveau unde altundeva să se ducă în patul acela minuscul, în care îndoitura saltelei îi împingea și mai mult unul spre altul, iar marginea se înălța ca o muchie de stâncă la doar câțiva centimetri în spatele ei. Erau atât de aproape, încât Jess putea să inspire aroma loțiunii, atât cât mai rămăsese, pe care o folosise el după ras, mirosul pastei lui de dinți. Îi simțea pieptul ridicându-se și coborând, în vreme ce inima ei bătea nebunește lângă a lui. Și-a înclinat puțin capul, încercând să-i deslușească expresia chipului. El și-a așezat brațul drept, surprinzător de greu, peste plapumă, trăgând-o încă și mai aproape. Cu cealaltă mână, a cuprins-o pe a lui Jess și a strâns-o încet în pumn. Degetele lui erau uscate și moi, la doar câțiva centimetri de gura ei. Ar fi vrut să se lase în jos, să le sărute încheieturile și să-și lase buzele să-i alunece peste ele. Ar fi vrut să-și ridice gura către a lui și să-și treacă ușor dinții peste buza lui de sus.

Doar o viață ai.

Jess stătea întinsă în beznă, încremenită de propria dorință și de faptul că, pentru prima dată în viața ei, nu știa răspunsul, sau măcar întrebarea.

– Vrei să faci sex cu mine? a întrebat ea în beznă.

A urmat o lungă tăcere.

– Ai auzit ce...

- Da, i-a răspuns el. Și... nu. A continuat înainte ca ea să se prefacă în stană de piatră. Cred că ar complica prea mult lucrurile.

- Nu-i nimic complicat. Amândoi suntem tineri, singuri, un pic scoși din sărite. Iar după noaptea asta n-o să ne mai vedem niciodată.

- Cum așa?

- Tu o să te întorci la Londra să-ți continui viața în marele oraș, iar eu o să rămân pe coastă, ducându-mi-o pe a mea. Nu trebuie să fie mare scofală.

O vreme, el n-a spus nimic.

- Jess... nu cred.

- Nu mă placi.

A simțit fiori de rușine pe piele, amintindu-și brusc ce îi spusese bărbatul despre fosta lui soție. Lara era manechin, pentru Dumnezeu! Însă chiar în clipa în care a dat să se îndepărteze, el i-a strâns mâna într-a lui și i-a șoptit la ureche:

- Ești superbă.

Jess a așteptat. El și-a trecut degetul mare pe palma ei.

- Atunci... de ce nu vrei să te culci cu mine?

Bărbatul n-a dat nici un răspuns.

- Uite care-i treaba! Eu n-am mai făcut sex de trei ani. Ar cam trebui să mă urc înapoi în șa și cred că... tu... ai fi grozav.

- Vrei să fiu un cal.

- Nu în sensul ăsta. Am nevoie de un cal metaforic.

- Și iată-ne din nou la metaforele derutante.

- Ascultă, o femeie pe care spui că o consideri superbă îți oferă sex fără obligații. Nu pricep care-i problema.

- Nu există sex fără obligații.

- Poftim?

- Întotdeauna cineva vrea ceva.

- Eu nu vreau nimic de la tine.

Jess l-a simțit cum ridică din umeri.

- Poate nu acum.

- Uau!

S-a întors pe partea ei.

- Chiar te-a afectat femeia aia, nu-i așa?

- Pur și simplu...

Jess și-a lăsat piciorul să-i alunece pe lângă al lui.

- Crezi că încerc să te seduc? Crezi că așa te prind în capcană cu farmecele mele femeiești? Farmecele mele femeiești, un așternut sintetic, plăcintă și cartofi prăjiți? Și-a împletit degetele cu ale lui. Și-a coborât glasul, transformându-l într-o șoaptă. Se simțea descătușată, nesăbuită. I se părea că e pe cale să leșine de-a binelea, atât de mult îl dorea. Nu vreau o relație, Ed. Nici cu tine, nici cu altcineva. În viața mea nu e loc pentru toată povestea aia cu unu plus unu. Și-a lăsat fața în jos, astfel încât gura să-i ajungă la câțiva centimetri de a lui. Aproape că simțea gustul dulce al răsufării lui cu miros de pastă de dinți. Credeam că e evident.

Bărbatul și-a îndepărtat foarte puțin soldurile de ale ei.

- Ești... incredibil de convingătoare.

- Iar tu ești...

L-a cuprins cu un picior, trăgându-l mai aproape. Tăria lui i-a dat ameteți pentru o clipă.

El a înghițit în sec.

Buzele ei erau acum la doar câțiva milimetri de ale lui. Pielea îi devenise un carusel de senzații.

- E ultima noapte. Știi... mâine poți să ne lași la concurs și pe urmă să nu ne mai întâlnești niciodată. În cel mai rău caz, o să ne aruncăm câte o privire pe deasupra aspiratorului, iar eu o să-mi amintesc episodul ăsta doar ca pe o noapte plăcută, petrecută cu un tip simpatic, care chiar a fost de treabă. Și-a lăsat buzele să-i atingă bărbia. A simțit ușoara asprime a bărbii abia crescute. Ar fi vrut să i-o muște. Tu, desigur, o să-ți amintești episodul ăsta ca pe cea mai bună partidă de sex de care ai avut parte vreodată.

- Și gata.

Vocea lui era răgușită, distrată. Jess s-a apropiat mai mult.

- Gata, a murmurat ea.

- Ai fi fost un negociator grozav.

- Tu mai și taci? S-a tras în față, numai un pic, până când i-a atins buzele cu ale ei. Aproape că a tresărit. A simțit presiunea electrică a gurii lui lipite de a ei, în timp ce el îi ceda, oferindu-i dulceața lui, și

nu i-a mai păsat de nimic. Îl dorea. Ardea de dorință. La mulți ani i-a șoptit.

Bărbatul s-a retras puțin. Jess a simțit privirea lui Ed Nicholls asupra ei, mai degrabă decât să o vadă. În întuneric, ochii lui erau negri de nepătruns. El și-a mișcat mâna care o atingea pe abdomen, iar ea s-a înfiorat fără să vrea.

- Fir-ar să fie! a rostit el încet. Fir-ar să fie de treabă! Apoi, gemând, a continuat: Măine chiar o să-mi mulțumești pentru asta.

După aceea s-a desprins blând de lângă ea, s-a dat jos din pat, s-a dus către fotoliu, s-a așezat și, oftând din greu, s-a învelit cu pătura și i-a întors spatele.

Capitolul 20

ED

Ed Nicholls crezuse că să stai opt ore într-o parcare umedă e cel mai rău fel posibil de a-ți petrece o noapte. Apoi ajunsese la concluzia că și mai rău e să-ți petreci noaptea vărsându-ți mațele într-un camping de pe lângă Derby. Se înșelase de ambele dăți. Cea mai grea noapte s-a dovedit a fi cea petrecută într-o cameră minusculă, la doar câțiva pași de o femeie frumoasă, amestită de băutură, dornică să facă sex cu tine, pe care el, ca un idiot, o refuzase categoric.

Jess a adormit, sau se prefăcea că doarme, era imposibil să-ți dai seama. Ed stătea pe cel mai incomod fotoliu din lume, uitându-se prin despărțitura dintre draperii la cerul negru, luminat de lună, simțind cum piciorul drept îi amorțește, iar cel stâng îi îngheață de frig, pentru că nu încăpea sub pătură, și încercând să nu se gândească la faptul că, dacă n-ar fi sărit din pat, în clipele acelea ar fi putut să fie acolo, cuibărit lângă ea, simțindu-i brațele pe după gât, lipindu-și buzele de pielea ei, având acele picioare mlădioase încolăcite în jurul...

Nu!

Își tot spunea că procedase corect. Trebuia să fi procedat corect. Viața lui era deja îndeajuns de complicată și fără o menajeră impulsivă, cu o familie excentrică (se detesta pentru că lăsase cuvântul „menajeră” să se strecoare în mica lui tiradă mentală). Încă de când Jess, neobișnuit de liniștită în acele câteva momente, se întindea lângă

el, iar creierul lui începea să se topească, Ed încercase să privească situația din punct de vedere logic și, cu cele câteva celule încă funcționale, ajunsese la concluzia că povestea nu putea să aibă un final fericit. Ori (a) sexul ar fi fost groaznic, ei ar fi murit de rușine după aceea, iar cele cinci ore de drum pe care le mai aveau de parcurs până la olimpiadă ar fi fost un chin. Ori (b) sexul ar fi fost satisfăcător, ei s-ar fi trezit jenați, iar restul călătoriei tot un chin ar fi fost. Ori, mai rău, ar fi putut sfârși cu (c): sexul ar fi fost excepțional (Ed avea o vagă bănuială că aceasta era presupunerea corectă – se excita întruna numai când se gândea la gura ei), iar el și Jess ar fi început să aibă sentimente unul pentru celălalt, bazate doar pe chimia sexuală, așa că (d) fie ar fi fost nevoiți să se obișnuiască cu faptul că n-au nimic în comun și că pur și simplu nu se potrivesc din nici un alt punct de vedere, fie (e) ar fi descoperit că nu sunt complet nepotrivii, însă el ar fi fost ulterior trimis la închisoare. Și toate acestea fără a lua în considerare (f), respectiv faptul că Jess avea copii, în viața cărora era nevoie de stabilitate, nu de un om ca el. Lui Ed îi plăceau copiii, însă tot așa cum îi plăcea și subcontinentul indian, adică i se păruse dragut să afle de existența acetuia, dar nu știa nimic despre el și nu simțise niciodată vreo dorință reală de a-și petrece timpul acolo.

Și, toate acestea fără a mai pune la socoteală factorul (g): că el era, în mod evident, absolut lamentabil în materie de relații. Abia terminase cu două dintre cele mai dezastruoase exemple pe care și le-ar putea imagina cineva, iar șansele de a avea succes cu o altă persoană numai grație unei lungi călătorii cu mașina, care începuse doar pentru că lui nu-i dăduse prin cap cum să scape de ea, erau cu adevărat foarte mici.

În plus, toată discuția despre cal fusese, sincer vorbind, foarte ciudată.

Și tuturor considerentelor anterioare li se puteau adăuga cele mai nebunești ipoteze pe care el omisese complet să le ia în calcul. Dacă Jess era o psihopată, și toată vorbăria despre faptul că nu își dorea o relație nu fusese decât o cale de a-l prinde în mrejele ei? Sigur, ea nu părea genul acela de fată.

Dar nici Deanna nu păruse.

Ed a stat, meditând la toate acestea și la tot felul de alte lucruri complicate, dorindu-și să-l poată discuta măcar pe unul dintre ele cu Ronan, până când cerul s-a făcut portocaliu, apoi albastru-neon, piciorul i-a amorțit de tot, iar mahmureala, care până atunci se manifestase sub forma unei vagi presiuni în tâmpile, i s-a transformat într-o persistentă și chinuitoare durere de cap. Se străduia să nu se uite la femeia care dormea în pat, la numai câțiva metri distanță de el, în timp ce trupul de sub pătură și chipul îi deveneau tot mai limpezi în lumina crescândă a dimineții.

Și încerca să nu regrete vremurile în care o partidă de sex cu o femeie care îți place era doar o partidă de sex cu o femeie care îți place, fără să implice o serie de ecuații atât de complexe și de neverosimile, încât probabil numai Tanzie s-ar fi putut apropia de a le pătrunde înțelesurile.

- Haide! Întârziem!

Jess îl mâna pe Nicky (o ființă palidă la față, îmbrăcată într-un tricou) înspre mașină.

- N-am mâncat nimic la micul dejun.

- Asta, pentru că n-ai vrut să te trezești când ți-am zis. O să luăm ceva pe drum. Tanze. Tanzie? Câinele și-a făcut nevoile?

Cerul dimineții era plumburiu și părea să le fi coborât până lângă urechi. Burnița amenința cu o ploaie zdravănă. Ed ședea la volan, în timp ce Jess alerga de colo până colo, organizând, dojenind și promițând, într-o agitație teribilă. Se purta așa încă de când se trezise el, amețit, după ceea ce părea să fi fost un somn de doar douăzeci de minute, împăturind și împachetând, târând bagajele la parter, supra-veghind micul dejun. Ed nu credea să-i fi întâlnit privirea nici măcar o dată. Tanzie s-a așezat în tăcere pe bancheta din spate.

- Ești bine?

A căscat și a privit-o pe fetiță în oglinda retrovizoare. Ea a încuviințat din cap, fără să scoată o vorbă.

- Emoții?

Micuța n-a spus nimic.

- Ți-a fost rău?

Ea a încuviințat iar din cap.

– E la ordinea zilei în călătoria asta. O să faci o treabă grozavă. **Pe** bune!

Copila i-a aruncat exact aceeași privire pe care i-ar fi aruncat-o și el oricărui alt adult care ar fi spus același lucru, pe urmă s-a întors să se uite pe geam, cu chipul rotund și palid, cu ochii încercănați de oboseală. Ed se întreba până la ce oră stătuse trează ca să recapituleza.

– Așa!

Jess l-a împins pe Norman pe bancheta din spate. Acesta aducea cu el un miros dezgustător de câine ud. A verificat dacă Tanzie își prinsese centura, apoi s-a urcat pe locul de lângă șofer și s-a întors în sfârșit către Ed. Expresia de pe chipul ei era de nepătruns.

– Să mergem!

Mașina lui Ed nu mai semăna cu cea dinainte. În doar trei zile, interiorul imaculat, crem căpătase noi pete și mirosuri, fusese presărat cu un strat fin de păr de câine și populat cu pulovere și pantofi care acum își găsiseră reședință permanentă pe scaune ori înghesuite pe sub ele. Podeaua trosnea când călcai pe ea din pricina ambalajelor de dulciuri și a chipsurilor scăpate pe jos. Posturile de radio nu mai erau programate într-un fel pe care Ed să-l înțeleagă.

Dar, în timp ce conducea cu șazeci de kilometri pe oră, ceva se petrecuse. Vaga senzație că, de fapt, ar fi trebuit să se afle în altă parte începuse să-l părăsească, aproape fără ca el să-și dea seama. Nu mai încerca să anticipeze ce avea să se întâmple în continuare, nu se mai teme de următorul apel telefonic, nu se mai întreba dacă exista vreă șansă ca Deanna Lewis să decidă a nu-l trage la fund după ea... și începuse, pur și simplu, să existe. Ed Nicholls parcurgea cu ușurință kilometru după kilometru, prin ceața din zorii zilei, mergând îndeajuns de încet încât să observe obiectivele turistice, subtilele schimbări de peisaj, viețile care se desfășurau împrejurul lui în micile localități sau în marile orașe. S-a trezit că îi privea pe oamenii care treceau, mergând la cumpărături, conducându-și mașinile, ducând-și sau aducându-și copiii de la școală, în lumi complet diferite de a lui, fără să știe nimic despre mica lui dramă ce se petrecea la câteva sute de kilometri distanță spre

sud. Asta făcea ca totul să i se pară la scară redusă, precum un sătuc de probleme în miniatură, nu ceva ce se înălța amenințător deasupra lui.

A continuat să conducă și, în ciuda tăcerii chinuitoare cu care îl trata femeia de lângă el, a chipului somnoros al lui Nicky, pe care îl vedea în oglinda retrovizoare („Adolescenții nu prea servesc Înainte De Ora Unsprezece“, îi explicase Tanzie), și a ocazionalelor danfuri puturoase din partea câinelui, treptat, pe măsură ce se apropiau de destinație, Ed și-a dat seama că nu simțea câtuși de puțin ușurarea la care se așteptase în perspectiva de a-și recăpăta mașina și viața doar pentru sine. Sentimentele lui erau mult mai complexe. S-a apucat să regleze boxele, astfel încât muzica să se audă mai tare în spate și să se oprească momentan în față.

- Ești bine?

Jess nu și-a întors privirea.

- Sunt bine.

Ed s-a uitat în spate, asigurându-se că nu-i ascultă nimeni.

- În legătură cu noaptea trecută, a început el.

- Las-o baltă.

Ar fi vrut să-i spună că regretă. Ar fi vrut să-i spună că efectiv îl duruse tot corpul din pricina efortului de a nu se urca la loc în patul acela mic, cu salteaua lăsată. Dar ce rost mai avea? Așa cum îi spusese și ea în seara precedentă, erau doi oameni care nu mai aveau nici un motiv să se revadă.

- Nu pot s-o las baltă. Voiam să-ți explic...

- Nu-i nimic de explicat. Ai avut dreptate. A fost o idee stupidă.

Jess și-a tras picioarele sub ea și s-a întors cu ochii către geam.

- Pur și simplu viața mea e prea...

- Zău! Nu-i nici o problemă. Doar... A oftat adânc.... vreau doar să mă asigur că ajungem la timp la olimpiadă.

- Dar nu vreau s-o terminăm așa.

- Nu-i nimic de terminat. Femeia și-a pus picioarele pe bord. A părut o declarație. Să mergem!

- Câți kilometri sunt până în Aberdeen?

Chipul lui Tanzie s-a ițit printre scaunele din față.

- Ce, câți au mai rămas?

– Nu. Din Southampton.

Ed și-a scos telefonul din buzunarul hainei și i l-a întins fetiței.

– Caută pe aplicația Hărți.

Ea a început să apese încruntată pe ecran.

– Vreo nouă sute treizeci?

– Pare corect.

– Deci, dacă ne deplasăm cu șaizeci de kilometri pe oră, ar fi trebuit să mergem cel puțin câte șase ore pe zi. Și dacă mie nu mi-ar fi fost rău, am fi putut să ajungem...

– Într-o singură zi. Forțând.

– O zi. Tanzie a reflectat la acea informație, cu privirea ațintită către dealurile scoțiene care se vedeau în zare. Dar atunci nu ne-am mai fi distrat așa de bine, nu?

Ed s-a uitat pieziș la Jess.

– Nu, nu ne-am mai fi distrat.

Au trecut câteva clipe înainte ca Jess să-și întoarcă din nou ochii către el.

– Nu, scumpo, a spus ea, după o secundă. Iar pe chipul ei s-a ivit un zâmbet ciudat de mâhnit. Nu, nu ne-am mai fi distrat.

Mașina străbătea kilometrii unul după altul, cu ușurință și eficiență. Au trecut granița în Scoția, iar Ed a încercat, fără succes, să învezească atmosfera. S-au oprit o dată pentru ca Tanzie să meargă la toaletă, încă o dată, douăzeci de minute mai târziu, pentru ca Nicky să meargă și el („N-am ce-i face. Când a fost Tanzie, mie nu-mi venea”) și de trei ori pentru Norman (două dintre opriri au fost alarme false). Jess ședea tăcută lângă Ed, uitându-se la ceas și rozându-și unghiile. Era încălțată tot cu șlapi, iar el s-a întrebat în treacăt dacă nu-i înghețaseră picioarele. Nicky se uita buimac pe geam, la peisajul anost și la cele câteva case din piatră cuibărite printre dealurile abrupte. Ed se întreba ce avea să se întâmple cu băiatul la sfârșitul călătoriei. Ar fi vrut să-i dea cincizeci de alte sfaturi care să-i fie de ajutor, dar a încercat să-și imagineze că cineva ar fi făcut asta pentru el pe vremea când avea aceeași vârstă și s-a gândit că nici nu le-ar fi luat în seamă. S-a întrebat cum urma să-l ocrotească Jess pe Nicky după întoarcerea acasă.

Telefonul a început să-i sune și s-a uitat către el, simțind o strângere de inimă.

- Lara.

- Eduardo. Iubitule. Trebuie să vorbesc cu tine despre acoperișul ăsta.

Ed și-a dat seama că Jess se încordase brusc, iar ochii ei scăpărau. Dintr-odată și-a dorit să nu fi ales să răspundă.

- Lara, n-o să discut despre asta acum.

- Nu-i vorba de mulți bani. Nu pentru tine. Am vorbit cu avocatul meu, și zice că pentru tine ar fi o nimica toată să plătești.

- Ți-am mai zis, Lara, am făcut un partaj definitiv.

Era conștient de tăcerea încremenită a celor trei ocupanți ai mașinii.

- Eduardo. Scumpule. Trebuie să lămuresc chestia asta cu tine.

- Lara...

N-a apucat să spună mai mult, căci Jess s-a întins și a ridicat telefonul.

- Alo, Lara, a început ea. Jess la aparat. Îmi pare teribil de rău, dar el nu-ți poate plăti acoperișul, așa că n-are nici un rost să-l mai sune.

A urmat un scurt moment de tăcere. Apoi a izbucnit un:

- Cine-i acolo?

- Sunt noua lui soție. Ah, și ar vrea să-i dai înapoi tabloul cu președintele Mao. Poate ar fi bine doar să i-l lași la avocatul lui. OK? Când poți tu. Mersi mult!

Liniștea care s-a așternut semăna cu cele câteva secunde dinaintea unei explozii atomice. Dar înainte ca vreunul dintre ei să afle ce avea să se întâmple în continuare, Jess a oprit convorbirea și i-a înapoiat telefonul lui Ed. Acesta l-a luat cu mișcări blânde și l-a închis.

- Mulțumesc, a spus el. Cred.

- Cu plăcere.

Nu l-a privit în timp ce i-a vorbit.

Ed a tras cu ochiul în oglinda retrovizoare. Nu putea fi sigur, dar i s-a părut că Nicky se străduia din răspuțeri să nu izbucnească în râs.

Undeva între Edinburgh și Dundee, pe un drum îngust, mărginit de pădure, au încetinit și s-au oprit pentru ca o cireadă de vaci să poată traversa. Animalele au înconjurat mașina, privindu-i cu o oarecare curiozitate pe ocupanții ei, și au continuat să înainteze precum o mare neagră, fremătăndă, în care niște ochi se roteau pe chipuri acoperite cu lână. Norman se holba la ele, cu trupul încremenit din pricina unei indignări tăcute, nedeslușite. Tanzie și-a scos ochelarii și s-a frecat la ochi, uitându-se la vaci pe jumătate oarbă.

– Aberdeen Angus, a spus Nicky.

Dintr-odată, ca din senin, Norman s-a aruncat cu tot corpul înainte, arătându-și colții și mârâind înspre geam. Mașina s-a lăsat, la propriu, într-o parte, iar lătratul asurzitor a umplut tot habitacul, amplificat de spațiul îngust. Bancheta din spate s-a transformat într-o învălmășeală de brațe, zgomote și zbateri ale câinelui. Nicky și Jess se luptau să ajungă la el.

– Mamă!

– Norman! Termină!

Câinele se cățăraseră peste Tanzie, lipindu-și fața de geam. Ed abia dacă mai zărea jacheta roz a fetei, zbătându-se energic dedesubt.

Jess s-a întins peste spătarul scaunului, încercând să-l apuce pe Norman de zgardă. În cele din urmă l-au tras jos de la geam. Acesta scotea niște schelălăieli ascuțite și isterice, smucindu-se din mâinile lor și improșcând interiorul cu tone de salivă.

– Norman, idiot mare ce ești! Ce dracu'...

– N-a mai văzut niciodată o vacă.

Tanzie se chinuia să se ridice, luându-i neîncetat apărarea câinelui.

– Dumnezeuule, Norman!

– Ești bine, Tanze?

– Sunt bine.

Vacile și-au continuat drumul de ambele părți ale mașinii, netulburate de izbucnirea câinelui. Prin geamurile acum aburite, l-au putut întrezări pe văcarul care venea în urma cirezii, înaintând încet și nepăsător, cu același mers legănat ca al bovinelor pe care le mâna. Când a trecut pe lângă ei, a dat foarte ușor din cap în semn de salut,

ca și cum ar fi avut tot timpul din lume. Norman a scâncit și a smucit lesa.

- Niciodată nu l-am văzut făcând în halul ăsta. Jess și-a netezit părul și a răsuflat. Poate că i-a mirosit a carne de vită.

- Nu-l știam în stare de așa ceva, a comentat Ed.

- Ochelarii mei! Tanzie a ridicat sârma îndoită. Mamă! Norman mi-a stricat ochelarii.

Era ora zece fără un sfert.

- Nu văd nimic fără ei.

Jess s-a uitat la Ed. Rahat!

- OK, a spus bărbatul. Ia o pungă de plastic! Va trebui să apăs pedala de accelerație.

S-au deplasat cu viteză, pe jumătate înghețați, în timp ce vântul pătrundea prin geamurile deschise cu un vâjâit năprasnic, ce împiedica orice conversație. Șoselele scoțiene erau late și lipsite de trafic, așa că Ed conducea cu așa mare viteză, încât sistemul de navigație al mașinii trebuia să recalculeze în mod repetat timpul rămas până la destinație. Fiecare minut pe care-l câștigau era, în imaginația lui, o reală izbândă. Tanzie vomitase de două ori. Ed refuza să oprească pentru a o lăsa să verse pe marginea drumului.

- Îi e foarte rău!

- N-am nimic, tot spunea fetița, cu fața băgată în punga de plastic. Serios!

- Nu vrei să ne oprim, scumpo? Doar puțin?

- Nu. Mergem mai departe. Bleah...

Nu aveau vreme de popas. Nu că asta ar fi făcut călătoria cu mașina mai ușor de suportat. Nicky îi întorsese spatele surorii lui, acope-rindu-și nasul cu mâna. Până și Norman stătea cu capul îndreptat cât putea de mult înspre aerul proaspăt de afară.

Ed conducea ca un șofer din reclamele la automobile de lux, vi-rând în goană pe drumurile pustii, pe la poalele unor dealuri stră-vechi, cu drumuri șerpuite, bătute de vânt. Mașina avea aderență la asfaltul alunecos ca și cum pentru asta ar fi fost făcută. Ed uitase că-i era frig, că interiorul Audiului său era aproape distrus, că viața i se

transformase în haos. Erau momente, în mijlocul aceluia peisaj uluitor, când toată ființa lui se concentra pe șofatul cât mai rapid și cât mai sigur cu putință, în care i se părea că trăiește o experiență aproape inițiată, întreruptă doar de zgomotele ocazionale scoase de un copil care icnea într-o nouă pungă de plastic.

Avea să-i ducă acolo! Era cât se poate de sigur. Se simțea motivat cum nu mai fusese de luni întregi. Iar când Aberdeen s-a ivit în sfârșit în fața lor, cu clădirile lui mari, de un gri-argintiu, și cu turnurile lui ciudat de moderne, care năzuiau spre văzduh, mintea lui Ed s-a prefăcut într-un vârtej de gânduri. Bărbatul a pornit către centrul orașului, văzând cum drumurile se îngustează și se transformă în străzi pietruite. Au pătruns în localitate prin zona docurilor, având la dreapta uriașele tancuri petroliere, dar acolo traficul s-a îngreunat, iar încrederea lui Ed a început să se risipească treptat, neconținut. Au încetinit, apoi s-au oprit de tot, într-o liniște tot mai agitată, în timp ce Ed apăsa tastele GPS-ului, găsind rute alternative prin Aberdeen, care nu-i ofereau nici un câștig în privința timpului și care, de cele mai multe ori, nu aveau nici o logică. Sistemul de navigație începuse să lucreze împotriva lui, adăugând la loc minutele pe care le câștigase. Mai aveau cincisprezece, nouăsprezece, douăzeci și două de minute până să ajungă la clădirea universității. Douăzeci și cinci de minute! Prea multe.

- De ce întârziem? a întrebat Jess, fără a i se adresa cuiva anume. Își făcea de lucru cu butoanele radioului, încercând să găsească informații despre trafic. Unde-i blocajul?

- Numărul de mașini e cauza, nimic altceva.

- Asta-i o explicație jalnică, a spus Nicky. Bineînțeles că blocajul în trafic se produce din cauza numărului de mașini. La ce altceva s-ar reduce?

- Ar putea fi din cauza unui accident, a zis Tanzie.

- Dar ambuteiajul în sine tot ar îngreuna traficul. Deci, problema ar consta, în continuare, în numărul de mașini.

- Nu, volumul traficului care încetinește e cu totul altceva.

- Dar rezultatul e același.

- Dar e o descriere inexactă.

Jess a studiat ecranul GPS-ului.

– Suntem unde trebuie? Nu credeam că universitatea e în preajma docurilor.

– Trebuie să trecem de docuri ca să ajungem la universitate.

– Ești sigur?

– Sunt sigur, Jess! Ed a încercat să-și reprime tensiunea din voce. Uită-te la GPS!

Pentru scurtă vreme s-a așternut liniștea. În fața lor, culorile semaforului s-au schimbat de două ori fără ca vreo mașină să se clin-tească. Pe de altă parte, Jess se foia întruna, fâțâindu-se pe scaun și privind în jur pentru a vedea dacă nu cumva există vreo arteră liberă, care le scăpase. Ed n-o putea învinovăți. Se simțea la fel.

– Nu cred că avem timp să luăm ochelari noi, a murmurat el către Jess, în timp ce stăteau și priveau cum semaforul se schimba a patra oară.

– Dar nu poate să vadă fără ei!

– Dacă umblăm să căutăm vreo optică, nu mai ajungem până la prânz.

Jess și-a mușcat buza, apoi s-a răsucit pe scaun.

– Tanze? Ai putea cumva să vezi prin lentila care nu e spartă? Cât de cât?

Din punga de plastic s-a ridicat o față de un verde-pal.

– O să încerc, a răspuns ea.

Traficul se blocase. Ei erau tot mai tăcuți, în vreme ce în mașină încordarea lua amploare cu fiecare clipă. Când Norman a scos un scâncet, toți au mârâit la unison:

– Taci din gură, Norman!

Ed simțea cum îi crește tensiunea, pe măsură ce povara răspunderii de a-i duce până la destinație era tot mai mare. De ce nu plecaseră cu o jumătate de oră mai devreme? De ce nu făcuse el o treabă mai bună? Ce avea să se întâmple dacă ratau concursul? A aruncat o privire spre Jess, care își lovea nervoasă genunchiul cu mâna, și a bănuit că femeia se gândea la același lucru. Dar apoi, în mod inexplicabil, ca și cum zeii s-ar fi jucat cu ei, traficul s-a deblocat.

Ed a înaintat cu mașina pe străzile pietruite, Jess strigând „DĂ-I BĂTAIE! DĂ-I BĂTAIE!“ și aplecându-se peste bord precum un

vizitiu care își mână calul. A virat cu scârțâit de roți, aproape prea repede pentru sistemul de navigație, și a intrat în campusul universității pe două roți, urmând micile indicatoare plasate la întâmplare pe stâlpi, până când a găsit Clădirea Downes, o neatrăgătoare unitate de birouri de prin anii '70, făcută din același granit cenușiu ca toate celelalte

Mașina a intrat cu scrâșnet pe un loc de parcare din față și totul s-a oprit în loc. Ed a răsuflat îndelung, apoi s-a uitat la ceas. Mai erau șase minute până la ora douăsprezece.

- Gata?

- Gata.

Jess părea că înțepenisise brusc, ca și cu nu i-ar fi venit să creadă că ajunseseră cu adevărat. Și-a desfăcut centura și s-a holbat la parcare universității, la băieții care se plimbau agale, de parcă ar fi avut tot timpul din lume, unii citind de pe dispozitive electronice, alții umblând însoțiți de părinți cu un aer încordat. Toți purtau uniforme de la gimnaziile publice.

- Credeam că o să fie... mai mare, a spus ea.

Nicky și-a rotit privirea prin ploaia mărunță, cenușie.

- Da. Pentru că matematica de nivel avansat atrage mulțimi de oameni!

- Nu văd nimic, a zis Tanzie.

- Uite ce e, voi mergeți și vă înscrieți! Eu o să cumpăr niște ochelari.

Jess s-a întors către Ed.

- Dar n-o să aibă dioptriile corecte.

- Mă descurc eu. Tu doar du-te! DU-TE!

A văzut-o uitându-se lung în urma lui în timp ce el părea să se îndrepte spre centrul orașului.

I-au trebuit șapte minute și trei încercări ca să găsească o farmacie îndeajuns de mare ca să vândă și ochelari de citit. Ed a pus o frână atât de impresionantă, încât Norman a fost aruncat în față, lovindu-se cu capul său uriaș de umărul lui. Mârâind, câinele s-a cuibărit la loc pe bancheta din spate.

- Stai aici! i-a spus Ed și s-a repezit în farmacie.

Înăuntru nu era nimeni, în afară de o bătrână cu un coș de cumpărături și de doi farmaciști care discutau în șoaptă. Ed s-a deplasat rapid printre rafturi, trecând pe lângă tampoane și periute de dinți, pe lângă plasturi pentru bătăături și seturi-cadou pentru Crăciun aflate la reducere, până când a găsit, în sfârșit, standul de lângă casa de marcat. Fir-ar să fie! De ce naiba nu verificase dacă fetița suferea de miopie sau de prezbیتism? A dat să-și scoată telefonul, ca să întrebe, dar atunci și-a amintit că nu avea numărul lui Jess.

- La dracu'! La dracu'! La dracu'!

Ed a rămas pe loc, încercând să ghicească. Ochelarii lui Tanzie păreau destul de puternici. Niciodată n-o văzuse fără ei. Oare asta însemna că era mai probabil ca fetița să nu vadă la distanță? Nu toți copiii tind să fie miopi? Cu siguranță, adulții sunt cei care își îndepărtează obiectele de ochi ca să le vadă mai bine. A stat pe gânduri preț de vreo zece secunde, apoi, după o clipă de indecizie, a smuls toți ochelarii de pe raft, și pe cei pentru miopie, și pe cei pentru prezbیتism, și pe cei cu dioptrii mai mici, și pe cei foarte puternici, trântindu-i pe toți pe teighea, într-un morman înfășurat în plastic transparent.

Fata de la casă și-a întrerupt discuția cu bătrâna. Și-a coborât privirea spre perechile de ochelari, după care s-a uitat la Ed. El a văzut-o oprindu-se asupra urmelor de salivă de pe gulerul lui și a încercat să se șteargă pe furis cu mâneca. N-a reușit decât să le întindă și pe reverul hainei.

- Pe toate. Le iau pe toate! a spus el. Dar numai dacă mi le puteți încasa în mai puțin de treizeci de secunde.

Fata a întors ochii către șeful ei, care l-a sfredelit pe Ed cu privirea, apoi a încuviințat imperceptibil din cap. Fără nici un cuvânt, casiera a început să scaneze codurile de bare ale ochelarilor, așezând cu grijă fiecare pereche într-o pungă.

- Nu. N-am timp! Doar aruncați-le acolo! a cerut Ed, întinzând mâna pe lângă ea pentru a le arunca în sacoșa de plastic.

- Aveți card de fidelitate?

- Nu. Fără card de fidelitate.

– Azi avem o ofertă specială la batoane dietetice: trei la preț de două. Ați dori...

Ed se chinuia să adune ochelarii căzuți de pe teighea.

– Fără batoane dietetice! a răspuns el. Fără oferte! Mulțumesc.

– Vă costă o sută șaptezeci și patru de lire, a zis fata în cele din urmă. Domnule.

După aceea, femeia s-a uitat peste umărul lui, ca și cum s-ar fi așteptat oarecum să vadă descinzând echipa vreunei emisiuni televizate cu camera ascunsă. Dar Ed și-a tastat în grabă PIN-ul, a înșfăcat punga și a dat fuga la mașină. În timp ce pleca, a auzit replica „Fără pic de maniere!” rostită cu un puternic accent scoțian.

Când s-a întors, în parcare nu mai era nimeni. A oprit fix în fața ușii de la intrare, lăsându-l pe Norman să se cațare obosit înapoi pe bancheta din spate, și a alergat înăuntru, pe coridorul cu ecou.

– Concursul de matematică? Concursul de matematică? le striga el tuturor celor pe lângă care trecea.

Un bărbat i-a arătat, fără nici o vorbă, un indicator laminat. Ed a țâșnit în sus pe un rând de trepte, urcând câte două deodată, a străbătut în fugă un alt coridor și a intrat într-o sală de așteptare. Acolo, doi bărbați ședea în spatele unui birou. În celălalt capăt al încăperii, se aflau Jess și Nicky. Femeia a făcut un pas către el.

– I-am luat!

Ed a ridicat triumfător sacoșa. Gâfâia atât de rău, încât abia mai putea vorbi.

– Tanzie a intrat deja, i-a spus Jess. Au început.

El s-a uitat la ceas, răsuflând greu. Era ora douăsprezece și șapte minute.

– Mă scuzați? i-a zis bărbatului de la birou. Trebuie să-i dau ochelarii unei fetițe dinăuntru.

Bărbatul a ridicat încet privirea. A studiat punga de plastic pe care Ed o ținea ridicată înaintea lui.

Ed s-a aplecat peste birou și i-a împins sacoșa sub nas.

– Și-a spart ochelarii în timp ce veneam încoace. Nu poate să vadă fără ei.

– Îmi pare rău, domnule. Acum nu mai pot lăsa pe nimeni să intre.

Ed a încuviințat din cap.

– Ba da! Ba da, puteți! Uite ce e, nu încerc să trișez sau să bag ceva pe furiș în sală. Pur și simplu nu știam ce fel de ochelari poartă, așa că a trebuit să cumpăr toate perechile. Puteți să le verificați. Pe toate! Uite! Nu sunt coduri secrete. Doar niște ochelari. A deschis punga în fața bărbatului. Trebuie să i-i duceți fetei, ca să poată găsi o pereche potrivită.

Bărbatul a clătinat încet din cap.

– Domnule. Nu putem permite nimic care să tulbure ordinea...

– Ba da! Ba da, puteți. E o urgență.

– Astea sunt regulile.

Ed l-a privit cu atenție preț de zece secunde întregi. Apoi, s-a îndreptat, și-a dus o mână la cap și a dat să plece. Simțea cum o nouă tensiune se acumulează înăuntrul ființei lui, ca într-un ceainic ce trepidează pe o plită încinsă.

– Știți ceva? a început el, întorcându-se încet. Ne-au trebuit trei zile și trei nopți ca să ajungem până aici. Trei zile în care mașina mea superbă a fost umplută cu vomă, iar tapițeria a îndurat lucruri de nedescris din partea unui câine. Mie nici măcar nu-mi plac câinii! Am dormit în mașină cu o femeie care, în fond, mi-e străină. Am stat în locuri în care nici o persoană rezonabilă n-ar trebui să stea. Am mâncat un măr care stătuse în pantalonii mult prea strâmți ai unui adolescent și un kebab care, după toate probabilitățile, putea să conțină și carne de om. Am abandonat o uriașă, dar uriașă, criză personală la Londra și am condus cale de nouă sute treizeci de kilometri, împreună cu niște oameni pe care nu-i știu – oameni foarte de treabă –, deoarece până și eu mi-am dat seama că olimpiada asta e foarte, foarte importantă pentru ei. De o importanță vitală! Fiindcă tot ce-o interesează pe fetița aia e matematica. Și dacă n-o să primească o pereche de ochelari cu care chiar să poată vedea, n-o să poată concura cinstit în competiția voastră. Iar dacă n-o să poată concura cinstit, o să-și rateze singura șansă de a intra la o școală la care are nespus de mare nevoie să meargă. Și dacă o să se întâmple așa ceva, știți ce-o să fac?

Bărbatul îl privea cu ochii mari.

– O să intru în sala aia a voastră, o să trec pe lângă absolut fiecare lucrare de matematică și o s-o fac bucăți-bucățele. Și o să mă mișc foarte, foarte repede, înainte să apucați voi să vă chemați paznicii. Și știți de ce-o să fac așa?

Bărbatul a înghițit în sec.

– Nu.

– Pentru că toată povestea asta trebuie să fi însemnat ceva. Ed a revenit lângă birou și s-a aplecat aproape de bărbat. Cu siguranță! Și pentru că acum, chiar în clipa asta, zău, nu simt că aș mai avea ce pierde.

Pe chipul lui Ed se întâmplase ceva. Și-a dat seama de asta după grimasele pe care i se părea că le face și care nu-i erau familiare. Și-a dat seama din privirea bărbatului care se holba la el. Și-a dat seama și din felul în care Jess s-a apropiat, a pus cu blândețe o mână pe brațul lui, apoi i-a întins bărbatului punga cu ochelari.

– V-am fi extrem de recunoscători dacă i-ați duce dumneavoastră ochelarii, a spus ea încet.

Bărbatul s-a ridicat și a ocolit biroul, îndreptându-se către ușă. Nu și-a luat nici o secundă ochii de la Ed.

– O să văd ce pot face, a zis el.

Și ușa s-a închis ușor în urma lui.

Au mers până la mașină în tăcere, nepăsători la ploaia care cădea. Jess a dat jos bagajele. Nicky a rămas deoparte, cu mâinile băgate cât mai adânc în buzunarele blugilor. De fapt, nu prea mult, având în vedere cât de strâmți îi veneau pantalonii.

– Ei bine, am reușit.

Jess și-a îngăduit un mic surâs.

– Am zis eu că o să reușim.

Ed a făcut semn cu capul înspre mașină.

– Să aștept până termină?

Femeia și-a încrețit nasul.

– Nu. E în regulă. Te-am reținut suficient.

Ed a simțit cum zâmbetul îi pălește.

– Unde-o să dormiți la noapte?

– Dacă Tanzie câștigă, s-ar putea să ne răsfățăm cu un hotel elegant. Dacă nu... A ridicat din umeri. ... stația de autobuz.

Felul în care o spusese dădea de înțeles că nu credea asta.

Jess a ocolit mașina, îndreptându-se către portiera din spate. Norman, care aruncase o privire spre ploaie și se hotărâse să nu coboare, și-a ridicat ochii către ea. Femeia a băgat capul în mașină.

– Norman, e timpul să plecăm!

O grămăjoară de bagaje stătea pe asfaltul ud din spatele Audiului. Jess a scos o haină dintr-o geantă și i-a întins-o lui Nicky.

– Hai, e frig!

– Deci... asta-i... tot?

În aer plutea mireasma puternică, sărată a mării. Asta l-a făcut pe Ed să se gândească dintr-odată la Beachfront.

– Asta-i tot. Ți mulțumesc că ne-ai adus. Eu... noi... toți îți suntem recunoscători. Pentru ochelari. Pentru tot.

Era prima dată când se uitau cum se cuvine unul la celălalt, iar el ar mai fi vrut să-i spună un miliard de lucruri.

Nicky a ridicat stânjenit o mână.

– Mda. Domnule Nicholls. Mersi.

– Ah! Poftim! Ed a băgat mâna în buzunar după telefonul pe care-l scosese din torpedo și i l-a aruncat băiatului. E de rezervă. Eu... șăm... nu mai am nevoie de el.

– Pe bune?

Nicky l-a prins într-o mână și l-a privit, nevenindu-i a crede. Jess s-a încruntat.

– Nu-l putem primi. Ai făcut deja destule pentru noi.

– Nu-i mare lucru. Zău! Dacă nu-l ia Nicky, va trebui să-l trimit la unul dintre centrele de reciclare. Doar mă scutiți de-o treabă.

Jess a lăsat ochii în pământ, ca și cum ar fi vrut să mai zică ceva. Apoi i-a ridicat iar și din senin s-a apucat să-și strângă părul într-o coadă la spate.

– Păi. Mersi încă o dată.

A întins o mână către el. Ed a șovăit, apoi i-a strâns-o, încercând să ignore amintirea bruscă a nopții precedente.

– Mult succes cu tatăl tău! Și cu prânzul în familie. Și cu toate chestiile de la serviciu. Sunt sigură că o să iasă bine. Ține minte, se întâmplă și lucruri bune!

Când ea și-a retras mâna, el s-a simțit ciudat, de parcă ar fi pierdut ceva. Femeia s-a întors și s-a uitat peste umăr, deja atentă la altceva.

– Așa. Hai să găsim un loc uscat în care să ne băgăm lucrurile!

– Stai așa! Ed a scos o carte de vizită din buzunarul hainei, a măzgălit pe ea un număr de telefon, după care s-a îndreptat către Jess. Sună-mă!

Una dintre cifre se mânjise. A văzut-o pe Jess că o studiază cu atenție.

– Aia e un trei. A modificat cifra, apoi și-a îndesat mâinile în buzunare, ca un adolescent stângaci. Mi-ar plăcea să știu cum se descurcă Tanzie. Te rog.

Ea a încuviințat din cap, cu o figură lipsită de expresie. După aceea a plecat, împingându-l pe băiat în fața ei. Ed s-a așezat și i-a urmărit cu privirea cum târau după ei valizele supradimensionate și câinele îndărătnic, care sufla greu, până când au dispărut cu toții după colțul clădirii din beton cenușiu.

În mașină era tăcere. Chiar și în orele în care nimeni nu vorbea, Ed se obișnuise cu geamurile ușor aburite, cu vaga senzație de mișcare permanentă pe care o ai atunci când stai închis într-un spațiu restrâns, laolaltă cu alți oameni. Se obișnuise cu păcănitul înăbușit scos de jocul lui Nicky. Cu foiala neîncetată a lui Jess. Acum își rotea privirea prin interiorul mașinii, observând firele lungi de păr negru și dărele fantomatice de salivă uscată de pe mijlocul banchetei pe care stătuse Norman, și se simțea ca într-o casă pustie. Vedea firimiturile împrăștiate și cotorul de măr îndesat în scrumiera din spate, ciocolata topită, ziarul împăturit în buzunarul de pe spătarul scaunului. Hainele lui umede, atârinate pe umerase de sârmă în dreptul geamurilor din spate. Vedea cartea de matematică, pe jumătate îngropată lângă banchetă, pe care Tanzie evident o uitase în graba ei de a coborî, și se întreba dacă să i-o dea înapoi. Dar ce rost ar fi avut? Era prea târziu.

Era prea târziu.

Ed a rămas în parcare cenușie, bătută de vânt, uitându-se cum ultimii părinți se îndreaptă spre mașinile lor, căutând să-și omoare timpul în așteptarea odraslelor. S-a lăsat în față și s-a sprijinit cu capul de volan, stând așa o bună bucată de vreme. Apoi, când mașina lui a rămas ultima acolo, a băgat cheia în contact și s-a pus în sfârșit în mișcare.

A străbătut vreo treizeci de kilometri până să-și dea seama cât de obosit era de fapt. Efectul celor trei nopți de somn cu întreruperi și de mahmureală și al sutelor de kilometri petrecuți la volan l-a izbit cu toată puterea și a simțit că-i cad pleoapele. A dat radioul mai tare, a deschis geamul, iar când a văzut că nimic din toate acestea nu funcționează, a oprit la un local de la marginea drumului, pentru a-și lua o cafea.

Acesta era pe jumătate gol, în ciuda faptului că se făcuse ora prânzului. Într-un colț, un bucătar cu boneta împinsă pe ceafă prăjea ceva nevăzut pe un grătar înnegrit de grăsime arsă. Doi bărbați îmbrăcați la costum ședea în capete opuse ale încăperii, absorbiți de ecranele telefoanelor mobile și de hârtiile la care lucrau, în timp ce peretele din spatele lor oferea șaisprezece combinații diferite de cârnați, ouă, șuncă, fasole și cartofi prăjiți. Ed a luat un ziar din suport și s-a îndreptat către o masă. I-a cerut chelneriței o cafea.

– Îmi pare rău, domnule, dar la ora aceasta rezervăm mesele pentru clienții care servesc prânzul.

Accentul femeii era atât de puternic, încât el a trebuit să stea destul de mult timp pe gânduri pentru a-și da seama ce spusese.

– Ah! Corect. Păi, eu...

IMPORTANTĂ COMPANIE BRITANICĂ DIN DOMENIUL TEHNOLOGIEI, IMPLICATĂ ÎNTR-O SERIE DE TRANZACȚII MISTERIOASE

Ed a rămas cu ochii holbați la titlul din ziar.

– Domnule?

– Mm?

Simțea furnicături în tot trupul.

– Trebuie să comandați ceva de mâncare. Dacă vreți să stați la masă.

– Oh!

Autoritatea pentru Servicii Financiare a confirmat ieri-seară că anchetează o companie britanică din domeniul tehnologiei, listată la bursă, pentru tranzacții în valoare de milioane de lire bazate pe informații confidențiale. Înțelegem că investigația urmează să se desfășoare pe ambele maluri ale Atlanticului, implicând atât bursele de valori din Londra și New York, cât și SEC¹, echivalentul american al FSA.

Nici o persoană nu a fost încă arestată, dar o sursă din interiorul poliției londoneze afirmă că este „doar o chestiune de timp“.

– Domnule?

Chelnerița a rostit cuvântul de două ori înainte ca el s-o audă. Ed și-a ridicat privirea. Era o femeie tânără, cu nasul pistruiat, cu părul natural pieptănat și tapat într-o coafură lipsită de strălucire. Stătea în fața lui, așteptând.

– Ce ați dori să mâncați?

– Nu contează.

Ed își simțea gura iască. A urmat o pauză.

– Ăm. Vreți să vă spun care sunt ofertele speciale de azi? Sau care sunt câteva dintre cele mai populare feluri ale noastre?

Doar o chestiune de timp.

– Oferim pe toată durata zilei un mic dejun Burns...

– Bine.

– Și... Vreți micul dejun Burns?

– Da.

– Doriți pâine albă sau neagră?

– De care-o fi.

¹ Securities and Exchange Commission (SEC), agenție federală americană de reglementare și supraveghere a pieței de capital (n.tr.)

O simțea holbându-se la el. Apoi femeia a mâzgălit ceva în carnețelul ei, l-a prins cu grijă la brâu și s-a îndepărtat. Ed a rămas cu ochii pironiți în ziarul de pe masa de melamină. Poate că în ultimele șaptezeci și două de ore simțise cum toată lumea se răstoarnă cu susul în jos, însă aceasta nu fusese nimic față de ceea ce avea să urmeze.

- Sunt cu o clientă.

- N-o să dureze decât un minut.

Ed a tras aer în piept.

- N-o să vin la prânzul tatei.

A urmat o tăcere de rău augur.

- Te rog spune-mi că nu aud bine.

- Nu pot. A intervenit ceva.

- Ceva.

- O să-ți explic mai târziu.

- Nu. Așteaptă! Stai așa!

A auzit zgomotul înfundat al unei mâini care acoperă telefonul. Putea fi un pumn încheștat.

- Sandra. Trebuie să discut afară. Mă întorc în...

Pași. Apoi, ca și cum cineva tocmai ar fi dat volumul la maxim:

- Pe bune? La dracu', ție-ți arde de glume? Pe bune?

Ed s-a uitat la separeul din celălalt capăt al restaurantului. Doi vârstnici ședeau unul lângă celălalt, fără să-și spună nimic, mâncându-și cu meticulozitate peștele și cartofii prăjiți. Se gândise că era un moment potrivit să-și sune sora. Nu ar fi putut să fie mai prost!

- Îmi pare rău.

- Nu-mi vine să cred că aud așa ceva! Nu-mi vine să cred. E mâine, Ed! Ai idee cât de mult a muncit mama ca să pună totul la punct? Deirdre, Simon, soții Graham, cuplul de pe stradă despre care vorbesc ei întruna? Vin cu toții! Vin pentru că mama și tata vor să se laude cu tine. Ai idee cât de nerăbdători sunt să te vadă? Săptămâna trecută, tata s-a așezat și a socotit cât timp a trecut de când nu te-a mai văzut. Din decembrie, Ed! Adică de patru luni. Patru luni în care boala lui s-a tot agravat, iar tu n-ai reușit să faci naibii nimic util, în afară de a-i trimite niște nenorocite de reviste.

– A zis că-i place *New Yorker*. Credeam că revistele îi dau o preocupare.

– Abia mai vede, Ed! Ceea ce ai fi știut, dacă te-ai fi deranjat să vii până aici. Îi plac afurisitele alea de reviste dacă are cine să i le citească. Iar mama se plictisește atât de rău să citească articolele alea lungi, încât îi bubuie creierul.

Și a continuat în aceeași manieră. De parcă Ed ar fi avut un uscător de păr care-i sufla aerul în ureche cu toată puterea.

– Mama e al dracului de disperată să te vadă. Ba chiar a gătit, pentru prânzul lor aniversar, mai degrabă mâncărurile tale preferate decât pe ale tatei. Atât de mult vrea să te vadă! Și acum, cu douăzeci și patru de ore înaintea evenimentului, tu anunți tam-nesam că nu poți veni? Așa, pur și simplu? Fără nici o explicație? Ce naiba-i asta? Nu-mi vine să cred! Ți-am luat apărarea în fața mătușii Sheila când a zis că slujba asta te face îngâmfat și că devii prea important pentru propria familie. Acum încep să mă întreb dacă nu cumva avea dreptate.

Lui Ed chiar i se înfierbântaseră urechile. A rămas pe loc, închi-zând ochii. Când i-a deschis, era ora două fără douăzeci. Se scur-sese deja peste trei sferturi din timpul pentru olimpiadă. S-a gândit la Tanzie, care probabil ședea în acea sală de universitate, cu capul plecat asupra hârtiilor, având la picioare, de jur-împrejur, o grămadă de ochelari inutili. De dragul ei spera că, pusă în fața unei pagini încârcate de cifre, avea să se relaxeze și să facă treaba la care, evident, era foarte talentată. S-a gândit la Nicky, care probabil umbla pe afară, încercând să găsească vreun loc în care să tragă pe furiș dintr-o țigară.

S-a gândit la Jess, așezată pe o valiză, cu câinele alături, cu mâinile încleștate pe genunchi, ca pentru rugăciune, convinsă că dacă își dorea îndeajuns de mult, până la urmă aveau să i se întâmple lucruri bune.

– Ești o rușine de om, Ed. Zău așa!

Vocea surorii lui era înecatată de lacrimi.

– Știu.

– Ah, și să nu crezi că o să le zic eu. Nu-ți fac nenorocitele tale de treburi murdare.

– Gem! Te rog... există un motiv...

– Nici să nu te gândești! Vrei să le frângi inimile, n-ai decât. Eu am terminat cu asta, Ed. Nu-mi vine să cred că mi-ești frate.

Ed a înghițit în sec în momentul în care sora lui a închis telefonul. Apoi a scos un oftat lung, tremurător. Care era diferența? Cele auzite reprezentau doar jumătate din ceea ce ar fi spus cu toții dacă ar fi știut adevărul.

În felul acesta putea să fie doar un fiu nepăsător, cu prea mult succes. Prea ocupat ca să-și viziteze familia. Mai bine decât un ratat. O rușine. Un bărbat care i-a frânt inima tatălui său.

Acolo, în restaurantul pe jumătate gol, așezat pe o banchetă roșie din imitație de piele și uitându-se la un mic dejun pe care nu-l dorea și care se răcea treptat, Ed a înțeles în sfârșit cât de mult îi ducea dorul tatălui său. Ar fi dat orice doar ca să vadă acea liniștitoare încuviințare din cap, să privească acel zâmbet ciudat de șovăielnic arborat pe chipul bătrânului. De cincisprezece ani, de când plecase de acasă, nu simțise lipsa căminului părintesc și, totuși, dintr-odată, l-a cuprins un dor extrem de puternic, copleșitor. Ședea în local, uitându-se prin geamul cam soios la mașinile care vâjâiau pe șosea, și ceva, nu putea identifica ce anume, se năpustea asupra lui asemenea unui val uriaș. Pentru prima dată în viața lui de adult – în ciuda divorțului, a anchetelor, a poveștii cu Deanna Lewis –, Ed Nicholls se trezea că luptă să-și rețină lacrimile.

A rămas pe loc, apăsându-și ochii cu mâinile și încleștându-și maxilarul, până când nu s-a mai putut gândi la altceva decât la senzația pe care i-o dădeau măselele care se frecau unele de altele.

– E totul în regulă?

Tânăra chelneriță avea o privire oarecum prudentă, ca și cum ar fi încercat să ghicească dacă omul din fața ei avea să-i facă probleme.

– E bine, a răspuns el. Ed intenționase să pară stăpân pe sine, însă vocea i se frânsese în clipa în care rostise cuvintele. Apoi, când a văzut că femeia nu pare convinsă, a continuat: Migrenă.

Chipul ei s-a relaxat numaidecât.

– Ah! Migrenă. Îmi pare rău. Sunt groaznice. Aveți vreo pastilă pentru așa ceva?

Ed a scuturat din cap, căci nu se mai bizuia pe el să mai vorbească.

- Știam eu că-i ceva în neregulă. Tânăra a rămas în fața lui câteva clipe. Stați un pic!

S-a dus la teighea, ducând o mână la ceafă, acolo unde părul îi era prins într-un coc elaborat. S-a aplecat și a scotocit într-un loc pe care el nu putea să îl vadă, după care s-a întors cu pași lenți. S-a uitat peste umăr și a lăsat pe masă două pastile ambalate într-o folie.

- Evident, n-am voie să le dau clienților medicamente, dar acestea sunt grozave. Singurele care funcționează în cazul meu. Dar nu mai beți cafea. O să agraveze durerea. Vă aduc niște apă.

Ed a clipit spre ea, apoi și-a lăsat ochii către pastile.

- E-n regulă. N-au nimic dubios. Sunt doar niște analgezice.

- Sunteți foarte drăguță.

- Durează cam douăzeci de minute până să-și facă efectul. Dar pe urmă... oh! Ușurare!

Femeii i se încrețea nasul atunci când zâmbea. Ed a observat acum că avea niște ochi blânzi sub tot acel rimel. Și un chip plăcut, deschis, pe care emoțiile nu fuseseră încă zdrobite de experiența vieții.

I-a luat cana de cafea, ca pentru a-l proteja de el însuși. Ed s-a trezit gândindu-se la Jess. Se întâmplă și lucruri bune. Uneori, când te aștepti mai puțin.

- Mulțumesc, a spus el încet.

- Cu plăcere.

Atunci i-a sunat telefonul. Tonul de apel a reverberat în localul de pe marginea drumului, iar Ed s-a uitat în jos spre ecran, în timp ce se străduia să reducă volumul soneriei. Era un număr necunoscut.

- Domnule Nicholls?

- Da?

- Sunt Nicky. Nicky Thomas. Ăăm. Îmi pare foarte rău că vă deranjez. Dar avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Capitolul 21

NICKY

Lui Nicky i se păruse, categoric, o idee proastă încă din clipa în care intraseră în parcare. Absolut toți ceilalți copii din campusul universității (poate cu una sau, cel mult, două excepții) erau băieți. Absolut toți erau cu cel puțin doi ani mai mari decât Tanze. Majoritatea nu păreau străini de sindromul Asperger. Purtau pulovere de lână, tunsoiri urâte, aparate dentare și acele cămăși peste măsură de neîngrijite, specifice oamenilor care fac parte cu adevărat din clasa de mijloc. Părinții lor conduceau automobile Volvo.

Pe lângă ei, familia Thomas era ca o marcă obișnuită pe lângă una de lux. Tanzie, îmbrăcată în pantalonii ei roz și geaca de doc pe care Jess i-o împodobise cu nasturi și floricele de fetru cusute, era tot atât de stingheră ca un extraterestru aterizat acolo din spațiul cosmic.

Nicky știa că fetița nu se simțise în largul ei încă dinainte ca Norman să-i distrugă ochelarii. În mașină devenise din ce în ce mai tăcută, claustrată în mica ei lume de emoții și grețuri. El încercase s-o înghioldească ușor cu cotul, ca s-o mai scoată din starea aceea (fusesse un gest de adevărat altruism, de vreme ce Tanze mirosea destul de urât), dar până să ajungă în Aberdeen, ea se retrăsese atât de mult în carapacea ei, încât devenise inabordabilă. Jess era atât de concentrată să ajungă la timp la destinație, încât nu observa asta. Era complet absorbită de domnul Nicholls, de povestea cu ochelarii și de răul de

mișcare al fetei. Nu se gândise nici o secundă că puștii de la școlile particulare pot să fie la fel de răi ca cei de la McArthur.

Jess se dusese s-o înscrie pe Tanzie, apoi să-i ia ecusonul și acatele pentru concurs. Nicky studia telefonul împrumutat de la domnul Nicholls, așa că nu le acordase nici o atenție celor doi băieți care se opriseră lângă sora lui, în timp ce ea se uita în sus, la planul sălilor, afișat lângă intrarea în hol. Nici nu-i auzea, căci avea căștile în urechi și asculta Depeche Mode, fără să observe mai nimic în jur. Asta, până când a dat cu ochii de chipul abătut al lui Tanzie. Atunci și-a scos o cască din ureche.

Băiatul cu aparat dentar se uita lung la Tanzie, măsurând-o din cap până-n picioare.

– Sigur ești unde trebuie? Știi că reuniunea fanilor lui Justin Bieber se ține mai jos pe stradă?

Băiatul mai slăbuț a început să râdă. Tanzie îi privea cu niște ochi mirați.

– Ai mai fost la vreo olimpiadă?

– Nu, a răspuns ea.

– *Quel surprise!* N-aș putea spune că sunt mulți olimpici care să vină cu penare blânoase. James, tu ai un penar blănos?

– Cred că eu mi l-am uitat pe al meu. Vai de mine!

– Mama mi l-a făcut, a spus Tanzie cu glas încordat.

– Mama ți l-a făcut. Cei doi s-au uitat unul la altul. E penarul tău norocos?

– Știi ceva despre teoria șirurilor?

– Cred că e mai probabil să știe despre teoria puturilor. Sau... Hei, James, tu simți un miros neplăcut? Ca de vomă? Crezi că cineva-i un pic cam emoționat?

Tanzie a lăsat capul în jos și a trecut ca o săgeată pe lângă cei doi, îndreptându-se către toalete.

– Aia-i pentru bărbați! i-au strigat ei și s-au pus pe râs.

Când băieții au dat să pornească spre holul principal, Nicky a făcut un pas înainte și l-a apucat de ceafă pe Aparat Dentar.

– Hei, puștiule! HEI!

Băiatul s-a răsucit. A făcut ochii cât cepele. Nicky s-a apropiat, astfel încât să poată vorbi în șoaptă. Brusc, se bucura că fața lui avea o nuanță ciudată de galben și o cicatrice pe obraz.

– Flăcăule! O vorbă. Dacă mai vorbești vreodată așa cu soră-mea, sau cu sora oricui altcuiva, eu personal o să mă întorc aici și o să-ți innod picioarele într-o ecuație complexă. Ai priceput?

Copilul a încuviințat din cap cu gura căscată.

Nicky i-a aruncat cea mai grozavă privire în stil Fisher Psihopatul de care era în stare. Suficient de mult timp, încât băiatul să înghită o dată în sec, mișcându-și vizibil mărul lui Adam.

– Nu-i frumos să ai emoții, nu-i așa?

Puștiul a scuturat din cap. Nicky l-a bătut cu palma pe umăr.

– Bine. Mă bucur că ne-am înțeles. Du-te și fă-ți adunările.

Apoi s-a întors și a luat-o către toalete. Atunci, unul dintre profesori a pășit în fața lui, cu o mână ridicată și o expresie întrebătoare pe chip.

– Scuză-mă? Nu cumva tocmai te-am văzut...

– ... urându-i baftă? Ba da. Grozav băiat! Grozav băiat!

Nicky a scuturat din cap, mimând un gest de admirație, apoi a intrat în toaleta bărbaților, ca s-o ia pe Tanzie.

Când Jess a ieșit împreună cu Tanzie din toaleta pentru femei, fetița avea fața pătată de lacrimi, palidă, și bluza udă în locul în care mama ei i-o spălase cu apă și săpun.

– Nu trebuie să bagi în seamă un prăpădit mic ca ăla, Tanzie, a spus Nicky, ridicându-se în picioare. Încearcă doar să te descurajeze.

– Care din ei e? Jess avea chipul împietrit. Zi-mi, Nicky!

Mda! Pentru că Tanzie exact de asta avea nevoie ca să înceapă cursul: de Jess care să facă tărăboi.

– Nu... ăăm... nu cred că l-aș mai putea recunoaște. Oricum, am rezolvat eu problema.

I-a cam plăcut cum au sunat cuvintele. Am rezolvat problema!

– Dar nu văd, mami! Ce-o să fac dacă nu văd?

– Domnul Nicholls o să-ți aducă niște ochelari. Nu-ți face griji.

– Dar dacă n-o să-mi aducă? Dacă n-o să se mai întoarcă niciodată.

Dacă aş fi în locul lui, eu nu m-aş mai întoarce, s-a gândit Nicky. **Î** făcuseră praf maşina superbă. Iar el părea cu vreo zece ani mai bătrân decât în ziua plecării.

– O să se întoarcă, a spus Jess.

– Doamnă Thomas! Trebuie să începem. Fiica dumneavoastră are treizeci de secunde la dispoziție ca să-și ocupe locul.

– Fiți drăguță, nu s-ar putea cumva întârzia startul cu câteva minute? Avem nespus de mare nevoie să-i facem rost de niște ochelari. Nu vede fără ei.

– Nu, doamnă. Dacă în treizeci de secunde nu e la locul ei, mă tem că va trebui să începem fără ea.

– Atunci, pot să intru și eu? Pot să-i citesc întrebările?

– Dar n-am cum să scriu fără ochelari.

– Atunci scriu eu în locul tău.

– Mami...

Jess știa că era înfrântă. S-a uitat spre Nicky și a clătinat ușor din cap, ca pentru a-i spune: „Nu știi ce să mai fac!”

Nicky s-a lăsat pe vine lângă ea.

– Poți să reușești, Tanze! Poți! Poți să faci chestia asta și stând în cap! Doar ține hârtia foarte, foarte aproape de ochi și nu te grăbi.

Fetița se uita orbește în lungul holului. În spatele ușii, elevii se foiau, ocupându-și locurile, trăgându-și scaunele sub pupitre, aranjându-și creioanele în fața lor.

– Imediat ce domnul Nicholls o să ajungă aici, o să-ți aducem ochelarii în sală.

– Pe bune! Tu doar intră, fă tot ce poți, iar noi o să așteptăm aici. Norman o să stea chiar de cealaltă parte a zidului. Toți o să stăm acolo. Pe urmă, o să mergem să luăm prânzul. N-ai de ce să te stresezi.

Femeia cu mapa în mână s-a apropiat de ei.

– Ai de gând să iei parte la competiția asta, Costanza?

– O cheamă Tanzie, a spus Nicky.

Femeia părea a nu-l auzi. Sora lui a încuviințat în tăcere din cap și s-a lăsat condusă înspre o bancă. Arăta îngrozitor de mică.

- Hai că poți, Tanzie! Glasul a țâșnit din pieptul lui, răsunând atât de puternic între pereții sălii, încât un bărbat aflat în spate a început să plescăie din limbă. Dă-i gata, Titch!

- Of, pentru Dumnezeu! a bombănit cineva.

- Dă-i gata! a țipat încă o dată Nicky, făcând-o pe Jess să-l privească uluită.

Clopoțelul a sunat, ușa s-a închis în fața lor cu un păcănit sonor, iar Nicky și Jess au rămas singuri de cealaltă parte a ei, având două ore libere la dispoziție.

- Așa, a spus Jess, când a reușit să-și ia în sfârșit ochii de la ușă. Și-a băgat mâinile în buzunare, le-a scos iar, și-a netezit părul și a oftat. Așa.

- O să vină, a zis Nicky, care dintr-odată nu mai era atât de sigur.

- Știu.

Tăcerea care a urmat a fost atât de lungă, încât s-au văzut siliți să-și zâmbească jenați unul altuia. Holul s-a golit treptat, cu excepția unuia dintre organizatori, care murmură ceva ca pentru sine, în vreme ce își trecea creionul de-a lungul unei liste de nume.

- Probabil a rămas blocat în trafic.

- Era destul de aglomerat.

Nicky și-o imagina pe Tanzie de cealaltă parte a ușii, studiind cu ochi mijiți foaia de hârtie, privind în jur după ajutorul care nu mai venea. Jess s-a uitat în tavan, a tras în șoaptă o înjurătură, apoi și-a strâns o dată și încă o dată părul la spate. Nicky bănuia că și ea își imagina același lucru.

Atunci s-a auzit gălăgie undeva în depărtare, iar domnul Nicholls și-a făcut apariția pe culoar, alergând ca un nebun și ținând în sus o pungă de plastic ce părea plină numai cu perechi de ochelari. Când bărbatul s-a năpustit înspre biroul de la intrare și a început să se ia la harță cu organizatorii (era genul de ceartă iscată de cineva care știe că nu-i chip să piardă), Nicky s-a simțit copleșit de o ușurare atât de puternică, încât a trebuit să iasă din încăpere, să se sprijine cu toată greutatea de un zid și să-și pună capul pe genunchi, până când și-a reluat suflul normal și și-a înăbușit un hohot de plâns.

A fost ciudat să-și ia rămas bun de la domnul Nicholls. Au stat în ploaie, lângă mașina lui, Jess purtându-se de parcă ar fi vrut să zică „eh, nu-mi pasă!“, deși contrariul era evident. Nicky chiar voia să-i mulțumească omului pentru toată chestia cu spartul contului de Facebook, pentru că-i adusese atât amar de drum cu mașina și pentru că fusese, de ce nu, straniu de cumsecade, dar tocmai atunci domnul Nicholls s-a apropiat de el și i-a dat telefonul lui de rezervă, făcându-l să se emoționeze în asemenea măsură, încât n-a mai reușit să rotească decât un „mersi“ gătit. Și cu asta-basta. El și Jess au pornit-o prin parcare campusului, urmași de Norman, amândoi prefăcându-se că nu aud cum mașina domnului Nicholls se îndepărtează.

S-au oprit în dreptul culoarului, iar Jess a pitit bagajele la garde-robă. Pe urmă, s-a întors către Nicky, i-a scuturat o scamă inexistentă de pe umăr și i-a vorbit pe un ton atât de răstit, încât, pentru o secundă, el nici n-a observat că mama lui avea maxilarul extrem de strâns încheștat.

– Ei bine, a spus ea, hai să mergem și să plimbăm câinele ăsta, ce zici?

Era adevărat că Nicky nu vorbea prea mult. Asta nu însemna că nu avea lucruri de zis. Pur și simplu, nu exista nici o persoană căreia să vrea cu adevărat să i le spună. Încă de când avea opt ani și se mutase împreună cu tatăl său și cu Jess, oamenii tot încercau să-l determine să discute despre „sentimentele“ lui, de parcă acestea ar fi fost un fel de rucsac uriaș, pe care putea să-l târască peste tot și să-l deschidă pentru ca oricine să-i poată examina conținutul. Însă jumătate din timp nici măcar el nu știa ce gândea. Nu avea păreri despre politică, ori despre economie, ori despre ce i se întâmpla. Nici măcar despre mama lui naturală nu avea vreo părere. Aceasta era o toxicomană. Ținea la droguri mai mult decât la el. Ce altceva ar mai fi fost de zis?

Nicky făcuse câteva ședințe de consiliere psihologică, așa cum i se recomandase. Terapeuta dăduse impresia că voia să-l determine să se înfurie pentru ceea ce pățise. Nicky îi explicase că nu se simțea furios, deoarece înțelegea că mama lui nu putuse să aibă grijă de el. Nu fusese o chestiune personală. Dacă în locul lui s-ar fi aflat oricare alt copil, ea tot l-ar fi abandonat. Mama lui era pur și simplu... tristă.

O văzuse atât de rar în primii lui ani de viață, încât nici măcar nu simțea că mai are vreo legătură cu ea.

Însă terapeuta o ținea una și bună:

– Trebuie să te descarci, Nicholas. Nu e bine să ții în tine ceea ce ți s-a întâmplat.

I-a dat două jucării de pluș și i-a cerut să redea „felul în care te-a făcut să te simți faptul că ai fost abandonat de mama ta”.

Nicky n-ar fi vrut să-i spună că tocmai gândul de a fi nevoit să stea în cabinetul ei și să se joace cu păpușile, în timp ce e apelat Nicholas era cel care îi scotea la lumină latura distructivă. Pur și simplu, el nu era un om deosebit de mânios. Nu la adresa mamei lui naturale și nici măcar la adresa lui Jason Fisher, deși nu s-ar fi așteptat să-l înțeleagă cineva. Fisher era doar un idiot pe care nu-l ducea mintea să facă altceva decât să se ia la bătaie. Fisher știa, în adâncul sufletului său, că nu are nimic. Că niciodată nu avea să se reușească ceva în viață. Știa că e un impostor și că nimeni nu-l place cu adevărat. Așa că proiecta totul în exterior, revărsându-și sentimentele negative asupra persoanei care îi era cel mai la îndemână (se vede treaba că terapia făcuse și ea ceva util).

Prin urmare, atunci când Jess i-a propus lui Nicky să iasă la o plimbare, a devenit oarecum precaut. Nu voia să intre în cine știe ce discuție serioasă despre sentimentele lui. Nu voia să vorbească sub nici o formă despre așa ceva. Era pe deplin pregătit să schimbe subiectul, când ea s-a scărpinat puțin în cap, apoi a zis:

– Mi se pare mie, sau e puțin cam ciudat fără domnul Nicholls?

Iată care au fost subiectele lor de discuție:

- neașteptata frumusețe a câtorva dintre clădirile orașului Aberdeen;
- câinele;
- dacă vreunul din ei a luat pungi de plastic pentru câine;
- care din ei să împingă cu piciorul murdăria sub o mașină parcată, ca să nu calce nimeni în ea;
- care e cea mai bună metodă de a-ți curăța vârful pantofului pe iarbă;

- dacă, de fapt, poți să-ți cureți vârful pantofului pe iarbă;
- fața lui Nicky, respectiv dacă-l mai doare (răspuns: nu, nu-l mai durea);
- alte părți din corpul lui, respectiv dacă-l mai dor (răspunsuri: nu, nu, un pic, dar e mai bine);
- blugii lui, respectiv de ce nu-i ridică suficient de sus, încât să nu i se mai vadă mereu chiloții;
- motivul pentru care îl privește ce face cu pantalonii lui;
- dacă ar trebui să-i spună tatei despre Rolls. Nicky i-a sugerat lui Jess să pretindă că mașina fusese șterpelită. De unde avea să știe tata adevărul? Și, oricum, așa-i trebuie! Dar Jess a zis că nu poate să-l mintă pentru că nu ar fi corect. Apoi a rămas tăcută pentru o vreme.
- dacă Nicky e bine. Se simțea mai bine departe de casă? Îl îngrijora întoarcerea? Acesta a fost momentul în care el a încetat să mai vorbească și a început să ridice din umeri. Ce era de spus în privința aceasta?

Iată subiectele pe care nu le-au abordat:

- Tanzie. I-au simțit prezența fetei tot timpul cât s-au plimbat prin campusul acelei universități. Nicky parcă o și vedea în fața ochilor: cu limba proptită în colțul gurii, cu capul în jos, scriind de zor în mica ei lume alcătuită din numere. Știa că și Jess se gândea la același lucru.
- cum ar fi dacă ei chiar s-ar întoarce acasă cu cinci mii de lire;
- dacă Jess ar vrea ca Nicky să plece de la cursuri înainte de ora a șasea și s-o ia zilnic pe Tanzie de la școală, în caz că ea avea să meargă la St. Anne's;
- mâncarea la pachet cu care categoric aveau să sărbătorească în seara aceea. Probabil nu kebab.
- faptul că Jess, negreșit, îngheța de frig, deși insista că e bine. Toate frișoarele de păr de pe brațe i se ridicaseră drept în sus.
- domnul Nicholls. Mai ales, unde dormise, de fapt, Jess în noaptea precedentă. Și de ce ea și domnul Nicholls își aruncaseră priviri furișe toată dimineața, ca doi adolescenți, în ciuda faptului că se

arătaseră morocănoși unul față de celălalt. Nicky credea sincer că, uneori, Jess îi consideră pe toți de-a dreptul proști.

Dar a fost oarecum bine să stea de vorbă. Băiatul chiar s-a gândit că era posibil să facă asta mai des.

La ora două, când ușile s-au deschis în sfârșit, Nicky și Jess așteptau în fața lor. Tanzie a ieșit odată cu primul grup de copii, ținându-și strâns într-o mână penarul cel pufos, iar Jess și-a deschis larg brațele, gata să sărbătorească.

– Ei? Cum a fost?

Fetița i-a privit neclintită.

– I-ai făcut praf, Titch? a întrebat Nicky, zâmbind.

Și atunci, dintr-odată, chipul lui Tanzie s-a schimonosit, ca atunci când era mică și cădea, urmând o pauză de trei secunde între Lucrul Rău care tocmai se întâmplase și uriașul Vaiet Provocat de Lucrul Rău pe care să izbucnească.

Jess a luat-o repede în brațe și a strâns-o la piept, poate ca s-o liniștească, poate ca să-și ascundă uimirea de pe chip. Nicky a cuprins-o și el cu brațul de cealaltă parte, iar Norman s-a așezat la picioarele ei, în vreme ce restul copiilor treceau în șir indian pe lângă ei, unii sporovăind, alții privind-o tăcuți pe Tanzie care, printre suspine înăbușite, povestea ce se întâmplase.

– Am pierdut complet prima jumătate de oră. Și n-am înțeles accentele unora dintre ei. Și n-am putut să văd bine. M-am emoționat foarte rău și mă tot uitam la hârtia mea, iar când am primit ochelarii, mi-au trebuit minute întregi ca să găsesc o pereche care să-mi fie bună, și pe urmă nici măcar n-am înțeles prima întrebare.

Jess cerceta cu privirea coridorul, în căutarea organizatorilor.

– O să vorbesc eu cu ei. O să le explic ce s-a întâmplat. Mă refer la faptul că nu ai văzut. Asta trebuie să aibă vreo importanță. Poate-i convingem să adapteze punctajul pentru a lua în considerare și problema ta.

– Nu. Nu vreau să vorbești cu ei. N-am înțeles prima întrebare, nici măcar după ce am găsit ochelarii potriviți. N-am reușit să fac exercițiul să obțin rezultatul care trebuia să iasă.

- Dar poate...

- Am dat-o-n bară! s-a tânguit Tanzie. Nu vreau să mai analizăm. Vreau doar să plecăm.

- N-ai dat-o-n bară deloc, scumpo. Zău! Ai făcut tot ce-ai putut. Asta-i tot ce contează.

Jess o mângâia fără încetare pe spate, ca și cum asta ar fi putut să îndrepte lucrurile.

- Dar nu e tot ce contează, nu? Pentru că, fără bani, nu pot să merg la St. Anne's.

- Păi, trebuie să existe... Nu-ți face griji, Tanze! O să găsec eu o soluție.

Era cel mai puțin convingător zâmbet pe care-l afișase Jess vreodată. Iar Tanzie nu era proastă. Plângea în hohote ca un om cu inima frântă. Nicky recunoștea sincer că nu o mai văzuse niciodată în starea aceea. Ba chiar îi venea și lui să plângă puțin.

- Hai să mergem acasă! a spus el, când situația a devenit de nesuportat.

Însă asta a făcut-o pe Tanzie să plângă și mai tare. Jess și-a ridicat ochii către el, albă la față și complet pierdută, parcă întrebându-l: „Nicky, ce să fac?“ Iar faptul că, pentru prima dată, ea nu știa cum să procedeze i-a dat băiatului impresia că lumea o luase de tot razna. Atunci s-a gândit că și-ar fi dorit nespuse de mult ca Jess să nu-i fi confiscat rezerva de iarbă. Nu credea să fi avut vreodată mai mare nevoie de o țigară.

Au așteptat acolo, pe coridor, în vreme ce restul concurenților se adunau în grupuri, împărțeau sendvișuri sau se retrăgeau în mașini împreună cu părinții lor și, pentru prima dată, Nicky și-a dat seama că era furios. Era furios pe negliobii ăia de puști care-i intimidaseră sora. Era furios pe prostia aia de concurs de matematică și pe regulile lui intransigente, fără pic de înțelegere pentru o fetiță care nu putea să vadă. Era furios că bătuseră atâta drum și traversaseră o țară întreagă, numai ca să dea din nou greș. Ca și cum familia lor n-ar fi fost în stare să facă nimic care să iasă bine. Absolut nimic.

Când culoarul s-a golit în sfârșit, Jess a băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos un cartonaș dreptunghiular. I l-a întins lui Nicky.

- Sună-l pe domnul Nicholls!

- Dar e deja la jumătatea drumului spre casă! Și ce poate el să facă? Jess și-a mușcat buza. S-a întors pe jumătate cu spatele către el,

apoi s-a răsucit iar.

- Poate să ne ducă la Marty.

Nicky a privit-o cu ochi mari.

- Te rog! Știu că e jenant, dar nu-mi vine nici o altă idee. Tanzie are nevoie de ceva care s-o ajute să-și revină, Nicky! Are nevoie să-și vadă tatăl.

Domnul Nicholls a revenit în nici o jumătate de oră. Le-a spus că se opriese doar puțin mai încolo, ca să mănânce ceva. Mai târziu, Nicky avea să-și dea seama că, dacă ar fi avut mintea mai limpede, probabil că s-ar fi întrebat de ce Ed nu ajunsese prea departe și de ce li luase atât timp numai pentru o gustare. Însă, pe moment, era prea ocupat să se certe cu Jess.

- Știu că nu vrei să te vezi cu taică-tău, dar...

- Eu nu merg.

- Tanzie are nevoie de asta.

Pe chipul ei se citea acea hotărâre care te făcea să-ți dai seama că, deși se preface că-ți ia în considerare părerea, de fapt, ulterior, te obligă să faci cum vrea ea.

- Treaba asta chiar n-o să îmbunătățească deloc situația.

- Pentru tine, poate. Uite ce e, Nicky, știu că acum ai sentimente amestecate cu privire la tatăl tău, și nu te învinovățesc. Știu că a fost o perioadă foarte confuză...

- Eu nu sunt confuz.

- Tanzie e terminată. Are nevoie de ceva care să-i ridice moralul. Iar Marty nu stă așa departe. A întins o mână și i-a atins brațul băiatului. Ascultă, dacă tu chiar nu vrei să-l vezi pe taică-tău, când ajungem acolo poți să rămâi pur și simplu în mașină, bine?... Îmi pare rău, a continuat ea, când a văzut că el tace. Sinceră să fiu, nici eu nu salt în sus de bucurie că-l văd. Dar trebuie să facem asta.

Ce-ar fi putut să-i spună oare Nicky? Ce-ar fi putut să-i spună pentru ca ea să-l creadă? Și probabil că o fărâmă din ființa lui încă se întreba dacă nu cumva el era cel care se înșela.

Jess s-a întors către domnul Nicholls, care stătea sprijinit de mașina lui și îi urmărea în tăcere.

– Te rog! Vrei să ne duci cu mașina până la Marty? Până la mama lui, vreau să zic. Îmi pare rău! Știu că probabil te-ai săturat de noi și că am fost o pacoste pe capul tău, dar... dar n-am la cine altcineva să apelez. Tanzie... are nevoie de tatăl ei. Indiferent ce-aș crede eu – ce-am crede noi – despre el, ea are nevoie să-l vadă. Stă la doar două ore de aici.

Bărbatul a privit-o lung.

– OK, poate mai mult, dacă mergem încet. Dar, te rog... trebuie să schimb situația. Chiar trebuie să fac asta.

Domnul Nicholls s-a dat la o parte și a deschis portiera din stânga. S-a oprit pentru o clipă, astfel încât să-i poată zâmbi lui Tanzie.

– Hai să mergem!

Toți păreau ușurați. Dar era o idee proastă. O idee foarte proastă. Nicky le-ar fi putut spune de ce, dacă măcar l-ar fi întrebat cineva despre tapet.

Capitolul 22

JESS

Jess n-o mai văzuse pe Maria Costanza din ziua în care i-l adusese pe Marty în furgoneta fratelui său, Liam. Cât străbătuseră ultimii o sută șaizeci de kilometri până la Glasgow, Marty nu făcuse altceva decât să doarmă sub o plapumă, iar apoi, când ea intrase în salonul immaculat al soacrei sale și încercase să-i explice acesteia căderea nervoasă pe care o suferise fiul ei, bătrâna o privise de parcă Jess ar fi încercat să-și omoare soțul cu mâna ei.

Maria Costanza n-o plăcuse niciodată. Considera că fiul ei merita ceva mai bun decât o școlăriță de șaisprezece ani cu părul vopsit acasă și unghiile date cu sclipici, și nimic din ceea ce făcuse Jess vreodată nu reușise să-i schimbe părerea complet proastă pe care și-o făcuse despre ea. Bătrânei i se părea că felul în care își îngrijea nora ei casa era ciudat. I se părea un lucru dinadins excentric ca Jess să le croiască singură hainele copiilor. Nu-i trecuse nici o clipă prin minte să întrebe de ce face ea hainele sau de ce nu-și pot permite să plătească niște muncitori ca să renoveze locuința. Sau de ce, atunci când se înfunda scurgerea, Jess era cea care ajungea să se bage sub chiuvetă, luptându-se cu țeava în formă de U.

Jess încercase. Chiar încercase. Era politicoasă, nu înjura și nu se scărpină în public. Îi fusese credincioasă lui Marty. Născuse o fetiță uluitoare, iar acum se îngrijea ca ea să fie curată, hrănită și fericită.

Lui Jess îi trebuiseră vreo cinci ani de zile ca să priceapă că nu avea nici o vină. Maria Costanza era pur și simplu una dintre acriturile lumii. Nu credea să fi văzut vreodată un surâs ivit spontan pe chipul bătrânei, cu excepția cazurilor în care raporta vreo noutate despre vreunul dintre prietenii ori vecinii ei: un cauciuc tăiat ori, poate, o boală în fază terminală.

Încercase s-o sune de două ori de pe telefonul domnului Nicholla, fără izbândă însă.

– Bunica probabil e încă la serviciu, i-a spus Jess lui Tanzie, oprind mobilul. Sau poate că s-au dus să viziteze nou-născutul.

– Mai vrei să merg într-acolo? i-a aruncat o privire domnul Nicholls.

– Te rog! Sunt sigură că o să se-ntoarcă acasă până ajungem noi. Ea nu iese niciodată seara.

Ochii lui Nicky i-au întâlnit pe ai lui Jess în oglinda retrovizoare, apoi au alunecat în altă parte. Ea nu-l învinovăța pentru atitudinea lui negativă. Dacă atunci când venise pe lume Tanzie, reacția Mariei Costanza se dovedise una oarecum lipsită de entuziasm, vestea că avea un nepot despre care nici măcar nu știa fusese primită cu același entuziasm cu care ar fi întâmpinat anunțul că există un caz de râie în familie. Jess n-ar fi putut spune dacă bătrâna se simțea ofensată de existența lui Nicky fără ca ea să fi știut atâta vreme sau dacă imposibilitatea de a explica prezența băiatului fără a face referire la (a) faptul că e copil din flori și (b) la faptul că fiul ei fusese încurcat cu o toxicomană făcea să-i fie mai ușor să-și ignore complet nepotul. Acesta era unul dintre motivele pentru care, la șase luni după plecarea lui Marty, atunci când el anunțase că se simte ceva mai bine și le propusese să vină cu toții la el, lui Jess îi fusese foarte ușor să-l refuze invocând costurile prea mari.

– Abia aștepți să-l vezi pe tati, Tanze?

Jess s-a răsucit pe scaunul ei. Tanzie ședea sprijinită de Norman, epuizată și cu o expresie solemnă întipărită pe chip. Și-a îndreptat ochii către mama ei și a încuviințat din cap abia perceptibil.

– O să fie grozav să-l vezi. Și pe bunica la fel, a continuat veselă Jess. Nu știu de ce nu ne-am gândit la asta mai devreme.

Abia când a dat să-l sune pe Marty, și-a dat seama că întotdeauna nu-i răspundea decât robotul lui telefonic. De el dădea numai pe Skype sau la telefonul mobil, pe care rareori îl prindea deschis. Asta, s-a gândit Jess, avea să se schimbe. Multe lucruri aveau să se schimbe.

Mergeau cu mașina în liniște. Tanzie ațipise, rezemată de câine. Nicky privea tăcut cerul tot mai întunecat. Jess nu avea chef să pornească muzica. Nu îndrăznea să le arate copiilor ce simțea, de fapt, cu privire la cele întâmplate în Aberdeen. Nu-și putea îngădui să se gândească la asta. Fiecare lucru la vremea lui, își spunea ea. Doar s-o readuc pe Tanzie pe linia de plutire. Pe urmă văd eu ce mai fac.

– Ești bine?

– Sunt bine. Și-a dat seama că domnul Nicholls n-o credea, așa că a adăugat: O să se simtă mai bine după ce o să-și vadă tatăl. Știi eu.

– În orice caz, poate să meargă la altă olimpiadă anul viitor. Atunci o să știe la ce să se aștepte.

Jess a încercat să zâmbească.

– Domnule Nicholls! Asta seamănă suspect de mult a atitudine optimistă.

Bărbatul s-a întors către ea, privind-o cu ochi plini de compasiune. Era ușurată că se întorsese în mașina lui. Începuse să se simtă ciudat de ocrotită acolo, ca și cum nimic cu adevărat rău nu s-ar fi putut întâmpla câtă vreme erau cu toții acolo înăuntru. A încercat să-și imagineze primirea pe care avea să le-o facă mama lui Marty, mai ales după ce bătrâna afla că erau nevoiți să rămână la ea peste noapte. Jess se și vedea stând în salonul din căsuța Costanzei, încercând să explice evenimentele care-i aduseseră acolo. Își închipuia figura pe care avea s-o facă Marty când ea avea să-i spună despre Rolls-Royce. Se vedea stând a doua zi cu copiii într-o stație de autobuz, primul pas al unei interminabile călătorii până acasă. Pentru o clipă, s-a întrebat dacă nu cumva l-ar putea ruga pe domnul Nicholls să aibă grijă de Norman până la întoarcerea lor. Gândul acesta i-a amintit cât costase întreaga escapadă, așa că l-a alungat. Fiecare lucru la vremea lui.

Apoi, trebuie să fi ațipit, fiindcă cineva a apucat-o de braț.

– Jess?

– Nngh?

– Jess? Cred că am ajuns. GPS-ul zice că asta-i adresa ei. Ți se pare că suntem unde trebuie?

Jess s-a împins în sus, dezmoțindu-și gâtul. Ferestrele căsuței curate, albe o fixau fără să clipească. Stomacul i s-a strâns din reflex.

– Cât e ceasul?

– Mai e puțin până la șapte.

Ed a așteptat-o cât s-a frecat la ochi.

– Ei bine, luminile sunt aprinse, a spus el. Bănuiesc că sunt acasă.

S-a întors pe scaun, în timp ce Jess se ridica în capul oaselor.

– Hei, copii, am ajuns! E timpul să vă vizitați tatăl.

Tanzie o ținea strâns de mână pe mama ei în timp ce străbăteau aleea. Nicky refuzase să coboare din mașină, spunând că el avea să aștepte împreună cu domnul Nicholls. Jess hotărâse s-o lase pe fetiță să intre în casă și apoi să se întoarcă pentru a încerca să-l convingă.

– Ești nerăbdătoare?

Tanzie a încuviințat din cap, cu fețișoara brusc luminată de o rază de speranță și, doar pentru o clipă, Jess a simțit că făcuse ceea ce trebuia. Avea să salveze ceva din călătoria aceea chiar dacă asta avea s-o omoare. Indiferent ce probleme ar fi avut ea cu Marty, acestea puteau fi rezolvate mai târziu. S-au oprit pentru a se uita la tufa de trandafiri de culoarea piersicii, ce se înălța la jumătatea aleii. Lui Jess i se păruse întotdeauna că fusese așezată acolo pentru a-i agăța pe vizitatorii neatenți. Lângă treptele de la intrare stăteau două ghivece noi, pline cu niște flori purpurii, pe care nu le recunoștea. Jess și-a îndreptat haina, i-a netezit lui Tanzie părul pe frunte, s-a aplecat pentru a-i șterge ceva din colțul gurii, apoi a sunat la ușă.

Maria Costanza a văzut-o mai întâi pe fetiță. S-a uitat la ea, după care și-a ridicat ochii către Jess, afișând pe chip o expresie nu tocmai identificabilă.

Jess i-a răspuns cu cel mai vesel zâmbet al ei.

– Bună, Maria! Noi, aăm, eram prin zonă și m-am gândit că nu putem trece pe aici fără să-i facem o vizită lui Marty. Și ție.

Maria Costanza s-a holbat la ea.

- Am încercat să sunăm, a continuat Jess, cu un glas târăgănat și neobișnuit pentru propriile urechi. Chiar de mai multe ori. Aș fi lăsat un mesaj, dar...

- Bună, bunico!

Tanzie a luat-o la fugă și s-a aruncat în brațele bunicii sale. Maria Costanza și-a lăsat mâna în jos, punând-o fără vlagă pe spatele copilei. Jess a observat în treacăt că soacra ei își vopsise părul într-o nuanță puțin prea închisă. Bătrâna a rămas câteva clipe în acea poziție, apoi a aruncat o privire către mașina din care Nicky o urmărea nepăsător prin lunetă.

Doamne, ai muri dacă, măcar o dată, te-ai arăta și tu entuziasmată? s-a gândit Jess.

- Nicky vine și el imediat, a spus ea cu voce tare, păstrându-și zâmbetul neclintit. Abia s-a trezit. Îl... mai las un pic.

Cele două femei au rămas față în față, așteptând.

- Deci... a început Jess, când a văzut că bătrâna nu răspunde, și s-a uitat pe lângă ea, în lungul holului.

- El... el nu-i aici, a zis Maria Costanza.

- E la serviciu? Jess păruse oarecum mai însuflețită decât intenționase. Vreau să spun, e minunat dacă se simte... îndeajuns de bine, încât să meargă la muncă.

- El nu-i aici, Jessica.

- E bolnav?

Oh, Dumnezeu! s-a gândit ea. Ceva s-a întâmplat! Și atunci a văzut-o. O emoție pe care nu credea s-o mai fi zărit vreodată pe trăsăturile Mariei Costanza. Rușine.

Jess a observat cum bătrâna încearcă să o ascundă. S-a uitat în spatele ei, apoi și-a încrucișat brațele la piept.

- Ei bine, unde e?

- Ar... Cred că ar trebui să stai de vorbă cu el. Maria Costanza și-a acoperit gura cu mâna, ca pentru a se împiedica să spună mai multe, după care s-a desprins cu grijă din îmbrățișarea nepoatei sale. Stai așa! O să-ți dau adresa lui.

- Adresa lui?

Le-a lăsat pe Tanzie și pe Jess să stea în pragul ușii, iar ea a dispărut în hol, închizând pe jumătate ușa în urma ei. Fetița a ridicat o privire întrebătoare. Jess i-a aruncat un zâmbet liniștitor. Nu-i mai venea chiar atât de ușor ca înainte.

Ușa s-a deschis din nou. Bătrâna i-a întins o bucată de hârtie.

– O să vă ia o oră, poate o oră și jumătate să ajungeți până acolo, în funcție de trafic.

Jess i-a remarcat figura rigidă, apoi s-a uitat pe lângă ea, spre micul hol în care nimic nu se schimbase în cei cincisprezece ani de când o cunoștea. Absolut nimic. Și, undeva în adâncul minții ei, un clopoțel a început să sune.

– Bine, a spus ea și a încetat să mai zâmbească.

Maria Costanza n-a putut s-o privească în ochi. S-a aplecat și i-a atins obrazul lui Tanzie.

– Tu să te întorci curând și să stai cu *nonna* ta, da? Și-a ridicat privirea către Jess. O s-o aduci înapoi? A trecut multă vreme.

Expresia aceea de rugămintă mută, de recunoaștere a propriei duplicități, era mai enervantă decât aproape orice altceva făcuse Maria Costanza de când se știau ele.

Jess a dus-o repede pe Tanzie înspre mașină.

Domnul Nicholls s-a uitat în sus. N-a spus nimic.

– Poftim! Jess i-a întins hârtia. Aici trebuie să ajungem.

Fără nici un cuvânt, el a început să programeze codul poștal în sistemul de navigație prin GPS.

Ei îi bubuia inima în piept. S-a uitat în oglinda retrovizoare.

– Tu știai, a spus ea, după ce Tanzie și-a pus în sfârșit căștile în urechi.

Nicky și-a tras bretonul în jos, privind către casa bunicii sale.

– Mi-am dat seama după ultimele dați când am vorbit cu el pe Skype. Bunica nu și-ar fi pus niciodată un asemenea tapet.

Jess nu l-a întrebat unde se afla Marty. S-a gândit că deja avea și ea o bănuială.

Au mers o oră în tăcere. Jess ar fi vrut să rostească vorbe liniștitoare, dar nu era în stare să vorbească. Un milion de posibilități îi văjăiau în minte. Din când în când, își arunca ochii în oglinda retrovizoare, urmărindu-l pe Nicky. Băiatul avea chipul de nepătruns, întors cu hotărâre către drum. Încet, încet, Jess a început să cumpănească din nou împotrivirea lui de a merge acolo, ba chiar de a vorbi cu tatăl său în ultimele câteva luni, privind-o într-o nouă lumină.

Au străbătut cu mașina prăfuita zonă rurală, până când au ajuns la marginea unui oraș nou, într-un complex imobiliar în care casele erau ca scoase din cutie, iar mașinile noi scliceau în fața lor ca niște declarații de intenție. Domnul Nicholls a oprit în Castle Court, unde patru cireși stăteau ca niște santinele pe marginea trotuarului îngust, pe care Jess bănuia că nimeni nu mergea vreodată. Casa era abia construită. Ferestrele ei în stil Regency scliceau, iar acoperișul de ardezie scânteia în bătaia ploii mărunte.

Jess s-a uitat lung pe geamul mașinii.

- Ești bine?

Erau singurele cuvinte pe care domnul Nicholls le rostise de-a lungul întregii călătorii.

- Copii, așteptați aici un minut! a spus Jess și a coborât.

S-a îndreptat către ușa din față, a verificat încă o dată adresa scrisă pe bucata de hârtie, apoi a bătut cu ciocănelul din alamă. Din interior a auzit zgomotul unui televizor pornit și a zărit umbra cuiva care se mișca sub o lumină puternică.

A bătut iar. Abia dacă simțea ploaia.

Pași pe hol. Ușa s-a deschis, și în fața ei s-a ivit o femeie blondă. Purta o rochie din lână de un roșu-închis și pantofi cu tocuri înalte, iar părul îi era tuns într-unul din acele stiluri alese de femeile care lucrează în vânzări sau în bănci, dar nu vor să dea impresia de a fi renunțat complet la ideea de a fi tipe atrăgătoare.

- Marty e aici? a întrebat Jess.

Femeia a dat să vorbească, apoi a măsurat-o din cap până în picioare, uitându-se la șlapii ei, la pantalonii albi șifonați, și în cele câteva secunde care au urmat, judecând după ușoara înăsprire a figurii ei, Jess și-a dat seama că știa. Știa despre ea.

– Așteaptă aici, i-a spus femeia.

Ușa s-a închis pe jumătate, iar Jess a auzit-o strigând în lungul coridorului îngust.

– Mart? Mart?

Mart.

A auzit glasul lui, înăbușit, râzând, zicând ceva despre cele văzute la televizor, apoi glasul ei, șoptit. A zărit umbrele celor doi în spatele geamurilor mate de la intrare. Apoi ușa s-a deschis, și Marty s-a ivit în prag.

Își lăsase părul să-i crească. Avea un breton lung, neglijent, pieptănat cu grijă într-o parte, ca al unui adolescent. Purta o pereche de blugi pe care Jess n-o recunoștea, de un indigo-închis, și slăbise. Arăta ca un necunoscut. Și devenise extrem de palid.

– Jess.

Ea nu era în stare să vorbească. S-au holbat unul la altul. Jess a înghițit în sec.

– Voiam să-ți zic.

Până în clipa aceea, o parte din ființa ei refuzase să creadă că putea fi adevărat. Până în clipa aceea, se gândise că trebuie să fie o uriașă greșală, că Marty locuia cu un prieten ori se îmbolnăvisese din nou, iar Maria Costanza, cu mândria ei excesivă, pur și simplu nu putuse s-o recunoască. Dar nu avea cum să se înșele cu privire la ceea ce se afla chiar în fața ei.

Lui Jess i-au trebuit câteva secunde până să-i revină graiul.

– Asta? Asta e... casa în care locuiești?

S-a dat înapoi, împleticindu-se, abia acum observând grădina impecabilă și cele trei încăperi noi care abia se zăreau prin fereastră. Șoldul i s-a izbit de o mașină parcată pe alee și a atins-o cu mâna, încercând să se sprijine, dar, de îndată ce și-a dat seama ce era, și-a retras mâna ca arsă.

– În tot timpul ăsta? De doi ani de zile noi râcâim fundul sacului doar ca să avem căldură și mâncare, iar tu stai aici, într-o casă de director și cu o... o Toyota nou-nouță?

Marty a privit stânjenit peste umăr.

– Trebuie să vorbim, Jess.

Atunci a văzut ea tapetul din sufrageria lui. Dungile late. Și le-a pus pe toate cap la cap. Insistența lui de a vorbi doar la ore prestabilite. Lipsa unui număr de telefon fix. Felul în care Maria Costanza o asigură pe Jess că Marty doarme ori de câte ori aceasta suna la o oră neobișnuită. Hotărârea ei de a încheia convorbirea cât mai repede.

- Trebuie să vorbim?

Jess începuse oarecum să râdă.

- Da, hai să vorbim, Marty. Ce-ar fi să vorbesc eu? Doi ani de zile nu ți-am cerut nici măcar un singur lucru. Nici bani, nici timp, nici să te îngrijești de copii, nici vreun ajutor de orice fel. Pentru că te-am crezut bolnav. Te-am crezut deprimat. Am crezut că locuiești cu MAICĂ-TA!

- Am locuit cu maică-mea.

- Până când?

El a strâns din buze.

- Până când, Marty? a zberat ea.

- Cincisprezece luni.

- Ai stat la mama ta timp de cincisprezece luni?

Bărbatul și-a lăsat ochii în pământ.

- Stai aici de cincisprezece luni? Locuiești aici de peste un an?

- Am vrut să-ți spun. Dar știam că o să...

- Ce... că o s-o iau razna? Pentru că tu ești aici, ducând o viață de lux, în vreme ce nevasta ta și copiii tăi au rămas acasă, zbătându-se în mizeria pe care ai lăsat-o în urmă?

- Jess...

Pentru câteva clipe, ea n-a mai putut spune nimic, căci ușa s-a deschis brusc. În spatele lui Marty s-a ivit o fetiță cu părul blond, îmbrăcată într-un pulover Hollister și purtând teniși Converse în picioare. L-a tras de mânecă.

- E emisiunea ta, Marty, a început ea, dar apoi a văzut-o pe Jess și s-a oprit.

- Du-te la mama ta, scumpo! a îndemnat-o el încet, aruncând scurte priviri în lături. I-a pus cu blândețe o mână pe umăr. Intru și eu imediat.

Fetița s-a uitat cu precauție către Jess, poate simțind o vibrație ciudată în atmosferă. Era de-o seamă cu Tanzie.

- Du-te!

Marty a tras ușa în urma lui. Și atunci inima lui Jess s-a frânt cu adevărat.

- Ea... ea are copii?

Bărbatul a înghițit în sec.

- Doi.

Jess și-a dus mâinile la față, după care le-a ridicat spre păr. S-a întors și a pornit orbește înapoi pe alee. Nu știa, de fapt, încotro se ducea.

- Oh, Doamne! Oh, Doamne!

- Jess... n-am intenționat niciodată să...

Ea s-a răsucit și s-a năpustit către Marty. Voia să-l snopească în bătaie. Voia să-i zdrobească mutra stupidă și freza scumpă. Voia ca el să cunoască durerea pe care le-o pricinuisese propriilor copii. Voia să-l facă să plătească. Bărbatul s-a pitit pe după mașină și, aproape fără să-și dea seama ce face, Jess s-a trezit lovind cu piciorul în mașină, în roțile ei prea mari, în caroseria strălucitoare, în prostia aia de un alb scâteietor, în prostia aia imaculată, în prostia aia de mașină.

- Ai mințit! Ne-ai mințit pe toți! Și eu, care încercam să te protejez! Nu-mi vine să cred... Nu-mi vine...

A mai tras un șut și a simțit o ușoară satisfacție în clipa în care metalul a cedat, chiar dacă durerea i-a săgetat piciorul. A continuat să lovească iar și iar, fără să-i pese, revărsând o ploaie de pumni asupra geamurilor.

- Jess! Mașina! Ai înnebunit dracului?

Ea revărsa ploaia de lovituri asupra mașinii, fiindcă n-o putea îndrepta asupra lui. Dădea cu pumnii și cu picioarele, fără să se sinchisească, suspinând de furie și auzindu-și propriul găfâit zgomotos. Iar când Marty a smuls-o de lângă mașină, ținând-o strâns de brațe și vărându-se între ea și caroserie, Jess a simțit pentru o clipă o licărire de teamă că de acum pătrunseseră pe un nou tărâm al nebuniei, că viața ei scăpase complet de sub control. Apoi s-a uitat în ochii lui, în

ochii lui de laș, și un zumzet puternic s-a iscat în capul ei. Îi venea să facă praf...

– Jess!

Brațul domnului Nicholls o cuprinsese de talie, trăgând-o ușurel înapoi.

– Lasă-mă-n pace!

– Se uită copiii la tine! Haide!

Jess a simțit o mână pe braț. Nu mai putea să respire. Un geamăt i s-a ridicat prin tot trupul. S-a lăsat trasă câțiva pași înapoi. Marty țipa ceva, însă ea nu-l putea auzi din pricina larmei din propria minte.

– Haide... hai mai departe!

Copiii! S-a uitat către mașină și a văzut chipul lui Tanzie, privind-o cu ochii mari de uimire, apoi pe Nicky, o neclintită siluetă neagră în spatele fetiței. S-a uitat în partea cealaltă, înspre casa directorială din care două fețișoare palide o urmăreau de la geamul sufrageriei, având-o în spate pe mama lor. Când femeia a văzut că Jess o privea, a coborât jaluzeaua.

– Ești nebună! a strigat Marty, holbându-se la caroseria îndoită a mașinii. Complet dusă, fir-ar să fie!

Jess a început să tremure. Domnul Nicholls a cuprins-o în brațe și a îndrumat-o către mașina sa.

– Urcă! Stai jos! a spus el, închizând portiera după ea.

Marty venea încet pe alee, apropiindu-se de ei, cu obișnuitul lui mers legănat dintr-odată vizibil, acum că ea era cea care greșise. Jess credea că era croit pe ceartă, însă când a ajuns la vreo patru metri de mașină, acesta s-a uitat cu atenție în interior, oprindu-se puțin, ca pentru a se asigura. Și atunci s-a auzit cum portiera din spate se deschide, iar Tanzie se repede afară, alergând către el.

– Tati! a strigat ea, iar Marty a luat-o în brațe, și Jess n-a mai știut ce să creadă despre nimic.

Nu știa sigur de când stătea acolo, cu ochii pironiți în podeaua mașinii. Nu era în stare să gândească. Nu era în stare să simtă. A auzit murmur de voci pe alee, apoi, la un moment dat, Nicky s-a întins și a atins-o ușor pe umăr.

– Îmi pare rău, a spus el, și glasul i s-a frânt.

Jess s-a întins în spate și l-a apucat cu înverșunare de mână.

– Nu. E. Vina. Ta, i-a șoptit ea.

Portiera s-a deschis în sfârșit, și domnul Nicholls a băgat **capul** înăuntru. Avea fața udă, și de pe guler îi cădeau picături de ploaie.

– OK. Tanzie o să stea aici vreo două ore.

Jess s-a holbat la el, devenind brusc atentă.

– Oh, nu! a început ea. N-are dreptul s-o ia. Nu după ce a...

– Acum nu-i vorba despre tine și el, Jess.

Ea s-a întors către casă. Ușa din față era întredeschisă. Tanzie **in**-trase deja.

– Dar nu se poate să rămână acolo. Nu cu ei...

Domnul Nicholls s-a așezat la volan, apoi a întins o mână și a **apu**-cat-o pe a ei. Avea pielea rece și umedă.

– Tanzie are nevoie să-și viziteze tatăl. Îi vorbea pe tonul cuiva **care** îi explică unui copil o noțiune dificilă. A avut o zi proastă și a **întrebat** dacă poate să petreacă puțin timp cu el. Și, Jess, dacă asta e **viața lui** de-acum, atunci cu siguranță și Tanzie trebuie să facă parte din ea.

– Dar nu-i...

– Drept. Știu.

Au stat acolo, toți trei, uitându-se îndelung la căsuța puternic luminată. Fiica ei era înăuntru. Cu noua familie a lui Marty. Parcă cineva i-a fi băgat mâna în piept, i-ar fi înhățat inima și i-ar fi smuls-o printre coaste. Nu reușea să-și mai ia ochii de la fereastra locuinței.

– Dacă Tanzie se răzgândește? O să fie complet singură. Și nu-i cunoaștem. Eu n-o știu pe femeia aia. Ar putea fi...

– E cu tatăl ei. O să fie bine.

Jess l-a privit pe domnul Nicholls. Pe chipul lui se citea compasiunea. Însă glasul îi era ciudat de ferm.

– De ce ești de partea lui? a șoptit ea.

– Nu sunt de partea lui. Ed i-a strâns degetele între ale sale. Uite cum facem, căutăm cu toții un loc unde să mâncăm. O să revenim peste vreo două ore. Stăm prin apropiere și ne putem întoarce oricând după ea, dacă are nevoie de noi.

- Nu. Eu rămân! a zis o voce din spate. Rămân cu Tanzie. Ca să nu fie singură.

Jess s-a întors. Nicky se uita pe geam.

- Ești sigur?

- N-o să pățesc nimic. Chipul lui era complet lipsit de expresie. Oricum, aș cam vrea să aud ce are el de spus.

Domnul Nicholls l-a condus pe Nicky până la intrare. Jess se uita la fiul ei vitreg, la picioarele lui lungi și uscățive, îmbrăcate în blugii strâmți, negri, la ținuta stângace și timidă cu care aștepta ca ușa să se deschidă pentru a fi lăsat înăuntru. Femeia blondă a încercat să-i zâmbească nou-venitului. Apoi a aruncat o privire furișă pe lângă el, către mașină. Jess a remarcat de departe că era posibil ca individei să-i fie teamă de ea. Ușa s-a închis în urma lor. Jess a strâns pleoapele, căci nu voia să-i vadă acolo, în casa aceea. Nu voia să-și imagineze ce se petrecea dincolo de ușa închisă.

Domnul Nicholls s-a urcat în mașină, aducând cu sine un val de aer rece.

- Haide! a spus el. E-n regulă. O să ne întoarcem cât ai clipi.

Au stat în cafeneaua de la marginea drumului. Jess nu putea să mănânce. Bea cafea, fără să-i pese că asta avea s-o țină trează. Domnul Nicholls își cumpăraseră un sendviș și se mulțumea să stea acolo, în fața ei. Jess nu era sigură că el știa ce să-i spună. Două ore, își tot zice ea. Două ore, și pe urmă o să-i pot lua înapoi. După aceea, nu-și mai dorea decât să ajungă acasă. Voia să se vadă înapoi în mașină, cu copiii ei, departe de locurile acelea. Departe de Marty, și de minciunile lui, și de noua lui iubită, și de așa-zisa lui familie. Nu-i mai păsa de nimic altceva. Se uita cum acele ceasului se târau în jurul cadranelui și și-a lăsat cafeaua să se răcească. Fiecare minut îi părea o veșnicie.

Apoi, cu vreo zece minute înaintea orei de plecare, a sunat telefonul. Jess l-a înșfăcat. Un număr pe care nu-l recunoștea. Vocea lui Marty.

- Poți să-i lași la mine în noaptea asta?

Întrebarea i-a tăiat complet răsuflarea.

– Oh, nu! a răspuns ea, când a reușit să-și recapete glasul. N-ai dreptul să-i ții, așa, pur și simplu.

– Doar... încerc să le explic totul.

– Ei bine, mult noroc în privința asta. Pentru că eu a naibii să fiu dacă pricep.

Jess ridicase tonul în micuța cafenea. A văzut cum oamenii de la mesele apropiate își întorc capetele către ea.

– N-am putut să-ți zic adevărul, Jess, da? Eram sigur că o să reacționezi așa cum ai făcut-o.

– Aha, deci, e vina mea! Bineînțeles!

– Relația noastră se terminase. Știi asta la fel de bine ca mine.

Jess era în picioare. Nu și-a dat seama când se ridicase. Din nu se știe din ce motiv, domnul Nicholls se ridicase și el.

– Mă doare-n cot de relația noastră, OK? Dar de când ai plecat, noi ne ducem traiul de azi pe mâine, iar acum aflu că tu trăiai cu altcineva, stăteai pe canapeaua ta nou-nouță, îți conduceai mașina ta strălucitoare și îi întrețineai pe copiii ei. Chiar în timp ce ziceai că pentru noi nu poți mișca un deget. Da, e posibil să reacționez prost la vestea asta, Marty!

– Nu trăiesc din banii mei. Sunt banii lui Linzie. Nu-i pot folosi ca să plătesc pentru copiii tăi.

– Copiii mei? Copiii *mei*?

Jess ieșise deja din spatele mesei și se îndrepta orbește către ușă. L-a zărit ca prin ceață pe domnul Nicholls chemând chelnerița.

– Uite ce e, a spus Marty. Tanzie își dorește foarte mult să rămână peste noapte. E evident supărată din cauza chestiei ăleia cu matematica. M-a rugat să-ți cer eu voie. Te rog!

Jess amuțise. Stătea pur și simplu în parcarea rece, cu ochii închiși, ținând atât de strâns telefonul în mână, încât i se albisera încheieturile degetelor.

– În plus, aș vrea foarte mult să lămuresc situația cu Nicky.

– Ești... incredibil.

– Doar... doar lasă-mă să pun lucrurile la punct cu copiii, te rog? Noi doi putem vorbi după aceea. Dar lasă-i numai în noaptea asta, cât sunt aici. Mi-a fost dor de ei, Jess! Știu, știu că e numai vina mea. Știu

că am fost un gunoi. Dar mă bucur sincer că totul a ieșit la lumină. Mă bucur că știi ce se petrece. Și vreau... acum vreau doar să merg înainte.

Jess se uita drept în față, la parcare a cafenelei. În depărtare, scânteiau girofarurile albastre ale unei mașini de poliție. Ea a început să bată din picior. A rămas în parcare, și-a acoperit fața cu mâna și, în cele din urmă, a spus:

- Dă-mi-o pe Tanzie la telefon.

A urmat un scurt moment de tăcere, după care s-a auzit zgomotul unei uși. Jess a tras adânc aer în piept.

- Mami?

- Tanze? Scumpo? Ești bine?

- Sunt bine, mami. Au broaște țestoase de apă dulce. Un mascul are un picior schilod. Îl cheamă Mike. Putem să ne luăm și noi o țestoasă de apă dulce?

- Mai vorbim. Jess auzea pe fundal zgomot de cratițe și un robinet curgând. Ăăm, tu chiar vrei să rămâi acolo peste noapte? Nu ești obligată, să știi. Alege doar... Alege orice te face fericită.

- Mi-ar plăcea foarte mult să rămân. Suzie e drăguță. O să-mi împrumute pijamaua ei cu *Liceul muzical*.

- Suzie?

- Fata lui Linzie. O să fie ca o petrecere în pijamale. Și are mărgelile dintr-alea pentru care faci un desen și pe urmă îl lipești cu un fier de călcat.

- Așa.

Pentru scurtă vreme s-a lăsat liniștea. Jess auzea niște voci nedeslușite discutând pe fundal.

- Deci, la ce oră vii mâine să mă iei?

A înghițit în sec și a încercat să păstreze un ton calm.

- După micul dejun. La ora nouă. Și dacă te răzgândești, trebuie doar să mă suni, OK? La orice oră. Iar eu o să vin imediat să te iau. Chiar dacă e miezul nopții. Nu contează.

- Știu.

- O să vin oricând. Te iubesc, scumpo! Sună-mă oricând vrei.

- Bine.

- Mi-l... mi-l dai pe Nicky?

- Te iubesc! Pa!

În glasul lui Nicky nu se putea desluși nimic.

- I-am zis că rămân, a început el. Dar numai ca să stau cu ochii pe Tanzie.

- Bine. Eu o să am grijă să ne oprim pe undeva prin apropiere. Ea... femeia... e în regulă? Vreau să spun, o să vă înțelegeți bine cu toții?

- Linzie. E în regulă.

- Și tu... tu n-ai nici o problemă cu toate astea? El nu...

- Sunt bine.

A urmat o lungă tăcere.

- Jess?

- Da?

- Tu ești bine?

În clipa aceea, chipul ei s-a încrețit. Femeia a tras adânc aer în piept, apoi a ridicat o mână pentru a-și șterge lacrimile care i se prelingeau mute pe obraji. Nu știuse că are atâtea lacrimi. Lui Nicky i-a răspuns abia atunci când a fost sigură că suspinul nu i se imprimase în voce.

- Sunt bine, iubitele. Distracție plăcută și nu-ți face griji pentru mine. O să vă văd pe amândoi mâine-dimineață.

Domnul Nicholls stătea în spatele ei. I-a luat în tăcere telefonul din mână, fără să-și desprindă privirea de la fața ei.

- Am găsit un loc de cazare unde ne primește cu câinele.

- E vreun bar pe-aici? a întrebat Jess, ștergându-și ochii cu dosul mâinii.

- Ce?

- Simt nevoia să mă îmbăt, Ed. Să mă îmbăt criță.

El i-a întins un braț, iar ea l-a apucat.

- În plus, e posibil să-mi fi rupt un deget de la picior.

Capitolul 23

ED

Așadar, odată ca niciodată, Ed a cunoscut o fată care era cea mai optimistă persoană din câte întâlnise vreodată. O fată care purta șlapi în speranța că avea să vină primăvara. Care părea să țopăie prin viață precum tigrul din *Winnie the Pooh*. Lucruri care pe majoritatea oamenilor i-ar fi doborât pe ea păreau să nici n-o atingă. Iar dacă totuși cădea, se ridica numaidecât. Cădea iar, își întipărea un zâmbet pe chip, se scutura de praf și mergea mai departe. Ed nu reușea să-și dea seama dacă era cea mai eroică atitudine pe care o văzuse în viața lui sau cea mai stupidă.

Dar apoi el s-a trezit pe undeva pe lângă Carlisle, stând pe marginea drumului din fața unei case pricopsite cu patru dormitoare și uitându-se cum aceeași fată se vedea în ipostaza omului căruia i se răpiseră toate lucrurile în care crezuse vreodată, iar din ea nu avea să mai rămână decât o ființă fantomatică așezată pe scaunul din stânga lui, privind în gol prin parbriz. Parcă se și auzea zgomotul făcut de optimismul ce se scurgea treptat din ea. Și, atunci, ceva s-a despicat în sufletul lui Ed.

Închiriasse o cabană aflată pe malul lacului, la douăzeci de minute de locuința lui Marty – sau, mai degrabă, a iubitei acestuia. Nu reușise să găsească, pe o rază de o sută șaizeci de kilometri, un hotel care să primească și câinele, iar ultima recepționeră cu care discutase,

o femeie jovială care i se adresase cu „drăguțule“ de vreo opt ori, îi sugerase să aleagă o unitate de cazare fără servicii și îl îndrumase către un loc nou, pe care-l știa ea și care era administrat de nora prietenel sale. Ed fusese nevoit să plătească pentru trei zile – perioada minimă acceptată –, dar nu-i păsa. Jess nu l-a întrebat nimic. Nu era sigur nici măcar dacă ea observase unde se aflau.

Au luat cheile de la recepție, apoi Ed a străbătut cu mașina drumul printre copaci, a oprit în fața cabanei, i-a dat jos pe Jess și pe Norman și i-a condus înăuntru. Ea deja șchiopăta rău. El și-a amintit brusc înverșunarea cu care lovise ea în mașină. Încălțată cu șlapi!

– Fă o baie lungă, i-a spus Ed, în timp ce aprindea toate luminile și trăgea draperiile. Se întunecase prea rău afară ca să mai vadă ceva. Du-te! Încearcă să te relaxezi. Eu plec după ceva de mâncare. Și poate o pungă cu gheață.

Jess s-a întors către el și a încuviințat din cap. Zâmbetul pe care l-a schițat în semn de mulțumire abia dacă semăna a zâmbet.

Cel mai apropiat supermarket era supermarket doar cu numele: avea două coșuri cu legume veștede și câteva rafturi cu conserve, de ale căror mărci Ed nu mai auzise niciodată, așezate, probabil, de câteva luni bune sub neonele care pâlpâiau din când în când. El a ales două pachete cu mâncare gata preparată, niște pâine, cafea, lapte, mazăre congelată și calmante pentru durerea de picior a lui Jess. Apoi s-a gândit să ia și două sticle de vin.

Stătea în fața casei de marcat, când a auzit telefonul. S-a chinuit să și-l scoată din buzunar, întrebându-se dacă era Jess. După aceea și-a amintit că mobilul ei rămăsese fără credit cu două zile în urmă.

Bună, dragule! Ne pare tare rău că nu poți să vii mâine. Sperăm să te vedem curând. Cu drag, mama. P.S.: Tata îți transmite dragostea lui. Azi e cam suferind.

– Douăzeci și două de lire optzeci.

Fata a rostit suma de două ori până să înțeleagă el.

– Ah! Scuze!

Și-a căutat cardul și i l-a întins casierei.

- Aparatul pentru carduri nu merge. E un afiș pus acolo.

Ed i-a urmărit privirea. „Primim doar cash sau cekuri“ scria pe o foaie cu litere îngroșate cu pixul.

- Glumești, nu-i așa?

- De ce-aș glumi? l-a întrebat fata, mestecând gânditoare ce avea în gură.

- Nu sunt sigur că am suficienți bani la mine, a spus Ed.

Ea l-a privit nepăsătoare.

- Nu primiți carduri?

- Așa scrie pe afiș.

- Păi... nu aveți un bancomat?

- Majoritatea oamenilor de pe-aici plătesc cash, i-a răspuns casiera.

Expresia de pe chipul ei arăta că, în mod evident, el nu era de pe acolo.

- OK. Unde-i cel mai apropiat bancomat?

- În Carlisle.

Ed a crezut că fata glumește. Nu glumea.

- Dacă n-aveți bani, va trebui să puneți mâncarea la loc.

- Am bani. Doar lasă-mă un minut.

S-a scotocit prin toate buzunarele, ignorând pufniturile și ochii dați peste cap din partea celor care așteptau la coadă în spatele lui, și, printr-un miracol, a reușit să adune din buzunarul interior al hainei și de pe fundul portofelului suma necesară pentru toate produsele, cu excepția gustărilor indiene cu ceapă. A numărat toți banii, iar fata a ridicat ostentativ din sprâncene în timp ce îi încasa și împingea gustările indiene într-o parte, de unde fără îndoială aveau să fie aruncate, ceva mai târziu, înapoi într-un congelator. La rândul lui, Ed și-a înghesuit toate cumpărăturile într-o sacoșă ce avea să se rupă înainte să ajungă cu ea la mașină și a încercat să nu se gândească la mama lui.

Când Jess a coborât șchiopătând, el se apucase de gătit. Cel puțin, pusese două tăvi de plastic să se rotească zgomotos în cuptorul cu microunde, acesta fiind nivelul maxim până la care se aventurase vreodată în arta culinară. Jess purta un halat de baie și avea părul

înfășurat într-un turban făcut dintr-un prosop alb. Ed nu pricepea niciodată cum reușesc femeile să facă așa ceva. Și fosta lui soție putea. Obișnuia să se întrebe dacă nu cumva femeile sunt învățate de mici să facă turbane din prosoape, la fel ca spălătul de mână și menstruațiile. Chipul ei nemachiat era ciudat de frumos.

– Poftim!

Ed i-a întins un pahar cu vin. Femeia i l-a luat din mână ca și cum abia dacă l-ar fi observat. El făcuse focul, așa că ea s-a așezat în fața flăcărilor, aparent pierdută în gânduri. Ed i-a întins pachetul cu mazăre congelată pentru picior, apoi s-a ocupat în continuare de pregătitul mâncării la microunde, urmând instrucțiunile de pe ambalaj.

– I-am scris un mesaj lui Nicky, a spus el, în timp ce străpungea folia de plastic cu o furculiță. Doar ca să-i spun unde stăm.

Jess a mai luat o gură de vin.

– Era bine?

– Se simțea bine. Se pregăteau de masă.

Ea a tresărit ușor când a auzit asta, iar Ed a regretat numaidecât că-i sădise în imaginație acel mic tablou casnic.

– Ce-ți mai face piciorul?

– Mă doare.

Jess a mai luat o gură zdravănă de vin, iar Ed a observat că ea își golise deja paharul. Femeia s-a ridicat, chirbindu-se de durere și scăpând pe podea pachetul cu mazăre, și l-a umplut la loc. Apoi, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva, a băgat mâna în buzunarul halatului și a ridicat o punguță din plastic transparent.

– Rezerva lui Nicky, a spus ea. M-am hotărât că ăsta e un moment potrivit pentru a-mi însuși drogurile lui.

O spusese pe un ton aproape sfidător, așteptând ca el s-o contracizeze. Când a văzut că n-o face, a scos foițele lui Nicky, după care și-a tras în poală un ghid turistic de pe măsuta de cafea și s-a apucat să ruleze la întâmplare o țigară pe coperta lui. A aprins-o, apoi a tras adânc în piept. A încercat să-și înăbușe un acces de tuse și a tras încă o dată. Turbanul făcut din prosop începuse să-i alunece de pe cap, așa că și l-a smuls nervoasă, lăsând ca părul ud să i se reverse pe umerii goi. A mai luat un fum, a închis ochii, după care i-a întins țigara lui Ed.

- De la asta venea mirosul pe care l-am simțit când am intrat?

Jess a deschis un ochi.

- Crezi că sunt o rușine.

- Nu. Cred că unul din noi ar trebui să fie în stare să conducă, în caz că Tanzie vrea să fie luată cu mașina.

Femeia a făcut ochii mari.

- E-n regulă, a continuat el. Pe bune! Dă-i înainte. Cred... că ai nevoie...

- De o nouă viață? Să mă adun? Să am grijă de mine? Jess a izbucnit într-un râs amar. Oh, nu! Am uitat. Nici măcar asta nu sunt în stare să fac cum trebuie.

- Jess...

Ea a ridicat o mână.

- Scuze. OK. Hai să mâncăm!

Au mâncat la măsuța laminată de lângă bucătărie. Preparatele curry erau acceptabile, însă Jess abia dacă s-a atins de porția ei, preferând să bea. A împins de colo până colo, în farfurie, bucățile de pui, până când a devenit clar că nu avea să ia mai mult de câteva îmbucături, așa că Ed s-a oferit să strângă.

În timp ce el punea vasele deoparte și se pregătea să le spele, ea i s-a așezat în față.

- Am fost complet idioată, nu-i așa?

Ed s-a sprijinit de dulapurile din bucătărie, ținând o farfurie în mână.

- Nu văd cum...

- Am priceput totul cât eram în baie. Ani de zile, le-am trăncănit copiilor despre faptul că, dacă ești cu băgare de seamă în privința oamenilor și faci ceea ce trebuie, totul e în regulă. Nu fura! Nu minți! Procedează corect! Cândva, universul o să aibă grijă de tine. Ei bine, sunt numai prostii, nu-i așa? Nimeni altcineva nu gândește în felul ăsta.

Abia îngâna cuvintele, copleșită de durere.

- Nu e...

- Nu? Timp de doi ani n-am avut o para chioară. Timp de doi ani l-am protejat, nu i-am creat nici un stres, nu l-am deranjat cu privire

la propriii lui copii. Și, în în tot timpul ăsta, el huzurea, în casa lui priciposită, cu părul șuvițat, cu blugii lui de firmă și cu noua lui iubită. Jess a scuturat uimită din cap. N-am bănuț absolut nimic. Nici măcar o clipă. Și m-am lămurit, cât eram în baie... știi vorba aia, „ce ție nu-ți place altuia nu-i face“? Ei bine, e valabilă numai dacă toată lumea ține cont de ea. Și nimeni nu mai ține cont de ea. De fapt, lumea e plină de oameni cărora puțin le pasă. Sunt în stare să te calce în picioare, dacă asta înseamnă să obțină ce-și doresc. Își calcă în picioare până și propriii copii.

- Jess...

Ed a ocolit dulapurile din bucătărie, ajungând la doar câțiva centimetri de ea. Habar nu avea ce să-i spună. Ar fi vrut s-o cuprindă în brațe, dar ceva la ea îl ținea la distanță. Jess și-a umplut din nou paharul și l-a ridicat către el.

- Nu-mi pasă de femeia aia, știi. Nu despre ea e vorba. Relația mea cu Marty s-a sfârșit acum multă vreme. Dar toate porcăriile pe care mi le îndruga cum că nu poate să-și ajute copiii? Refuzul de a se gândi măcar s-o ajute pe Tanzie cu taxele pentru școală? A sorbit cu poftă din băutura, apoi a clipit încet. Ai văzut bluza fetiței aleia? Bluza aia de firmă? Știi cât costă? Șaizeci și șapte de lire. Șaizeci și șapte de lire pentru o bluză de trening pentru copii. Am văzut eticheta când mi-a adus Aileen Drogata una. S-a șters cu furie la ochi. Știi ce i-a trimis lui Nicky în februarie, de ziua lui? Un voucher de zece lire. Un voucher de zece lire pentru magazinul de jocuri video. Cu zece lire nu poți să-ți cumperi nici măcar un joc pentru calculator. Doar unul la mâna a doua. Iar cele la mâna a doua nu sunt întotdeauna resetate, așa că altcineva a făcut deja toate punctele. Și prostia e că toți am fost mulțumiți. Însemna că Marty se însănătoșea, ne-am gândit noi. Le-am zis copiilor că zece lire înseamnă, de fapt, o groază de bani atunci când nu lucrezi.

Jess a izbucnit în răs. Era un sunet groaznic, dezolant.

- Și, în tot timpul ăsta... în tot timpul ăsta el stătea în casa aia de director, cu canapeaua lui impecabilă, cu perdelele lui asortate și cu nenorocita lui de freză de cântăreț într-o trupă de băieți. Și nici măcar n-a avut bărbăția să-mi spună!

– E un laș, a spus Ed.

– Da. Dar eu sunt o idioată. I-am târât pe copii cale de jumătate din țară, umblând după cai verzi pe pereți, doar fiindcă am crezut că le-aș putea îmbunătăți cumva șansele. Am intrat în datorii de mii de lire. Mi-am pierdut slujba de la bar. Aproape i-am distrus lui Tanzie încrederea în sine, punând-o să treacă prin ceva la care n-ar fi trebuit s-o oblig niciodată. Și pentru ce? Pentru că am refuzat să văd adevărul.

– Adevărul?

– Că oamenii ca noi nu progresează niciodată. Noi nu urcăm deloc. Pur și simplu, mișunăm pe la fund, îngrămădindu-ne peste alți oameni de pe aceeași treaptă, precum niște șobolani într-o pivniță, toți încercând să se ferească de umezeală.

– Nu așa stau lucrurile.

– Ce știi tu?

În glasul ei nu se simțea nici urmă de furie, doar nedumerire.

– Cum ai putea să înțelegi tu? Ești cercetat pentru una dintre cele mai grave infracțiuni din sectorul financiar. La drept vorbind, ai comis-o. I-ai spus iubitei tale ce acțiuni să cumpere ca să câștige o căruță de bani. Dar o să scapi.

Paharul lui s-a oprit lângă buze.

– O să scapi. O să primești vreo două săptămâni de închisoare, poate chiar cu suspendare, și o mare amendă. Ai avocați scumpi, care o să te ferească de orice problemă reală. Ai oameni care-o să pledeze în favoarea ta, o să se lupte pentru tine. Ai case, mașini, resurse. Nu trebuie să te frământă cu adevărat. Cum ai putea tu să pricepi situația noastră?

– Nu e drept, i-a spus el blând.

– Nu-mi vorbi mie despre ce e drept! s-a răstit Jess.

Apoi s-a întors cu spatele către Ed și a tras un fum. A tras în piept, ca un om care, de fapt, vrea să-și piardă cunoștința. A continuat să ducă iar și iar țigara la buze, închizând ochii și suflând în sus, iar fumul dulceag plutea înspres tavan.

Ed s-a așezat lângă ea și i-a luat țigara dintre degete.

– Cred că s-ar putea să nu fie o idee așa de bună.

Jess a înhățat-o la loc.

– Nu-mi spune mie ce e o idee bună!

– Nu cred că o să te ajute.

– Nu-mi pasă ce...

– Nu eu sunt dușmanul aici, Jess.

Femeia l-a săgetat cu privirea, după care s-a răsucit și a rămas cu ochii ațintiți spre foc. El nu-și dădea seama dacă îl aștepta să se ridice și să plece. Sau poate să urle la ea. Măcar de data asta, și-a spus Ed, n-o să plec nicăieri. O să stau aici până la sfârșit.

– Îmi pare rău, a zis ea în cele din urmă, cu o voce încordată.

– E-n regulă.

– Ba nu e! a oftat Jess. N-ar fi trebuit... N-ar fi trebuit să mă răz bun pe tine.

– Nu-i nimic. A fost o zi de rahat. Uite, eu mă duc să fac o baie și pe urmă cred că ar trebui să ne culcăm.

– Urc și eu după ce termin asta, a spus ea și a tras iar din țigară.

Ed a mai așteptat o clipă, după care a lăsat-o privind țintă focul. Faptul că nu se gândea mai departe de baie arăta cât de obosit era.

Probabil că a ațipit în apă. Umpluse cada ochi, turnând în ea toate unguentele și poțiuniile pe care le găsise pe margine, fără să se uite ce erau, după care se cufundase recunoscător, lăsând ca apa fierbinte să-i alunge treptat o parte din tensiunile de peste zi. Încerca să nu se gândească. Nici la Jess, care rămăsese la parter, holbându-se deprimată la focul din cămin, nici la mama lui, care locuia la doar două ore distanță, așteptând un fiu care nu avea să vină. Ed avea nevoie de câteva minute în care să nu se gândească la nimic. Își lăsase cât putea de mult capul în apă, fără a înceta să respire.

Picotea. Dar o încordare ciudată părea să se fi furișat în oasele lui. Nu reușea să se relaxeze pe deplin, nici măcar cu ochii închiși. Și atunci a sesizat zgomotul: un zbârnâit îndepărtat, inegal și disonant, ca acela scos de un ferăstrău cu lanț sau de un șofer care învață să accelereze. A deschis un ochi, dorindu-și ca sunetul neplăcut să dispară. Crezuse că locul acela, dintre toate câte existau pe pământ, i-ar putea oferi un strop de liniște. Doar o noapte fără gălăgie și drame. Oare cerea atât de mult?

– Jess? a strigat el, când zgomotul a devenit prea enervant.

Se întreba dacă nu cumva era sistemul audio de la parter. Ceva ce ea putea să dea tare ca să-și înecă gândurile.

Apoi și-a dat seama care era cauza vagului său disconfort. Își auzea propria mașină!

Pentru o fracțiune de secundă a rămas pe loc, stând drept în capul oaselor, după care a țâșnit din cadă, înfășurându-și un prosop în jurul mijlocului. A coborât în fugă scările, a trecut pe lângă canapeaua goală, pe lângă Norman, care și-a ridicat întrebător capul din culcușul pe care și-l făcuse în fața focului, apoi s-a căznit cu ușa de la intrare, până a reușit s-o deschidă. Un val de aer rece l-a izbit în plin. A ajuns exact la timp pentru a-și vedea mașina pornind, înecându-se, de pe loc din fața cabanei, pe aleea curbă, acoperită cu pietriș. Ed a sărit peste trepte și, în timp se îndrepta în goană către mașină, a zărit-o pe Jess la volan, lungindu-și gâtul în față pentru a vedea prin parbriz. Nu avea nici un far aprins.

– Dumnezeu mare! JESS!

Ed a rupt-o la fugă prin iarbă, cu apa picurându-i încă de pe trup, ținându-și cu o mână prosopul în jurul brăului, încercând să traverseze peluza și să-i taie calea femeii, înainte ca aceasta să apuce să co-tească înspre șosea. Ea și-a întors pentru o clipă fața către el și a făcut ochii mari când l-a văzut. S-a auzit un trosnet în timp ce se lupta cu schimbătorul de viteze.

– JESS!

Ed ajunsese la mașină. S-a aruncat pe capotă, lovind-o cu putere, după care a trecut într-o parte și a tras cu forță de portiera din dreptul șoferului. Aceasta s-a deschis înainte ca Jess să dibuie încuietoearea, azvârlindu-l pe Ed într-o parte.

– *Ce dracu' faci?*

Dar ea nu s-a oprit. Acum, bărbatul alerga cu pași neobișnuit de lungi, agățat de portiera ce se legăna, ținându-și o mână pe volan și simțind pietrișul ascuțit sub tălpi. Prosopul dispăruse de mult.

– Dă-te jos!

– *Oprește mașina! JESS, OPREȘTE MAȘINA!*

– Dă-te jos, Ed! O să te lovești!

Jess i-a dat peste mână, iar mașina a virat periculos la stânga.

– Ce...

Dintr-un salt, Ed a reușit să smulgă cheile din contact. Mașina s-a scuturat și s-a oprit brusc. El s-a izbit cu umărul drept de portieră. Jess s-a lovit cu nasul de volan, moment în care s-a auzit un pârâit. Ca un gând întârziat, airbagul s-a deschis și el cu zgomot.

– *LA DRACU!* Ed a aterizat în forță pe o parte, nimerind cu capul peste ceva tare. *LA DRACU!*

A rămas întins pe pământ, gâfâind, simțind cum i se învârte capul. I-a trebuit o secundă ca să-și limpezească gândurile, apoi s-a zbătut să se ridice cu mișcări nesigure, sprijinindu-se de portiera încă deschisă. Cu privirea împăienjenită, a priceput că se aflau la doar câțiva metri distanță de lac, malul acestuia întinzându-se negru precum cerneala în apropierea roților mașinii lui. Jess stătea cu brațele sprijinite de airbag, cu fața îngropată în spațiul dintre ele, în timp ce un firisor de fum se înălța dinspre volan. Ed s-a întins peste trupul ei și a tras frâna de mână, înainte ca ea să poată cumva să pună din nou vehiculul în mișcare.

– *Ce naiba făceai? Ce FĂCEAI?*

Adrenalina și durerea îi străbăteau tot corpul. Femeia aia era un coșmar! Era haosul în persoană! Ce dracu' fusese în mintea ei? Ce dracu' fusese în mintea *lui* când acceptase ceva din toate astea?

– Doamne, capul meu! Oh, nu! Unde mi-e prosopul? Unde-i nenorocitul ăla de prosop?

Luminile începuseră să se aprindă în cabanele din jur. Ed și-a ridicat ochii și a zărit la ferestre siluete pe care nu le observase, chipuri care îl priveau. S-a acoperit cât a putut de bine cu o mână și, mai mergând, mai alergând, a pornit în căutarea prosopului, care zăcea plin de noroi la jumătatea aleii, precum o flamură sclipitoare, mototolită. În timp ce înainta, și-a ridicat cealaltă mână către privitori, ca pentru a le spune „nu-i nimic de văzut aici“ (afirmația devenise curând adevărată, având în vedere frigul nopții), iar câțiva dintre ei și-au tras în grabă perdelele.

Jess ședea acolo unde o lăsase.

- Tu știi cât ai băut în seara asta? i-a strigat Ed prin portiera deschisă a mașinii. Câtă iarbă ai fumat? Ai fi putut să te omori. Ai fi putut să ne omori pe amândoi. Îi venea s-o scuture, ca să-i arate nebunia faptelor ei de mai devreme. Ești chiar atât de hotărâtă să te afunzi tot mai adânc în rahat? Ce dracu' e în neregulă cu tine?

Și atunci a auzit-o. Jess își ținea capul în mâini și plângea, scoțând un sunet slab și trist.

- Îmi pare rău.

Ed s-a mai calmat într-o clipă și s-a apucat să-și tragă prosopul în jurul taliei.

- Ce naiba făceai, Jess? Nu se poate să nu știi că ăsta-i comportament de om nebun.

- Voiam să mă duc să-i iau. Nu puteam să-i las acolo. Cu el.

Bărbatul a tras aer în piept, a strâns pumnul, apoi l-a relaxat.

- Dar am mai discutat despre asta. Copiii n-au absolut nimic. Nicky a zis că sune dacă se ivește vreo problemă. Și o să-i luăm mâine, la prima oră. Știi asta. Atunci ce dracu'...

- Mi-e frică, Ed.

- Frică? De ce?

Lui Jess îi sângera nasul, un firisor stacojiu prelingându-i-se pe buză, iar ochii îi erau mânjiți de rimel negru.

- Mi-e teamă că... Mi-e teamă că s-ar putea să le placă la Marty. Chipul i s-a schimonosit de tot. Mi-e teamă că n-o să mai vrea să se întorcă.

Și Jess Thomas s-a rezemat ușor de el, îngropându-și fața la pieptul lui. În cele din urmă, Ed a cuprins-o în brațe, a ținut-o strâns și a lăsat-o să plângă.

El auzise oameni religioși vorbind despre revelații. Spuneau că ar exista un moment în care orice prostie, orice lucru efemer dispare, și totul devine limpede. Lui i se păruse întotdeauna oarecum neverosimil. Dar, apoi, Ed Nicholls a trăit el însuși un asemenea moment, într-o cabană de bârne aflată undeva în apropiere de Carlisle, lângă o întindere de apă care, din câte știa el, putea să fie un lac sau, la fel de bine, un canal. Altfel spus, Ed cunoscuse cândva o femeie care-și

zisesse că poate să facă orice, însă hotărâse mai târziu că, de fapt, nu e în stare de nimic. O femeie care, găsindu-se în cel mai deprimant moment al vieții ei, se străduise din răspuțeri să-i alunge pe toți de lângă ea. Atunci, și-a dat Ed seama că trebuie să îndrepte lucrurile. Nedreptățile suferite de ea îl îndârjeau mai mult decât orice i se întâmplase lui vreodată. Iar, în timp ce o ținea la piept, o săruta pe creștet și o simțea agățându-se de el, îi era tot mai limpede că avea să facă tot ce-i stătea în putere pentru ca ea și copiii ei să fie fericiți, pentru a-i ocroti și a le oferi o șansă corectă.

Nu s-a întrebat cum putea să știe asta după doar patru zile. Pur și simplu, i se părea un lucru mai clar decât orice alt gând pe care-l avusese vreodată.

Așa că i l-a mărturisit și ei. I-a spus, pe tonul blând al cuiva care face o confidență, că totul avea să fie bine. Că avea să facă el astfel încât totul să fie bine. Pentru că ea era cea mai grozavă femeie pe care o cunoscuse vreodată, și Ed știa asta cu aceeași simplitate cu care știa că nu putea să nu îndrepte situația. Iar când femeia și-a ridicat către el ochii umflați de plâns, încruntându-se în timp ce încerca să-i pricpeapă vorbele, Ed Nicholls i-a șters nasul însângerat, apoi și-a coborât buzele spre ale ei și a făcut ceea ce-și dorea să facă de patruzeci și opt de ore, chiar dacă la început fusese prea tont ca să-și dea seama. A sărutat-o. Și când ea l-a sărutat la rândul său, mai întâi timid, după aceea cu o încântătoare pasiune înflăcărată, furișându-și mâna spre gâtul lui și închizând ochii, el a luat-o pe sus (avea să înceapă cu degetul ei rupt), a dus-o înapoi în cabană și a încercat să-i arate, în singurul mod pe care i-l putea oferi, fără a fi înțeles greșit, că urma să aibă grijă de ea.

Pentru că, în acele clipe, Ed Nicholls înțelegea că îi semănase mai mult lui Marty decât lui Jess. Fusese un laș care-și petrecuse viața fugind de probleme în loc să le înfrunte. Și ceva trebuia să se schimbe.

- Jess? i-a spus el ceva mai târziu, cu glas blând și buzele lipite de pielea ei, în timp ce stătea treaz, minunându-se de întorsătura radială pe care o luase viața lui. Vrei să faci ceva pentru mine?

- Iar? a replicat ea somnoroasă. Mâna ei se odihnea ușoară pe pieptul lui. Doamne Dumnezeule!

- Nu. Măine.

Ed și-a sprijinit capul de al ei. Jess s-a întors, astfel încât piciorul să-i alunece peste al lui. El a simțit-o cum îl sărută.

- Sigur. Ce dorești?

Ed și-a ridicat ochii spre tavan.

- Vii cu mine acasă la taică-meu?

Capitolul 24

NICKY

Așadar, vorba preferată a lui Jess, pe lângă „totul o să fie bine”, „o scoatem noi la capăt” și „o, Doamne, NORMAN!” e că familiile sunt de toate felurile. „În ziua de azi, nu mai arată toate ca la carte” zice ea, de parcă dacă ar spune-o suficient de des, noi toți ar trebui s-o și credem.

Ei bine, dacă până acum familia noastră era ciudată, acum a cam luat-o razna.

Eu nu prea am o mamă cu normă întreagă, nu așa cum probabil aveți voi, dar se pare că am mai căpătat o versiune cu jumătate de normă. Linzie. Linzie Fogarty. Nu știu sigur ce crede despre mine: o văd urmărindu-mă cu coada ochiului, încercând să deducă dacă am de gând să fac vreo chestie întunecată și gotică sau să înfulec o țestoasă, ori ceva. Tata zice că Linzie face o treabă importantă în consiliul local. O spune ca și cum ar fi foarte mândru, ca și cum el ar fi avansat în lume. Nu cred că s-a uitat vreodată la Jess așa cum se uită la ea.

În prima oră după ce am ajuns la ei, m-am simțit doar foarte jenat, ca și cum, pe scurt, tocmai m-aș fi trezit într-un loc, încă unul, în care n-am ce căuta. Casa lor e foarte ordonată și fără nici o carte, spre deosebire de a noastră, în care Jess a înghesuit cărți prin toate încăperile,

poate mai puțin în baie, unde oricum există mereu câte un volum lângă veceu. Eu mă tot holbam la tata, fiindcă nu-mi venea să cred că trăia aici, ca un om perfect normal, în timp ce pe noi ne mințea mereu. Asta m-a făcut s-o urăsc și pe Linzie așa cum îl urăsc pe el.

Dar pe urmă Tanzie a zis ceva la cină, iar Linzie a izbucnit în râs. Era un râs din ăla foarte caraghios, ca un grohăit (FOGARTY FORNĂITA, m-am gândit eu); apoi însă, ea și-a acoperit repede gura cu mâna și a făcut un schimb de priviri cu tata, ca și cum râsul ar fi fost un sunet pe care ar fi trebuit să se străduiască din răspuțeri să nu-l scoată. Și, cumva, felul în care i s-au încrețit ochii m-a făcut să cred că poate e o tipă de treabă.

Vreau să zic că și familia ei tocmai a căpătat o formă ciudată. Avea doi copii, Suze și Josh, și pe tata. Și, brusc, s-a trezit cu mine (Băiatul Gotic, cum îmi spune tata, de parcă ar fi amuzant), cu Tanze, care s-a apucat să poarte două perechi de ochelari, puse una peste alta, fiindcă, zice ea, o pereche nu-i e tocmai bună, cu Jess, care a luat-o razna pe aleea din fața casei, găurind cu șutul mașina lui Linzie, și cu domnul Nicholls, care cu siguranță o place pe mama și care s-a tot învârtit pe acolo, încercând să-i împace pe toți cu calm, de parcă el ar fi fost singurul adult din zonă. Și, fără îndoială, tata trebuie să-i fi spus despre mama mea naturală, care, de ce nu, ar putea să ajungă și ea într-o bună zi pe aleea lui Linzie să țipe, ca în primul Crăciun după ce m-am mutat cu Jess, când a aruncat cu sticle în ferestrele noastre și a urlat până a răgușit, iar vecinii au chemat poliția. Deci, una peste alta, Fogarty Fornăita ar putea avea tot dreptul să simtă că nici familia ei nu arată tocmai cum s-a așteptat.

Nu prea știu de ce vă zic toate astea. Doar că e ora trei dimineața, toți ceilalți din casă dorm, iar eu stau cu Tanzie în camera lui Josh, care are un computer numai al lui (ambii copii au fiecare computerul lui, și încă un Apple Mac), și nu-mi amintesc codurile nici unuia dintre jocurile lui. Dar mă tot gândesc la ce mi-a spus domnul Nicholls despre

bloguri și despre faptul că, dacă scrii unul și îl pui pe net, gașca ta ar putea cumva să te găsească.

Probabil că voi nu sunteți gașca mea. Probabil că sunteți niște oameni care au tastat greșit o literă în timp ce căutau anvelope la reducere, sau pornografie, ori ceva. Dar eu tot îmi pun blogul pe net. În caz că, cine știe, semănați un pic cu mine.

Pentru că ultimele douăzeci și patru de ore m-au făcut să înțeleg ceva. S-ar putea să nu-mi găsesc locul așa cum vi-l găsiți voi în familiile voastre, ordonat, ca într-un mic șir de buloane perfect rotunde, băgate în găuri perfect rotunde. În familia noastră a trebuit să ne mai ajustăm buloanele și găurile, fiindcă acestea proveneau din alte părți, așa că acum sunt vârâte cam forțat unele în altele și stau un pic strâmb. Dar, uite care-i treaba. Atunci când tata s-a așezat, și mi-a zis că-i pare bine să mă vadă, și ochii i s-au umezit, mi-am dat seama de o chestie: o fi el un nenorocit, dar e nenorocitul meu și e singurul nenorocit pe care-l am. Și când am simțit mâna lui Jess în timp ce ședea lângă patul meu de spital, sau când am auzit-o cum se străduia să nu plângă la telefon, fiindcă trebuia să mă lase aici, ori când m-am uitat la surioara mea, care încearcă să fie foarte, foarte curajoasă în legătură cu școala, deși îmi dau seama că, practic, lumea ei s-a sfârșit, văd că am un oarecare loc undeva.

Cred că locul meu e lângă ei.

Capitolul 25

JESS

Ed stătea rezemat de perne, urmărind-o pe Jess cum se fardează, mascându-și vânătăile de pe față cu ajutorul unui mic tub în care se afla fond de ten. Reușise s-o acopere aproape complet pe cea albastră de pe tâmplă, căpătată atunci când se izbise cu capul de airbag. Dar nasul ei era vânăt, cu pielea bine întinsă peste o umflătură abia apărută, iar buza de sus arăta la fel de inflamată ca a unei femei care și-a îngăduit imprudentă o operație estetică de mâna a doua.

– Arăți de parcă te-ar fi pocnit careva în nas.

Jess și-a masat ușor gura cu degetul.

– Și tu la fel.

– Pe mine chiar m-a pocnit! Propria mea mașină, mulțumită ție.

Ea și-a lăsat capul într-o parte, uitându-se la imaginea lui reflectată în oglindă în spatele ei. Bărbatul îi zâmbea leneș, ușor pieziș, în vreme ce pe chipul lui se zărea umbra întinsă a bărbii abia crescute. Jess n-a putut să nu-i răspundă cu un surâs.

– Jess, nu știu sigur dacă are vreun rost să încerci să le acoperi. Indiferent ce-ai face, tot bătută o să arăți.

– Mă gândeam să le zic, cu tristețe, părinților tăi, că m-am ciocnit de o ușă. Eventual să mă și uit puțin pe furiș într-o parte, către tine.

Ed a oftat și s-a întins, închizând ochii.

– Dacă ăsta o să fie cel mai rău lucru pe care o să-l creadă despre mine până la sfârșitul zilei, atunci cred că o să fiu într-o situație destul de bună.

Jess a renunțat să-și mai înfrumusețeze fața și a închis trusa de machiaj. Ed avea dreptate: în afară de a-și petrece ziua lipită de o pungă cu gheață, nu prea avea ce face pentru a nu mai părea atât de bătută. Și-a trecut curioasă limba peste buza de sus, care o durea.

– Nu-mi vine să cred că n-am simțit-o în timp ce... mă rog, azi-noapte.

Azi-noapte.

S-a întors și s-a urcat în pat, până când a ajuns complet lungită lângă el. Îl cunoștea pe omul acela. Îi cunoștea fiecare centimetru din trup. Nu-i venea să creadă că, în urmă cu o săptămână, nici măcar nu se prezentaseră așa cum se cuvine unul altuia. El a deschis somnoros ochii, a întins o mână și a început să se joace alene cu o buclă din părul ei.

– N-ai simțit grație forței pure a magnetismului meu animalic.

– Sau celor două țigări cu marijuana și unei sticle și jumătate de merlot.

Ed a cuprins-o cu brațul de după gât și a tras-o spre el. Jess a închis puțin ochii, inspirându-i aroma pielii. Bărbatul răspândea un miros incitant.

– Fii cuminte, i-a șoptit el blând. Azi sunt un pic defect.

– O să-ți pregătesc baia.

Și-a trecut degetul peste semnul de pe fruntea lui, acolo unde fusese lovit de mașină. S-au sărutat, un sărut lung, lent și suav.

– Ești bine?

– Mai bine ca niciodată.

Ed a deschis un ochi.

– Nu. Mă refer la prânz.

Preț de câteva clipe, el a părut serios, apoi și-a lăsat capul să-i cadă înapoi pe pernă. Jess a regretat că deschisese subiectul.

– Nu. Dar bănuiesc că o să mă simt mai bine după ce o să se termine.

Jess s-a închis în toaletă, chinându-se de una singură, după care, la nouă fără un sfert, l-a sunat pe Marty și i-a spus că are ceva de

rezolvat, așa că avea să meargă după copii între orele trei și patru. Nu era o rugămintă. Se hotărâse ca, începând din acea clipă, doar să-i comunice cum urmează să stea lucrurile. El i-a dat-o pe Tanzie la telefon, iar fetița n-a povestit nimic despre seara precedentă, dar a vrut să știe cum se descurcase Norman fără ea. Câinele stătea lungit în fața focului, precum un covor tridimensional. Jess nu era tocmai sigură că se clintise de acolo în ultimele douăsprezece ore, cu excepția momentului în care își mâncase micul dejun.

- A supraviețuit. La limită.

- Tata zice că o să ne facă sendvișuri cu șuncă. Și pe urmă s-ar putea să mergem în parc. Doar el, cu mine și cu Nicky. Linzie o duce pe Suze la balet. Are lecții de balet de două ori pe săptămână.

- Sună grozav, a răspuns Jess.

S-a întrebat dacă nu cumva puterea ei supranaturală era aceea de a se preface veselă în legătură cu lucrurile care, de fapt, îi stârneau impulsul de a da cu șutul în ceva.

- O să mă întorc cam după ora trei, i-a spus ea lui Marty, atunci când acesta a revenit la telefon. Te rog, ai grijă ca Tanzie să-și pună haina pe ea!

- Jess, a început el, când femeia era pe cale să închidă.

- Ce?

- Sunt grozavi. Amândoi. Eu doar...

Jess a înghițit în sec.

- După ora trei. O să te sun dacă întârzii.

A scos câinele la plimbare, l-a lăsat lungit în antreu, iar când s-a întors, Ed deja se ridicase din pat și luase micul dejun. Au parcurs în tăcere drumul de o oră până la locuința părinților lui. El se bărbierise și își schimbase de două ori tricoul, chiar dacă ambele erau identice. Jess stătea lângă el, fără să scoată o vorbă, simțind cum intimitatea din seara precedentă dispare încet-încet, odată cu orele dimineții și cu kilometrii străbătuți. De câteva ori a deschis gura ca pentru a vorbi, dar apoi a găsit de cuviință că nu știa ce să zică. Avea senzația că cineva o jupuisese de un strat de piele, lăsându-i toate terminațiile nervoase la suprafață. Râsul ei era prea zgomotos, mișcările ei, prea

stângace și nefirești. Parcă ar fi fost adormită de un milion de ani, iar cineva tocmai o trezise cu surle și trâmbițe.

Ce-și dorea cu adevărat era să-l atingă, să-și împletească degetele cu ale lui, să-i pună o mână pe coapsă, și totuși nu era sigură că acum, când ieșiseră din dormitor la lumina necruțătoare a zilei, se mai cu-venea să facă așa ceva.

Nu știa sigur nici ce părere avea el despre cele întâmplate recent. Și se temea să-l întrebe.

Jess și-a ridicat piciorul vânăt și a pus din nou pe el o pungă de mazăre congelată, pe care apoi a ridicat-o și a așezat-o la loc.

– Ești bine?

– Da.

Își făcea de lucru cu punga de mazăre ca să aibă ceva de făcut. I-a zâmbit în treacăt lui Ed, iar el i-a răspuns tot cu un surâs. S-a gândit să se aplece și să-l sărute. S-a gândit să-și treacă ușor degetul peste ceafa lui, pentru a-l determina s-o privească ca în noaptea precedentă. S-a gândit să-și desfacă centura și să se apropie puțin câte puțin de scaunul lui, forțându-l să oprească mașina, numai pentru a-l face să uite, pentru încă douăzeci de minute, de tot și de toate. Apoi și-a amintit de Nathalie care, cu trei ani în urmă, străduindu-se să fie spontană, îl surprinsese pe Dean cu o partidă de sex oral în timp ce acesta conducea camionul. El îi zbierase: „Ce naiba crezi că faci?” și derapase, nimerind drept în dosul unui Mini Metro. Dar, până să apuce el să se încheie la pantaloni, Doreen, mătușa lui Nathalie, ieșise în fugă din supermarket pentru a vedea ce s-a întâmplat. De atunci, femeia nu își mai privise niciodată cu aceiași ochi nepoata.

Așa că poate nu. În timp ce mergeau, Jess se tot uita pe furiș către Ed. Descoperirea că nu-i poate privi mâinile fără să și le imagineze mângâindu-i pielea, în vreme ce părul lui moale îi coboară încet de-a lungul pântecului dezgolit. Se gândea la mirosul lui, la mușchii lui puternici și la pielea lui netedă. Oh, Doamne! Și-a încrucișat picioarele, ațintindu-și ochii spre geam.

Dar Ed era cu mintea în altă parte. Devenise tăcut, maxilarul i se încordase, iar mâinile lui țineau cam strâns volanul.

Jess s-a întors în față, și-a așezat mai bine mazărea congelată pe picior și s-a gândit la trenuri. Și la stâlपुरi de iluminat. Și la olimpiada de matematică.

Eu sunt femeia căreia nu-i trebuie o relație, și-a zis ea. Pur și simplu, m-am zăpăcit de una singură din pricina necesității hormonale.

Eu sunt femeia care nu se implică. Și, la drept vorbind, în clipa de față există destule complicații în viața mea fără s-o mai adaug și pe asta. Sunt doar câteva zile din viața mea. Jess a continuat să se uite pe geam și să-și repete în gând cuvintele, până când acestea s-au golit de sens.

Părinții lui Ed locuiau într-o casă victoriană din piatră cenușie, aflată în capătul uneia dintre acele străzi cu verdeață, genul acela de stradă pe care vecinii se întrec care mai de care în ceea ce privește îngrijirea ghivecelor de la ferestre, iar pubelele sunt ascunse atunci când nu sunt folosite. Ed a tras în fața clădirii, a oprit motorul și s-a uitat pe geam la căminul copilăriei sale, la poarta proaspăt vopsită și la peluza care arăta de parcă cineva ar fi tuns-o cu forfecuța de unghii. A rămas neclintit.

Aproape fără să se gândească, Jess s-a întins și l-a atins pe mână, iar bărbatul s-a întors brusc, de parcă ar fi uitat de prezența ei.

– Ești sigură că nu te deranjează să intri cu mine?

– Sigur că nu, a bâiguit ea.

– Îți sunt foarte recunoscător. Știu că voiai să-i iei pe copii.

Jess și-a lăsat câteva clipe mâna așezată peste a lui.

– E-n regulă. Hai să terminăm cu treaba asta.

Au urcat pe alee, iar Ed s-a oprit, ca și cum ar fi vrut să-și revizuiască ținuta, apoi a bătut scurt la ușa de la intrare. S-au uitat unul la altul, și-au zâmbit jenați și au așteptat. Și au tot așteptat.

După vreo treizeci de secunde, Ed a bătut iar, de data asta ceva mai tare. Apoi s-a lăsat pe vine pentru a trage cu ochiul prin fanta cutiei poștale.

S-a ridicat și a băgat mâna în buzunar după telefon.

– Ciudat! Sunt sigur că Gem mi-a spus că prânzul e azi. Lasă-mă să verific!

A parcurs în grabă câteva mesaje, a încuviințat din cap, confirmând informația, apoi a bătut încă o dată.

– Sunt destul de sigură că, dacă ar fi fost cineva acasă, ar fi auzit, a spus Jess.

S-a gândit, în treacăt, că ar fi destul de plăcut ca, măcar o dată, să se apropie de o casă și să-și facă o idee în legătură cu ceea ce se petrecea de cealaltă parte a ușii.

Amândoi au tresărit la auzul unei ferestre ce se ridica deasupra capetelor lor. Ed a făcut un pas în spate și a ridicat privirea către casa de alături.

– Tu ești, Ed?

– Bună ziua, doamnă Harris! Îi caut pe părinții mei. Aveți idee unde sunt?

Femeia a făcut o grimasă.

– Oh, Ed, dragule, au plecat la spital! Mă tem că tatălui tău i s-a făcut din nou rău azi, în zori.

Ed și-a dus mâna la ochi.

– Care spital?

Vecina a șovăit, ca și cum nu îi venea să creadă că el nu știa.

– La Royal, dragule. E la vreo șase kilometri și jumătate de aici, dacă o iei pe autostradă. Ar fi bine să faci la stânga la capătul străzii...

Dar el deja se îndepărta.

– E-n regulă, doamnă Harris. Știu unde e. Mulțumesc!

– Transmite-i toate cele bune din partea noastră, a strigat femeia, apoi Jess a auzit cum fereastra e coborâtă la loc.

Ed deja deschidea portiera mașinii.

Au ajuns la spital în doar câteva minute. Jess nu a spus nimic. Habar nu avea ce să zică. La un moment dat, a bâiguit un „Ei bine, măcar se vor bucura să te vadă“, dar era o replică stupidă, iar Ed era atât de adâncit în gânduri, încât nici nu dădea impresia că o auzise. Le-a dat numele tatălui său celor de la recepție, iar aceștia l-au îndrumat către secția Victoria.

– Știți unde e Oncologia, da? a adăugat recepționera, serviabilă, ridicând ochii din ecranul ei.

Ed a tresărit vizibil la auzul cuvântului.

Au intrat într-un lift de oțel și au urcat două etaje. Ușile s-au deschis, și în fața lor s-a ivit indicatorul care îi îndruma către secția respectivă. Ed și-a spus numele la interfon, și-a curățat mâinile cu soluția antibacteriană așezată lângă intrare și, când ușile s-au deschis în sfârșit, Jess l-a urmat înăuntru.

O femeie străbătea coridorul spitalului, îndreptându-se către ei. Purta o fustă de fetru și un dres colorat. Părul îi era tuns scurt, într-un stil nepretențios, preferat de acele femei care insistă că sunt prea ocupate ca să-și mai bată capul și cu coafura.

- Bună, Gem! a spus Ed, încetinind pasul pe măsură ce ea se apropia.

Femeia se uita la el, nevenindu-i să creadă. Gura i s-a deschis larg și, pentru o clipă, Jess a crezut că avea de gând să spună ceva.

- Îmi pare bine să te v... a început Ed.

Ca din senin, mâna femeii s-a repezit și l-a palmuit cu putere. Sunetul chiar s-a auzit cu ecou pe tot culoarul.

Ed s-a retras împleticindu-se și ținându-se de obraz.

- Ce na...

- Nenorocitele! a izbucnit ea. Nenorocitele, nenorocitele!

Cei doi se holbau unul la altul, Ed lăsându-și mâna în jos ca și cum ar fi vrut să vadă dacă nu cumva e mânjită de sânge. Femeia stătea cu maxilarul încleștat, de parcă ar fi așteptat ca el să zică ceva sau să facă ceva, însă el a rămas pe loc.

Atunci, femeia și-a scuturat mâna, uitându-se lung la ea, parcă surprinsă de propriul gest, apoi, după câteva clipe, i-a întins-o blând lui Jess.

- Bună, eu sunt Gemma, s-a recomandat ea.

Jess a ezitat, apoi i-a strâns cu precauție mâna.

- Ăm... Jess.

Gemma s-a încruntat.

- Cea cu un copil care avea nevoie urgentă de ajutor?

Când Jess a încuviințat din cap, femeia a măsurat-o încet din cap până în picioare. Zâmbetul îi era mai degrabă precaut decât nepretenos.

– Da, m-am gândit eu că s-ar putea ca tu să fii. Așa! Mama e în capătul coridorului, Ed. Ai face bine să vii și s-o saluți.

– El e aici? E Ed? Bătrâna avea părul de o nuanță gri-albăstrui, strâns într-un coc îngrijit. Oh, Ed! Tu ești! Oh, dragule! Ce frumos! Dar ce ți-ai făcut?

El și-a îmbrățișat mama, după care s-a dat înapoi, ferindu-și fața când ea a încercat să-i atingă nasul și aruncându-i lui Jess o scurtă privire cu coada ochiului.

– M-am... m-am lovit de o ușă.

Bătrâna l-a tras iar la piept, bătându-l ușor pe spate.

– Oh, îmi pare atât de bine să te văd!

Ed a lăsat-o să-l țină strâns câteva minute, apoi s-a desprins cu blândețe de ea.

– Mamă, ea e Jess.

– Sunt... prietena lui Ed.

– Ei, ce bine-mi pare să te cunosc! Eu sunt Anne. Privirea i-a alunecat iute peste chipul lui Jess, observându-i nasul vântat și buza ușor umflată. A stat pe gânduri o clipă, apoi a decis, probabil, să nu întrebe. Din păcate, nu pot spune că Ed mi-a povestit o mulțime de lucruri despre tine, dar el nu-mi povestește niciodată o mulțime de lucruri despre vreun subiect, așa că sunt foarte nerăbdătoare să aflu chiar de la tine.

Bătrâna și-a pus o mână pe brațul lui Ed, arborând un zâmbet ușor tremurând.

– Pregătiserăm un prânz frumos, dar...

Gemma a făcut un pas înspre mama ei și a început să scoțoască prin poșetă.

– Dar tatei i s-a făcut rău iar.

– Abia aștepta prânzul ăsta. A trebuit să-i amânăm pe Simon și pe Deirdre. Tocmai plecau din Peak District.

– Îmi pare rău, a spus Jess.

– Da. Eh! N-ai ce-i face. Femeia părea să se mai fi liniștit. Știi, e într-adevăr cea mai revoltătoare boală. Trebuie să mă străduiesc din răspuțeri să n-o iau personal. S-a aplecat spre Jess, surzând cu

amărăciune. Uneori, intru în dormitorul nostru și o numesc în cele mai îngrozitoare feluri. Bob ar fi oripilat.

Jess i-a zâmbit.

– O să-i bag și eu câteva vorbe de la mine, dacă vrei.

– Oh, te rog! Ar fi minunat. Cu cât mai murdare, cu atât mai bine.

Și tare. Trebuie să vorbești tare.

– Jess poate să vorbească tare! a intervenit Ed, tamponându-și buza.

A urmat un scurt moment de tăcere.

– Am cumpărat un somon întreg, a zis Anne, fără a se adresa cuiva anume.

Jess simțea privirea cercetătoare a Gemmei. Fără să-și dea seama, și-a tras tricoul în jos, căci nu voia să i se vadă tatuajul peste marginea blugilor. Simplele cuvinte „asistent social“ o făceau să se simtă pusă sub lupă, ca și cum femeia s-ar fi lămurit deja ce hram purta, iar acum o evalua.

Atunci, Anna a trecut pe lângă ele și a întins brațele. Aviditatea cu care l-a tras din nou la piept pe Ed a făcut-o pe Jess să tresară puțin.

– Oh, dragul meu! Băiatul meu drag! Știu că sunt o mamă groaznic de insistentă, dar fă-mi pe plac. Chiar e atât de plăcut să te văd.

El a îmbrățișat-o la rândul lui, aruncându-și ochii către Jess, cu un aer vinovat.

– Pe mine mama m-a îmbrățișat ultima oară în 1997, a murmurat Gemma.

Jess nu știa sigur dacă femeia își dădea seama că o spusese cu voce tare.

– A mea nu cred că m-a îmbrățișat niciodată, a zis ea.

Gemma a privit-o ca și cum uitase că s-ar fi aflat acolo.

– Ăm... apropo de chestia cu plesnitul lui frate-meu. Probabil că ți-a spus cu ce mă ocup. Mă simt datoră să precizez că, de obicei, nu lovesc oamenii.

– Am impresia că frații nu se pun la socoteală.

În ochii Gemmei s-a ivit brusc o licărire de afecțiune.

– E o regulă de mare bun-simț.

– Nici o problemă, a zis Jess. Oricum, eu însămi mi-am dorit să fac asta destul de des în ultimele câteva zile.

Bob Nicholls zăcea pe un pat de spital, cu pătura ridicată până sub bărbiei și cu mâinile așezate ușor peste ea. Era clar, judecând după paloarea chipului său și a felului în care oasele craniului îi deveniseră aproape vizibile, că nu stătea bine cu sănătatea. Răsufia greu și și-a rotit lent capul înspre ușă când i-a auzit intrând. Pe măsuța de lângă pat era așezată o mască pentru oxigen, și două mici adâncituri pe obrazii bărbatului arătau faptul că fusese folosită de curând. Era dureros să-l privești.

– Bună, tată!

Jess l-a văzut pe Ed cum se chinuie să-și ascundă șocul. S-a aplecat asupra tatălui său și a șovăit, înainte de a-l atinge ușor pe umăr.

– Edward.

Vocea bătrânului era doar un hârâit, însă tot avea ceva solemn în ea.

– Nu-i așa că arată bine, Bob? a spus mama lui Ed.

Tatăl și-a cercetat fiul pe sub pleoapele încercănate. A vorbit din nou lent și cu atenție, de parcă i-ar fi fost alocat un anumit număr de cuvinte pe care să le folosească.

– Nu. Arată ca și cum cineva l-ar fi bătut măr.

Jess vedea nuanța pe care o căpătase obrazul lui Ed acolo unde fusese lovit de sora lui. S-a trezit ducându-și involuntar mâna spre buza ei umflată.

– Oricum, pe unde-a umblat?

– Tată, ea e Jess.

Ochii bătrânului au alunecat către ea. Sprânceană i s-a ridicat o jumătate de centimetru.

– Și tu ce naiba ai pățit la față? i-a șoptit el.

– M-am luat la harță cu o mașină. A fost vina mea.

– Asta i s-a întâmplat și lui?

Jess nici n-a clipit.

– Da.

Bătrânul a mai privit-o câteva clipe.

- Pari genul care aduce necazuri, i-a spus. Așa e?

Gemma s-a aplecat în față.

- Tată! Jess e prietena lui Ed.

Bărbatul n-a luat-o în seamă.

- Dacă există vreun mic avantaj în faptul că mi-a mai rămas puțin timp de trăit, acela e că pot să zic ce poftesc. Ea nu se arată jignită. Ești jignită? Îmi pare rău, am uitat cum te cheamă. Se pare că nu mai am nici o celulă cerebrală.

- Jess. Nu. Nu sunt jignită.

Bătrânul continua s-o fixeze cu privirea.

- Și, da, probabil sunt o pacoste, a adăugat ea, uitându-se în ochii lui.

Fața i s-a destins încet într-un surâs, iar Jess și-a putut da seama, în treacăt, cum trebuie să fi arătat el înainte de a se îmbolnăvi.

- Mă bucur să aud asta. Întotdeauna mi-au plăcut fetele care aduc necazuri. Iar asta a stat prea mult cu capul aplecat în fața unui computer.

- Cum te mai simți, tată?

Bătrânul a clipit.

- Sunt pe moarte.

- Cu toții suntem pe moarte, tată, a intervenit Gemma.

- Nu mă lua pe mine cu sofismele tale de asistent social. Eu urmez să mor neplăcut de rapid. Mi-au mai rămas doar câteva aptitudini și foarte puțină demnitate. Probabil n-o să apuc sfârșitul sezonului de crichet. Asta îți răspunde la întrebare?

- Îmi pare rău, a zis încet Ed. Îmi pare rău că n-am mai venit.

- Ai fost ocupat.

- În privința asta... a început Ed. Își băgase mâinile adânc în buzunare. Tată. Trebuie să-ți spun ceva. Tuturor trebuie să vă spun ceva.

Jess s-a ridicat în grabă.

- Ce-ar fi să mă duc după niște sendvișuri pentru toți? Să vă las să vorbiți. Simțea că Gemma încerca să ghicească ceea ce știa ea. Aduc și de băut. Ceai? Cafea?

Bob Nicholls și-a întors capul spre ea.

- Abia ai ajuns aici. Rămâi!

Jess s-a uitat în ochii lui Ed. Acesta a ridicat puțin din umeri, ca și cum nu prea ar fi avut importanță.

– Ce e, dragule? a întrebat mama lui, punându-i o mână pe umăr. Ești bine?

– Sunt bine. Mă rog. Sunt oarecum bine. Adică sunt sănătos. Dar... A înghițit în sec. Nu, nu sunt bine. Trebuie să vă spun ceva.

– Ce? a întrebat Gemma.

– OK. Ed a tras aer adânc în piept. Păi, uite.

– Ce? a întrebat din nou Gemma. Pentru Dumnezeu, Ed! Ce?

– Sunt anchetat pentru tranzacționare pe bază de informații confidențiale. Am fost suspendat de firmă. Săptămâna viitoare va trebui să merg la o secție de poliție unde, cel mai probabil, voi fi pus sub acuzare și s-ar putea să ajung la închisoare.

Puțin spus că în încăperea s-a lăsat tăcerea. Era ca și cum cineva ar fi venit și ar fi tras tot aerul de acolo. Pentru o clipă, lui Jess i s-a părut că s-ar putea să leșine din pricina lipsei de oxigen.

– E o glumă? a întrebat mama lui Ed.

– Nu.

– Zău că m-aș putea duce să aduc niște ceai, a intervenit Jess.

Nimeni nu i-a acordat vreo atenție. Bătrâna s-a așezat încet pe un scaun de plastic.

– Tranzacționare pe bază de informații confidențiale? Gemma a fost prima care a vorbit. E... e ceva grav, Ed.

– Da. Înțeleg asta, Gem.

– Tranzacționare adevărată, cum vedem la știri?

– Despre aia-i vorba.

– Are avocați buni, a spus Jess.

Nimeni n-a părut s-o audă.

– Scumpi.

Mama lui își dusesese mâna până la jumătatea distanței spre gură, apoi a lăsat-o încet în jos.

– Nu pricep. Când s-a întâmplat asta?

– Acum aproximativ o lună. Cel puțin partea cu tranzacționarea.

– Acum o lună? Dar de ce nu ne-ai zis? Te-am fi putut ajuta.

– N-ați fi putut, mamă. Nimeni nu mă poate ajuta.

- Dar la închisoare? Ca un infractor?

Anne Nicholls devenise extrem de palidă.

- Cred că dacă ajungi să fii trimis la închisoare, cam ești un infractor, mamă.

- Ei bine, o să se lămurească ei. O să vadă că s-a comis vreo greșeală, dar o să se rezolve.

- Nu, mamă. Nu sunt sigur că merge așa.

A urmat încă un lung moment de tăcere.

- O să te descurci?

- O să-mi fie bine, mamă. După cum spunea Jess, am avocați buni. Am resurse. Deja au stabilit că eu n-am obținut nici un câștig financiar.

- Nici măcar n-ai scos bani din asta?

- A fost o greșeală.

- O greșeală? a zis Gemma. Nu înțeleg. Cum se poate să te folosești din greșeală de informații confidențiale ca să faci tranzacții?

Ed și-a îndreptat umerii și s-a uitat drept la sora lui. A tras aer în piept, iar ochii i-au alunecat preț de o secundă către Jess. Apoi s-au ridicat spre tavan.

- Ei bine, am făcut sex cu o femeie. Mi se părea că o plac. Pe urmă, mi-am dat seama că nu era cine credeam eu că e și am cam vrut să dispară fără să degenereze totul într-o încurcătură. Tot ce-și dorea ea era să călătorească. Așa că am luat o decizie pripită și i-am spus cum mă gândeam eu că ar putea să câștige niște bani în plus ca să-și plătească datoriile și să plece în călătorii.

- I-ai dat informații confidențiale.

- Da. Despre SFAX. Marea noastră lansare.

- Doamne Dumnezeule! Gemma a scuturat din cap. Nu-mi vine să cred că aud asta.

- Numele meu n-a apărut încă în presă. Dar o să apară.

Ed și-a băgat mâinile în buzunare și s-a uitat neclintit la familia lui. Jess s-a întrebat dacă numai ea putea să observe tremurul mâinilor lui.

- Deci... ăăm... ăsta-i motivul pentru care n-am mai trecut pe acasă. Speram să vă pot ascunde povestea, poate chiar să rezolv problema, astfel încât să nu fiți nevoiți să aflați nimic. Dar se dovedește

că va fi imposibil. Și vreau să vă spun că-mi pare rău. Ar fi trebuit să vă mărturisesc și ar fi trebuit să petrec mai mult timp aici. Însă... **însă** îmi doream să nu știți adevărul. Îmi doream să nu vedeți cât de **rău** am dat-o-n bară.

Nimeni n-a scos o vorbă. Piciorul drept al lui Jess începuse să se legene involuntar. Când și-a ridicat în sfârșit privirea, Ed se uita **fix** la tatăl său.

– Ei bine?

– Ei bine, ce?

– N-ai de gând să zici nimic?

Bob Nicholls și-a ridicat încet capul de pe pernă.

– Ce vrei să zic?

Ed și tatăl lui se priveau unul pe altul.

– Vrei să zic că ai fost un idiot? Zic că ai fost un idiot. Vrei să zic **că** ai făcut praf o carieră strălucită? O zic și pe-asta.

– Bob...

– Păi, ce...

Dintr-odată, bătrânul a început să tușească, scoțând un sunet **ră-**gușit, cavernos. Anne și Gemma s-au repezit să-l ajute, întinzându-l șervețele, pahare cu apă, agitându-se pe lângă el. De parcă se simțeau cu toții recunoscători că li se dăduse o preocupare.

Ed stătea la piciorul patului.

– Închisoare? a repetat mama lui. Închisoare, închisoare **adevărată?**

– Asta a zis Ed, mamă.

– Dar e groaznic!

– Stai jos, mamă. Inspiră adânc!

Gemma a condus-o pe bătrână către un scaun. Nimeni nu s-a **în-**dreptat spre Ed. De ce nu-l lua cineva în brațe? De ce nu vedeau **că** de singur se simțea în acele clipe?

– Îmi pare rău, a rostit el încet.

Nimeni n-a părut să-l audă.

– Pot să zic și eu ceva? Jess nu mai putea să îndure. Și-a auzit **vo-**cea, clară și un pic prea puternică. Vreau doar să vă spun că Ed **l-a** ajutat pe cei doi copii ai mei când eu n-am putut s-o fac. Ne-a **duș** cu

mașina până în celălalt capăt al țării, pentru că eram disperati. În ceea ce mă privește, fiul dumneavoastră e... minunat.

Toți și-au ridicat ochii. Jess s-a întors către tatăl lui Ed.

- E bun, deștept și talentat, chiar dacă nu sunt întotdeauna de acord cu ceea ce face. E amabil cu oameni pe care abia dacă-i cunoaște. Cu sau fără informații confidențiale, dacă din băiatul meu o să iasă un bărbat măcar pe jumătate ca fiul dumneavoastră, atunci o să fiu foarte fericită. Mai mult decât fericită. O să fiu în extaz!

Toți se holbau la ea. Jess a adăugat:

- Și gândeam toate astea încă dinainte să fac sex cu el.

Nimeni n-a vorbit. Ed stătea cu privirea pironită în pământ.

- Păi, a încuviințat încet din cap Anne, asta-i, ăăă, asta-i...

- Edificator, a spus Gemma.

Vocea bătrânei s-a stins.

- Of, Edward!

Bob a oftat și a închis ochii.

- Hai să n-o luăm ca la Hollywood.

I-a deschis la loc și a făcut semn să-i fie ridicat puțin capul patului.

- Vino încoace, Ed! Să te pot vedea. Afurisiți fie-mi ochii!

A făcut semn către pahar, iar soția lui i l-a ridicat spre buze.

Bătrânul a înghițit cu durere, apoi a lovit ușor cu palma în marginea patului, pentru a-l îndemna pe Ed să se așeze. A întins o mână și a așezat-o ușor peste cea a fiului său. Era insuportabil de firav.

- Ești băiatul meu, Ed. Oi fi tu un idiot și un iresponsabil, dar asta nu schimbă câtuși de puțin ceea ce simt pentru tine. Tatăl lui s-a încruntat. Mă scoate din sărite faptul că tu ai putut să crezi altceva.

- Îmi pare rău, tată.

Bătrânul a clătinat încet din cap.

- Mă tem că nu-ți pot fi de mare ajutor. Prostia asta care-mi taie risufierea... S-a strâmbat, după care a înghițit cu durere. L-a strâns de mână pe Ed. Cu toții greșim. Du-te, primește-ți pedeapsa, pe urmă întoarce-te și ia-o de la capăt.

Ed și-a ridicat ochii către el. Și atunci Jess l-a văzut pe băiețelul care trebuie să fi fost odinioară: rănit, dorindu-și cu disperare aprobarea tatălui. Și hotărât să nu lase niciodată să se vadă asta.

- Data viitoare să faci treabă și mai bună. Știu că poți.

În momentul acela, Anne a izbucnit în plâns, vărsând lacrimi neașteptate, deznădăjduite, pe care și le-a ascuns cu ajutorul mânecii. Bob și-a răsucit lent capul către ea.

- Oh, draga mea! a spus el încet.

Atunci și-a dat seama Jess că, în sfârșit, devenise o intrusă. A deschis ușa fără zgomot și s-a strecurat afară.

Și-a încărcat telefonul cu credit de la magazinul din spital, i-a trimis un mesaj lui Ed pentru a-i spune unde se află, apoi a așteptat la secția de urgență să-i fie consultat piciorul. Învințit rău, i-a spus un tânăr doctor polonez, care nici nu clipise când ea îi povestise ce pățise. A bandajat-o, i-a scris o rețetă pentru niște analgezice puternice, i-a înapoiat șlapul și i-a recomandat odihnă.

- Încercați să nu mai dați cu piciorul în nici o mașină, a sfătuit-o medicul, fără să-și ridice ochii din hârtoagele lui.

Jess s-a întors schiopătând la etaj, în Secția Victoria, s-a așezat pe unul dintre scaunele de plastic de pe coridor și a așteptat. Era cald, iar oamenii din jur vorbeau în șoaptă. S-ar putea să fi ațipit puțin. S-a trezit brusc atunci când Ed a ieșit din salon. Jess i-a întins haina, iar el a luat-o fără nici un cuvânt. Câteva clipe mai târziu, pe coridor s-a lăsat Gemma. Cei doi frați s-au oprit tăcuți unul în fața celuilalt. Femela și-a pus cu blândețe mâna pe obrazul lui.

- Fir-ai tu să fii de idiot!

Ed a lăsat capul în jos, cu mâinile băgate în fundul buzunarelor, ca Nicky.

- Fir-ai tu să fii de prost și de idiot! Să mă suni!

El s-a retras. Avea ochii roșii.

- Vorbesc serios. O să vin cu tine la tribunal. S-ar putea să cunoască niște oameni de la eliberare condiționată care te-ar putea ajuta să ajungi într-o închisoare cu regim deschis. Vreau să zic, n-o să intri la categoria A, atâta vreme cât n-ai mai făcut nimic altceva. Gemma și-a aruncat ochii către Jess, apoi din nou către el. N-ai mai făcut nimic altceva, nu?

Ed s-a aplecat, a îmbrățișat-o și poate că numai Jess a remarcat felul în care el a strâns cu putere din pleoape atunci când s-a îndepărtat.

Au ieșit din spital în lumina strălucitoare a unei zile de primăvară. În mod inexplicabil, viața reală părea să-și fi continuat cursul fără a ține cont de ei. Mașinile intrau cu spatele în locuri de parcare prea mici, cărucioare pentru copii erau scoase din autobuze, radioul unui muncitor se auzea dat la volum maxim în timp ce acesta vopsea o balustradă din apropiere. Jess s-a trezit inspirând adânc, recunoscătoare că scăpase de aerul închis, cu iz de medicamente, al salonului și de spectrul apropiat al morții ce plutea peste tatăl lui Ed. Acesta înainta cu privirea ațintită în față. Pentru o clipă, i-a amintit lui Jess de Nicky, așa cum arăta el înainte să ajungă acolo, pe vremea când toată energia lui părea concentrată spre a nu arăta nimic, a nu simți nimic. Au traversat parcare, până când au ajuns la mașina lui Ed, iar acolo el s-a oprit. Ușile s-au descuiat cu un păcănit răsunător. Bărbatul a rămas pe loc. Parcă nu se mai putea mișca. Stătea pur și simplu, cu o mână ușor ridicată, uitându-se în gol la propriul automobil.

Jess a așteptat puțin, apoi a ocolit încet mașina. I-a luat legătura de chei din mână. Și când, în cele din urmă, privirea lui a alunecat către ea, i-a cuprins strâns mijlocul cu brațele. L-a ținut așa până când el și-a așezat încet capul, ca pe o dulce povară, pe umărul ei.

Capitolul 26

TANZIE

Spre surprinderea ei, Nicky a început o conversație la micul dejun. Se așezaseră în jurul mesei, ca o familie de la televizor – Tanzie primise inelușe dintr-un amestec de mai multe cereale, iar Suzie și Josh mâncau cornuri cu ciocolată, despre care Suzie zicea că erau preferatele lor, așa că le mâncau în fiecare dimineață –, și părea un pic ciudat să stea acolo, lângă tata și cealaltă familie a lui, dar nu era chiar atât de rău pe cât crezuse ea. Tata mânca dintr-un castron cu fulgi de tărâțe, pentru că acum trebuia să rămână în formă, după cum spunea el, apoi se bătea des peste burtă. Fetița nu știa însă exact din ce motiv făcea asta, fiindcă nu era ca și cum el ar fi avut o slujbă adevărată.

– Chestii pe țevă, Tanze, îi răspundea tata ori de câte ori îl întreba cu ce se ocupă de fapt, iar Tanzie se întreba dacă și Linzie avea un garaj plin cu aparate de aer condiționat nefuncționale.

Nicky tocmai se juca cu o felie de pâine prăjită (de obicei el nu mânca nimic la micul dejun, pentru că, până la călătoria aceasta, nici nu se trezea înainte de micul dejun), când, deodată, s-a uitat la tata și i-a zis:

– Jess muncește tot timpul. Tot timpul! Și nu mi se pare corect.

Lingura tatei s-a oprit la jumătatea distanței spre gură, iar Tanzie s-a întrebat dacă el urma să se enerveze extrem de rău, așa cum făcea când Nicky spunea ceva care i se părea lipsit de respect. Pentru

o clipă, toată lumea a tăcut. Pe urmă, Linzie și-a pus mâna peste a tatei și a zâmbit.

– Are dreptate, iubire.

Iar tata a roșit puțin și a zis că, da, ei bine, lucrurile aveau să se schimbe puțin de acum înainte, că toți am făcut greșeli. Și pentru că în momentul acela căpătase ceva curaj, Tanzie i-a replicat că nu, dacă e să fim corecți, nu am făcut toți greșeli. Ea greșise când lucrase algoritmi, și Norman greșise când îi stricase ochelarii din cauza vacilor, și mama greșise când luase Rolls-Royce-ul și fusese arestată, dar Nicky a fost singurul din familia lor care nu făcuse nici o greșală. Însă la jumătatea discursului ei, Nicky a lovit-o tare cu piciorul pe sub masă și i-a aruncat o privire.

„Ce?“ l-a întrebat ea din priviri.

„Ține-ți gura!“ au părut să zică ochii lui.

„GRRR, nu-mi spune tu mie să-mi țin gura!“ au ripostat ai ei.

Apoi Nicky a refuzat să se mai uite la ea.

– Vrei un corn cu ciocolată, iubire? a întrebat-o Linzie, apoi i-a pus unul pe farfurie înainte ca Tanzie să apuce să răspundă.

Peste noapte, Linzie îi spălase și îi uscaseră hainele, așa că acum miroseau a balsam de rufe cu aromă de vanilie și orhidee. Toate lucrurile din casa aceea aveau propriul parfum. Parcă nimic n-ar fi avut voie să-și răspândească mirosul. Femeia așezase din loc în loc, pe lângă plintă, niște aparate care se băgau în priză și împrăștiu o „bogată aromă de pădure tropicală și flori rare“. Mai avea castronașe cu *pot-pourri*, pe care le stropea cu miresme din niște sticlute, și un miliard de lumânări parfumate în baie („Adevărat, îmi plac la nebunie lumânările parfumate“). Pe Tanzie o mânca nasul tot timpul cât se aflau înăuntru.

După ce s-au îmbrăcat, Linzie a dus-o pe Suze la balet. Tata și Tanzie au mers în parc, cu toate că ea nu mai fusese în parc de vreo doi ani, pentru că se făcuse oarecum prea mare pentru asta. Dar nu voia să-i rănească sentimentele tatei, așa că s-a așezat în leagăn și l-a lăsat s-o împingă de câteva ori, în vreme ce Nicky stătea și-i privea, cu mâinile îndesate în buzunare. Își lăsase jocul Nintendo în mașina domnului Nicholls, iar Tanzie știa că el își dorea foarte mult o țigară,

dar nu credea că se simțea îndeajuns de curajos încât să fumeze de față cu tata.

La prânz, au primit cartofi prăjiți de la magazin („Să nu-i spuneți lui Linzie“, le-a cerut tata, bătându-se pe burtă), iar tata i-a întrebat despre domnul Nicholls, încercând să pară complet nepăsător:

– Deci, cine era tipul ăla? Iubitul mamei voastre?

– Nu, i-a răspuns Nicky într-un fel care l-a împiedicat pe tata să mai pună și alte întrebări.

Tanzie se gândea că tatăl ei fusese șocat de felul în care îi vorbea Nicky. Nu era tocmai nepoliticos, ci doar părea să nu-i pese de ceea ce crede tata. În plus, acum Nicky era mai înalt decât el, lucru care în sine nu i s-a părut tatei deloc uimitor atunci când Tanzie i-a atras atenția asupra lui.

Apoi fetiței i s-a făcut frig, pentru că nu-și luase haina cu ea, așa că s-au întors. Suze era deja acasă după lecția de balet, prin urmare Nicky s-a dus la etaj, să stea la calculator, iar ele au jucat niște jocuri, s-au distrat cu țestoasa lui Suzie, apoi s-au dus în camera fetiței, unde ea a zis că se pot uita la un DVD, pentru că are un aparat la care vede în fiecare seară câte un film întreg de una singură, înainte să se culce.

– Mama ta nu-ți citește? a întrebat-o Tanzie.

– N-are timp. De-aia mi-a luat DVD playerul, a răspuns Suze.

Avea și un raft plin cu filme, toate preferatele ei, pe care putea să le urmărească la etaj, atunci când familia se uita jos la ceva ce ei nu-l plăcea.

– Lui Marty îi plac filmele cu gangsteri, așa că se uită la alea, a zis fata, strâmbând din nas, iar lui Tanzie i-au trebuit câteva minute ca să-și dea seama că se referea la tatăl ei.

Și n-a știut ce să-i răspundă.

– Îmi place haina ta, a zis Suze, cercetându-i geanta lui Tanzie.

– Mama mi-a făcut-o de Crăciun.

– Chiar mama ta a făcut-o? A ridicat haina, astfel încât nasturii cusuți de mama pe mâneci să strălucească în lumină. Oh, Doamne, e creatoare de modă sau ceva?

– Nu, a spus Tanzie. E menajeră.

Suze a râs ca și cum ar fi fost o glumă.

- Ce sunt toate alea? a întrebat-o ea, când a dat cu ochii de foile cu probleme de matematică din geanta ei.

De data asta, Tanzie a ținut gura închisă.

- Asta-i matematică? Oh, Doamne, parc-ar fi... mângălituri. Parc-ar fi... greacă. A chicotit, răsfoind hârtiile, apoi ridicându-le cu două degete, ca și cum ar fi fost ceva oribil. Sunt ale fratelui tău? Ce e, vreun obsedat de matematică?

- Nu știu.

Tanzie s-a înroșit, căci nu se prea pricepea să mintă.

- Căh! Ce cap mare! Ciudat! Tocilar!

A azvârlit foile cât colo, în timp ce scotea din geantă celelalte haine ale lui Tanzie.

Tanzie n-a spus nimic. A lăsat hârtiile pe podea pentru că nu voia să fie nevoită să explice. Și nu voia să se gândească la olimpiadă. Și se gândea că, poate, i-ar fi mai ușor dacă, de acum înainte, ar încerca să-i semene mai mult lui Suzie, deoarece ea părea foarte fericită, și tata părea foarte fericit acolo. Apoi Tanzie a zis că ar trebui să meargă jos și să se uite la televizor, fiindcă nu mai voia să se gândească la absolut nimic.

Văzuseră deja trei sferturi din *Fantasia*, când Tanzie l-a auzit pe tata strigând:

- Tanzie, a venit mama ta.

Mama stătea în prag, cu bărbia ridicată, ca și cum ar fi fost pusă pe hartă, iar când Tanzie s-a oprit în loc și s-a holbat la fața ei, și-a dus o mână la buză, de parcă abia atunci și-ar fi amintit că e spartă, și a zis:

- Am căzut.

Pe urmă Tanzie s-a uitat în spatele ei, la domnul Nicholls, care aștepta în mașină, iar mama a adăugat pe dată:

- Și el a căzut.

Spusese asta chiar dacă Tanzie nu reușise, de fapt, să îi zărească fața bărbatului, ci voise doar să vadă dacă urmează să se urce în mașină sau dacă erau nevoiți să ia totuși un autobuz.

Tata a zis:

- Chiar e necesar ca orice chestie cu care intri tu în contact zilele astea să aibă cumva de suferit?

Mama s-a uitat urât la el, iar tata a mormăit ceva despre niște reparații, după care a zis că se duce să-i aducă geanta. Tanzie a răsuflet ușurată, apoi a fugit în brațele mamei, pentru că, deși se simțise bine acasă la Linzie, îi era dor de Norman și voia să stea cu mama ei; și, dintr-odată, se simțea nespuse de obosită.

Cabana pe care o închiriasse domnul Nicholls părea scoasă dintr-un clip publicitar despre ceea ce își doresc bătrânii să facă după ce ies la pensie sau poate dintr-o reclamă la pastile pentru afecțiuni urinare. Era pe malul unui lac și era înconjurată de alte câteva cabane, însă cele mai multe se aflau în spatele copacilor sau fuseseră clădite înclinat, astfel încât nici o fereastră să nu dea direct spre vreo altă casă. Pe apă trăiau cincizeci și șase de rațe și douăzeci de găște, și toate, mai puțin trei, erau încă acolo la ora ceaiului. Tanzie se gândea că era posibil ca Norman să le fugărească, dar el n-a făcut decât să se trănțească pe iarbă și să privească.

– Super! a zis Nicky, deși lui nu-i prea plăceau ieșirile în natură.

A inspirat adânc. Tanzie și-a dat seama că fratele ei nu mai pusese țigară în gură de patru zile.

– Nu-i așa? a spus mama.

S-a uitat spre lac și, o vreme, n-a mai scos nici o vorbă. A dat să zică ceva despre achitarea cheltuielilor care le reveneau, dar domnul Nicholls a ridicat mâinile și a negat vehement, ca și cum nici n-ar fi vrut să audă. Atunci, mama a roșit puțin și a tăcut.

Au luat cina afară, la grătar, chiar dacă nu era tocmai vreme potrivită pentru grătar, fiindcă mama le-a zis că ar fi distractiv să încheie călătoria în felul acesta și, oricum, când avea ea timp să facă grătar! Părea hotărâtă să-i facă pe toți fericiți, așa că sporovăia de vreo două ori mai mult ca oricare dintre ei și zicea că nu mai ținea cont de bani, deoarece uneori trebuie să te bucuri de ceea ce ai și să mai și trăiești. Părea felul ei de a mulțumi. Așa că au mâncat cărnați, carne de pui cu sos picant, chifle proaspete și salată. Mama le cumpărase și două cutii de înghețată bună, nu din cea ieftină, care se vinde în caserole de plastic alb. N-a întrebat nimic despre noua casă a tatei, dar a îmbrățișat-o

des pe Tanzie, zicându-i că îi fusese dor de ea și că e caraghios fiindcă, la urma urmei, nu lipsise decât o noapte.

Fiecare a spus glume și, chiar dacă Tanzie nu și-o mai amintea decât pe cea despre un băț maro și lipicios, cu toții au râs. Pe urmă au jucat jocul acela în care îți lipești fruntea de coada unei măhuri, apoi te învârti până cazii, ceea ce aproape întotdeauna îi face pe toți să izbucnească în râs. Mama a jucat o dată, chiar dacă abia mai putea să meargă cu piciorul bandajat, și tot se văita de durere în timp ce se rotește. Iar asta i-a stârnit hazul lui Tanzie, pentru că era plăcut să-și vadă mama purtându-se și ea ca o caraghioasă. Domnul Nicholls refuza întruna să se prindă în jocul lor, spunând că doar avea să se uite. Dar apoi mama a șchiopătat până la el, i-a zis ceva foarte încet la ureche, iar domnul Nicholls a ridicat o sprânceană și a întrebat:

– Serios?

Și mama a încuviințat din cap. Iar el a spus:

– Păi, bine, atunci.

Și când s-a răsturnat chiar a făcut pământul să se cutremure puțin. Până și Nicky, care nu făcea niciodată nimic, a intrat în joc, cu picioarele lui lungi ca de păianjen, iar când a început să râdă, hohotele lui erau foarte stranii, ca de bufniță. Tanzie a hotărât că nu-l mai auzise râzând așa de o veșnicie. Poate niciodată.

Fetița s-a învârtit de vreo șase ori, până când lumea s-a prăbușit și s-a rostogolit, iar ea s-a aruncat pe spate în iarbă, uitându-se cum cerul se rotește împrejurul ei și gândindu-se că seamănă puțin cu viața familiei ei. Niciodată exact așa cum ar trebui să fie.

Au mâncat, mama și domnul Nicholls au băut vin, iar Tanzie a curățat toate resturile de pe oase și i le-a dat lui Norman, deoarece câinii mor dacă le dai oase de pui. Apoi și-au îmbrăcat hainele și doar au stat pe frumoasele scaune de răchită aflate în dotarea cabanei, toți înșirați pe malul lacului, admirând păsările de pe apă până când s-a întunecat.

– Îmi place la nebunie locul ăsta, a spus mama în tăcerea care se lăsase.

Tanzie nu știa sigur dacă cineva ar fi trebuit să vadă asta, dar domnul Nicholls s-a întins și a strâns-o de mână pe mama.

Bărbatul păruse mai toată seara trist. Tanzie nu știa de ce. Se întreba dacă motivul era faptul că se apropiau de sfârșitul micii lor călătorii. Dar a auzit găștele și rațele măcănind și pleoscăind în celălalt capăt al lacului, apoi doar apa clipocind la mal, și totul era cufundat în pace și liniște, așa că probabil a adormit, fiindcă își amintește ca prin ceață cum domnul Nicholls a dus-o în brațe până la etaj, iar mama a învelit-o și i-a spus c-o iubește. Dar ce își amintește cel mai bine legat de întreaga seară e faptul că nimeni n-a pomenit despre olimpiadă, ceea ce a bucurat-o nespun de mult.

Fiindcă, uite cum stă treaba: câtă vreme mama pregătea grătarul, Tanzie a cerut cu împrumut laptopul domnului Nicholls și a căutat statisticile legate de copiii proveniți din familii cu venituri scăzute, care merg la școli particulare. Și, în doar câteva minute, a constatat că probabilitatea ca ea să meargă într-adevăr la St. Anne's fusese întotdeauna mai mică de zece la sută. Atunci a înțeles că nu conta cât de bine se descurcase la testul de admitere, ar fi trebuit totuși să verifice statisticile înainte chiar de a pleca de acasă, deoarece în viață nu greșești decât atunci când nu ești atent la numere. Nicky a urcat și, când a văzut-o ce făcea, s-a oprit un minut, fără să zică nimic, apoi a bătut-o ușor pe braț și i-a spus că avea să vorbească el cu niște cunoscuți ai lui de la McArthur, mai mici cu un an, pentru a se asigura că aveau grijă de ea.

Când erau acasă la Linzie, tata îi spusese lui Tanzie că școlile particulare nu sunt o garanție a succesului. Îi zisese asta de trei ori.

– Succesul ține doar de ce ai în interiorul tău, îi explicase el. De hotărâre.

Apoi îi sugerase s-o roage pe Suze să-i arate cum își aranjează ea părul, pentru că și al ei ar putea să arate la fel de frumos.

Mama spusese că avea să doarmă pe canapea în noaptea aceea, astfel încât Tanzie și Nicky să poată sta în celălalt dormitor, însă fetița nu credea că se ținuse de cuvânt, fiindcă atunci când ea se trezise foarte însetată în toiul nopții, din pricina mâncării gătite de mama, și coborâse la parter, mama ei nu era acolo. Iar dimineață a apărut îmbrăcată cu tricoul gri al domnului Nicholls, cel pe care el îl purta

În fiecare zi, fără excepție. Așa că Tanzie a stat douăzeci de minute cu ochii ațintiți la ușa lui, căci era curioasă să afle cu ce haine urma să coboare el îmbrăcat.

În zori, o ceață ușoară plutea pe deasupra lacului. Se ridica din apă ca un truc de magician, în vreme ce toți încărcau bagajele în mașină. Norman amușina iarba, dând încet din coadă.

– Iepuri, a spus domnul Nicholls (era îmbrăcat într-un alt tricou gri).

Dimineața era rece și cenușie, porumbeii sălbatici ugiuiau încet prin copaci, și pe Tanzie o cuprinsese acea tristețe pe care o simți când ai fost într-un loc foarte frumos și totul se sfârșise.

– Nu vreau să merg acasă, a spus ea încet, când mama a închis portbagajul.

Femeia a tresărit.

– Ce, scumpo?

– Nu vreau să mă întorc acasă, a repetat Tanzie.

Mama i-a aruncat o privire domnului Nicholls, apoi a încercat să zâmbească, s-a apropiat încet și a zis:

– Adică vrei să rămâi cu tatăl tău, Tanzie? Pentru că dacă asta îți dorești cu adevărat, eu...

– Nu. Pur și simplu îmi place casa asta, e frumos aici.

Ar fi vrut să adauge „și nu ne așteaptă nimic frumos la întoarcere, pentru că totul s-a stricat și, în plus, aici nu există familia Fisher“, dar și-a dat seama, după expresia de pe chipul mamei, că și ea se gândea la același lucru, fiindcă i-a aruncat imediat o privire lui Nicky, care a ridicat din umeri.

– Știi că nu-i nici o rușine că ai încercat ceva, nu? Mama s-a uitat la amândoi. Cu toții ne-am străduit din răspuțeri să facem să se întâmple ceva și n-am reușit, dar din asta au ieșit alte lucruri bune. Am reușit să vedem niște zone din țară pe care nu le-am fi vizitat niciodată. Am învățat câteva chestii. Am lămurit situația cu tatăl vostru. Ne-am făcut niște prieteni. Poate că se referea la Linzie și la copiii ei, însă când a rostit cuvintele, ochii ei erau îndreptați către domnul Nicholls. Așa că, una peste alta, cred că n-am făcut rău că am încercat, chiar

dacă treaba n-a ieșit tocmai așa cum am plănuț. Și, știți ce, poate că lucrurile n-or să stea atât de rău după ce o să ne întoarcem acasă.

Fața lui Nicky nu exprima nimic. Tanzie știa că fratele ei se gândește la bani.

Atunci, domnul Nicholls, care abia dacă scosese o vorbă toată dimineața, a ocolit mașina, i-a deschis portiera mamei și a zis:

- Da. Bine. M-am tot gândit la asta. Și o să facem un mic ocol.

Capitolul 27

JESS

În mașină, în drum spre casă, au format un mic grup tăcut. Nimeni n-a cerut să asculte muzică și abia dacă au vorbit. Până și câinele încetase să mai scâncească, de parcă ar fi acceptat că automobilul acela era acum casa lui. De când începuse să plănuiască acea călătorie, de-a lungul zilelor stranii și agitate în care bătuseră drumurile, Jess nu-și imaginase nimic dincolo de înscrierea lui Tanzie la olimpiadă. Urmas-o aducă la concurs, să aștepte până la încheierea acestuia, apoi totul avea să fie bine. Nici prin cap nu-i trecuse că era posibil ca toată excursia să dureze cu trei zile mai mult decât se așteptase sau că avea să își cheltuiască tot bugetul în timpul ei. Nu se gândise nici măcar o dată că era posibil să aibă nevoie de un loc de cazare pe drumul de întoarcere spre casă. Sau că avea să rămână cu exact 13,81 de lire în buzunar și cu un card bancar pe care se temea prea mult să-l introducă într-un bancomat, fiindcă risca să nu-l mai primească înapoi.

Jess nu i-a spus nimic din toate astea lui Ed. El era tăcut, cu ochii ațintiți asupra drumului din fața lor, poate adâncit în gânduri cu privire la tatăl său. În spatele lui, Nicky tasta de zor pe laptop, cu căștile bătute în urechi, cu fruntea încruntată de concentrare. Jess bănuia că avea cine știe ce dispozitiv de-al lui Ed, ce-i permitea să intre pe internet. Se simțea foarte recunoscătoare că băiatul vorbea, mânca și dormea, așa că nu a pus întrebări. Tanzie tăcea, cu mâna sprijinită

pe capul uriaș al lui Norman, cu privirea îndreptată către peisajul ce alerga pe lângă geam. Ori de câte ori Jess o întreba dacă se simte bine, fetița se mulțumea să dea din cap în semn de încuviințare.

Dar nimic din toate acestea nu părea să conteze atât de mult pe cât ar fi trebuit. Pentru că în ființa ei ceva fundamental se schimbase.

Ed. Jess îi tot repeta numele în minte, astfel că acesta se golise complet de orice înțeles real. Ședea la doar câțiva centimetri distanță de omul care, acum înțelegea, era pur și simplu cel mai grozav bărbat din câți întâlnise vreodată. Se mira doar că nimeni altcineva nu păruse să-și dea seama de asta. Când el îi zâmbea, Jess nu se putea abține să nu îi zâmbească la rândul ei. Când chipul lui era de nepătruns din pricina tristeții, și ea era întru câtva afectată. Îl urmărea în preajma copiilor ei, vedea ușurința cu care îi arăta lui Nicky vreo caracteristică a computerului său, seriozitatea cu care se gândea la cine știe ce comentariu pasager al lui Tanzie (genul de comentariu care pe Marty l-ar fi făcut să-și dea ochii peste cap) și își dorea ca el să fi intrat mult mai devreme în viețile lor. Când rămăneau singuri, iar Ed o strângea la piept, așezându-și mâna pe coapsa ei într-un gest de posedare, șoptindu-i blând la ureche, ea simțea cu o calmă certitudine că totul avea să fie în regulă. Nu era vorba despre faptul că Ed urma să îndrepte lucrurile (avea și el propriile probleme de care să se ocupe), ci despre convingerea că, într-un fel, ei doi se potriveau unul cu celălalt. Împreună aveau să îndrepte lucrurile. Dintre toți cei pe care-i cunoscuse de-a lungul vieții ei, Ed era primul om alături de care Jess înțelegea sensul sintagmei „le stă bine împreună“.

Se temea să-l întrebe dacă ceva din toate acestea avea vreo însemnătate. Se temea că trăncănise atât amar de vreme despre faptul că ea nu avea nevoie de nimeni, că se descurcă și singură și că, pe lângă serviciu, cei doi copii și câine, nu mai era loc pentru nimeni altcineva în viața ei, încât era posibil ca el s-o fi luat în serios.

Pentru că îl dorea pe Ed Nicholls. Voia să se trezească lângă el, să bea cu el, să-i dea să mănânce pâine prăjită cu degetele ei lipicioase. Voia să-l cuprindă cu picioarele în întuneric, să-l simtă în ea, să se arcuiască lipită de trupul lui, în vreme ce el o imobiliza cu mâinile. Voia să-i simtă sudoarea, și forța, și trupul solid, buzele peste ale ei,

ochii cufundați în ai ei. Mergeau cu mașina, iar Jess își amintea cele două nopți precedente ca pe niște frânturi de vise pasionale: mâinile lui, gura lui, felul în care el trebuia să-i acopere buzele când ea atingea orgasmul, ca să nu-i trezească pe copii, și abia se abținea să nu se întindă peste scaune și să-și lipească fața de gâtul lui, să-și lase mâinile să-i alunecă pe spatele tricoului purtat de el, doar din pura plăcere de a-i simți pielea lipită de a ei.

Își petrecuse prea mult timp gândindu-se numai la copii, la serviciu, la facturi și la bani. Acum nu-i mai stătea mintea decât la el. Când îl vedea întorcându-se către ea, obrajii i se împurpurau. Când îl auzea rostindu-i numele, i se părea o șoaptă în întuneric. Când el îi întindea câte o cafea, clipa în care degetele li se atingeau îi curenta tot trupul. Îi plăcea când îl simțea privind-o, cu un aer preocupat, și se întreba la ce se gândea.

Jess habar n-avea cum să-i comunice lui Ed măcar un crâmpei din toate acestea. Era foarte tânără când îl cunoscuse pe Marty și, cu excepția unei seri în care Liam Stubbs își băgase mâinile pe sub bluza ei în barul Feathers, ea nici măcar nu mai începuse vreo relație cu altcineva.

Jess Thomas nu mai ieșise la o întâlnire în adevăratul sens al cuvântului de pe vremea când era elevă. Asta o făcea să pară ridicolă, chiar și în propriii ochi. Voia doar să-i arate lui Ed ce simțea.

Tânjea să facă asta.

– O să ne continuăm drumul spre Nottingham, dacă n-aveți nimic împotriva, a spus el, întorcându-se către Jess.

Încă avea o vânătaie estompată pe laterala nasului.

– O să ne oprim târziu ca să ne stabilim tabăra pe undeva. Așa o să putem face drumul până acasă joi, dintr-o singură bucată.

Și pe urmă? ar fi vrut să-l întrebe Jess. Dar și-a ridicat picioarele pe bord și a zis:

– Sună bine.

S-au oprit să ia prânzul într-un loc de popas de pe marginea șoselei. Copiii renunțaseră să mai întrebe dacă există șansa să mănânce și altceva decât sendvișuri, iar acum priveau dughenele de tip fast-food

și cafenelele de lux cu un sentiment vecin cu indiferența. S-au dat jos și au început să se întindă.

– Ce-ați zice de rulouri cu cârnați? a întrebat Ed, arătând spre o prăvălie. Cafea și rulouri calde cu cârnați. Sau pateuri cu carne. Fac eu cinste! Haideti!

Jess s-a uitat la el.

– Am nevoie de niște mâncare nesănătoasă. Ceva porcării pline de grăsime și calorii. Copii, cine vrea niște carbohidrați unșuroși? A făcut semn către Jess. Haide, dictatorul mâncării! O să luăm și niște fructe după aia.

– Nu ți-e frică? După kebabul ăla?

Ed își ținea mâna streășină la ochi, ferindu-și ochii de soare, pentru a putea s-o vadă mai bine.

– M-am hotărât că-mi place să trăiesc periculos.

Noaptea trecută venise la ea, după ce Nicky, care ședea tăcut în colțul camerei, tastând de zor la laptopul lui Ed, se dusese la culcare. Jess se simțise ca o adolescentă în timp ce ședea pe canapeaua din fața lui, prefăcându-se că se uită la televizor și așteptând ca toți ceilalți să se bage în pat, doar pentru a-l putea atinge. Dar când Nicky plecase în sfârșit, în loc să se ducă drept la ea, Ed își deschisese laptopul.

– Cu ce se ocupă Nicky? l-a întrebat Jess, în timp ce el cerceta ecranul.

– Compune texte, i-a răspuns bărbatul.

– Nu tu jocuri? Nu tu arme? Nu tu explozii?

– Nimic.

– Doarme, a șoptit ea. A dormit în fiecare noapte de când am plecat de acasă. Fără nici țigară cu marijuana.

– Bravo lui. Eu mă simt ca și cum n-aș mai fi dormit de ani întregi.

Ed părea să fi îmbătrânit cu un deceniu în scurtul răstimp de când erau pe drum. Jess s-a întrebat dacă nu era cazul să-și ceară scuze, dacă nu cumva prea mult timp petrecut cu mica ei familie haotică ar fi avut același efect asupra oricărui bărbat. Și-a amintit ce-i spusese Chelsea despre șansele ei de a avea viață amoroasă, de orice fel. Apoi, în timp ce ea stătea pe loc, brusc nesigură cu privire la ce să facă în continuare, el a întins o mână și a tras-o alături.

- Deci, i-a zis încet, Jessica Rae Thomas. Ai de gând să mă lași să dorm puțin în noaptea asta?

Ea i-a studiat buza de jos, savurând felul în care îi simțea atingerea pe șold. Se simțea dintr-odată veselă.

- Nu, i-a răspuns.

- Excelent răspuns.

Jess se gândea că era posibil ca partida să fi durat trei ore. Greu de apreciat.

Acum schimbaseră direcția, îndepărtându-se de magazinul alimentar și croindu-și drum printre pâlcurile de călători nemulțumiți, aflați în căutarea bancomatelor sau a toaletelor mult prea aglomerate. Jess încerca să nu arate cât de încântată era la gândul că nu trebuia să facă încă un rând de sendvișuri. Simțea de la câțiva metri mirosul de aluat cu unt al plăcintelor fierbinți.

Copiii, strângând între degete un mănunchi de bancnote și instrucțiunile lui Ed, dispăruseră la coada lungă ce se formase în interiorul patiseriei. Bărbatul s-a îndreptat către Jess, astfel încât să se ascundă de cei mici în spatele mulțimii.

- Ce faci?

- Doar mă uit.

De fiecare dată când el era prin apropiere, Jess se simțea mai înfierbântată.

- Te uiți?

- Mi se pare imposibil să stau lângă tine.

Buzele lui erau la câțiva centimetri de urechea ei, iar vocea lui îi răsună ca un murmur prin trup. Jess a simțit pielea înfiorându-i-se.

- Ce?

- Pur și simplu îmi imaginez că-ți fac chestii murdare. Aproape tot timpul. Lucruri complet necuviincioase. Lucruri rușinoase.

A apucat-o de partea din față a blugilor și a tras-o către el. Un fulger atât de fierbinte a străbătut-o, încât s-a mirat că nimeni nu a observat. Jess s-a retras puțin, lungindu-și gâtul pentru a se asigura că nu sunt văzuți.

- La asta te gândeai tu? În timp ce conduceai? În tot timpul ăla cât n-ai scos o vorbă?

- Da. Ed a aruncat o privire în spatele ei, către patiserie. Mă rog, la asta și la mâncare.

- Pofțim, cele două subiecte preferate ale mele.

El și-a lăsat degetele să-i alunece pe pielea goală de sub blusa ei. Jess a simțit cum stomacul i se încordează într-un mod plăcut. Picioarele i se înmuiaseră. Niciodată nu-l dorise pe Marty așa cum îi dorea pe Ed.

- În afară de sendvișuri.

- Hai să nu mai vorbim despre sendvișuri! Niciodată!

Atunci, el și-a lipit palma de partea de jos a spatelui ei, astfel încât să se apropie unul de altul atât cât le permitea decența.

- Știu că n-ar trebui, a șoptit Ed, dar m-am trezit cu adevărat fericit. Chipul lui îl cerceta pe al ei. Vreau să spun foarte fericit, prostest! Deși toată viața mea e un dezastru, eu pur și simplu... mă simt bine. Mă uit la tine și mă simt bine. Simt că o să trecem peste toate.

Jess a simțit un nod uriaș în gât.

- Și eu la fel, a murmurat ea.

Bărbatul a mijit ochii din cauza soarelui, încercând să-i deslușească expresia.

- Deci, nu sunt... doar un cal?

- Nu ești câtuși de puțin un cal. Mă rog! În cel mai politicos fel, aș putea spune că ai fost...

Ed și-a lăsat capul în jos și a sărutat-o. A sărutat-o și a fost un sărut lipsit de orice îndoială, genul de sărut în timpul căruia e posibil să se prăbușească cerul lângă tine, fără ca tu să observi măcar. Când Jess s-a desprins de el, a făcut-o doar pentru că nu voia s-o vadă copiii pierzându-și capacitatea de a sta pe propriile picioare. Și-a trecut degetul peste buzele lui, doar pentru plăcerea de a le atinge, iar el i-a zâmbit larg.

- Vin! a spus Ed.

Jess s-a trezit privindu-l ca o nătăngă.

- Ești o pacoste. Ed și-a întors iar ochii către ea, în timp ce copiii se apropiau, ținând în sus pungile de hârtie cu mâncarea cumpărată. Așa a zis tata.

- De parcă tu nu te-ai fi prins.

Jess simțea furnicăături pe buze. Gândurile îi vâjâiau în minte. Avea impresia că el e întipărit în toată ființa ei. A rămas în spate, urmărind sporovăiala dintre Ed și Nicky, apoi momentul deschiderii pungilor, în care băiatul a arătat ce cumpăraseră, și a așteptat să îi dispară roșeața din obraji. Simțea soarele încălzindu-i pielea, auzea trilul păsărilor acoperind vocile oamenilor și, peste zgomotul motoarelor ambalate, percepea mirosurile de benzină și de mâncare ieftină, iar peste toate acestea, câteva cuvinte îi răsunau spontan în minte: așa arată fericirea.

Au pornit încet înapoi către mașină, cu fețele deja îngropate în pungile de hârtie. Jess își privea fiica mergând la câțiva pași înaintea ei, târându-și picioarele subțiri pe urmele celorlalți, și abia atunci a observat că ceva lipsea.

- Tanze? Unde-ți sunt cărțile de matematică?

Copila nu s-a întors.

- Le-am lăsat la tata.

- Oh! Vrei să-l sun? A început să scotocească prin geantă, după telefonul mobil. Cu siguranță pot să-i cer să le pună la poștă. Probabil o să ajungă la destinație înaintea noastră.

- Nu, a răspuns Tanzie. Și-a înclinat ușor capul către mama ei, dar fără să se uite drept în ochii ei. Mulțumesc.

Când a ajuns la mașină, Nicky s-a oprit. Privirea i-a alunecat către Jess, apoi a revenit la sora lui. Și femeia a simțit o greutate în stomac.

Când în sfârșit au ajuns la locul în care urmau să rămână peste noapte, era deja aproape ora nouă și picau de oboseală. Copiii, care se hrăniseră cu biscuiți și dulciuri în cea mai mare parte a ultimei bucăți de drum, erau epuizați și morocănoși, așa că s-au dus direct la etaj, pentru a cerceta dormitoarele. Ed căra bagajele, iar Tanzie târa câinele după ea.

Hotelul era mare, alb, cu un aspect costisitor. Era genul de loc pe care doamna Ritter i l-ar fi putut arăta lui Jess pe ecranul mobilului, făcând-o să ofteze apoi împreună cu Nathalie. Ed făcuse rezervarea prin telefon, iar când Jess începuse să protesteze din pricina costurilor, el îi spusese pe un ton ușor tăios:

- Toți suntem obosiți, Jess. Iar următorul meu pat s-ar putea să fie la Pofta Măriei Sale. Hai să stăm într-un hotel frumos în seara asta, OK?

Trei camere legate una de alta, pe un culoar ce părea să funcționeze ca o anexă a clădirii principale.

- O cameră numai a mea! a oftat ușurat Nicky, descuind încăperea cu numărul douăzeci și trei. Și-a coborât vocea, în vreme ce Jess împingea ușa. O iubesc, nu-i vorbă, dar n-ai idee cât de tare sforăie Titch.

- Lui Norman o să-i placă aici, a spus Tanzie, când mama ei a deschis camera cu numărul douăzeci și patru.

Câinele, pentru a-și exprima acordul, s-a trântit numaidecât lângă pat.

- Nu mă deranjează să stau cu Nicky, mamă, dar zău că sforăie rău de tot!

Nici unul dintre ei nu părea să se întrebe unde avea să doarmă Jess. Ea nu-și dădea seama dacă știa deja ce se întâmpla și nu-i deranja sau dacă presupuseseră doar că un adult avea să doarmă în mașină.

Nicky a luat cu împrumut laptopul lui Ed. Tanzie s-a lămurit cum funcționa telecomanda televizorului din camera ei și a spus că avea să se uite la o emisiune, apoi avea să se culce. Nu voia să vorbească despre cărțile de matematică uitate. Jess nu își amintea s-o mai fi văzut vreodată pe Tanzie astfel.

- Doar pentru că ceva n-a mers o dată, scumpo, nu înseamnă că nu poți încerca din nou, a zis ea, întinzând pe pat pijamaua fetei.

Expresia de pe chipul lui Tanzie părea să sugereze faptul că înțelegea lucrurile altfel decât înainte. Iar răspunsul ei i-a frânt inima lui Jess.

- Cred că ar fi mai bine să mă descurc doar cu ce am, mami.

- Ce să fac?

- Nimic. Pentru moment, pur și simplu s-a săturat. Nu poți s-o învinovățești.

Ed a trântit bagajele în colțul camerei. Jess s-a așezat pe marginea patului uriaș, încercând să ignore durerea care-i pulsa în picior.

– Dar nu-i stă deloc în fire. Tanzie e pasionată de matematică! Întotdeauna i-a plăcut. Iar acum se poartă de parcă n-ar vrea să mai aibă nimic de-a face cu ea.

– Au trecut doar două zile, Jess. A fost destul de zdruncinată. Doar... las-o în pace. O să se descurce ea.

– Ești foarte sigur.

– Sunt copii deștepți. Ed s-a dus la comutatorul electric și a scăzut intensitatea luminii, ridicând ochii spre becuri, până când acestea s-au întunecat suficient. La fel ca mama lor. Însă doar pentru că tu te ridici la loc cu viteza unei mingi de cauciuc, nu trebuie să faci și ei mereu la fel.

Jess s-a uitat la el.

– Nu e o critică. Spun doar că a fost o săptămână destul de plină. Cred că dacă o să-i lași puțin timp să se relaxeze, Tanzie o să-și revină. E așa cum e. N-o văd schimbându-se.

Ed și-a tras tricoul peste cap dintr-o singură mișcare neîntreruptă și l-a aruncat pe un scaun. Gestul acesta a tulburat-o numaidecât. Jess nu putea să se uite la bustul lui gol fără să vrea să-l atingă. Era, poate, puțin prea gros în talie pentru a fi desăvârșit. Dar asta îl făcea, cumva, și mai frumos.

– Cum de te-ai făcut atât de înțelept? l-a întrebat ea, sorbindu-l din ochi.

– Nu știu! Bănuiesc că s-a luat.

Ed a făcut doi pași către ea, apoi a îngenuncheat și i-a scos șlapii, desprinzându-l cu mai multă grijă pe cel din piciorul rănit.

– Cum e?

– Doare. Dar e bine.

Bărbatul a întins mâna către bluza ei. I-a tras încet fermoarul, fără să-i ceară permisiunea, rămânând cu privirea ațintită asupra pielii dezgolite. În clipele acelea, părea aproape distant, ca și cum gândul i-ar fi fost la ea și, totuși, departe, cale de kilometri întregi. Fermoarul s-a blocat aproape de capăt, așa că Jess i l-a luat cu blândețe, așezându-și mâinile peste ale lui și desprinzând cele două părți, astfel încât el să-i poată da jos bluza de pe umeri. Ed a rămas în loc, doar privind-o.

Apoi a sărutat-o și i-a spus încet:

- Cred că n-ar trebui să ne mai gândim la asta. I-a sărutat umărul. Cred că n-ar trebui să ne mai gândim, punct. I-a sărutat gâtul. E ultima noapte pe care o petrecem pe drum, și nu prea avem ce face în nici o privință. Cel puțin nu în seara asta.

Și-a dus mâna către cureaua ei, a desfăcut-o, apoi i-a deschis blugii, mișcându-și degetele domol și cu precizie. Ea i le-a urmărit, iar inima a început să-i bubuie în piept.

- A venit timpul, Jessica Rae Thomas, ca cineva să aibă grijă de tine.

Edward Nicholls i-a spălat părul, încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului ei, în timp ce Jess stătea sprijinită de el în cada mai mult decât încăpătoare. I l-a clătit cu mișcări blânde, netezindu-i-l și ștergându-i ochii cu un prosop pentru față, pentru a împiedica șamponul să intre în ei. Jess a dat să facă ea singură asta, însă bărbatul a împiedicat-o. Nimeni n-o mai spălase vreodată pe cap, cu excepția coafzelor. Asta o făcea să se simtă vulnerabilă și ciudat de emoționată. Când a terminat, Ed s-a întins în apa fierbinte și parfumată, a cuprins-o în brațe și i-a sărutat vârful urechilor. Apoi, ca și cum o parte din el și o parte din ea ar fi căzut de acord că au făcut suficiente chestii romantice, Jess l-a simțit întărindu-se sub trupul ei, așa că s-a răsucit, s-a lăsat în jos peste el și au făcut dragoste până când apa a început să se reverse peste marginile căzii, iar ea n-a mai fost în stare să-și dea seama dacă durerea din picior era mai mare decât nevoia ei de a-l simți în ea.

Ceva mai târziu, stăteau pe jumătate scufundați, cu picioarele împletite. Și râdeau. Pentru că era un clișeu să faci sex sub duș, dar era oarecum ridicol s-o faci în cadă, ba încă și mai ridicol să ai atâtea necazuri pe cap și totuși să te simți așa de fericit. Jess s-a întors, lungindu-se peste trupul lui, l-a cuprins cu brațele pe după gât, și-a lipit obrazul ud de al lui și a simțit, cu o neștirbită certitudine, că niciodată nu avea să mai fie atât de apropiată de o altă ființă umană. Doamne, cât te iubesc! i-a zis ea în gând. Pe urmă, ca să nu lase acele vorbe să se reverse, nepoftite, de pe buzele ei, l-a sufocat cu sărutări. I-a ținut fața în mâini și i-a sărutat maxilarul, și suferinda tâmplă învințită, și

buzele, simțind cum brațele lui o țin lângă el și spunându-și că, orice s-ar întâmpla, avea să își amintească mereu trăirile din clipa aceea.

Ed i-a mângâiat fața, ștergând-o de umezeală. Căpătase, dintr-o dată, o mină serioasă.

- Crezi că asta e o bulă?

- Ăm, sunt multe bule. E de la...

- Nu. Acum. O bulă. Ne aflăm în călătoria asta ciudată, în care regulile obișnuite nu se aplică. Viața reală nu se aplică. Tot drumul a fost... ca o pauză de la traiul adevărat.

Jess a remarcat că apa începuse să se strângă pe podeaua băii.

- Nu te uita acolo! Vorbește cu mine.

Ea și-a coborât buzele spre gâtul lui, gândindu-se.

- Păi, a început ridicându-și din nou capul, în cinci zile și ceva am avut de-a face cu boli, copii zăpăciți, rude suferinde, neașteptate acte de violență, picioare aproape rupte, poliție și accidente de mașină. Aș zice că asta înseamnă destulă viață reală pentru oricine.

- Îmi place cum gândești.

- Mie-mi place totul la tine.

- Părem a ne petrece o grămadă de timp spunându-ne prostii.

- Ei bine, și asta-mi place.

Apa începuse să se răcească. Jess s-a desprins din brațele lui și s-a ridicat în picioare, ducând mâna către suportul încălzit pentru prosoape. I-a întins un prosop cald lui Ed, iar cu altul s-a înfășurat pe ea. Oh, desăvârșita plăcere senzuală pe care ți-o oferă prosoapele pufoase de la hotel! Bărbatul s-a ridicat, ștergându-și energic părul cu o singură mână.

Pentru o clipă, Jess s-a întrebat dacă Ed era atât de obișnuit cu prosoapele de la hotel, încât nici nu le mai lua în seamă. S-a uitat la el și, brusc, s-a simțit ostenită până în străfundul ființei. S-a spălat pe dinți, a stins lumina din baie, iar când s-a întors în cameră, Ed stătea deja culcat în patul uriaș, ținând la o parte plapuma, pentru a-i face și ei loc să intre sub ea. Apoi a stins veioza de pe noptieră, iar Jess a rămas culcată lângă el, în beznă, simțindu-i pielea udă lipită de a ei și întrebându-se cum ar fi să aibă parte de așa ceva în fiecare seară. Să aibă un bărbat numai al ei, pentru totdeauna.

- Nu știu ce o să se întâmple cu mine, Jess, a spus Ed în întuneric, ca și cum i-ar fi auzit gândurile.

Vocea lui părea un avertisment.

- N-o să pățești nimic.

- Vorbesc serios. De data asta nu mai merge cu trucurile tale opti-miste. Orice s-ar întâmpla, probabil că o să pierd tot.

- Și? Asta-i starea mea obișnuită.

- Dar eu s-ar putea să fiu închis.

- N-o să fii.

- S-ar putea, Jess.

Glasul lui părea supărător de ferm. În acel moment, Jess a vorbit înainte să-și dea seama ce spunea.

- Atunci o să te aștept. A simțit cum capul lui se înclină întrebător către ea. O să te aștept. Dacă vrei.

În timpul ultimei părți din călătoria lor, Ed a primit trei telefoane, toate prin intermediul dispozitivului *hands-free*. Avocatul lui, un bărbat cu un accent atât de solemn, încât ar fi trebuit să anunțe sosirea la cină a familiei regale, i-a zis că trebuie să se prezinte la secția de poliție joia următoare. Nu, nu s-a schimbat nimic. Da, a zis Ed, înțelegea ce se întâmplă. Și, da, vorbise cu familia lui. Felul în care a spus asta a făcut-o pe Jess să simtă un nod în stomac. După aceea nu s-a mai putut abține. S-a întins și i-a luat de mână. El n-a privit-o în timp ce-i strângea degetele între ale lui.

Sora lui i-a sunat pentru a-i spune că tatăl lor avusese parte de o noapte mai bună. Au purtat o lungă discuție despre niște polițe de asigurare care-l îngrijorau pe bătrân, despre niște chei care lipseau dintr-un fișet și despre ce mâncase Gemma la micul dejun. Nimeni n-a pomenit nimic despre moarte. Femeia i-a cerut fratelui ei să transmită salutări și atunci Jess a intervenit strigându-i un „bună”, oarecum jenată și puțin încântată în același timp.

După prânz, Ed a primit un telefon din partea unui bărbat pe nume Lewis, cu care a discutat despre valori comerciale, procente și starea pieței ipotecilor. Lui Jess i-a trebuit ceva vreme ca să-și dea seama că se refereau la Beachfront.

– E timpul să vând, a spus Ed, după ce a încheiat convorbirea. Totuși. Cum ziceai și tu, măcar mai am bunuri la dispoziție.

– Cât o să te coste totul? Procesul?

– Oh! Nimeni nu-mi spune. Dar, citind printre rânduri, cred că răspunsul e: „mare parte din ce am“.

Jess n-a reușit să-și dea seama dacă era mai necăjit decât lăsa să se vadă.

Ed a încercat și el să sune pe cineva, dar a intrat robotul telefonic. „Sunt Ronan. Lăsați un mesaj.“ A închis fără să scoată nici un cuvânt.

Cu fiecare kilometru străbătut, viața reală se apropia vertiginos de ei, năvălind ca un șuvoi rece, imposibil de stăvilit. Jess a înțeles că exista o perioadă întreagă din viața lui despre care ea nu știa nimic și a încercat să nu facă scenarii.

Au ajuns, în sfârșit, puțin după ora patru. Când Audiul a intrat pe strada lor, ploaia se mai domolise, transformându-se în burniță, iar asfaltul părea uleios din pricina umezelii, în vreme ce vastul cartier Danehall se chinuia să arate semnele primăverii. Iată și căsuța familiei Thomas, cumva mai mică și mai neîngrijită decât și-o amintea Jess, părând, în mod ciudat, un lucru cu care ea nu avea nici o legătură. Ed a oprit în față, iar femeia s-a uitat, pe geamul mașinii, la ramele scorojite ale ferestrelor de la etaj, pe care Marty nu apucase niciodată să le vopsească, pentru că, zicea el, chiar trebuie să faci o treabă ca lumea – mai întâi să cureți cu șmirghel și să dai jos vopseaua veche, după care să umpli crăpăturile –, iar el era mereu ori prea ocupat, ori prea obosit ca să se apuce de ceva din toate astea. Pentru o clipă, Jess a simțit cum o cuprinde un val de tristețe la gândul de a înfrunta toate problemele rămase acolo, așteptându-le întoarcerea. Și pe cele chiar mai mari pe care le crease cât lipsise. Dar apoi s-a uitat la Ed, care o ajuta pe Tanzie să-și care geanta și râdea de ceva ce-i spunea Nicky, aplecându-se către băiat pentru a-l auzi mai bine, și i-a trecut.

Bărbatul se oprise la un uriaș magazin de bricolaj, aflat la vreo oră distanță în afara orașului (acela fusese ocolul despre care vorbise), și ieșise de acolo cu o ditamai cutia plină de obiecte, cu care fusese nevoit să se lupte pentru a o înghesui în portbagaj, lângă valizele lor.

Poate avea nevoie să-și pună la punct casa înainte de a o vinde. Jess nu reușea să-și imagineze ce i-ai fi putut face locuinței aceleia ca să arate și mai frumos.

Ed a așezat și ultimele bagaje lângă ușa de la intrare, apoi a rămas acolo, ținând în mâini cutia de carton. Copiii dispăruseră numaidecât în camerele lor. Lui Jess îi era rușine de căsuța lor dezordonată, de tapetul coșcovit, de cărțile ferfenițite care se înșirau de-a lungul coridorului.

– Măine o să mă întorc la tata.

Jess a tresărit din reflex la gândul că el avea să lipsească.

– Bine. Asta-i bine.

– Doar pentru câteva zile. Până la chestia cu poliția. Dar m-am gândit ca, mai întâi, să instalez astea.

Jess și-a coborât privirea către cutie.

– O cameră de supraveghere și lumini cu senzori de mișcare. N-ar trebui să-mi ia mai mult de două ore să le montez.

– Le-ai cumpărat pentru noi?

– Nicky a fost bătut. E evident că Tanzie nu se simte în siguranță. M-am gândit că astea v-ar putea face pe toți să vă simțiți mai bine. Știi tu... dacă nu sunt eu aici.

Ea s-a uitat îndelung la cutie, dându-și seama ce însemnătate avea. Brusc se simțea copleșită de faptul că bărbatul acela ținuse seama de tot ce se întâmplase și voia să-i ocrotească. A vorbit înainte de a ști ce voia să zică.

– Tu... nu-i nevoie să faci asta, s-a bălbâit ea. Mă pricep la bricolat. Le instalez eu.

– Stând cocoțată pe o scară. Cu un picior rănit. Ed a ridicat o sprânceană. Știi, Jessica Rae Thomas, la un moment dat va trebui să lași pe cineva să te ajute.

– La un moment dat va trebui să renunți să-mi mai spui Jessica Rae Thomas.

– Nu pot să mă abțin. Îmi place.

Și ei îi plăcea.

– Păi și atunci eu ce să fac?

– Așază-te. Stai liniștită. Relaxează-ți piciorul. Pe urmă, o să mă duc cu Nicky în oraș și o să aruncăm cu banii pe niște mâncare la pachet dezgustător de nesănătoasă, fiindcă s-ar putea să fie ultima de care o să am parte pentru ceva vreme de acum încolo. Apoi o să stăm aici, o să mâncăm, după care noi doi o să ne întindem, minunându-ne fiecare de mărimea burții celuilalt.

– Oh, Doamne, îmi place la nebunie când îmi vorbești murdar!

Așa că Jess s-a așezat. Fără să facă nimic. Pe canapeaua ei. Tanzie a venit și i-a ținut companie pentru o vreme, în timp ce Ed a ieșit cu o scară, a fluturat bormașina prin fața ferestrei și s-a prefăcut că stă să cadă, până când a reușit s-o îngrijoreze.

– Am fost la două spitale în opt zile, i-a strigat Jess, scoțând supărată capul pe geam. Nu vreau să ajung și la al treilea.

Mai târziu, pentru că ei nu prea îi stătea în fire să nu facă nimic, a sortat niște rufe murdare și a umplut mașina de spălat, dar apoi s-a așezat la loc, lăsându-i doar pe ceilalți să se miște, deoarece trebuia să recunoască faptul că a-și odihni piciorul era mult mai puțin dureros decât a încerca să trebăluiască.

Era ceva foarte plăcut să-i vadă pe toți umblând pe lângă ea, să asculte zgomotul bormașinii mănuite de Ed și să-i surprindă privirea prin fereastră, în timp ce el monta camera de supraveghere și o îndemna să vină să se uite. Jess nici nu-și mai amintea când se ocupase ultima oară de casă altcineva în afară de ea.

– E bine?

A șchiopătat până afară pentru a se uita la el. Ed se retrăsese pe alea din grădină și stătea cu ochii ridicați către fațada clădirii.

– M-am gândit că dacă o pun acolo, o să surprindă nu doar pe oricine intră în grădina ta din față, ci și pe oricine ar da târcoale pe-afară. Are o lentilă convexă, vezi?

Jess a încercat să se arate interesată. Se întreba dacă, după ce copiii se vor fi culcat, l-ar putea convinge să rămână peste noapte.

– Iar cu chestiile astea deseori descoperi că simpla existență a unei camere de supraveghere descurajează.

Oare ar fi fost chiar atât de rău? Ed putea oricum să plece pe furia înainte ca ei să se trezească. Dar, la urma urmei, pe cine păcăleau ei? Nicky și Tanzie cu siguranță ghiciseră deja ce se petrecea.

– Jess?

Bărbatul stătea în fața ei.

– Mm?

– Tot ce trebuie să mai fac e să dau o gaură acolo și să bag firele prin zid. Să sperăm că voi putea să instalez un nod de legătură chiar pe unde intră cablurile, pentru că așa ar fi foarte simplu de conectat întreg sistemul.

Ed avea aerul acela satisfăcut pe care îl emană bărbații când sunt în posesia unor unelte foarte puternice. S-a lovit ușor peste buzunar, verificând dacă avea destule șuruburi, apoi a privit-o cu atenție.

– Ai ascultat vreun cuvânt din ce-am zis?

Jess a așezat un zâmbet vinovat.

– Of, ești incorrigibilă! a spus el după câteva clipe. Zău așa!

Aruncând o privire în jur, pentru a se asigura că nu-i vede nimeni, a cuprins-o blând cu brațul de după gât, a tras-o mai aproape și a sărutat-o. Bărbia îi era aspră din cauza bărbii abia crescute.

– Acum lasă-mă să-mi văd de treabă. Fără să-mi distragă nimeni atenția. Du-te și răsfoiește meniul ăla cu mâncare la pachet.

Jess a șchiopătat, zâmbind larg, până în bucătărie, unde a început să scoțosească prin sertare. Nu-și amintea când comandase ultima oară mâncare la pachet. Era aproape sigură că nici unul dintre meniuri nu mai era de actualitate. Ed a urcat la etaj pentru a conecta cablurile. De acolo i-a strigat că trebuia să mute niște mobilă ca să poată ajunge la plintă.

– Eu n-am nimic împotriva, a strigat la rândul ei Jess.

A auzit hârăitul zgomotos scos de obiectele grele care erau târate pe podeaua de deasupra capului ei, în timp ce Ed încerca să ajungă la rețeaua electrică, și s-a minunat încă o dată că altcineva în afară de ea se ocupa cu așa ceva.

Apoi s-a întins înapoi pe canapea, și-a așezat o pungă cu gheață proaspătă pe piciorul rănit și a început să răsfoiască teancul de meniuri vechi, pe care îl descoperise în sertarul cu șervețele, dezlipind

paginile stropite cu sos sau îngălbenite de vreme, și eliminând localurile aflate la câțiva kilometri distanță ori de mult închise. Era aproape sigură că restaurantul chinezesc nu mai exista. O chestie cu sănătatea mediului. Pe pizzerie nu te puteai baza. Meniul localului care servea curry nu părea să aibă nimic ieșit din comun, dar Jess nu-și putea alunga din minte imaginea aceluși firisor de păr creț pe care Nathalie îl găsisese în puiul Jalfrezi. Totuși, *balti* cu pui. Pilaf. Lipii indiene. S-a gândit la imaginea pe care i-o crease Ed despre ei doi, întinși unul lângă altul, fiecare minunându-se de mărimea burții celuilalt. Apoi a uitat de curry și s-a gândit doar la abdomenul lui dezgolit.

Era așa de neatentă, încât nici nu i-a auzit pașii lui Ed când acesta a coborât încet scările.

– Jess?

– Cred că ăsta merge. Ea a ridicat meniul. Am hotărât că un fir de păr de origine necunoscută e un preț mic pentru o porție decentă de...

Abia atunci a zărit expresia de pe chipul lui. Și obiectul pe care el îl ținea, neîncrezător, în mână.

– Jess? a întrebat-o Ed, cu un glas care parcă nu era al lui. Ce cauți ecusonul meu în sertarul tău cu șosete?

Capitolul 28

NICKY

Jess a stat în pat aproape două ore.

Nicky a coborât la parter și a găsit-o stând pur și simplu pe canapea, cu privirea fixată înainte, de parcă ar fi fost în transă. Bormașina Black & Decker rămăsese pe pervaz, iar scara era încă sprijinită de fațada casei.

– Domnul Nicholls s-a dus să ia mâncarea la pachet?

Era puțin supărat că nu apucase să ceară gustări indiene cu ceapă. Dar ea parcă nici nu l-a auzit.

– Jess?

Chipul ei era oarecum înghețat. Femeia a clătinat scurt din cap și a răspuns încet:

– Nu.

– Dar se întoarce, nu? a întrebat Nicky, după câteva clipe.

Apoi a deschis ușa frigiderului. Nu știa ce se aștepta să găsească acolo. Înăuntru mai erau doar o pungă cu lămâi veștejite și un borcan de murături Branston, pe jumătate gol.

A urmat o lungă pauză.

– Nu știu, a zis Jess. Apoi, ca și cum ar fi uitat ceea ce tocmai afirmase deja, a repetat: Nu știu.

– Deci... nu luăm mâncare la pachet.

– Nu.

Nicky a scos un geamăt de dezamăgire.

– Ei bine, bănuiesc că va trebui să se întoarcă la un moment dat.

Laptopul lui e sus, la mine.

Era evident că Jess și domnul Nicholls se certaseră, dar ea nu se purta ca pe vremea când se lua la harță cu tata. Atunci trântea câte o ușă și o auzai bombănind „nemernic“ sau o vedeai cu o figură foarte încordată, pe care se citea: *De ce trebuie să trăiesc eu cu idiotul ăsta?*, cu toate că nu spunea nimic atunci când el țipa la ea, pentru a-i menaja pe copii. Acum însă, arăta ca un om care tocmai aflase că mai are șase luni de trăit.

– Ești bine?

Jess a clipit, apoi și-a lipit o mână de frunte, ca și cum și-ar fi controlat temperatura.

– Ăăm. Nicky. Am nevoie... am nevoie să mă întind puțin. Poți să... poți să te descurci singur? Sunt niște chestii. De mâncare. În congelator.

În toți anii de când locuiau împreună, Jess nu-i ceruse niciodată lui Nicky să se descurce singur. Nici măcar în cele două săptămâni cât fusese bolnavă de gripă. Până să apuce el să zică ceva, femeia i-a întors spatele și, mișcându-se foarte încet, a început să urce șchiopătând scările, lăsându-l pe băiat în plata Domnului.

La început, când a văzut că Jess nu coboară, Nicky a crezut că ea pur și simplu se certase cu domnul Nicholls și făcea din țânțar armăsar. El și Tanzie s-au tot învățit pe lângă dormitorul mamei lor, discutând în șoaptă despre cele întâmplate. I-au dus niște ceai și pâine prăjită, însă ea stătea pur și simplu cu ochii pironiți în perete, chiar dacă fereastra era deschisă și afară se făcuse frig. Nu păruse să observe. Nicky a închis geamul, după care a dus scara și bormașina înapoi în garajul ce acum părea enorm, fără Rolls în el. Două ore mai târziu, când s-a dus să ia tava, ceaiul și pâinea prăjită erau neatınse, răcindu-se pe noptiera de lângă Jess.

– Probabil e epuizată după atâta drum, a zis Tanzie, pe un ton înțelept.

Dar Jess a rămas în pat și a doua zi. Când a intrat în camera ei, Nicky a observat că plapuma abia dacă era mototolită și că ea purta exact aceleași haine cu care se culcase.

– Ești bolnavă? a întrebat-o, trăgând draperiile. Vrei să chem doctorul?

– Am nevoie doar de o zi în pat, Nicky, i-a răspuns încet Jess.

– A trecut Nathalie pe aici. I-am zis că o s-o suni. Era ceva legat de curățenie.

– Spune-i că sunt bolnavă.

– Totuși, nu ești bolnavă. A sunat și poliția, ca să întrebe când vi să ridici mașina. Și domnul Tsvangarai a sunat, dar n-am știut ce să-l zic, așa că l-am lăsat să dea un mesaj pe robotul telefonic.

– Nicky. Te rog?

Chipul ei era atât de trist, încât băiatului i-a părut rău că deschisese gura. Jess a mai așteptat o clipă, apoi și-a tras plapuma până sub bărbie și s-a întors cu spatele.

Nicky i-a pregătit micul dejun surorii lui. Acum se simțea ciudat de util dimineața. Nici măcar nu îi lipseau țigările. L-a lăsat pe Norman să iasă în grădină și a curățat după el. Domnul Nicholls uitase becul cu senzor de mișcare pe pervazul ferestrei. Era încă în cutia lui, care se umezise din pricina ploii, dar nu-l șterpelise nimeni. Nicky l-a luat, l-a dus în casă și a rămas pe loc, uitându-se la el.

Se gândea să-i dea un telefon domnului Nicholls, însă n-ar fi știut ce să-i spună. Și i se părea cam straniu să-l roage pentru a doua oară să se întoarcă la el. La urma urmei, dacă un om vrea să fie lângă tine, pur și simplu face în așa fel încât să fie. Nicky știa asta mai bine decât oricine. Indiferent ce se întâmplase între mama lui și domnul Nicholls, părea o treabă îndeajuns de serioasă încât băiatul să fie sigur că nu era cazul să se amestece. Era și așa destul de grav că domnul Nicholls nu se întorsese să-și ia laptopul.

Nicky s-a apucat să-și facă ordine prin cameră. A intrat un pic pe internet, dar se plictisise de jocuri. În timp ce se uita pe fereastră, la acoperișurile din susul străzii și la îndepărtatele ziduri de cărămidă portocalie ale centrului de petrecere a timpului liber, și-a dat seama că nu mai voia să fie un android îmbrăcat în armură, care trage în

extraterestrii de pe cer. Nu mai voia să stea blocat în camera lui. Și-a amintit de șoselele neîngrădite, de senzațiile pe care le trăise în timp ce mașina domnului Nicholls îi purta pe distanțe lungi, de momentele acelea, parcă nesfârșite, în care nici măcar nu știau încotro se îndreptau, și a realizat că, mai mult decât orice, își dorea să plece din orașelul acela.

Își dorea să-și găsească tribul.

Nicky stătuse mult pe gânduri și ajunsese la concluzia că, în după-amiaza Zilei Numărul Doi, avea deja dreptul să fie puțin speriat. După weekendul acela urma să reînceapă școala, iar el nu știa sigur cum ar fi trebuit să se îngrijească și de Jess, și de Titch, și de câine, și de toate celelalte. A dat cu aspiratorul prin casă și a spălat din nou rufole umede pe care le găsisese în mașina de spălat și care începuseră să miroasă a mucegai, iar Tanzie l-a ajutat să le pună la uscat. S-a dus cu sora lui până la magazin, de unde au cumpărat pâine, lapte și mâncare pentru câini, și, cu toate că nu s-a manifestat față de Tanzie, a fost foarte ușurat că n-a întâlnit în drum pe nimeni care să-i zică „poponarul“, sau „ciudatul“, sau cine știe cum. Nicky se gândea că poate, era doar o posibilitate, Jess avusese dreptate, și situația chiar se schimbăse. Și că, poate, în sfârșit urma să înceapă o nouă etapă a vieții lor.

Ceva mai târziu, în timp ce el răsfoia corespondența, Tanzie a intrat în bucătărie.

– Putem să ne întoarcem la magazin?

Nicky n-a ridicat privirea. Se întreba dacă să deschidă sau nu scrisoarea oficială adresată doamnei J. Thomas.

– Abia ne-am întors de la magazin.

– Atunci pot să mă duc singură?

Atunci băiatul și-a ridicat ochii ușor speriat. Sora lui făcuse ceva ciudat cu părul ei: îl ridicase într-o parte și-l prinsese cu un rând de agrafe sclipitoare. Nu mai semăna cu Tanzie.

– Vreau să-i iau mamei o felicitare, a explicat ea. Ca s-o mai învelesc puțin.

Nicky era aproape sigur că o felicitare nu avea să rezolve problema.

– De ce nu-i faci tu una, Titch? Economisește-ți banii.

– Mereu îi fac eu una. Câteodată, e frumos să primești o felicitare de la magazin.

Nicky s-a uitat cu atenție la fața ei.

– Te-ai machiat?

– M-am dat doar cu puțin ruj.

– Jess nu te-ar lăsa să te dai cu ruj. Șterge-l!

– Suze se rujează.

– Nu cred că asta o s-o bucure mai mult pe Jess, Titch. Uite ce e, șterge-l și, când te întorci, te învăț eu cum să te machiezi ca lumea.

Fata și-a luat haina din cui și a plecat. Mama o lăsa să meargă singură până la magazin și înapoi de când Tanzie avea nouă ani.

– O să-l șterg pe drum, a strigat ea peste umăr.

– Ia-l pe Norman cu tine, a țipat Nicky.

Pe urmă a făcut o cană de cafea și a dus-o sus. Venise timpul s-o scoată la capăt cu Jess. Faptul că își spunea în gând cuvintele acestora îl făcea să se simtă neobișnuit de matur. Venise timpul s-o scoată la capăt cu Jess.

În dormitor era întuneric. Se făcuse ora trei și un sfert după-amiaza, dar Jess nici măcar nu se deranjase să deschidă draperiile.

– Las-o alături, a murmurat ea.

Aerul din cameră era închis și avea un iz de trupuri nespălate.

– S-a oprit ploaia.

– Bine.

– Jess, trebuie să te ridici.

Ea n-a spus nimic.

– Pe bune! Trebuie să te ridici. Începe să pută aici.

– Sunt obosită, Nicky. Pur și simplu am nevoie... de odihnă.

– Tu n-ai nevoie de odihnă! Tu ești... tu ești Iepurașul Duracell al casei.

– Te rog, iubire!

– Nu pricep, Jess. Ce se întâmplă?

Ea s-a răsucit, foarte încet, și s-a ridicat într-un cot. La parter, căminele a început să latre insistent și haotic la ceva. Jess s-a frecat la ochi.

– Unde-i Tanzie?

– La magazin.

- A mâncat?

- Da. Dar mai mult cereale. Nu prea știu să gătesc altceva în afară de batoane din pește, și de-alea i s-a acrit.

Femeia s-a uitat la Nicky, apoi spre fereastră, ca și cum ar fi cântărit ceva în minte. După care a zis:

- El n-o să se mai întoarcă.

Și fața parcă i s-a încrețit.

Afară, câinele deja lătra în toată regula, tâmpitul! Nicky a încercat să rămână atent la ceea ce-i spunea Jess.

- Serios? Niciodată?

O lacrimă mare și grea s-a rostogolit pe obrazul ei. Jess și-a șters-o cu podul palmei și a scuturat din cap.

- Știi care-i partea cu adevărat stupidă, Nicky? Eu chiar uitasem. Uitaseam că-i luasem. Am fost așa de fericită în călătorie, parcă tot ce fusese înainte i se întâmplase altcuiva. Of, nenorocitul ăla de câine!

Nu prea avea logică ce spunea ea. Nicky s-a întrebat dacă nu cumva era, de fapt, bolnavă.

- Ai putea încerca să-l suni.

- Am încercat. Nu răspunde.

- Vrei să mă duc eu la el?

Chiar în timp ce rostea întrebarea, simțea un oarecare regret. Pentru că, deși îl plăcea foarte mult pe domnul Nicholls, știa mai bine decât oricine că nu poți sili pe cineva să stea cu tine. Nu are nici un rost să încerci să te agăți de un om care nu te vrea.

Era posibil ca Jess să fi vorbit cu el pentru că nu avea cu cine alt-cineva.

- L-am iubit, Nicky. Știu că sună prostește după atât de puțin timp, dar l-am iubit.

I se părea șocant s-o audă spunând una ca asta. Toată acea emoție, exprimată așa, dintr-odată. Dar, pentru prima dată, nu l-a făcut s-o ia la fugă. Nicky s-a așezat pe pat, s-a aplecat deasupra ei și, cu toate că se simțea încă puțin stânjenit de contactul fizic, a îmbrățișat-o pe Jess. Și a simțit-o foarte mică, în ciuda faptului că mereu o considerase întru câtva mai mare decât el. Iar ea și-a sprijinit capul de trupul lui,

făcându-l să se simtă extrem de trist, fiindcă, pentru prima oară, chiar ar fi vrut să zică ceva, și nu știa ce.

În clipa aceea, lătratul lui Norman a devenit isteric. Ca atunci când văzuse vaci în Scoția. Nicky s-a retras, cu atenția îndreptată în altă parte.

– Parcă a-nnebunit!

– Al naibii câine! Chihuahua ăla de la patruzeci și șase trebuie să fie de vină. Jess și-a tras nasul și s-a șters la ochi. Jur că-l sâcăie intenționat.

Nicky s-a ridicat de pe pat și s-a dus la fereastră. Norman era în grădină, lătrând isteric, cu capul vârat prin gaura din gard, acolo unde lemnul putrezise și două dintre scânduri se rupseseră pe jumătate. Băiatului i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că Norman nu mai semăna cu el însuși. Stătea ciudat de drept, cu părul zbârlit. Nicky a mai tras puțin de draperie și atunci a zărit-o pe Tanzie de cealaltă parte a drumului. Doi băieți din familia Fisher și încă unul pe care nu-l recunoștea o înghesuiseră lângă un zid. Sub ochii lui, unul dintre ei a apucat-o de haine, iar fata a încercat să-i dea mâna la o parte.

– Hei! Hei! a urlat Nicky, însă cei de jos nu l-au auzit. Simțind cum inima îi bubuie în piept, a început să se lupte cu fereastra, care a refuzat să se clinească. A bătut cu pumnii în geam, încercând să-l oprească. HEI! Fir-ar să fie! HEI!

– Ce e? a întrebat Jess, răsucindu-se în pat.

– Fisher.

Au auzit țipătul ascuțit al lui Tanzie. În timp ce Jess țâșnea din pat, Norman s-a oprit pentru o fracțiune de secundă, apoi s-a aruncat către cea mai slabă secțiune din gard. A trecut prin ea ca un berbec, azvârlind așchii de lemn împrejurul lui. S-a năpustit direct spre locul din care se auzea vocea lui Tanzie. Nicky s-a uitat cum cei doi Fisher se întorc și rămân cu gura căscată când văd cum un uriaș proiectil negru se îndreaptă către ei. După care a auzit scrâșnet de frâne, o bufnitură surprinzător de puternică, pe Jess zicând „Oh, Doamne! Oh, Doamne!”, apoi o tăcere ce părea să se întindă la nesfârșit.

Capitolul 29

TANZIE

Tanzie stătuse în camera ei timp de aproape o oră, încercând să deseneze o felicitare pentru mama. Nu se hotăra ce să scrie pe ea. Mama părea bolnavă, dar Nicky îi spusese că nu e cu adevărat bolnavă, nu așa cum fusese domnul Nicholls, prin urmare nu părea potrivit să-i scrie o felicitare de tipul „Însănătoșire grabnică!“ S-a gândit la mesajul „Fii fericită!“, dar suna ca o instrucțiune. Sau chiar o acuzație. Pe urmă, s-a gândit să scrie doar „Te iubesc!“; însă voia ca literele să fie roșii, și toate cariocile ei roșii se terminaseră. Atunci s-a gândit să cumpere o felicitare, deoarece mama spunea mereu că tata nu i-a luat toată viața decât una singură, o foarte siropoasă felicitare tridimensională de Sfântul Valentin, pe vremea când își făceau curte. Mama izbucnise în râs când spusese cuvântul „curte“.

Tanzie voia, mai cu seamă, să o înveselească. O mamă ar trebui să fie în fruntea tuturor, având grijă de diverse lucruri și trebăluind pe la parterul casei, nu să zacă pe întuneric, de parcă ar fi, de fapt, la un milion de kilometri depărtare. Asta o speria pe fetiță. De când plecase domnul Nicholls, casa părea ciudat de tăcută, și ea simțea un nod uriaș în stomac, ca și cum ar fi urmat să se întâmple ceva rău. În dimineața aceea, după ce se trezise, se furișase în camera mamei sale și se băgase în patul acesteia, pentru a se alinta, iar mama o luase în brațe și o sărutase pe creștet. Avea părul cam slinos și nu se machiase, dar Tanzie tot s-a cuibărit lângă ea.

– Ești bolnavă, mami? a întrebat-o.

– Sunt doar obosită, Tanze. Vocea mamei părea cea mai tristă și mai istovită din lume. O să mă ridic curând, promit.

– E... din cauza mea?

– Poftim?

– Pentru că nu vreau să mai fac matematică. Asta te întristează?

Atunci, ochii mamei s-au umplut de lacrimi, iar Tanzie a simțit că, într-un fel, înrăutățise situația.

– Nu, Tanze, i-a răspuns ea și a tras-o mai aproape. Nu, draga mea. N-are absolut nici o legătură cu tine și cu matematica. Asta-i ultimul lucru la care ar trebui să te gândești.

Dar tot nu s-a ridicat din pat.

Așa că Tanzie mergea pe trotuar, având în buzunar două lire și cincisprezece penny, bani primiți de la Nicky (deși își dăduse seama că, în opinia lui, felicitarea era o idee stupidă), și se întreba dacă nu cumva ar fi fost mai bine să ia o felicitare ieftină și niște ciocolată, sau o felicitare ieftină ar fi stricat complet ideea de a oferi o felicitare, când o mașină a tras lângă ea. A crezut că e cineva care vrea să ceară îndrumări spre Beachfront (oamenii cereau mereu îndrumări spre Beachfront), dar era Jason Fisher.

– Ei! Ciudățenie! i-a spus el, însă Tanzie și-a văzut de drum. Băiatul avea părul dat cu gel, aranjat în formă de țepi, și ochii îngustați, de parcă și-ar fi petrecut toată viața uitându-se chiorâș la lucruri care nu-i plăceau. Am zis: ciudățenie!

Tanzie a încercat să nu-l privească. Inima începuse să-i bată cu putere. A grăbit pasul.

Băiatul a înaintat puțin, făcând-o să creadă că s-ar putea să plece. Dar el a oprit mașina, s-a dat jos și s-a apropiat țațoș, până când a ajuns în fața ei, iar ea n-a mai putut să înainteze fără să-l împingă pentru a-l da la o parte. Jason Fisher s-a aplecat, ca și cum i-ar fi explicat ceva unui prost.

– E nepoliticos să nu răspunzi când cineva îți vorbește. Mama ta nu te-a învățat asta?

Tanzie era atât de speriată, încât amuțise. N-a făcut decât să scuture din cap.

– Unde-i frate-tu?

– Nu știu.

Răspunsul i-a ieșit sub forma unei șoapte.

– Ba da, știi, ciudățenie cu patru ochi. Frate-tu se crede cam isteț când își face de cap pe Facebookul meu.

– Nu și-a făcut de cap, a zis Tanzie.

Dar nu se pricepea absolut deloc să mintă și a știut, de cum a rostit vorbele, că el n-o credea. Băiatul a făcut doi pași către ea.

– Să-i zici că o să pun mâna pe el, rahat mic și tupeist ce e. Se crede tare deștept! Spune-i că eu o să-mi bat joc pe bune de profilul lui.

Celălalt Fisher, vărul pe care Tanzie nu mai știa cum îl chema, a murmurat ceva fără ca ea să-l poată auzi. Acum coborâseră cu toții din mașină, îndreptându-se încet către fată.

– Da, a zis Jason Fisher. Frate-tu tre' se priceapă o chestie. Dacă s-a jucat cu ceva al meu, ne jucăm și noi cu ceva al lui.

Și-a ridicat bărbia și a scuipat zgomotos pe caldarâm. Saliva a rămas acolo, în fața ei, ca un melc fără cochilie, mare și verde. Tanzie a ezitat, căci nu voia să calce în ea.

Se întreba dacă băieții vedeau cât de greu respira.

– Urcă-n mașină!

– Ce?

– Urcă în nenorocita de mașină!

– Nu.

Tanzie a început să dea înapoi. Și-a aruncat ochii în jur, încercând să-și dea seama dacă se apropia cineva. Inima i se zbătea sub coaste ca o pasăre într-o colivie.

– Urcă în nenorocita de mașină, Costanza!

A spus-o ca și cum numele ei ar fi fost ceva dezgustător. Ea ar fi vrut s-o ia la fugă, dar nu se pricepea deloc să alerge (picioarele i se le-găneau mereu în laterale, într-un unghi nepotrivit) și își dădea seama că ei ar fi ajuns-o din urmă. Ar fi vrut să traverseze și să se întoarcă acasă, dar știa că, de îndată ce ar fi luat-o la goană, băieții s-ar fi luat după ea. Atunci a simțit o mână pe umăr.

– Ia uită-te la părul ei!

– Tu știi de băieți, Patru Ochi?

- Bineînțeles că nu știe de băieți. Uite-o în ce hal e!

- S-a dat cu ruj, târătura asta mică! Și tot a dracului de urâtă e.

- Da, dar nu trebuie să te uiți la față, nu?

Au început să rădă. Vocea ei s-a auzit de parcă ar fi fost a altcuiva.

- Lăsați-mă în pace! Nicky n-a făcut nimic. Vrem doar să fim lăsați în pace.

- Vrem doar să fim lăsați în pace, repetau în batjocură glasurile lor. Fisher a făcut un pas mai aproape. A vorbit pe un ton mai scăzut.

- Doar urcă în afurisita de mașină, Costanza.

- Lasă-mă-n pace!

Atunci, el a dat s-o înșface, apucând-o cu mâinile de haine. Groaza a cuprins-o ca un val de gheață, sugrumând-o și lăsând-o fără aer. A încercat să-l respingă. Poate că a și țipat, dar nu i-a sărit nimeni în ajutor. Cei doi băieți au luat-o de brațe și au început s-o târască înspre mașină. Tanzie îi auzea gemând din pricina efortului și simțea mirosul deodorantului lor, în timp ce picioarele i se zbăteau să se prindă de asfalt. Știa clar că nu trebuia să urce în mașină. Pentru că, în timp ce portiera se căsca în fața ei precum falca unui animal uriaș, Tanzie și-a amintit brusc de o statistică americană referitoare la fetele care se urcau în automobilele unor bărbați străini. Șansele de supraviețuire îți scădeau cu șaptezeci și doi la sută din momentul în care puneai piciorul în mașină. Sub ochii ei, cifrele s-au transformat într-un obiect solid. Tanzie s-a agățat de ele și a început să dea cu pumnii, cu picioarele, să muște, până când a auzit pe cineva înjurând în clipa în care piciorul ei a nimerit peste o bucată de carne moale. Apoi, ceva a lovit-o în tâmplă și a cuprins-o amețeala, s-a răsucit și s-a izbit de pământ cu o bufnitură. Totul s-a răsturnat. Au urmat o busculadă, un țipăt îndepărtat. Fata și-a ridicat capul și, cu toate că privirea îi era încețoșată, i s-a părut că-l zărește pe Norman, traversând strada către ea cu o viteză nemaivăzută, cu dinții dezveliți și cu ochii negri, semănând nu cu Norman, ci cu un soi de demon, după care a apărut un fulger roșu, însoțit de scrâșnet de frâne, și Tanzie n-a mai văzut decât ceva negru, zburând prin aer ca o rufă mototolită, pusă la spălat, și n-a mai auzit decât un urlat, un urlat care nu se mai oprea, un sunet care anunța sfârșitul lumii, cel mai rău sunet cu putință, apoi și-a dat seama că era al ei, era ea, era sunetul propriei voci.

Capitolul 30

JESS

El era căzut la pământ. Desculță, cu răsuflarea tăiată, Jess a alergat în stradă, unde bărbatul stătea pe loc, ținându-și ambele mâini pe cap, legănându-se pe tălpi și zicând:

– Nici nu l-am văzut. Nu l-am văzut deloc. Pur și simplu a fugit direct în stradă.

Nicky era pe asfalt, lângă el, ținându-i capul în brațe, alb ca varul și murmurând:

– Haide, amice! Haide!

Tanzie avea ochii mari de groază și brațele încremenite pe lângă corp.

Jess s-a lăsat în genunchi. Ochii lui Norman păreau două bile de sticlă. Din gură și dintr-o ureche îi curgea sânge.

– Of, nu, moșneag năuc! Of, Norman! Of, nu!

Și-a lipit urechea de pieptul lui. Nimic. Un suspin uriaș i s-a ridicat în gât. A simțit cum Tanzie îi pune o mână pe umăr, îi strânge tricoul în pumn și începe să tragă fără încetare de el.

– Mami, fă să fie bine! Mami, fă-l bine! Apoi fetița a căzut în genunchi, îngropându-și fața în blana câinelui. Norman! Norman!

Și a început să urle.

Peste zbireretele ei, vorbele lui Nicky s-au auzit distorsionate și confuze.

– Încercau s-o bage pe Tanzie într-o mașină. Eu încercam să te strig, dar nu reușeam să deschid fereastra. Pur și simplu, nu puteam s-o ridic și strigam, iar el a trecut drept prin gard. Până să apuc să ajung acolo. Știa. A trecut direct prin gard. Încearca s-o ajute.

Nathalie a venit în fugă pe stradă, cu cămașa strâmb încheiată, cu părul pe jumătate prins în bigudiuri. A luat-o pe Tanzie în brațe și a strâns-o la piept, legănând-o, încercând să pună capăt zarvei.

Ochii lui Norman se opriseră. Poate ațintiți spre vreo bucată de mâncare aflată undeva departe. Jess și-a coborât capul lângă al lui și a simțit cum i se sfâșie inima.

– Am chemat veterinarul de la urgențe, a spus cineva.

Ea a mângâiat urechea mare și moale a câinelui.

– Mulțumesc, a șoptit.

– Trebuie să facem ceva, Jess. Nicky a repetat cuvintele, mai stăruitor. Acum!

Jess i-a pus o mână tremurătoare pe umăr.

– Cred că s-a dus, scumpule.

– Nu! Să nu spui așa ceva! Tu ai zis că noi nu spunem așa ceva. Noi nu renunțăm. Tu ești cea care zice mereu că totul o să fie bine. Să nu spui așa ceva!

Și, în timp ce Tanzie începea din nou să jelească, chipul lui Nicky s-a frânt. Iar băiatul a izbucnit în plâns, acoperindu-și fața cu cotul, hohotind sfâșietor, de parcă în sfârșit s-ar fi rupt un zăgaz.

Jess a rămas în mijlocul drumului și, în vreme ce mașinile se târau pe lângă ea, iar vecinii curioși se agitau pe treptele de la intrările caselor, a ținut în poală uriașul cap însângerat al bătrânului ei câine, și-a ridicat fața către cer și a întrebat în tăcere: Acum ce fac? ACUM CE DRACU' FAC?

Ea nu l-a văzut pe Jason Fisher urcându-se în mașină și plecând. Însă camera de supraveghere l-a văzut.

Capitolul 31

TANZIE

Mama ei a băgat-o în casă. Tanzie nu voia să-l lase. Nu voia ca Norman să moară acolo, pe caldarâm, singur, în timp ce niște străini se uită la el cu gurile căscate, vorbind în șoaptă, însă mama n-a ascultat-o. Nigel de alături a venit în fugă și a zis că se ocupă el, iar în clipa următoare mama o trăgea pe Tanzie înăuntru, ținând-o strâns în brațe, în vreme ce fetița se zbătea și țipa după el. Tanzie auzea vocea mamei aproape de urechea ei și simțea cum mâinile acesteia îi prind mijlocul ca într-un clește.

– Scumpo, e în regulă, scumpo, hai înăuntru, nu te uita, totul o să fie bine.

Dar, tocmai când mama închidea ușa de la intrare, lipindu-și capul de al ei și trăgând-o la piept, cu ochii împăienjenți de lacrimi, Tanzie l-a auzit pe Nicky plângând în hohote în spatele lor, în hol. Auzea niște suspine ciudate, întretăiate, de parcă plânsul ar fi fost un lucru pe care el nici măcar nu știa cum să-l facă, și acela a fost momentul în care mama a mințit-o în sfârșit pe Tanzie, fiindcă nu avea să fie bine, niciodată nu mai putea fi bine, pentru că, de fapt, totul se sfârșise.

Capitolul 32

ED

- Uneori, a spus Gemma, aruncând o privire în spatele ei, spre copilul care țipa, roșu la față, arcuindu-și spatele lângă masa de alături, cred că, de fapt, nu asistenții sociali, ci angajații din cafenele văd cele mai rele mostre de educație parentală.

A început să amestece energic în cafea, ca și cum și-ar fi reprimat pornirea firească de a spune ceva. Mama, cu buclele ei blonde în formă de spirale atârându-i elegant pe spate, continua să-și roage copilul, pe un ton liniștitor, să înceteze și să-și bea „bebecinoul“. Acesta n-o lua în seamă, poate pentru că nu putea s-o audă din pricina gălăgiei pe care chiar el o crea.

- Nu văd de ce n-am putea merge la un bar.

- La ora unsprezece și un sfert dimineața? Dumnezeuule, de ce nu-l spune pur și simplu să termine? Sau de ce nu-l scoate afară? Nu mai știe nimeni cum să-i distragă atenția unui copil?

Micuțul s-a pus și mai tare pe urlat. Pe Ed îl apucase durerea de cap.

- Am putea merge.

- Unde?

- La bar. Ar fi mai multă liniște.

Gemma s-a uitat lung la el, apoi și-a trecut curioasă un deget peste bărbia lui.

- Ed, cât ai băut aseară?

El ieșise stors din secția de poliție. După aceea, el și Gemma se întâlniseră cu avocatul lui pledant (Ed îi uitase deja numele), cu Paul Wilkes și cu alți doi avocați, dintre care unul specializat în cazuri de tranzacționare pe bază de informații confidențiale. Cu toții se așezaseră în jurul mesei de mahon și vorbiseră de parcă ar fi respectat o coregrafie, expunând fără ocolișuri cazul acuzării, astfel încât Ed să nu mai aibă nici o îndoială cu privire la ceea ce îl aștepta. Împotriva lui: schimbul de e-mailuri, mărturia Deannei Lewis, apelurile formate de fratele acesteia, noua hotărâre a celor de la FSA de a-i anihila pe infractorii care se folosesc de informații confidențiale. Cecul lui, cu tot cu semnătură.

Deanna se jurase că ea nu știuse despre caracterul ilicit al faptelor ei. Declarase că Ed o forțase să ia banii. Spusese că, dacă și-ar fi dat seama că el îi sugerează ceva ilegal, n-ar fi tranzacționat niciodată. Și nici nu i-ar fi zis fratelui ei.

Dovezile în favoarea lui: faptul că, în mod evident, el nu câștigase nici un cent de pe urma operațiunilor. Avocații lui l-au anunțat – după părerea lui Ed cu puțin prea multă veselie – că aveau să pună accent pe ignoranța lui, pe stupiditatea lui, pe faptul că nu era obișnuit cu banii, cu implicațiile și responsabilitățile funcției de director. Urmau să susțină că Deanna Lewis știa foarte bine ce făcea; că foarte scurta relație dintre ea și Ed era, practic, o dovadă a faptului că pusese la cale o capcană împreună cu fratele ei. Echipa de anchetatori cercetase toate conturile lui Ed și le găsisese puțin valoroase, în mod mulțumitor. El își plătitise la timp toate impozitele ce-i reveneau. Nu făcuse investiții. Întotdeauna îi plăcuse ca lucrurile să rămână simple.

Iar cecul nu-i era adresat Deannei. Se afla în posesia ei, dar numele și-l scrisese singură. Avocații aveau să afirme că femeia luase un cec din casa lui, la un moment dat în timpul relației.

– Dar nu l-a furat, a spus Ed.

Nimeni n-a părut să-l audă.

Apărătorii au zis că, în ceea ce privește sentința de condamnare la închisoare, lucrurile puteau să ia orice întorsătură, însă, indiferent ce s-ar fi întâmplat, pe Ed îl aștepta fără îndoială o amendă grasă. Și, evident, acesta avea să fie sfârșitul colaborării lui cu Mayfly. Urma să

i se interzică a mai ocupa funcția de director, poate chiar pentru o perioadă considerabilă. El trebuia să fie pregătit pentru toate acestea. Avocații au început să se consulte între ei.

Și atunci Ed a zis:

- Vreau să pledez vinovat!

- Poftim?

În încăperea s-a lăsat tăcerea.

- E adevărat că eu i-am spus Deannei să cumpere acțiunile. Nu m-am gândit că ar fi ilegal. Voiam doar să plece, așa că i-am zis cum ar putea să câștige niște bani.

Toți cei din încăperea s-au uitat unii la alții.

- Ed... a început sora lui.

- Vreau să spun adevărul.

Unul dintre avocați s-a aplecat spre el.

- Chiar avem o apărare destul de puternică, domnule Nicholls. Cred că, dată fiind lipsa scrisului dumneavoastră pe cec, singura lor dovadă substanțială, putem susține cu succes că doamna Lewis s-a folosit de contul dumneavoastră pentru a-și atinge propriile scopuri.

- Dar e adevărat că eu i-am dat cecul.

Paul Wilkes s-a aplecat și el înainte.

- Ed, trebuie să înțelegi clar situația. Dacă pledezi vinovat, îți creșți în mod considerabil riscul de a primi o sentință cu executare.

- Nu-mi pasă.

- O să-ți pese, când, pentru protecția ta, o să-ți petreci câte douăzeci și trei de ore pe zi într-un izolator din Winchester.

Ed abia dacă a auzit-o pe Gemma.

- Vreau doar să spun adevărul. Așa s-a întâmplat.

- Ed, a zis sora lui, apucându-l de braț, adevărul n-are ce căuta într-o sală de judecată. Înrautățești situația.

Dar el a scuturat din cap și s-a lăsat pe spătarul scaunului. Apoi n-a mai scos nici o vorbă.

Știa că-l considerau un ciudat, dar nu-i păsa. Nu reușea să afișeze un aer neliniștit. Doar ședea acolo, amortit. Sora lui punea majoritatea întrebărilor. Ed a auzit despre Legea 2000 privind Serviciile și Piețele Financiare și *bla, bla, bla*. A auzit despre penitenciare cu regim

deschis, și amenzi punitive, și Codul Penal 1993, și *bla, bla, bla*, iar în timpul acesta a rămas neclintit, căci, sincer, nu reușea să se convingă să-i pese de ceva din toate acestea. Deci, urma să meargă pentru o vreme la închisoare? Și ce? Oricum pierduse deja totul, de două ori.

– Ed? Ai auzit ce-am spus?

– Scuze!

Scuze! În ultima vreme, parcă numai asta spunea. Scuze, nu te-am auzit! Scuze, nu eram atent! Scuze că am dat-o-n bară. Scuze că am fost atât de prost, încât să mă îndrăgostesc de cineva care, de fapt, mă credea un idiot.

Și iacătă: deja familiara strângere de inimă pe care o simțea ori de câte ori se gândea la ea. Cum putuse să-l mintă? Cum putuse să stea lângă el în mașina aia timp de aproape o săptămână și nici măcar să nu încerce să-i vorbească despre ce făcuse?

Cum putuse să-i mărturisească temerile ei privind situația financiară? Cum putuse să discute cu el despre încredere și să se prăbușească în brațele lui, știind, în tot timpul acela, că-i furase bani chiar din buzunar?

La sfârșit, nici măcar nu mai fusese nevoie ca ea să zică ceva. Tăcerea ei spusese totul. În acea pauză de o fracțiune de secundă ce se crease între momentul în care ea văzuse ecusonul ținut de Ed în mână, nevenindu-i să creadă, și încercarea de a băigui o explicație.

Urma să-ți zic.

Nu e ceea ce crezi.

O mână dusă la gură.

Nu m-am gândit.

Oh, Doamne! Nu e...

Era mai rea decât Lara. Măcar Lara fusese sinceră, în felul ei, cu privire la ce o atrăgea la el. Îi plăceau banii. Îi plăcea aspectul lui fizic, odată ce reușise să-l facă să arate după gustul ei. Ed se gândea că amândoi înțeleseseră, în adâncul sufletului, că mariajul lor era un soi de înțelegere. Își zicea că toate mariajele sunt așa, într-un fel sau altul.

Dar Jess? Jess se purtase ca și cum Ed ar fi fost singurul bărbat pe care și-l dorise vreodată. Îi dăduse de înțeles că îl place așa cum e el cu adevărat, chiar și atunci când vomită, ori când are fața învinețită, ori

când se teme să-și viziteze propriii părinți. Îi zâmbise suav și-i dăduse impresia că totul i se datora lui.

– Ed?

– Scuze?

Bărbatul și-a ridicat capul din mâini.

– Știu că e greu. Dar o să treci peste asta.

Gemma s-a întins peste masă și l-a strâns de mână. Undeva, în spatele ei, copilul continua să țipe. Lui Ed îi pulsau tâmpile de durere.

– Sigur, a spus el.

În clipa în care sora lui a plecat, Ed s-a dus la bar.

Grăbiseră audierea în urma pledoariei lui revizuite, așa că Ed și-a petrecut ultimele zile dinaintea acesteia împreună cu tatăl său. În parte, era alegerea lui, în parte o făcea pentru că nu mai avea un apartament în Londra care să conțină vreo piesă de mobilier. Totul fusese împachetat și pus la păstrare, pregătit pentru perfectarea vânzării.

Locuința își găsise cumpărător la prețul cerut și fără să fie vizionată nici măcar o singură dată. Agentul imobiliar nu părea surprins.

– Avem o listă de așteptare pentru cvartalul ăsta, i-a zis el lui Ed, când acesta i-a înmănat cheile. Investitori, care vor să-și pună banii la loc sigur. Sincer să fiu, probabil că apartamentul o să stea gol câțiva ani, până când proprietarul o să aibă chef să-l vândă.

Atunci și-a dat Ed seama că aproape toate locuințele din jurul lui se goliseră încetul cu încetul. Acum înțelegea de ce obișnuia să vină seara acasă și să se mire de numărul mic al luminilor aprinse. Pentru o clipă, a vrut să se repeadă și să-și ia cheile înapoi. Cum putea să fie drept? Cum rămânea cu toți oamenii care aveau nevoie de un acoperiș deasupra capului? Dar Ed și-a înăbușit protestul. Imediat după vânzarea ambelor proprietăți, trebuia să-și găsească o casă mai mică și mai ieftină, odată ce știa câți bani îi rămâneau. Odată ce avea să știe unde, și dacă avea să se întâmple asta, se întrezărea probabilitatea să-și găsească o nouă slujbă. I se părea ciudat să nu știe în ce loc avea mai multe șanse să lucreze.

Trei nopți la rând, Ed a stat în casa părinților săi, dormind în fosta cameră a copilăriei lui, trezindu-se înainte de ivirea zorilor și trecându-și degetele peste tapetul din spatele tăbliei patului, amintindu-și zgomotul pe care îl făceau pașii surorii lui pe vremea când aceasta era adolescentă și urca tropăind scările, apoi trântea ușa, pentru a analiza cea mai recentă insultă pe care, se pare, i-o aruncase tatăl ei.

Dimineața, Ed se așeza pentru a lua micul dejun împreună cu mama lui, în bucătăria mult prea tăcută, obișnuindu-se treptat cu ideea că tatăl său nu avea să se mai întoarcă acasă. Că nu aveau să-l mai vadă niciodată acolo, scuturându-și nervos ziarul pentru a-i îndrepta paginile și întinzând mâna, fără să se uite, spre cana lui cu cafea neagră și tare, fără zahăr. Din când în când, mama lui Ed izbucnea în plâns, cerându-și scuze și făcând semne că n-are nimic, în timp ce își acoperea ochii cu un șervețel. *Sunt bine, sunt bine. Serios, iubire. Pur și simplu nu mă băga în seamă.*

În interiorul mult prea bine încălzit al salonului numărul trei din Secția Victoria, Bob Nicholls vorbea tot mai puțin, mânca tot mai puțin, făcea tot mai puține lucruri. Ed nu avea nevoie să discute cu un doctor ca să înțeleagă ce se petrecea. Carnea părea să dispară de pe trupul bătrânului, topindu-se, lăsându-i pielea aproape străvezie să se întindă peste craniu, peste ochii mari și încercânați. Moartea punea stăpânire pe el.

Jucau șah. Vorbitorul părea să-l obosească pe muribund, dar, în mod ciudat, putea să joace șah. Deseori, adormea la jumătatea partidei, așipind în timpul unei mutări, iar Ed se așeza răbdător la căpătâiul lui și îl aștepta să se trezească. Iar când bătrânul deschidea ochii și stătea o clipă sau două pentru a-și da seama unde rămăsese, închizând gura și coborându-și sprâncenele pe măsură ce înțelegea cum stăteau lucrurile pe tablă, Ed obișnuia să miște câte o piesă și să se poarte ca și cum tatăl său ar fi ratat doar o secundă din partidă, nu o oră întreagă.

Discutau. Nu despre chestiile importante. Ed nu știa sigur dacă vreunul dintre ei era făcut pentru așa ceva. Vorbeau despre crichet, despre vreme, despre costul ridicol al sistemului audio-video cu plată așezat la capul patului. Tatăl lui povestea despre asistenta cu gropițe în obraji, care mereu născocea câte o replică amuzantă pentru el.

Îl ruga pe Ed să se ocupe de mama lui. Bătrânul era îngrijorat că soția lui muncea prea mult. Era îngrijorat că, în lipsa lui, omul care le curăța jgheburile avea să-i ceară un preț prea mare. Era supărat că în toamna precedentă cheltuisese o grămadă de bani ca să curețe peluza de mușchi și nu avea să mai apuce să vadă rezultatele. Ed nu încerca să-l contrazică. Ar fi părut că îi vorbește cu un aer de superioritate.

- Deci, unde-i petarda? a întrebat el într-o seară.

Mai avea două mutări până la șah-mat. Ed încerca să găsească o cale de a-l bloca.

- Ce?

- Fata ta.

- Lara? Tată, știi că noi am...

- Nu ea. Cealaltă.

Ed a tras aer în piept.

- Jess? E... ăă... e acasă, cred.

- Mi-a plăcut de ea. Avea un fel de-a se uita la tine. Bătrânul și-a împins încet tura pe un pătrat negru. Mă bucur că o ai, a continuat el, încuviințând ușor din cap. O pacoste, a murmurat mai mult pentru sine și a zâmbit.

Strategia lui Ed s-a făcut praf. Tatăl lui l-a bătut din trei mutări.

Capitolul 33

JESS

Bărbatul cu barbă a ieșit printre ușile batante, ștergându-și mâinile pe halatul alb. S-a oprit în prag, ca un om care tocmai a intrat într-o încăpere, dar nu-și mai amintește de ce s-a dus acolo.

– Norman Thomas?

Jess nu se gândise niciodată că ar putea să existe un nume de familie pentru câinele lor.

– Norman Thomas? Talie mare, rasă incertă? a continuat bărbatul, lăsându-și bărbia în jos și uitându-se drept la ea.

Jess s-a repezit să se ridice în fața scaunelor de plastic.

– A suferit grave leziuni interne, i-a zis bărbosul, fără nici un preambul. Are șoldul rupt, câteva coaste și o labă din față fracturate; cât despre traumatismele interne, o să aflăm mai multe abia după ce se mai reduce inflamația. Și mă tem că și-a pierdut definitiv ochiul stâng.

Jess a observat dăre proaspete de sânge pe botoșii din plastic albastru ai bărbatului. A simțit cum mâna lui Tanzie se strânge într-a ei.

– Dar trăiește încă?

– Nu vreau să vă dau speranțe deșarte. În vocea lui se simțea acea modulație grijulie a cuiva care a văzut cum oamenii aflați la un pas de înec se agață și de un pai. Următoarele patruzeci și opt de ore vor fi critice.

Lângă ea, Tanzie a scos un geamăt slab, pe care cu greu îl putea cataloga drept un semn de bucurie ori de îngrijorare.

– Haideți cu mine! Bărbatul a luat-o pe Jess de cot, s-a întors cu spatele către copii, apoi și-a coborât glasul. Trebuie să vă spun că nu sunt sigur dacă nu cumva, dată fiind gravitatea rănilor lui, n-ar fi mai bine să-l lăsați să se stingă.

– Dar dacă supraviețuiește patruzeci și opt de ore?

– Atunci s-ar putea să aibă o șansă de a-și reveni. Dar, așa cum ziceam, doamnă Thomas, nu vreau să vă dau speranțe deșarte. Chiar nu e un flăcău în putere.

În jur, clienții din sala de așteptare îi priveau în tăcere, alături de pisicile lor, cuibărite în cutii pentru transport ținute în poală, și de câinii lor de talie mică, gâfâind pe sub scaune. Nicky se uita fix la veterinar cu maxilarul încordat. Rimelul i se întinsese în jurul ochilor.

– Iar dacă vom continua totuși tratamentul, acesta nu va fi ieftin. S-ar putea ca Norman să aibă nevoie de mai multe operații. Poate chiar de foarte multe. Are asigurare?

Jess a scuturat din cap. Atunci veterinarul a căpătat un aer stânjent.

– Trebuie să vă avertizez că e probabil ca îngrijirea medicală pe termen lung să vă coste o sumă semnificativă. Și nu există nici o garanție privind recuperarea. E foarte important să înțelegeți asta înainte de a merge mai departe.

Vecinul ei Nigel îl salvase pe Norman. Venise în fugă din casa lui, aducând două pături: una pentru a o înfășura pe Tanzie, care dărdăia, și alta pentru a înveli trupul câinelui.

– Du-te înăuntru! o sfătuisese el pe Jess. Du-i pe copii înăuntru!

Dar, în timp ce trăgea cu blândețe pledul cadrilat peste capul lui Norman, Nigel se oprise și-i spusese lui Nathalie:

– Tu ai văzut?

La început Jess nu-l auzise din pricina zarvei făcute de mulțime, a vaietelor înăbușite ale lui Tanzie și a copiilor care plângeau prin apropiere, pentru că, deși nu-l cunoșteau pe Norman, înțelegeau adâncă tristețe a faptului că un câine zăcea nemișcat în mijlocul drumului.

– Nathalie? Limba lui! Uite! Cred că gâfâie. Ia, ridică-l! Urcă-l în mașină! Repede!

Fusese nevoie de ajutorul a trei dintre vecinii lui Jess pentru a-l ridica. Îl așezaseră cu grijă pe bancheta din spate și îl duseseră în goană până la uriașa clinică veterinară de la marginea orașului. Era mai departe decât cabinetul doctorului Miller, cel de lângă intersecție, dar avea o sală de operație, linii telefonice de urgență și tot felul de specialiști. Nathalie îl cuibărise pe Norman pe bancheta din spate și stătuse ghemuită pe podeaua mașinii, ca să-i poată sprijini capul. Jess îl iubea pe Nigel pentru faptul că nu pomenise nici măcar o singură dată despre sângele care-i murdărise toată tapiseria. El și Nathalie o sunaseră de la veterinar și-i spusese să vină acolo cât poate de repede. Pe sub haină, Jess era încă îmbrăcată în pijama.

- Deci, ce vreți să faceți?

Lisa Ritter îi povestise cândva despre o afacere extrem de costisitoare pe care o făcuse soțul ei și care mersese prost.

- Dacă împrumuți cinci mii de lire și nu le poți da înapoi e problema ta, îi explicase doamna Ritter, citându-și bărbatul. Dacă împrumuți cinci milioane e problema băncii.

Jess s-a uitat la chipul rugător al ficei sale. S-a uitat la fața răvășită a lui Nicky, la durerea, și dragostea, și frica pe care băiatul în sfârșit se simțea capabil să le exprime. Ea era singura care putea să îndrepte lucrurile. Era singura în stare vreodată să îndrepte lucrurile.

- Faceți orice e nevoie, a spus Jess. O să fac eu rost de bani. Doar mergeți înainte.

Scurta pauză care a urmat i-a dat de înțeles că medicul o credea nebună. Dar o nebună dintre cele cu care era foarte obișnuit să aibă de-a face.

- Atunci, poftiți pe-aici, i-a zis el. Trebuie să semnați niște acte.

Nigel i-a dus cu mașina înapoi acasă. Jess a încercat să-i dea niște bani, însă bărbatul a fluturat cu asprime mâna în semn de refuz și i-a spus:

- Pentru ce sunt vecinii?

Belinda le-a ieșit în întâmpinare plângând.

– Suntem bine, a murmurat tristă Jess, cuprinzând-o cu brațul pe Tanzie, care încă mai tremura din când în când. Suntem bine. Mulțumesc!

Veterinarul le promisese că urma să fie sunați dacă aveau vești.

Jess nu le-a cerut copiilor să meargă la culcare. Nu era sigură că voia să-i știe singuri în camerele lor. A încuiat ușa, a zăvorât-o de două ori, apoi a dat drumul la un film vechi. A dat o raită prin casă și a închis bine toate ferestrele, a tras perdelele și a proptit un scaun sub clanța ușii din spate, pentru mai multă siguranță. După aceea a pregătit trei căni cu ciocolată caldă, și-a adus la parter plapuma și s-a băgat sub ea, între cei doi copii, ca să se uite la televizor; de fapt, nici unul dintre ei nu era atent decât la propriile gânduri. Rugându-se din toată inima să nu sune telefonul.

Capitolul 34

NICKY

Asta e povestea unei familii care nu se potrivea nicăieri. A unei fetițe cam ciudate și točilare, căreia îi plăcea mai mult să facă matematică decât să se fardeze. A unui băiat căruia îi plăcea să se machieze și nu-și găsea locul în nici o familie. Și iată ce se întâmplă cu familiile care nu se potrivesc nicăieri: sfârșesc destrămate, falite și triste. Aici nu e loc de finaluri fericite, oameni buni.

Mama nu mai stă în pat, dar o surprind ștergându-și lacrimile în timp ce spală câte ceva sau se uită în jos, la coșul lui Norman. E tot timpul ocupată: muncește, face curățenie, pune casa la punct. O face cu capul plecat și cu dinții încleștați. A umplut trei cutii cu cărțile ei și le-a dus înapoi la magazinul social pentru că, zice ea, n-o să aibă niciodată timp să le citească și, în plus, n-are nici un rost să crezi în povești.

Mi-e dor de Norman. E straniu cum poate să-ți fie dor de ceva de care doar te plângeai. Casa noastră e ciudat de tăcută fără el. Dar, de când au trecut primele patruzeci și opt de ore, iar domnul Adamson ne-a zis că există o șansă, și noi am izbucnit cu toții în urale la telefon, eu am început să-mi fac griji pentru alte chestii. Aseară, după ce Tanzie a plecat la culcare, ședeam pe canapea, telefonul tot nu mai suna, și atunci i-am zis mamei:

– Deci, ce ne facem?

Ea și-a ridicat ochii de la televizor.

– Vreau să zic, dacă trăiește.

Mama a oftat îndelung, ca și cum deja s-ar fi gândit la asta. Pe urmă a zis:

– Știi ce, Nicky? N-am avut de ales. E câinele lui Tanzie și a salvat-o. Dacă n-ai de ales, atunci e, de fapt, foarte simplu.

Mi-am dat seama că, deși chiar credea ce spunea, și s-ar putea să fie, într-adevăr, foarte simplu, datoria suplimentară apasă ca o nouă povară pe umerii ei. Mi-am dat seama că, odată cu fiecare nouă problemă, pare un pic mai bătrână, și mai abătută, și mai obosită.

Nu mai vorbește despre domnul Nicholls.

Nu-mi vine să cred că, după cum s-au purtat unul cu celălalt, totul s-a putut termina în felul ăsta. Adică, acum pari foarte fericit și pe urmă, nimic. Credeam că toate treburile astea se lămuresc pe măsură ce înaintezi în vârstă, dar e clar nu se întâmplă așa. Deci, încă o chestie care mă așteaptă.

Atunci m-am dus la ea și am luat-o în brațe. În familia voastră o îmbrățișare s-ar putea să nu fie mare lucru, dar vă pot spune că în a mea este. E cam singura schimbare, neînsemnată, nu-i vorbă, pe care pot s-o aduc.

Uite ce nu pricep eu: nu pricep cum se poate ca familia noastră să facă, în principiu, ceea ce trebuie și totuși să ajungă mereu în încurcătură. Nu înțeleg cum poate sora mea mai mică să fie deșteaptă, și bună, și, la dracu', un fel de geniu, dar cu toate astea să piardă cam tot ce iubește, doar pentru că e puțin diferită. Nu înțeleg cum se poate ca acum să aibă coșmaruri și să se trezească plângând, iar eu să trebuiască să stau treaz și s-o aud pe mama cum se învârte prin hol la ora patru dimineța, încercând s-o calmeze. Nu înțeleg cum se poate să stea toată ziua în casă, deși vremea s-a făcut în sfârșit frumoasă și însorită, pentru că îi e prea frică să iasă, ca nu cumva familia Fisher să se întoarcă după ea. Și cum, peste șase luni, va merge la o școală al cărei principal

mesaj e că ar trebui să fie la fel ca toată lumea, altfel o să fie bumbăcită, cum a pățit ciudatul de frate-său. Mă gândesc la Tanzie fără matematică și mi se pare că tot universul a luat-o razna. E ca... Stan fără Bran sau ca biscuiții Jaffa fără umplutura de portocală. Pur și simplu, nu-mi pot închipui cine o să fie Tanzie dacă n-o să mai facă matematică.

Nu pricep de ce abia mă obișnuisem să dorm, iar acum stau treaz, trăgând cu urechea la sunete inexistente, pe care mi se pare că le aud de la parter, și de ce, când vreau să mă duc la magazin, ca să cumpăr un ziar ori niște dulciuri, mi se face din nou greață și trebuie să mă lupt cu impulsul de a mă uita peste umăr.

Nu înțeleg de ce un câine mare, inutil și drăgăstos, care în viața lui n-a făcut, în esență, nimic mai rău decât să umple de bale pe toată lumea, a ajuns să-și piardă un ochi și să-i fie reșezate la loc măruntaiele, doar pentru că a încercat să o apere pe persoana iubită.

Mai cu seamă nu pricep cum se face că bătaușii, hoții și cei care doar distrug totul în jur (ticăloșii) scapă basma curată. Băieții care-ți trag pumni în rinichi ca să-ți ia banii de mâncare, polițiștii cărora li se pare amuzant să te trateze ca pe un idiot, puștii care își bat joc de oricine nu e exact ca ei, fie că sunt niște fișoși la un concurs de matematică, ori un ignorant fără creier, care nu știe diferența dintre un nume de utilizator și o parolă. Sau tații care pleacă pur și simplu, ca s-o ia de la capăt într-un loc nou, unde miroase a odorizant de cameră, lângă o femeie care își conduce propria Toyota, are un apartament cu trei dormitoare impecabile și râde la toate glumele lui stupide, de parcă el ar fi un dar de la Dumnezeu, și nu o jigodie care, timp de doi ani întregi, i-a mințit pe toți cei care l-au iubit. Doi ani întregi!

Mama ne spunea mereu că oamenilor buni li se întâmplă lucruri bune. Știți ce? Nu mai zice așa.

Îmi pare rău dacă blogul ăsta tocmai a devenit foarte deprimant, dar așa arată viața noastră în clipa asta. Familia mea, eternii perdanți. De fapt, nu-i o poveste, nu? E un blestemat de avertisment!

Capitolul 35

JESS

Poliția a venit la ei în a patra zi după accidentul lui Norman. Jess s-a uitat, prin fereastra camerei de zi, la agenta care se apropia pe aleea din grădină și, pentru o secundă prostească, a crezut că venise să o anunțe despre moartea câinelui. Era o femeie tânără, cu părul roșcat, strâns la spate într-o coadă îngrijită. Jess n-o mai văzuse niciodată până atunci.

Venise în urma reclamațiilor privind un accident rutier, i-a spus polițista, în momentul în care i s-a deschis ușa.

– Nu-mi ziceți! a replicat Jess, luând-o prin hol, înapoi spre bucătărie. Șoferul o să ne dea în judecată pentru avarierea mașinii.

Nigel o avertizase că era posibil să se întâmple așa ceva. Jess chiar izbucnise în râs când îl auzise.

Polițista și-a coborât ochii spre agenda sa.

– Ei bine, nu, cel puțin deocamdată. Avariile pricinuite mașinii par să fi fost minore. Plus că au existat declarații contradictorii privind faptul că ar fi depășit viteza legală. Dar am primit diverse reclamații legate de evenimentele care au dus la producerea accidentului și mă întrebam dacă ați putea lămuri câteva chestiuni?

– Ce rost are? a întreat Jess, apucându-se din nou de spălat. Voi nu sunteți niciodată atenți.

Știa ce impresie făcea: la fel ca jumătate din locuitorii cartierului – ostilă, pusă pe scandal, nemulțumită. Nu-i mai păsa. Dar agenta era prea nouă, prea dornică să intre în joc.

– Păi, credeți că mi-ați putea spune, totuși, ce s-a întâmplat? V-ar lua doar cinci minute din timpul dumneavoastră.

Așa că Jess i-a povestit totul, pe tonul nepăsător al cuiva care nu se mai așteaptă să fie crezut. I-a vorbit despre familia Fisher și despre problemele pe care le avuseseră în trecut cu aceasta, despre faptul că acum fiica ei se temea să se joace în propria grădină, deși Jess reparase gaura din gard. I-a spus despre câinele ei cel nerod și mare cât o vită, care aduna facturi de la veterinar aproximativ echivalente cu costul cazării lui într-un apartament al unui hotel de lux. I-a spus că, în prezent, singurul scop al fiului ei era să plece cât mai departe cu putință de orașul acela, ceea ce era puțin probabil să se întâmple, mulțumită familiei Fisher, care-i transformase într-un chin anul școlar și promovarea examenelor.

Polițista nu s-a arătat plictisită. A stat în picioare, sprijinită de dulapurile din bucătărie, și a luat notițe. Apoi a rugat-o pe Jess să-i arate gardul. Femeia nu s-a deranjat să iasă din casă.

– Acolo, a spus ea, arătând cu degetul prin fereastră. Se vede locul unde l-am reparat, pentru că lemnul e mai deschis la culoare. Iar accidentul, dacă așa-l numim, s-a petrecut cu vreo patruzeci și cinci de metri mai la dreapta.

A urmărit-o pe agentă cum iese în grădină și s-a întors spre chiuvetă. Aileen Trent, trăgând după ea căruciorul de cumpărături, a salutat-o peste gardul viu, fluturând veselă mâna înspre Jess. Pe urmă, când a observat cine era în grădină, a lăsat capul în jos și a pornit-o grăbită în direcția opusă.

Agenta de poliție Kenworthy¹ a stat afară vreme de aproape zece minute. Jess aproape că uitase de ea. Tocmai golea mașina de spălat, când polițista a intrat singură înapoi în casă.

¹ Elizabeth Kenworthy, polițistă aflată în afara serviciului, devenită eroină după ce le-a acordat primul ajutor victimelor de la stația de metrou londoneză Aldgate, în timpul atacurilor teroriste din 7 iulie 2005 (n.tr.)

– Pot să vă întreb ceva, doamnă Thomas? a spus ea, închizând ușa din spate în urma ei.

– Asta-i treaba dumneavoastră, i-a răspuns Jess.

– Probabil că ați mai trecut deja prin asta de zece ori. Dar camera dumneavoastră de supraveghere? A captat vreo imagine?

Jess a urmărit înregistrarea de trei ori, după ce polițista Kenworthy a chemat-o la secție și a rugat-o să se așeze lângă ea, pe un scaun de plastic, în Sala de Interogatorii Numărul Trei. Filmul îi dădea fiori reci de fiecare dată: silueta mărunță, ale cărei mâneci împodobite cu nasturi scânteiau în razele soarelui, mergând încet pe marginea ecranului și oprindu-se ca să-și împingă ochelarii pe nas. Mașina care încetinește, portiera care se deschide. Unu, doi, trei băieți. Tanzie și limbajul corpului ei. Micul pas înapoi pe care îl face, privirile îngrijorate pe care le aruncă peste umăr, de-a lungul străzii. Măinile ridicate. Apoi băieții o atacă, și Jess nu se mai poate uita.

– Aș zice că sunt niște dovezi destul de concludente, doamnă Thomas. Și surprinse de imagini de bună calitate. Procurorul o să fie încântat, a spus veselă polițista, iar lui Jess i-au trebuit câteva secunde ca să-și dea seama că femeia vorbea serios.

Cineva chiar îi lua în serios.

La început, Fisher negase totul, bineînțeles. Spusese că „făceau o glumă“ cu Tanzie.

– Dar avem mărturia fetei. Și doi martori care au acceptat să vorbească. Avem și imagini de pe contul de Facebook al lui Jason Fisher, unde vorbește despre felul în care își propunea să o facă.

– Ce să facă?

Zâmbetul tinerei a pălit pentru o clipă.

– Ceva nu tocmai frumos fiicei dumneavoastră.

Jess n-a mai pus nici o întrebare.

Poliția primise o informație anonimă, conform căreia băiatul își folosea numele drept parolă. Tâmpitul, a comentat polițista Kenworthy. Chiar l-a numit „tâmpit“!

– Între noi fie vorba, a spus ea, în timp ce o conducea pe Jess către ieșire, dovezile obținute prin spargerea contului s-ar putea să nu

fie admisibile în instanță. Dar haideți să spunem că ne-au oferit un avantaj.

La început, cazul a fost relatat în termeni vagi. Câțiva tineri localnici, au scris ziarele. Arestați pentru agresarea unei minore și tentativă de răpire. Dar faptașii au apărut în presă și în săptămâna următoare, de data asta fiindu-le menționate numele. Din câte se pare, familiei Fisher i se ceruse să se mute din casa primită de la stat. Frații Thomas nu erau singurii pe care îi hărțuiseră. Reprezentanții oficiului pentru locuințe erau citați susținând că familia se afla de mult la ultimul avertisment.

La ora ceaiului, Nicky a luat ziarul local și a citit articolul cu voce tare. Toți au tăcut pentru o clipă, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

– Chiar scrie că familia Fisher trebuie să se mute în altă parte?

– Așa zice aici, a răspuns Nicky.

– Dar ce-o să se întâmple cu ei? s-a întrebat Jess, ținând încă furculița în aer.

– Păi, aici scrie că o să plece în Surrey, aproape de cumnatul lui.

– Surrey? Dar...

– Nu mai sunt răspunderea oficiului pentru locuințe. Nici unul dintre ei. Nici Jason Fisher. Nici vărul lui, nici familia lui. Se mută la nu știu ce unchi. Ba mai mult, s-a emis un ordin de excludere care le interzice să revină în cartier. Uite, au publicat două poze cu mama lui care plânge și zice că ei au fost mereu greșit înțeleși și că Jason n-ar face rău nici unei muște.

Băiatul a împins ziarul pe masă, către ea. Jess a citit articolul de două ori, doar pentru a verifica dacă Nicky înțelesese corect. Dacă ea însăși înțelesese corect.

– Chiar ar fi arestați dacă s-ar întoarce aici?

– Vezi, mamă? a spus el, mestecând o bucată de pâine. Ai avut dreptate. Lucrurile se pot schimba.

Jess a rămas neclintită. S-a uitat la ziar, apoi din nou la Nicky, până când băiatul și-a dat seama cum o apelase și l-a văzut că roșește, sperând ca ea să nu facă mare caz din asta. Așa că Jess a înghițit în sec, s-a șters la ochi cu podul palmelor, apoi a rămas cu privirea pironită în farfurie câteva clipe, înainte de a se apuca din nou să mănânce.

– Așa, a zis ea, cu vocea gătuită. Păi. Asta-i o veste bună. O veste foarte bună.

– Chiar crezi că lucrurile se pot schimba?

Ochii lui Tanzie erau mari, întunecați și prudenți. Jess a lăsat jos cuțitul și furculița.

– Cred că da, iubire. Vreau să spun, toți trecem prin momente grele. Dar cred din toată inima.

Tanzie s-a uitat la Nicky, apoi din nou la mama ei, după care a continuat să mănânce.

Viața și-a urmat cursul. Sâmbătă, la ora prânzului, Jess s-a dus la Feathers, ascunzându-și mersul șchiopătat în timp ce străbătea ultimii douăzeci de metri până la intrarea în local, și a implorat să fie reangajată. Des i-a spus că luase în locul ei o fată din Orașul Paris.

– Nu din adevăratul oraș Paris. Ar fi o risipă.

– E în stare să demonteze pompele când se strică? l-a întrebat Jess. O să repare bazinul din toaleta bărbatilor?

Des s-a rezemat de teighea.

– Probabil că nu, Jess. Și-a trecut o mână grăsună prin păr. Dar am nevoie de cineva pe care să mă pot baza. Pe tine nu mă pot baza.

– Ia mai scutește-mă, Des! Am lipsit o săptămână în doi ani de zile. Te rog! Am nevoie de slujba asta. Chiar am mare nevoie de ea.

El a zis că se mai gândește.

Copiii s-au întors la școală. Tanzie voia ca mama ei s-o ia acasă în fiecare după-amiază. Nicky se dădea jos din pat fără ca Jess să fie nevoită să intre de câte șase ori în camera lui pentru a-l trezi. De fapt, când ea ieșea din duș, el deja își mânca micul dejun. Băiatul nu a cerut să-i fie reinnoită rețeta pentru medicamente împotriva anxietății, iar conturul cu creion dermatograf din jurul ochilor lui era fără cusur.

– M-am mai gândit. Până la urmă s-ar putea să vreau să fac clasa a douăsprezecea la McArthur. Și apoi, știi tu, aș fi prin preajmă când Tanzie ar începe școala în ciclul superior.

Jess a clipit.

– E o idee grozavă.

Ea făcea curățenie împreună cu Nathalie și o asculta pe aceasta bărfind despre ultimele zile ale familiei Fisher: cum smulseseră ei toate prizele din pereți și cum, înainte de a părăsi casa de pe Pleasant View, dăduseră cu picioarele în tencuiala din bucătărie până când o găuriseră. Duminică seară, cineva (Nathalie a făcut o grimasă când a rostit cuvântul) dăduse foc unei saltele în fața sediului oficiului pentru locuințe.

– Dar probabil că te simți ușurată, eh? a spus ea.

– Normal, i-a răspuns Jess.

Nathalie s-a îndreptat și s-a apucat să-și maseze spatele.

– Voiam să te întreb. Cum a fost să mergi taman până în Scoția cu domnul Nicholls? Trebuie să fi fost tare ciudat.

Jess s-a aplecat deasupra chiuvetei și s-a oprit, privind pe fereastră, la întinderea nesfârșită a mării.

– A fost bine.

– N-ai rămas fără subiecte de discuție cu el, blocată acolo, în mașina aia? Eu, una, știu că aș fi rămas.

Pe Jess au început s-o înțepe ochii din pricina lacrimilor și a trebuit să se prefacă ocupată cu frecatul unei pete invizibile de pe oțelul inoxidabil.

– Nu, a zis ea. Ciudat. N-am rămas fără subiecte.

Iată cum stăteau lucrurile: Jess percepea absența lui Ed ca pe o pătură groasă, ce înăbușea totul. Îi era dor de zâmbetul lui, de buzele lui, de pielea lui, de locul în care o șuviță de păr negru și moale șerpua până la buricul lui. Îi era dor de felul în care se simțea în prezența lui: cumva mai atrăgătoare, mai sexy, mai... oricum altfel. Îi era dor de sentimentul că orice e posibil. Nu-i venea să creadă că pierderea unui om pe care îl cunoști de foarte puțină vreme poate fi resimțită precum pierderea unei părți din tine, că, din această cauză, mâncarea poate să-ți pară fără gust, iar culorile, fără strălucire. În unele seri, după ce Nicky se ducea la culcare, Jess nu se băga în patul ei mult prea mare, ci ațipea pe canapea, în fața televizorului, cu genunchii strânși la piept, pentru a încerca să alunge senzația de gol din interior.

Acum înțelegea că, după plecarea lui Marty, toate trăirile ei fuseseră legate de chestiuni practice. Se simțise lipsită de apărare. Și

făcuse griji cu privire la starea emoțională a copiilor în lipsa lui. Se frământa îngrijorată cu privire la bani, la cine avea să se ocupe de cei mici când ea trebuia să lucreze seara la bar, la cine avea să scoată pubelele afară în fiecare zi de joi. Dar sentimentul care predominase fusese o vagă ușurare, pentru că viața ei nu avea să mai fie dominată de toanele lui. Pentru că nu mai trebuia să joace rolul de arbitru între el și copiii. Pentru că nu mai era nevoită să se convingă singură că relația lor merită salvată.

Mai mult decât orice, detesta faptul că un om care văzuse doar ce era mai bun în ea, acum credea despre ea tot ce era mai rău. În ochii lui Ed, Jess nu se deosebea cu nimic de toți aceia care îl dezamăgiseră sau îi dăduseră viața peste cap. De fapt, probabil că era chiar mai rea decât ei. Și vina îi aparținea în totalitate. Acesta era gândul de care nu putea să scape nici o clipă. Vina îi aparținea în întregime.

A meditat vreme de trei nopți, apoi i-a scris o scrisoare:

Așadar, într-o secundă de nechibzuință, m-am transformat într-un om așa cum i-am învățat mereu pe copiii mei să nu fie. Până la urmă, toți suntem puși la încercare, iar eu am eșuat.

Îmi pare rău.

Mi-e dor de tine.

P.S. Știi că n-o să mă crezi niciodată. Dar nici o secundă nu mi-a trecut prin minte să nu-ți returnez banii.

A notat numărul ei de telefon și a adăugat douăzeci de lire într-un plic pe care a scris: Prima Rată. I-a dat mesajul lui Nathalie, rugând-o să-l lase la recepția complexului Beachfront, alături de corespondența domnului Nicholls. A doua zi, colega ei i-a spus că în fața casei de la numărul doi a apărut un afiș pe care scrie „De vânzare”. Nathalie a urmărit foarte atent reacția lui Jess la vestea aceasta, apoi a încetat să o mai întrebe despre domnul Nicholls.

După cinci zile, când și-a dat seama că el nu avea să-i răspundă, Jess a stat trează o noapte întreagă, după care și-a zis cu hotărâre că nu mai poate să zacă și să se simtă mizerabil. Venise timpul să meargă

mai departe. O inimă frântă e un lux prea costisitor pentru un părinte care-și crește singur copiii.

Luni, și-a făcut o ceașcă de ceai, s-a așezat la masa din bucătărie și a sunat la compania care-i emisese cardul de credit. I s-a spus că trebuie să-și crească rata minimă lunară. A deschis o scrisoare din partea poliției prin care era anunțată că fusese amendată cu o mie de lire pentru conducere fără asigurare și fără vinieta, iar dacă voia să o conteste, trebuia să depună actele pentru o audiere în instanță, și erau menționate căile prin care putea face asta. Jess a deschis și scrisoarea primită de la parcul auto, care o anunța că, până în ziua de joi din săptămâna precedentă, datora deja o sută douăzeci de lire pentru păstrarea în siguranță a Rollsului. A despăturit prima factură de la veterinar și a îndesat-o înapoi în plicul ei. Există un număr limitat de vești pe care le poți primi într-o singură zi. Apoi a primit un SMS de la Marty, care voia să știe dacă poate veni să-i viziteze pe copii în vacanța de la jumătatea trimestrului.

– Ce părere aveți? i-a întrebat Jess la micul dejun.

Ei au ridicat din umeri.

Mărți, după ce și-a terminat tura la serviciul de curățenie, Jess a mers în oraș, la cabinetul avocaților cu tarife mici și a plătit douăzeci de lire pentru ca aceștia să-i redacteze o acțiune prin care să-i ceară lui Marty divorțul și achitarea retroactivă a pensiei alimentare.

– Pe ce perioadă? a întrebat-o avocata.

– Doi ani.

Femeia nici măcar n-a ridicat ochii. Jess s-a întrebat ce fel de povești auzea femeia în fiecare zi. Avocata a tastat niște cifre, apoi a întors ecranul calculatorului către Jess.

– La atât se ridică. O sumă frumoșică. El va cere s-o achite în rate. De obicei, așa se întâmplă.

– Bine. Jess a dus mâna spre geantă. Are cine să-l ajute.

A continuat să-și parcurgă metodic lista cu lucruri pe care le avea de făcut și a încercat să vadă priveliștea de ansamblu din spatele orașelului. Din spatele micii lor familii care se confrunta cu probleme financiare și a scurtei povești de dragoste ce se frânsese chiar înainte

de a începe cu adevărat. Uneori, și-a spus ea, viața e formată dintr-un șir de obstacole care pur și simplu trebuie depășite, poate printr-un act de voință pură.

În timp ce străbătea orașelul de la malul mării, Jess s-a jurat că avea să le ascundă celor doi copii adevărata gravitate a grijilor ei financiare. Era important ca lor să li se îngăduie să spere și să viseze, chiar dacă ea nu mai făcea asta. Dacă nu le putea oferi nimic altceva, putea măcar să le dăruiască asta. A privit spre albastrul întunecat al oceanului nesfârșit, a tras cu nesaț aer în piept, și-a ridicat bărbia și a hotărât că putea să supraviețuiască. Putea să supraviețuiască celor mai multe lucruri. La urma urmei, fericirea nu e dreptul nimănui.

Jess s-a plimbat de-a lungul plajei cu prundiș, scufundându-și picioarele în apă, pășind peste diguri și numărându-și binecuvântările pe trei degete, ca și cum ar fi cântat la un pian aflat în buzunarul ei: Tanzie era în siguranță; Nicky era în siguranță; Norman se înzdrăvenea. În cele din urmă la acestea se reducea totul, nu-i așa? Restul erau doar detalii.

Dacă avea s-o spună suficient de des, era chiar posibil să înceapă s-o creadă.

Două seri mai târziu, seara, ședeau în grădină pe vechile scaune din plastic. Tanzie se spălase pe cap și se așezase în poală la Jess, care îi trecea pieptănul prin părul ud și încălzit. În acest timp, le povestea de ce nu avea să se mai întoarcă domnul Nicholls.

Nicky s-a uitat lung la ea.

– Din buzunarul lui?

– Nu. Îi căzuseră din buzunar. Erau într-un taxi. Dar știam ai cui erau.

A urmat o tăcere uluită. Jess nu-i vedea fața lui Tanzie. Nu era sigură că voia să se uite la cea a lui Nicky. A continuat să mânuiască blând pieptănul, netezindu-i părul ficei sale și vorbind pe un ton calm, cumpătat, ca și cum asta ar fi putut să dea cumpătare și faptelor ei.

– Ce-ai făcut cu banii?

În chip straniu, Tanzie nu își mai foia capul. Jess a înghițit în sec.

– Nu-mi mai amintesc acum.

– I-ai folosit ca să mă înscrii pe mine la școală?

Jess a continuat pieptănatul. Să netezească și să pieptene. Să tragă, să tragă, să descâlcească.

– Sincer, nu-mi aduc aminte, Tanzie. N-are nici o relevanță ce am făcut cu ei.

Tot timpul cât vorbise, Jess simțise privirea lui Nicky ațintită asupra ei.

– Și de ce ne spui acum?

A tras, a netezit, a desprins.

– Deoarece... deoarece vreau să știți că am comis o greșală îngrozitoare și că-mi pare rău. Chiar dacă aveam de gând să-i dau înapoi, n-ar fi trebuit să iau sub nici o formă banii ăia. Nu există scuză pentru ce-am făcut. Iar Ed... domnul Nicholls a avut tot dreptul să plece când a aflat, pentru că, ei bine, cel mai important lucru pe care îl ai raportat la o altă ființă umană e încrederea. Jess încerca să-și păstreze vocea măsurată, lipsită de emoție. Începea să-i fie tot mai greu. Așadar, vreau să știți că-mi pare rău fiindcă v-am dezamăgit. Sunt conștientă de faptul că mereu v-am spus cum să vă purtați, iar apoi am procedat exact pe dos. Vă zic toate astea pentru că, dacă vi le-aș ascunde, aș fi o ipocrită. Dar și pentru că vreau să înțelegeți ce consecințe decurg atunci când nu procedezi corect. Eu am pierdut un om la care țineam. Foarte mult.

Nici unul din copii n-a scos o vorbă.

După o clipă, Tanzie a întins o mână în spate. Degetele ei le-au căutat pe ale lui Jess și le-au strâns pentru o clipă.

– E în regulă, mami, a spus ea. Toți greșim.

Jess a închis ochii.

Când i-a deschis din nou, Nicky și-a ridicat capul. Părea sincer uimit.

– Ți-ar fi dat banii, a spus băiatul, iar în glasul lui s-a simțit o urmă slabă, dar evidentă, de furie.

Jess l-a privit drept în ochi.

– Ți i-ar fi dat. Dacă i-ai fi cerut.

– Da, a răspuns ea, și mâinile i s-au oprit în părul lui Tanzie. Da, asta-i partea cea mai rea. Cred că mi i-ar fi dat.

Capitolul 36

NICKY

A trecut o săptămână. În fiecare zi lua autobuzul pentru a merge în vizită la Norman. Veterinarul îi suturase orbita din care fuseseră nevoiți să-i scoată ochiul. Nu rămăsese o gaură în adevăratul sens al cuvântului, dar câinele tot arăta cumplit. Prima dată când îl văzuse, Tanzie izbucnise în plâns. Medicii le-au spus că s-ar putea ca, pentru o vreme, Norman să se mai lovească de diverse obiecte, odată ce începea să umble. Le-au zis, de asemenea, că avea să-și petreacă mult timp dormind. Nicky n-a vrut să le spună că, probabil, nimeni nu avea să observe diferența. Jess l-a mângâiat pe Norman pe cap, i-a zis că e un băiat grozav și curajos, iar când coada lui a lovit ușor podeaua acoperită cu gresie a țarcului din cabinetul veterinar, ea a început să clipească des și a întors capul.

Vineri, Jess l-a rugat pe Nicky să aștepte la recepție împreună cu Tanzie, iar ea s-a dus la secretariat pentru a vorbi cu angajata de acolo despre factură. Cel puțin acesta bănuia el că era subiectul discuției. Cei de la birou au imprimat o foaie de hârtie, apoi încă una, apoi, de necrezut, o a treia, pe care Jess le-a parcurs cu degetul, înghițind vizibil în sec în clipa în care a ajuns la ultimul rând. În ziua aceea s-au întors pe jos până acasă, chiar dacă Jess încă șchiopăta.

Orașul a început să se aglomereze, pe măsură ce apa oceanului se transforma dintr-un cenușiu turbure într-un albastru scânteietor.

La început, totul părea ciudat fără familia Fisher. Parcă nimănui nu-i venea să creadă. Cineva zicea că plecaseră în Sussex, nu în Surrey. Altcineva zicea că tatăl lui Fisher fusese arestat în Northampton, pentru vătămare corporală gravă. Nimeni nu-și mai găsea cauciucurile tăiate. Doamna Worboys a reînceput să meargă seara pe jos ca să joace bingo. Nicky s-a obișnuit cu gândul că putea să străbată drumul până la magazin și a realizat că emoțiile pe care încă le simțea în stomac nu trebuiau să rămână acolo. Și-a tot repetat asta, însă acestea refuzau să dispară. Tanzie nu ieșea deloc din casă dacă nu era însoțită de Jess.

Nicky nu și-a mai accesat blogul o perioadă de aproape zece zile. Scrisese o postare imediat după ce Norman fusese rănit, într-un moment în care era atât de furios, încât trebuia să se descarce undeva. Până atunci el nu mai simțise niciodată furie – furie adevărată –, din pricina căreia să-i vină să spargă lucruri și să bată oameni, dar, zile întregi după ce băieții Fisher făcuseră ce făcuseră, aceasta pusese stăpânire pe Nicky. Îi clocotea în sânge ca o otravă. Îl făcea să vrea să țipe. Măcar, în timpul acelor zile groaznice, faptul că scrisese totul și postase pe internet chiar îl ajutase. Îi dăduse impresia că spune cuiva, fie și cuiva care, practic, nu-l cunoștea și căruia probabil că nici nu-i păsa. Nicky simțea doar nevoia să știe că cineva avea să afle ce se întâmplase și să vadă nedreptatea.

Dar apoi, după ce furia i s-a mai domolit, după ce au auzit că familia Fisher era constrânsă să răspundă pentru faptele comise, Nicky s-a simțit, în mod ciudat, ca un idiot. Așa cum se întâmplă când îi mărturisești cuiva prea mult, după care te simți vulnerabil și îți petreci următoarele săptămâni rugându-te ca respectivul să uite ce i-ai zis și temându-te că s-ar putea să folosească informațiile împotriva ta. Și, oricum, ce rost avuse să înșire totul acolo? Singurii oameni care ar vrea să se uite la un asemenea blog ar fi cei care au obiceiul să încetinească pentru a se holba la accidente de mașină.

Inițial, Nicky a deschis postarea pentru că voia să o șteargă. Apoi s-a gândit: nu, e posibil ca cineva să o fi văzut. Aș părea și mai prost dacă aș șterge-o. Așa că s-a hotărât să scrie câteva rânduri despre evacuarea clanului Fisher, și cu asta basta. Nu intenționa să dea nume,

Însă voia să scrie ceva pozitiv, astfel încât, dacă cineva ar da vreodată peste blogul lui, să nu creadă că toată familia e îngrozitoare. A recitat ce scrisese în săptămâna precedentă, emoția nealterată din cuvintele lui, și i s-a făcut realmente rușine. S-a întrebat ce internauți or fi citit postarea respectivă. S-a întrebat câți oameni din lume îl credeau acum nu doar un ciudat, dar și un tâmpit.

Apoi a ajuns la finalul articolului. Și a văzut comentariile.

Rezistă, Băiat Gothic! Oameni ca ăia îmi întorc stomacul pe dos.

Blogul tău mi-a fost trimis de un prieten și m-a făcut să plâng. Sper să se facă bine câinele vostru. Te rog, scrie și dă-ne vești când ai timp.

Bună, Nicky! Sunt Victor din Portugalia. Nu te cunosc, dar un prieten mi-a dat linkul blogului tău pe Facebook și vreau doar să-ți spun că acum un an și eu m-am simțit ca tine, iar situația s-a îmbunătățit. Nu-ți face griji. Pace!

Nicky a derulat pagina și mai jos. Erau mesaje după mesaje. Binevoitoare, prietenoase, menite a ajuta. Și-a pus numele blogului într-un motor de căutare: fusese copiat și trimis ca link de sute, de zeci de mii de ori. Nicky a căutat datele statistice și s-a lăsat pe spătarul scaunului, holbându-se fără a-i veni să creadă: 2 876 de persoane îl citiseră. Într-o singură săptămână! Aproape trei mii de oameni citiseră cuvintele scrise de el. Peste patru sute dintre ei se deranjaseră să-i lase mesaje. Și numai doi îl numiseră „labagiu“.

Dar asta nu era tot. Oamenii trimisese și bani. Bani adevărați! Fiindcă voiau ca Norman să se însănătoșească; cineva deschisese un cont de donații online, merit să-i ajute cu plata facturilor de la veterinar, și-i lăsase un mesaj prin care-i spunea cum poate ridica banii folosind un cont PayPal.

Nu pot dona suficient pentru ca sora ta să meargă la școală, dar pot să contribui cu ceva pentru a-i cumpăra un alt cățeluș, în caz că al vostru nu supraviețuiește. Mă bucur că ea te are pe tine.

Hei, Băiat Gotic (ăsta-i numele tău adevărat??), te-ai gândit la un câine salvator? Așa, ar putea să iasă și ceva bun din treaba asta. Trimit o donație! Centrele de salvare au oricând nevoie de donații ; -)

Câte ceva care să vă ajute să plătiți facturile la veterinar. Îmbrățișează-o pe sora ta din partea mea. Sunt foarte furios pe ceea ce vi s-a întâmplat tuturor.

Câinele meu a fost lovit de o mașină și a fost salvat de organizația caritabilă a veterinarilor. Bănuiesc că voi n-aveți una prin preajmă. M-am gândit că ar fi frumos, ținând cont că pe mine m-a ajutat cineva, să vă ajut și eu puțin. Vă rog să primiți din partea mea zece lire pentru recuperarea câinelui.

De la o colegă tocilară, pasionată de matematică. Te rog să-i spui surorii tale să meargă înainte. Nu-i lăsați să câștige!

Povestea se răspândise. Fusese distribuită de 459 de ori. Nicky a numărat o sută treizeci de nume pe pagina cu donații, două lire fiind cea mai mică sumă donată, iar două sute cincizeci, cea mai mare. Un om care le era complet străin le trimisese două sute cincizeci de lire! Totalul se ridica la 932,50 lire, ultimele sume fiind primite cu doar o oră în urmă. Nicky tot reîncărca pagina și se holba la suma respectivă, întrebându-se dacă nu cumva virgula era greșit pusă.

Își simțea inima foarte ciudat. Și-a lipit palma de piept, întrebându-se dacă acestea erau simptomele unui atac de cord. S-a întrebat dacă avea să moară. Dar și-a dat seama că, de fapt, nu își dorea să facă altceva decât să râdă. Îi venea să râdă constatând cât de grozavi erau niște oameni complet străini. Pentru amabilitatea și bunătatea lor, pentru că existau pe lume persoane prietenoase și cumsecade, dispuse să le dea bani unora pe care nu-i întâlneră niciodată și pe care nici nu aveau să-i întâlnească. Și, mai ales, pentru că toată acea mărinimie exista doar datorită cuvintelor scrise de el.

Când Nicky a intrat în fugă în camera de zi, Jess stătea lângă dulap, ținând în mâini o țesătură roz împăturită.

- Poffim! a spus el. Uită-te!

A tras-o de braț, târând-o până pe canapea.

- Ce?

- Lasă aia jos!

Nicky a deschis laptopul și i l-a pus în poală. Jess aproape că a tresărit, ca și cum chiar ar fi durut-o să stea așa aproape de un obiect care-i aparținea domnului Nicholls.

- Uite! Băiatul a arătat către pagina cu donații. Uită-te la asta! Lumea ne-a trimis bani! Pentru Norman.

- Cum adică?

- Doar uită-te, Jess!

Femeia a mijit ochii spre ecran, derulând pagina în sus și în jos pe măsură ce citea, apoi recitea.

- Dar... nu-i putem lua.

- Nu sunt pentru noi. Sunt pentru Tanzie. Și pentru Norman.

- Nu pricep. De ce ne-ar trimite bani niște necunoscuți?

- Pentru că i-au revoltat cele întâmplate. Pentru că înțeleg nedreptatea. Pentru că vor să ajute. Nu știi.

- Dar de unde au știut?

- Am scris un blog despre asta.

- Ce-ai făcut?

- E ceva ce mi-a spus domnul Nicholls. Cum să îi găsești pe cei ca tine. Eu doar... am postat pe net. Ce am pățit noi.

- Arată-mi!

Nicky a schimbat pagina și i-a arătat blogul. Jess l-a citit lent, în-crunțată din pricina concentrării, făcându-l să se simtă oarecum ciudat, ca și cum i-ar fi dezvăluit o fărâmbă din el pe care n-o mai arătase nimănui. Cumva, îi era mai greu să-i împărtășească toate chestiile acelea emoționale unui cunoscut.

- Cât costă veterinarul? a întrebat Nicky, când a văzut că ea terminase de citit.

Jess i-a răspuns buimacă.

- Opt sute șaptezeci și opt de lire. Și patruzeci și doi de penny. Până acum.

Băiatul a ridicat brațele în aer.

- Deci, suntem OK, da? Uită-te la total! Suntem OK!

Jess l-a privit, iar Nicky a putut distinge pe chipul ei exact aceeași expresie pe care probabil o avusese și el cu o jumătate de oră în urmă.

– Bunătatea unor străini, a spus băiatul.

Ea și-a dus o mână la gură.

– Pur și simplu nu-mi vine să cred că lumea le-ar trimite bani unora pe care nici nu-i cunosc.

– Exact cum ai spus tu. Se întâmplă și lucruri bune. Nicky voia s-o vadă zâmbind. Își dorea să se simtă și ea ca el, ca și cum i s-ar fi deschis o poartă către o lume despre care nici măcar nu știuse, o lume plină de oameni cumsecade și de șanse la fericire. Sunt vești bune, Jess! Bucură-te!

Și, pentru o clipă, ochii ei s-au umplut de lacrimi. Apoi a părut atât de nedumerită, încât Nicky s-a aplecat și a luat-o în brațe. Era a treia îmbrățișare voluntară pe care o oferea în trei ani.

– Rimelul! a spus Jess, când s-a retras.

– Oh!

El s-a șters sub ochi. La fel a făcut și ea.

– E bine?

– Bine. La mine?

Jess s-a aplecat în față, apoi și-a trecut degetul mare pe sub colțul ochiului lui. Apoi a oftat și, dintr-odată, a început să semene puțin cu Jess cea de odinioară. S-a ridicat în picioare și s-a apucat să-și netezească blugii.

– Bineînțeles, va trebui să înapoiem toți banii.

– Majoritatea contribuțiilor sunt de vreo trei lire. Mult noroc s-o scoți la capăt!

– Tanzie o să găsească o soluție.

Jess a ridicat țesătura roz împăturită și, ca și cum ideea i-ar fi venit oarecum cu întârziere în minte, a vârat-o într-un dulap. Apoi și-a dat la o parte părul de pe față.

– Și trebuie să-i arăți mesajele legate de matematică. E foarte important să le vadă pe alea.

Nicky și-a ridicat ochii către dormitorul lui Tanzie.

– O să i le arăt, a spus el și, pentru o clipă, s-a întristat. Dar nu sunt sigur că o să schimbe ceva.

Capitolul 37

JESS

Norman s-a întors acasă. Domnul Adamson le-a făcut o reducere pentru că, spunea el, cazul fusese „fascinant”. Jess crezuse că se referea la rănilor suferite de câine, dar s-a dovedit că una dintre asistentele de la clinica veterinară citise blogul lui Nicky, după ce Tanzie pomenise despre el, iar veterinarul voia să spună că fusese fascinat de Norman, care, în ciuda tuturor așteptărilor și a trăsăturilor sale obișnuite de caracter, se trezise din leneveală pentru a încerca s-o apere pe fetiță.

– Și trebuie să ajutăm un erou, nu-i așa, dragă prietene? a spus medicul, bătându-l ușurel pe Norman peste coaste.

Felul în care îi vorbea veterinarul și faptul că Norman s-a trântit numaidecât pe podea pentru a fi mângâiat pe burtă i-au dat de înțeles lui Jess că nu era prima scenă de felul acesta. Când medicul s-a lăsat imediat pe vine pentru a dezmierda animalul, ea a putut să-l întrezărească pe omul din spatele halatului de medic. Zâmbetul lui larg, felul în care ochii i se încrețeau când se uita la câine. Și a auzit din nou cuvintele lui Nicky reverberându-i în minte, așa cum se întâmpla de zile întregi: bunătatea străinilor.

– Mă bucur că ați luat decizia asta, doamnă Thomas, a spus doctorul, ridicându-se din nou în picioare, în timp ce amândoi au ignorat cu discreție trosnetul genunchilor lui.

Norman a rămas întins pe spate, cu limba atârându-i, mereu plin de speranță. Sau poate doar prea gras ca să se mai ridice.

– Merita o șansă. Dacă aș fi știut cum a fost rănit, aș fi fost mai puțin reticent cu privire la continuarea tratamentului.

Jess a plătit cu cardul pe care și-l încărcase în prealabil. A lăsat douăzeci de lire în cutia cu donații pentru animale. Da, probabil ar fi fost mai util să cheltuie banii în altă parte, dar a simțit că așa e corect să procedeze.

În timp ce se îndreptau anevoie către casă, Tanzie stătea lipită de enormul trup negru al lui Norman, agățându-se de lesa lui ca de un colac de salvare. Drumul spre casă de la cabinetul veterinarului era primul pe care îl făcea în ultimele trei săptămâni în afara locuinței fără a insista ca mama ei s-o țină de mână.

Jess sperase că întoarcerea câinelui avea să-i ridice moralul fiicei sale. Dar Tanzie era în continuare o micuță umbră, care o urma în tăcere prin casă, privea pe după colțuri, iar după ore aștepta neliniștită lângă învățătoare sosirea lui Jess la poarta școlii. Acasă, citea în camera ei sau ședea tăcută pe canapea, uitându-se la desene animate, cu o mână așezată pe trupul câinelui de alături. Domnul Tsvangarai era în concediu de la începutul trimestrului (o urgență în familie), iar Jess simțea o tristețe reflexă când și-l imagina aflând despre hotărârea lui Tanzie de a respinge matematica din viața ei și despre dispariția fetiței unice și excentrice de odinioară. Uneori, avea impresia că nu făcuse decât să schimbe un copil tăcut și nefericit cu un altul.

Cei de la St. Anne's au sunat pentru a discuta despre ziua în care Tanzie urma să vină să facă turul școlii, iar Jess a fost nevoită să îi înștiințeze că nu avea să fie prezentă. Simțea cuvintele blocate în gât.

– Ei bine, vă recomandăm să vină, doamnă Thomas. Am constatat că cei mici se adaptează mult mai bine dacă s-au familiarizat puțin. De asemenea, e bine să-i cunoască pe câțiva dintre colegi. E vreo problemă că ar lipsi de la școala pe care o frecventează acum?

– Nu. Vreau să spun că... n-o să mai vină.

– Deloc?

– Nu.

Un scurt moment de tăcere.

- Oh! a exclamat secretara.

Jess a auzind-o scormonind printre hârtii.

- Dar e vorba despre fetița care a primit bursa de nouăzeci la sută, da? Costanza.

Jess a simțit cum se înroșește.

- Da.

- Va merge în schimb la Academia Petersfield? I-au oferit și ei o bursă?

- Nu. Nu ăsta-i motivul, a răspuns Jess. A închis ochii în timp ce vorbea. Uitați ce e, presupun că nu... Ați putea cumva... să măriți bursa și mai mult?

- Mai mult? Femeia a părut luată prin surprindere. Doamnă Thomas, e deja cea mai generoasă bursă pe care am oferit-o vreodată. Îmi pare rău, dar nici nu se pune problema.

Jess a insistat, bucuroasă că nimeni nu putea să-i vadă rușinea.

- Dacă aș putea să strâng banii necesari până anul viitor, ați lua în considerare ideea de a-i păstra locul?

- Nu sunt sigură că ar fi posibil. Sau măcar dacă ar fi corect față de alți candidați. Secretara a șovăit, poate dându-și brusc seama de tăcerea lui Jess. Dar cu siguranță i-am acorda un avantaj dacă ar dori vreodată să se reînscrisă.

Jess a fixat cu privirea o pată de pe covor, unde se scursese ulei de la o motocicletă pe care Marty o adusese în sufragerie. Un nod uriaș i s-a pus în gât.

- Ei bine, vă mulțumesc că mi-ați spus.

- Uite ce e, doamnă Thomas, a continuat femeia, pe un ton brusc conciliant, mai e încă o săptămână până la data-limită de ocupare a locului. Vi-l păstrăm până în ultima clipă.

- Mulțumesc. Sunteți foarte amabilă. Dar, zău, n-are nici un rost!

Jess știa asta, la fel și secretara. Pentru ei nu era posibil. Unele sal-turi sunt pur și simplu prea mari ca să le faci.

Femeia i-a transmis lui Tanzie cele mai bune gânduri referitor la școala pe care urma să o frecventeze. În timp ce lăsa telefonul în jos, Jess parcă o și auzea cercetându-și listele în căutarea următorului candidat potrivit.

*

Nu i-a spus lui Tanzie. Bănuia că fata știa deja. Cu două seri în urmă, constatase că Tanzie își scosese toate cărțile de matematică din dulap și le stivuisese printre volumele care-i mai rămăseseră lui Jess pe palierul de la etaj, inserându-le atent între romanele thriller și poveștile de dragoste istorice, astfel încât mama ei să nu bage de seamă. Jess le scosese cu grijă și le aranjase într-un teanc ordonat în șifonierul ei, unde nu puteau fi văzute. Nu știa dacă îi proteja sentimentele lui Tanzie sau pe ale ei.

Marty primise notificarea de la avocat, așa că a sunat-o, protestând și explicând pe un ton ridicat motivele pentru care nu putea plăti. Jess i-a spus că problema nu mai ținea de ea. Și-a exprimat speranța că aveau să se comporte civilizată în privința aceasta. I-a spus că Tanzie și Nicky au nevoie de pantofi. El n-a mai pomenit nimic despre vizita de la jumătatea trimestrului.

Jess și-a recăpătat slujba de la bar. Din câte se pare, fata din Orașul Paris dispăruse la localul Texas Rib Shack după doar trei ture de la începerea serviciului. Acolo, bacșișurile erau bune și nu exista nici un Stewart Pringle care să te apuce tam-nesam de fund.

– Nici o pierdere. Nu știa să-și țină gura în timpul recitalului de chitară din *Layla*, cugeta Des. Ce fel de barmaniță nu știe să-și țină fleanca în timpul recitalului de chitară din *Layla*?

Patru zile pe săptămână, Jess făcea curățenie împreună cu Nathalie, evitând casa de la numărul doi din Beachfront. Prefera să se ocupe de treburi precum frecatul cuptoarelor, în timpul cărora era puțin probabil să se uite întâmplător pe vreo fereastră și să zărească locuința, cu eleganta ei pancartă „de vânzare“, colorată în alb și albastru. Dacă lui Nathalie i se părea că se purta cam ciudat, n-a spus nimic.

Jess a publicat un anunț în ziarul local, prin care își oferea serviciile ca femeie bună la toate. Nici O Treabă Nu-i Prea Măruntă. Prima solicitare a apărut în mai puțin de douăzeci și patru de ore: trebuia să monteze un dulăpior în baie pentru o pensionară din Aden Crescent. Bătrâna a fost așa mulțumită de rezultat, încât i-a oferit lui Jess un bacșiș de cinci lire. A spus că nu-i plăcea să primească bărbați în casă și că în cei patruzeci și doi de ani de căsnicie, soțul ei nu o văzuse

decât îmbrăcată cu vesta ei bună de lână. I-a recomandat-o pe Jess unei prietene din căminul de bătrâni, care avea o mașină de spălat de înlocuit și o mochetă de întins. Au urmat încă doi clienți, ambii pensionari. Jess a trimis a doua tranșă de bani către casa de la numărul doi din Beachfront. Nathalie a lăsat plicul. Anunțul era neclintit.

Nicky era singurul din familie care părea cu adevărat vesel. Parcă blogul i-ar fi dat un nou sens în viață. Scria aproape în fiecare seară, publicând noutăți despre progresele făcute de Norman sau sporovăind cu noii lui prieteni. Cu unul dintre ei se întâlnise ÎVR, adică „În Viața Reală“, după cum îi tradusese el lui Jess. Tipul era ca lumea, povestise Nicky. Și, nu, nu în felul ăla.

Nicky voia să meargă la „zilele porților deschise“ la două facultăți diferite. Discuta cu îndrumătorul lui despre posibilitatea de a aplica pentru o bursă socială. Căutase informații pe tema asta. Zâmbea, deseori de mai multe ori pe zi și fără să fie mituit, se lăsa în genunchi cu plăcere atunci când îl vedea pe Norman dând din coadă în bucătărie, îi făcea nestingherit semne cu mâna Lolei, fata de la numărul patruzeci și șapte, care, din câte observase Jess, își vopsise părul în aceeași nuanță pe care o avea al lui și, stând în sufragerie, interpretase un solo la o chitară imaginară. Nicky mergea frecvent în oraș, picioarele lui subțiri părând să facă pașii ceva mai mari, iar umerii lui nefiind tocmai drepți, dar nici aduși în față, ca în săptămânile precedente. O dată chiar s-a îmbrăcat într-un tricou galben.

- Unde a dispărut laptopul? a întrebat Jess într-o după-amiază, când a intrat în camera lui și l-a găsit lucrând la vechiul lor calculator.

- L-am dus înapoi, a ridicat din umeri băiatul. Nathalie mi-a descuiat ușa.

- Pe el l-ai văzut? a întrebat Jess, înainte să apuce să-și rețină vorbele.

Nicky și-a ferit privirea.

- Îmi pare rău. Lucrurile lui sunt în casă, dar băgate toate în cutii. Nu sunt sigur că mai locuiește acolo.

N-ar fi trebuit să o surprindă, dar, în timp ce cobora scările, Jess s-a trezit ținându-se cu mâinile de stomac, de parcă i s-ar fi tăiat răsuflarea.

Capitolul 38

ED

Trei săptămâni mai târziu, într-o zi caniculară, în care parcă totul era încremenit și traficul se târa de parcă arșița ar fi încetinit însăși mișcarea de pe străzile Londrei, Ed a mers la tribunal însoțit de sora lui. Îi ceruse mamei sale să nu vină și ea. Deja nu mai erau niciodată siguri, de la o zi la alta, dacă era o idee bună să-l lase cât de puțin singur pe tatăl lor. În timp ce înaintau cu greu prin oraș, sora lui Ed s-a aplecat în față pe scaunul ei din taxi, lovindu-și nerăbdătoare genunchiul cu degetele și ținându-și maxilarul încordat. Era, în mod evident, chiar mai tensionată decât el. Ed se simțea ciudat, anormal de relaxat. Greutatea altor pierderi ulterioare apăsa pe umerii lui, făcând ca necazurile din ziua respectivă să pară banale.

Sala de judecată era aproape goală. Grație unei nemaipomenite combinații între o crimă extrem de înspăimântătoare, petrecută în Old Bailey, un scandal amoros în politică și căderea nervoasă manifestată în public de o tânără actriță britanică, procesul ce s-a desfășurat pe durata a două zile n-a fost considerat o știre importantă, ci interesant doar cât să fie urmărit de un grefier și de un reporter stagiar de la *Financial Times*. Iar Ed deja pledase vinovat, în pofida sfaturilor primite de la echipa sa de avocați.

Pretinsa nevinovăție a Deannei Lewis fusese întru câtva infirmată de dovezile provenite de la o prietenă care lucra într-o bancă

și care, din câte se pare, o informase în termeni foarte categorici că ceea ce era pe cale să facă reprezintă tranzacționare pe bază de informații confidențiale. Prietena respectivă putuse să pună la dispoziția instanței un e-mail prin care o informa pe Deanna despre ceea ce făcea și unul primit drept răspuns, în care aceasta din urmă o acuza că e „pisăloagă“, „enervantă“ și „sincer vorbind, puțin prea implicată în treburile mele. Nu vrei să am șansa de a merge înainte?“

Ed a stat și s-a uitat cum grefierul scrie de zor, iar avocații se apleacă unul spre celălalt, arătând către niște foi de hârtie, și totul i s-a părut nefiresc de puțin palpitant.

- Țin cont de faptul că v-ați mărturisit vina și că, în ceea ce vă privește pe dumneavoastră și pe doamna Lewis, acesta pare să fie un comportament infracțional izolat, motivat de alți factori decât banii. Nu se poate spune același lucru și despre Michael Lewis.

S-a dovedit că FSA depistase și alte tranzacții „suspecte“ făcute de fratele Deannei, contracte pe diferența de preț și opțiuni.

- E necesar, totuși, să tragem un semnal de alarmă că acest gen de comportament e complet inacceptabil, indiferent de factorul care îl generează. Distruge încrederea investitorilor în mișcarea transparentă a piețelor și slăbește întreaga structură a sistemului nostru financiar. Din acest motiv, am datoria să mă asigur că nivelul pedepsei este clar descurajant pentru oricine ar putea crede că aceasta reprezintă o infracțiune „lipsită de victime“.

Ed stătea în boxa acuzaților, încercând să-și dea seama ce expresie să afișeze. A fost amendat cu 750 000 de lire, la care s-au adăugat cheltuieli de judecată, și a fost condamnat la șase luni de închisoare cu suspendare și termen de probă de un an.

Și gata.

Gemma a scos un suspin lung, tremurând, după care și-a lăsat capul în mâini. Ed se simțea curios de amorțit.

- Atât? a întrebat el încet, iar sora lui și-a ridicat ochii, nevenindu-i să creadă.

Un funcționar a deschis ușa boxei și l-a condus afară. Paul Wilkes l-a bătut pe spate în timp ce ieșeau pe culoar.

- Mulțumesc, i-a spus Ed.

Părea reacția cuvenită.

A zărit-o pe Deanna Lewis pe culoar, angrenată într-o discuție aprinsă cu un bărbat roșcat. Părea că acesta încerca să-i explice ceva, însă ea tot scutura din cap, tăindu-i vorba. Ed i-a urmărit preț de câteva secunde, apoi, aproape fără să se gândească, a trecut prin mulțimea de oameni și s-a dus drept la ea.

– Voiam să spun că-mi pare rău, a început el. Dacă aș fi știut măcar pentru o clipă...

Femeia s-a răsucit și a făcut ochii mari.

– Oh, du-te dracului! a izbucnit ea, cu chipul livid de furie. Fraier nenorocit!

Fețele care s-au întors la auzul vocii ei l-au observat pe Ed, dar s-au ferit rușinate. Cineva a chicotit. În vreme ce el stătea acolo, cu mâna încă pe jumătate ridicată, ca pentru a face o precizare, a auzit un glas vorbindu-i la ureche:

– Nu e proastă, să știi. Întotdeauna a fost conștientă că nu trebuia să-i fi spus fratelui ei.

Ed s-a întors și acolo, în spatele lui, se afla Ronan. I-a văzut cămașa cadrilată, ochelarii negri cu lentile groase, geanta cu laptopul aruncată pe umăr, și undeva în ființa lui a simțit o ușurare enormă.

– Ai... ai fost aici toată dimineața?

– Drept să spun, mă cam plictiseam la birou. M-am gândit să vin să văd cum e un proces pe viu.

Ed nu-și mai putea lua ochii de la el.

– Supraevaluat.

– Da. Așa-mi ziceam și eu.

Gemma îi strângea mâna lui Paul Wilkes. S-a apropiat de fratele ei, îndreptându-și haina.

– Așa! Mergem s-o sunăm pe mama și să-i dăm vestea cea bună? Spunea că o să-și lase mobilul deschis. Dacă avem noroc, și-a amintit să-l și încarce. Bună, Ronan!

Bărbatul s-a aplecat și a sărutat-o pe obraz.

– Îmi pare bine să te văd, Gemma. A trecut multă vreme.

– Prea multă! Hai la mine! a propus ea, întorcându-se către Ed. Nu i-ai mai văzut pe copiii de o veșnicie. Am în congelator niște spaghete

pe care le putem mânca diseară. Hei, Ronan! Poți să vii și tu, dacă vrei. Sunt sigură că am putea să aruncăm câteva paste în plus într-o oală.

Ochii lui Ronan au alunecat în altă direcție, așa cum se întâmpla pe vremea când el și Ed aveau optsprezece ani. Bărbatul a lovit cu piciorul în ceva aflat pe podea. Ed s-a întors către sora lui.

-Ăăm... Gem... te-ai supăra dacă te-aș refuza? Doar azi? A încercat să nu observe felul în care a pălit entuziasmul ei. Negreșit o să vin altă dată. Doar că... Sunt niște chestii despre care chiar aș vrea să discut cu Ronan. Nu ne-am mai văzut de...

Cei doi au făcut un scurt schimb de priviri.

-Sigur, a spus Gemma veselă, dându-și la o parte bretonul care-i intra în ochi. Păi. Sună-mă!

Și-a pus geanta pe umăr și a pornit către scări. Ed a strigat după ea de-a lungul coridorului aglomerat, făcându-i pe câțiva să-și ridice ochii din hârtiile lor.

-Hei! Gem!

Femeia s-a răsucit, ținându-și geanta la subraț.

-Mersi! Pentru tot.

Ea a rămas în loc, întoarsă pe jumătate spre fratele ei.

-Serios! Îți sunt recunoscător.

Gemma a încuviințat din cap și a schițat un surâs. Apoi a dispărut, pierzându-se în mulțimea de pe trepte.

-Deci. Ăăm. Ai chef să bei ceva? Ed încerca să nu pară rugător. Nu era sigur că reușea pe deplin. Fac eu cinste.

Ronan a lăsat cuvintele să plutească în aer. Doar pentru o secundă. Ticălosul!

-Ei bine, în cazul ăsta...

Mama lui fusese cea care îi spusese cândva lui Ed că prietenii adevărați sunt cei cu care reiei relația de acolo de unde ai lăsat-o, fie că nu i-ai mai văzut de o săptămână sau de doi ani. Ed nu avusese niciodată îndeajuns de mulți prieteni încât să testeze teoria aceasta. El și Ronan trăgeau fiecare de câte o bere, stând față în față la o masă de lemn ce se clătina, într-un bar aglomerat, la început puțin stânjeniți, după aceea

din ce în ce mai degajați, glumele familiare croindu-și tot mai mult drum în conversația lor. Ed trăia o senzație aproape fizică de ușurare la gândul că îl avea alături pe Ronan, ca și cum luni de zile ar fi plutit în derivă, iar cineva l-ar fi tras în sfârșit la mal. S-a trezit cercetându-și curios prietenul, observând lucrurile pe care și le amintea (râsul acestuia, picioarele lui uriașe, felul în care se cocoșă, chiar și la o masă de bar, de parcă s-ar fi uitat atent la un ecran) și cele pe care înainte nu le remarcase la el: râsul lui mai relaxat, noii lui ochelari de firmă, un soi de încredere tăcută. Când Ronan și-a deschis portofelul pentru a scoate niște bani, Ed a zărit fotografia unei fete strălucind printre cărțile de credit.

– Deci... ce mai face fata de la cantină?

– Karen? E bine. Ronan a zâmbit. Era genul de zâmbet care denotă o fericire intimă, fără a trebui să demonstrezi ceva. E bine. De fapt, ne mutăm împreună.

– Uau! Deja?

Ronan și-a ridicat ochii, aproape sfidător.

– Au trecut șase luni. Și, având în vedere cât sunt chiriile în Londra, cantinele alea nonprofit nu aduc tocmai o avere.

– E grozav! s-a bâlbâit Ed. Fantastică veste!

– Da. Păi. E bine. Ea e grozavă. Sunt cu adevărat fericit.

Au rămas tăcuți preț de câteva momente. Ed a remarcat că prietenul lui se tunsese. Și purta o haină nouă.

– Sunt foarte încântat pentru tine, Ronan. Întotdeauna am crezut că vouă o să vă meargă de minune împreună.

– Mersi!

I-a zâmbit, iar Ronan i-a răspuns tot cu un zâmbet, făcând o grimasă, ca și cum toată discuția despre fericire ar fi fost puțin jenantă.

Ed și-a îndreptat privirea către berea lui, încercând să nu se simtă părăsit. Încercând să nu se gândească la faptul că propria viață era, în esență, un haos, în vreme ce prietenul lui cel mai vechi se îndrepta nonșalant spre un viitor mai luminos și mai fericit. În jurul lor, barul se umplea de funcționari ieșiți de la serviciu, de secretare încălțate cu tocuri prea înalte și de tineri care încercau să arate că, de fapt, ei sunt

bărbați. Pe Ed l-a cuprins brusc senzația că secundele îi erau numărate și că era important să expună, fără ocoliș, întreaga situație.

– Îmi pare rău, a spus el.

– Poftim?

– Pentru tot. Pentru Deanna Lewis. Nu știi de ce am făcut-o. Vocea îi era răgușită. Urâsc felul în care am dat-o-n bară. Vreau să spun că, da, sunt trist din cauza serviciului, dar cel mai mult mă măcină faptul că am stricat prietenia noastră.

Nu se putea uita la Ronan, dar era o ușurare să-i vorbească. Acesta a luat o gură de bere.

– Nu-ți face griji. În ultimele luni m-am gândit mult la ce s-a întâmplat și, cu toate că nu prea vreau s-o recunosc, sunt mari șanse ca și eu să fi procedat la fel, dacă Deanna Lewis s-ar fi dat la mine. A arborat un zâmbet trist. Era Deanna Lewis.

– Ea chiar... nu-i așa cum ne-o imaginam noi.

– Mă crezi sau nu, pricep asta, a zâmbit Ronan.

– Dar, serios vorbind, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Pentru că am făcut-o de oaie. Cu firma noastră. Cu prietenia noastră. Dacă ai ști cum m-am simțit în ultimele...

Ronan a ridicat din umeri, ca și cum Ed n-ar fi trebuit să zică mai mult.

Între ei s-a lăsat tăcerea. Ronan s-a rezemat de spătarul scaunului. A îndoit un șervețel în două, apoi în patru.

– Știi... a fost oarecum interesant fără tine acolo, a zis el în cele din urmă. Asta m-a făcut să înțeleg ceva. Nu-mi prea place să lucrez la Mayfly. Îmi plăcea mai mult când eram doar noi doi. Toți ăia la costum, toate poveștile despre profituri și pierderi, acționarii... nu-s de mine. Nu asta m-a atras pe mine în domeniu. Nu asta-i motivul pentru care ne-am apucat de treabă.

– La fel și în cazul meu. Mi-e dor de tine, dar nu și de ei.

– Adică, ședințele nesfârșite... faptul că trebuie să-ți prezinți ideile celor de la marketing fie și numai ca să poți continua cu bazele unui program. Faptul că trebuie să-ți justifici activitatea din fiecare oră. Știi că vor să aducă fișe de pontaj pentru toți? Fișe de pontaj adevărate?

Ed a așteptat.

- Nu pierzi prea multe, îți zic eu.

Ronan a scuturat din cap, de parcă ar fi avut mai multe de spus, dar simțea că n-ar trebui să continue.

Părea un moment important, oarecum asemănător celui din timpul unei întâlniri, în care ești pe cale să-i mărturisești celui alt sentimentele tale, fără a fi tocmai sigur cum va reacționa.

- Ronan?

- Da?

- Mi-a venit o idee. Acum o săptămână sau două. În legătură cu un soft nou. Mi-am făcut de lucru cu un program predictiv, o chestie foarte simplă, care să-i ajute pe oameni să-și facă un plan financiar. Un soi de analiză contabilă pentru cei cărora nu le place contabilitatea. Pentru cei care nu știu cum să-și gestioneze banii. Ar avea niște alerte ce ar apărea ori de câte ori utilizatorul urmează să fie debitat de către bancă. Ar avea o opțiune de calcul care ar arăta la cât s-ar ridica suma diferitelor comisioane pe o anumită perioadă. Nimic prea complicat. Mă gândeam că ar fi genul de program pe care l-ar putea oferi la Biroul de Informare a Cetățenilor.

- Interesant.

- Ar trebui să fie compatibil pe calculatoarele ieftine, cu softuri vechi poate de câțiva ani. Și cu telefoanele mobile mai ieftine. Nu sunt sigur că ar aduce prea mulți bani, dar e ceva la care mă tot gândesc. Am schițat un proiect. Dar...

Ronan căzuse pe gânduri. Ed vedea mintea lui își pusese roțițele în mișcare, analizând deja parametrii.

- Chestia e că așa avea nevoie de un om cu adevărat priceput la programare. Ca să-l execute.

Ronan și-a privit halba de bere, păstrând o expresie neutră pe chip.

- Știi că tu nu poți să te întorci la Mayfly, nu-i așa? a întrebat el.

Ed a dat din cap în semn de încuviințare. Cel mai bun prieten al lui din facultate.

- Da. Știu.

Ronan s-a uitat în ochii lui și, dintr-odată, amândoi afixau un zâmbet larg.

Capitolul 39

ED

Trecuseră ani de zile, și Ed tot nu știa pe dinafară numărul de telefon al surorii lui. De ani de zile aceasta locuia în aceeași casă, iar el încă nu-i căutase adresa. Aceste două lucruri erau îndeajuns pentru a-l face să se simtă prost. Părea să aibă o listă tot mai lungă de motive să se simtă prost.

Ed stătuse în fața barului King's Head, în timp ce Ronan se îndreptase către stația de metrou și către o fată drăguță, care servea mâncare la cantină și a cărei prezență părea să fi dat o cu totul altă dimensiune vieții lui, și știuse că nu se putea întoarce într-un apartament pustiu, înconjurat de cutii, și simțind în plămâni răsuflarea rece a următorului proprietar.

Fusese nevoit să lase telefonul să sune de șase ori înainte ca sora lui să-i răspundă. Iar apoi auzise pe cineva țipând în fundal, înainte ca ea să-i vorbească.

– Gem?

– Da? a spus femeia, gâfâind. LEO, SĂ NU ARUNCI AIA PE SCĂRI!

– Mai e valabilă oferta cu spaghetele *bolognese*?

Toți au fost jenant de încântați să-l vadă. Ușa căsuței din Finsbury Park s-a deschis, iar Ed a intrat printre biciclete, mormane de pantofi și cuierul supraîncărcat, ce părea să se întindă pe toată lungimea holului. La etaj, bubuitul neîncetat al muzicii pop răsuna prin pereții

despărțitori. Concura cu sunetele ca de cinematograf ale unui război purtat pe vreo consolă de jocuri.

– Bună, tu!

Sora lui l-a tras spre ea și l-a strâns în brațe. Se schimbase de costum, iar acum era îmbrăcată în blugi și o bluză de trening.

– Nici nu-mi mai aduc aminte când ai fost ultima dată aici. Când a venit ultima dată pe la noi, Phil?

– Cu Lara, s-a auzit o voce din coridor.

– Acum doi ani?

– Unde-i tirbușonul, iubire?

Totul era numai gălăgie și haos. Aerul bucătăriei era încărcat de aburi și de miros de usturoi. În capătul îndepărtat al încăperii, două suporturi pentru uscat rufe se încovoiau sub greutatea mai multor rânduri de haine abia spălate. Toate suprafețele, cele mai multe dintre ele din lemn de pin neșlefuit, erau acoperite cu cărți, vrafuri de hârtii sau desene ale copiilor. Phil s-a oprit și i-a strâns mâna lui Ed, apoi s-a scuzat.

– Am de răspuns la câteva e-mailuri înainte de cină. Te superi?

– Probabil că ești oripilat, a spus Gemma, punându-i în față un pahar. Va trebui să scuzi dezordinea. Eu am lucrat până târziu, Phil e terminat și nici menajeră nu mai avem de când a plecat Rosario. Toate celelalte sunt un pic cam scumpe.

Lui Ed îi lipsise haosul. Îi lipsise senzația de a face parte dintr-o inimă zgomotoasă, care bate cu putere.

– Îmi place la nebunie! a spus el, iar sora lui l-a cercetat scurt din priviri, căutând să depisteze sarcasmul. Nu. Serios! Îmi place la nebunie. Parcă ar fi...

– O debandadă.

– Și asta. E bine.

Ed s-a lăsat pe spătarul scaunului de la masa din bucătărie și a oftat îndelung.

– Bună, unchiule Ed!

El a clipit.

– Tu cine ești?

O adolescentă cu părul blond, lucios și cu un strat gros de rimel aplicat la fiecare ochi i-a zâmbit larg.

– Amuzant!

Ed s-a uitat către sora lui, disperat după ajutor. Aceasta a ridicat mâinile.

– A trecut ceva vreme, Ed. Cresc. Leo! Vino și salută-l pe unchiul Ed!

– Credeam că unchiul Ed merge la închisoare! a venit un strigăt din camera vecină.

– Scuză-mă o clipă.

Gemma a lăsat cratița cu sos și a dispărut în hol. Ed a încercat să ignore țipetele îndepărtate.

– Mama zice că ți-ai pierdut toți banii, a început Justine, așezându-se în fața lui și desprinzând coaja de pe o bucată de baghetă franțuzească.

Creierul lui Ed se străduia cu disperare să facă legătura între copila stângace, slabă ca o trestie, pe care o văzuse ultima oară, și fata superbă, bronzată, care acum îl privea ușor amuzată, de parcă s-ar fi uitat la vreo ciudățenie dintr-un muzeu.

– Cam da.

– Ți-ai pierdut și apartamentul ăla elegant?

– Urmează, dintr-o clipă-n alta.

– Drace! Voiam să te întreb dacă pot să-mi organizez acolo petrecerea de șaisprezece ani.

– Ei bine, m-ai scutit de deranjul unui refuz.

– Exact așa a zis și tata. Deci, ești fericit că n-ai fost băgat la zdup?

– Oh, cred că tot o să rămân pentru un timp oia neagră a familiei.

Fata i-a zâmbit.

– *Să nu fiți neascultători ca unchiul Edward!*

– Așa e prezentată situația?

– Oh, o cunoști pe mama! Nici o lecție de morală nu rămâne neînvățată în casa asta. „Vedeți cât de ușor e să ajungi pe drumul greșit? El avea absolut totul, iar acum...”

– ... cerșesc de mâncare și conduc o mașină veche de șapte ani.

– Bună încercare! Dar a noastră tot o întrece cu trei ani pe a ta. Copila a aruncat o privire către hol, unde mama sa îi vorbea încet

fratelui ei. De fapt, nu trebuie să fii rău cu mama. Știi că ieri a stat toată ziua pe telefon, încercând să te bage într-o închisoare cu regim deschis?

– Serios?

– Era cât se poate de stresată din cauza asta. Am auzit-o spunându-i cuiva că n-ai rezista nici cinci minute la Pentonville.

Ed a simțit o vagă durere la gândul că nu știuse absolut nimic despre eforturile făcute de sora sa în numele lui. Fusese așa de ocupat să-și plângă de milă, încât nici nu se gândise la felul în care i-ar fi afectat pe alții privarea lui de libertate.

– Probabil că are dreptate.

Justine și-a băgat o șuviță de păr în gură. Părea să se distreze.

– Deci, ce-o să faci acum, că ești rușinea familiei, fără slujbă și, poate, fără casă?

– Habar n-am. Să mă apuc de droguri? Doar ca să completez tabloul?

– Îh! Nu! Drogații sunt tare plicticoși. Fata și-a desprins picioarele lungi de pe scaun. Iar mama e și așa destul de ocupată. Deși ar trebui, de fapt, să spun „da”. Pentru că ai luat absolut toată presiunea de pe capul meu și al lui Leo. Acum avem un standard atât de scăzut!

– Mă bucur să fiu de ajutor.

– Pe bune! Dar îmi pare bine să te văd. Justine s-a aplecat și i-a șoptit: Chiar i-ai luminat ziua mamei. N-ar zice-o, dar e extrem de încântată că ai venit. Rușinos de încântată. A curățat până și toaleta de la parter, în caz că o să apari.

– Da. Păi, o să am grijă să vin mai des.

Fata a mijit ochii, de parcă ar fi încercat să-și dea seama dacă el vorbea serios, apoi s-a întors și a dispărut înapoi la etaj.

– Deci, care-i treaba? Gemma s-a servit din salata verde. Ce s-a întâmplat cu fata de la spital? Joss? Jess? Credeam c-o să fie azi aici.

Era pentru prima dată după un lung răstimp când Ed avea parte de mâncare gătită în casă și i se părea delicioasă. Ceilalți terminaseră și se ridicaseră de la masă, dar el era la a treia porție, căci, brusc, își recăpătase apetitul care-i pierise în ultimele câteva săptămâni. Prin

urmare, îmbucătura pe care tocmai apucase să o ia fusese puțin prea mare, așa că a stat și a mestecat îndelung, înainte de a răspunde.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Tu nu vrei să vorbești despre nimic. Haide! E prețul unei mâncări gătite în casă.

– Ne-am despărțit.

– Poftim? De ce? Trei pahare de vin o făcuseră pe Gemma vorbăreață și prea sigură pe propriile opinii. Păreai foarte fericit. Oricum, mai fericit decât cu Lara.

– Eram fericit.

– Și atunci? Doamne, tâmpit mai ești uneori, Ed! Există o femeie care chiar arată normal, care pare să te înțeleagă, iar tu fugi mâncând pământul.

– Zău că nu vreau să vorbesc despre ea, Gem!

– Care-a fost problema? Prea speriat ca să-ți iei un angajament? Prea curând după divorț? Doar nu suspini încă după Lara, nu-i așa?

Ed a luat o bucăciță de pâine și a șters cu ea niște sos din farfurie. A mestecat-o ceva mai mult decât ar fi fost nevoie.

– A furat de la mine.

– Ce-a făcut?

Trântită în felul acesta, informația părea un subiect savuros de discuție. La etaj, copiii începuseră să se certe. Ed s-a trezit amintindu-și cum făceau Nicky și Tanzie pariuri pe bancheta din spate. Simțea că, dacă nu spunea cuiva adevărul, risca să explodeze de-a binelea. Așa că i l-a spus surorii lui.

Aceasta și-a împins farfuria pe masă. S-a lăsat în față, sprijinin-du-și bărbia cu mâna și încruntându-se ușor în timp ce asculta. Ed i-a spus povestea camerei de supraveghere, i-a zis cum scosese el sertarele comodei, ca s-o mute în celălalt capăt al camerei, și cum o văzuse acolo, așezată peste o pereche de șosete albastre împăturite cu grijă: propria lui fotografie laminată.

Urma să-ți zic.

Nu e ceea ce pare.

O mână dusă la gură.

Adică e ceea ce pare, dar, oh, Doamne, oh, Doamne...

– O credeam altfel. O credeam cea mai grozavă, curajoasă, principială, uimitoare... Dar, la dracu', e exact ca Lara! Exact ca Deanna! Interesată doar de ceea ce poate să stoarcă de la mine. Cum a putut să facă așa ceva, Gem? De ce nu reușesc să le depistez pe femeile de genul ăsta de la un kilometru?

Ed a încheiat, s-a rezemat de spătarul scaunului și a așteptat. Sora lui n-a scos o vorbă.

– Ce? N-ai de gând să zici nimic? Despre cât de puțin mă pricep să judec caracterele? Despre faptul că, din nou, am lăsat o femeie să mă jefuiască de ceea ce era al meu? Despre cum sunt un tâmpit încă într-o altă privință?

– Categoriec nu intenționez să spun așa ceva.

– Dar ce intenționezi să spui?

– Nu știi. Gemma stătea cu ochii pironiți în farfurie. Nu se arăta cătuși de puțin surprinsă. Ed se întreba dacă acesta era rezultatul celor zece ani de muncă în domeniul asistenței sociale, dacă se înrădăcinase în atitudinea ei obiceiul de a-și lua un aer indiferent oricât de șocant ar fi lucrul auzit. Că am văzut și chestii mai urâte?

El s-a uitat lung la sora lui.

– Decât furatul de la mine?

– Of, Ed! Tu habar n-ai ce înseamnă să fii cu adevărat disperat.

– Asta nu înseamnă că e în regulă să furi bunul altuia.

– Nu, nu înseamnă. Dar... ăăm... unul dintre noi tocmai și-a pe-trecut ziua la tribunal, pledând vinovat pentru tranzacționare pe bază de informații confidențiale. Nu prea cred că ești cel mai grozav arbitru moral de pe-aici. Se întâmplă tot felul de lucruri. Oamenii mai fac și greșeli. Gemma s-a ridicat și a început să strângă farfuriile. Cafea?

Ed încă se holba la ea.

– O să iau tăcerea ta drept un răspuns afirmativ. Și, în timp ce strâng masa, tu poți să-mi spui mai multe despre ea.

În vreme ce Ed vorbea, sora lui se mișca prin micuța ei bucătărie cu o grație moderată, fără să se uite vreun moment în ochii lui. Avea pe chip obișnuita ei expresie îngândurată. Când n-a mai știut ce altceva să facă decât să stea pe scaun, Ed s-a ridicat și a ajutat-o să pună farfuriile în chiuvetă.

Gemma a împins către el un prosop pentru șters vasele.

– Deci, uite cum văd eu treaba. Ea e disperată, nu? Copiii îi sunt hărțuiți. Băiatul ei încasează pumni în cap. Se teme că fetița o să urmeze. Găsește un sul de bancnote la bar sau unde l-o fi găsit. Îl ia.

– Dar știa că erau banii mei, Gem!

– Dar nu te știa pe tine.

– Și asta schimbă cu ceva situația?

Sora lui a ridicat din umeri.

– O națiune de oameni care fraudează sistemul de asigurări așa ar zice.

Înainte ca el să apuce să protesteze iar, ea a continuat.

– Sincer? Nu-ți pot spune ce-a fost în mintea ei. Îți pot spune însă că oamenii aflați la ananghie fac gesturi stupide, impulsive și necugetate. Văd asta în fiecare zi. Acționează necugetat din motive pe care ei le consideră corecte, iar unii scapă nepedepsiți, alții, nu. Când a văzut că Ed nu-i dă nici o replică, l-a întrebat: Bun, ei bine, tu n-ai venit niciodată acasă cu un pix luat de la serviciu?

– E vorba despre cinci sute de lire!

– Tu n-ai „uitat“ niciodată să plătești parcare, pentru ca apoi să te bucuri dacă scăpai basma curată?

– Nu-i același lucru.

– Tu n-ai depășit niciodată viteza legală? N-ai muncit niciodată doar pentru bani? N-ai profitat de conexiunea Wi-Fi a altcuiva? Gemma s-a aplecat spre el. Nu ți-ai exagerat niciodată cheltuielile pentru fisc?

– Nu e deloc același lucru, Gem!

– Eu doar îți atrag atenția că, deseori, felul în care privești o infracțiune depinde de poziția în care te afli. Iar tu, frățiorul meu mai mic, ești azi un bun exemplu în privința asta. Nu spun că ea n-a greșit. Zic doar că, poate, acel moment n-ar trebui să fie singurul care o definește. Sau care definește relația dintre voi.

Femeia a terminat de spălat vasele, și-a scos mănușile de cauciuc și le-a așezat cu grijă pe marginea suportului pentru uscat vase. Apoi a turnat câte o cană de cafea pentru fiecare și a rămas pe loc, rezemată de chiuvetă.

– Nu știu. Poate că eu pur și simplu cred în a doua șansă. Poate că și tu ai crede, dacă de-a lungul fiecărei zile de lucru ți s-ar înșira încet litania mizeriei umane. Gemma s-a îndreptat și s-a uitat la el. Poate că, dacă aș fi în locul tău, aș vrea măcar să aud ce are ea de spus.

Ed n-a știut ce să-i răspundă.

– Ți-e dor de ea?

Dacă îi era dor de ea? Îi simțea lipsa așa cum ar fi simțit lipsa unui membru de pe corpul fizic. Își petrecea fiecare zi încercând să scape de imaginea ei, îndepărtându-se în goană de direcția în care o luau propriile gânduri. Încerca să se ferească de faptul că toate lucrurile care îi ieșeau în cale – mâncărurile, mașinile, patul – îi aminteau de ea. În mintea lui, se certau de zece ori înainte de fiecare mic dejun și se împăcau pasional de o mie de ori seara, înainte de culcare.

Într-unul din dormitoarele de la etaj, un bubuit ritmic a întrerupt tăcerea.

– Nu știu dacă pot să mai am încredere în ea, a spus Ed.

Gemma i-a aruncat aceeași privire pe care i-o arunca ori de câte ori el îi spunea că nu poate să facă ceva.

– Ba cred că știi, Ed. Undeva. Cred că probabil știi.

Ed a terminat singur restul vinului, a golit și sticla pe care o adusesese el, după care s-a prăbușit pe canapeaua surorii lui. S-a trezit la cinci fără un sfert dimineața, transpirat și ciufulit, i-a lăsat Gemmei un bilet de mulțumire, a ieșit fără zgomot din casă și a pornit cu mașina spre Beachfront, pentru a pune lucrurile la punct cu agenții imobiliari. Audiul luase drumul reprezentanței auto, în săptămâna precedentă, laolaltă cu BMW-ul pe care Ed îl ținea la Londra, iar acum el conducea un Mini Cooper vechi de șapte ani, cu bara din spate îndoită. Ceea ce nu-l deranja atât de mult pe cât crezuse.

Era o dimineață plăcută, pe șosele traficul era lejer și, cu toate că se făcuse abia ora zece, când Ed a ajuns în satul de vacanță, acesta gema de turiști, principalele baruri și restaurante fiind pline de oamenii care profitau la maximum de rarele momente însorite. Alții se îndreptau către plajă, încărcăți cu genți, prosoape și umbrele. Copii bine îmbrăcați țopăiau pe lângă restaurantul în aer liber, unde pizza

se cocea într-un cuptor instalat afară, sau își târau părinții spre piscina acoperită.

Pe asfalt, erau așezate din loc în loc ghivece cu flori de sezon, sădite sub forma unor aranjamente extravagante, etalate țișător. Ed a condus cu grijă printre ele, simțind o furie irațională la vederea lor, la vederea acelei sterile imitații de comunitate, în care toți intrau în aceeași categorie de venituri, și nimic atât de dezordonat ca viața reală nu putea trece dincolo de aranjamentele florale perfect aliniate. După ce a înaintat lent pe lângă toate, a pătruns în zona rezidențială și a parcat pe aleea imaculată din fața casei cu numărul doi, oprindu-se în timp ce se dădea jos din mașină, pentru a asculta foșnetul valurilor.

Când a intrat în locuință, și-a dat seama că nu-i păsa de faptul că aceea avea să fie ultima lui vizită acolo. Mai avea doar o săptămână până la încheierea vânzării apartamentului din Londra. Planul lui vag era să-și petreacă timpul rămas alături de tatăl său. După aceea, nu mai avea nimic stabilit.

De-a lungul holului erau înșirate cutii inscripționate cu numele companiei de mutări care împachetase totul în lipsa lui. Ed a închis ușa, auzind cum sunetul propriilor pași răsună în interiorul gol. A urcat încet la etaj, trecând pe lângă încăperile pustii. Ici și colo zărea dovezi ale strădaniei muncitorilor: o rolă de bandă adezivă rătăcită sau o fâșie de ambalaj cu bule de aer. Dar, în esență, toată casa fusese golită și strânsă în cutii. Marțea următoare trebuia să vină camionul, să le încarce și să le depună într-un depozit, până când Ed avea să decidă cum să procedeze cu obiectele. Asta e problema când ai mai mult de o casă: ce faci cu canapelele și paturile suplimentare, dacă tu te chinui să-ți dai seama cum o să înghesui fie și un singur rând de mobilă într-o garsonieră?

Ed se gândea că, până în clipa aceea, parcursese cu greu, dar hotărât, ceea ce fuseseră cele mai urâte săptămâni din viața lui. Dacă l-ai fi privit din afară, probabil că ai fi văzut un om care-și încasează neabătut pedeapsa. Lăsase capul în pământ și mersese mai departe. Poate că băuse puțin prea mult, dar, hei, având în vedere că pierduse o slujbă, o casă, o soție, ba era pe cale să piardă și un părinte, toate în puțin peste un an, după părerea lui, ar fi putut susține că se descurca bine.

Și atunci a dat cu ochii de cele patru plicuri galbene, proptite pe blatul de lucru din bucătărie, care aveau scrise pe ele, cu pixul, numele lui. La început, a presupus că erau scrisori de la administrație, lăsate de agenții imobiliari, dar apoi a deschis un plic și a dat peste filigranul purpuriu al unei bancnote de douăzeci de lire. A scos banii, apoi biletul ce-i însoțea și pe care scria doar „A TREIA RATĂ“.

A desfăcut și celelalte scrisori, rupând cu grijă plicul atunci când a ajuns la prima dintre ele. În timp ce citea mesajul lăsat de Jess, imaginea ei i s-a ivit automat în minte, iar Ed a fost șocat de felul în care, brusc, o simțea aproape, de faptul că ea îl așteptase acolo tot timpul. Parcă-i și vedea chipul, încordat și stânjenit în timp ce scria, poate tăind anumite cuvinte și regândindu-le. Aici probabil că-și desfăcuse coada de la spate și apoi o strânsese din nou.

Îmi pare rău.

Îi auzea vocea în minte. *Îmi pare rău.* Și, atunci, ceva a început să se destrame. Ed ținea banii în mână și nu știa ce să facă. Nu voia scuzele ei. Nu voia nimic.

A ieșit din bucătărie și s-a întors în hol, strângând în pumn bancnotele mototolite. Îi venea să le arunce pe toate. Îi venea să nu le mai lase niciodată din mână. Se simțea ca și cum ceva ardea în ființa lui. A început să se plimbe dintr-un capăt până în celălalt al casei, umblând încolo și-ncoace, încercând să-și dea seama ce trebuia să facă. S-a uitat în jur, la pereții pe care nu apucase să-i uzeze, la pravele spre ocean de care nici un musafir nu apucase să se bucure. Ed nu se simțise niciodată acolo ca acasă. Nici nu era sigur că se simțise vreodată undeva ca acasă.

Brusc, l-a copleșit gândul că nicăieri nu avea să fie în largul lui, că nicăieri nu avea să-și găsească locul. A reînceput să bată holul încoace și încolo, agitat și epuizat, încă stăpânit de impresia că ar fi trebuit să facă ceva. A deschis un geam, sperând ca foșnetul oceanului să-l calmeze, dar strigătele familiilor fericite de afară sunau ca un reproș.

Pe una dintre cutii stătea împăturit un exemplar dintr-un ziar gratuit, care acoperea ceva aflat dedesubt. Epuizat de iureșul amețitor din propria minte, Ed s-a oprit și a ridicat absent ziarul. Sub el, cineva așezase un laptop și un telefon mobil. Descoperirea a fost atât

de neașteptată, încât bărbatul s-a văzut nevoit să se gândească puțin pentru a-și da seama de ce obiectele s-ar fi putut afla acolo. A ezitat, apoi a luat telefonul și l-a întors pe toate părțile. Era cel pe care i-l dăruise lui Nicky în Aberdeen, ascuns acum cu grijă de privirile vreunor vizitatori ocazionali.

Săptămâni întregi, mintea lui Ed fusese alimentată de furia trădării. Iar după ce înflăcărarea inițială se risipise, o parte din ființa lui pur și simplu înghețase. Se simțise în siguranță în revolta lui, protejat de sentimentul nedreptății. Însă acum ținea în mână un telefon mobil pe care un adolescent, care nu avea mai nimic, se simțise obligat să i-l înapoieze. În urechi i-au răsunat cuvintele Gemmei, și ceva a început să se deschidă, aproape perceptibil cu simțurile, în sufletul lui. Ce naiba știa el? Cine era el să judece pe cineva?

La dracu'! și-a spus Ed. Nu pot să mă duc s-o văd. Pur și simplu nu pot.

De ce ar trebui s-o fac?

Și ce i-aș zice?

Se învârtea dintr-un capăt în altul al casei pustii, pașii lui auzindu-se cu ecou pe podelele de lemn, în timp ce continua să strângă în pumn bancnotele.

Ce prost ar ierta una ca asta?

S-a uitat pe fereastră, către țârm, și, dintr-odată, și-a dorit să fi ajuns la închisoare. Și-a dorit ca mintea să-i fi fost ocupată de probleme curente, de ordin fizic, privind siguranța, organizarea, supraviețuirea.

Nu voia să se mai gândească la ea.

Nu voia să-i mai vadă chipul de fiecare dată când închidea ochii.

Avea să plece. Avea să plece de acolo, să-și găsească o altă locuință, o altă slujbă și s-o ia de la capăt. Avea să lase totul în urmă. Iar atunci situația avea să fie mai ușoară.

Un sunet ascuțit (un ton de apel pe care Ed nu îl recunoștea) a spulberat tăcerea. Era mobilul lui, reconfigurat după preferințele lui Nicky. S-a uitat lung la el, la ecranul ce se lumina ritmic. Apelant necunoscut. După ce a sunat de cinci ori, când zgomotul a devenit insuportabil, Ed a înșfăcat în sfârșit aparatul.

– Doamna Thomas e acolo?

Ed a îndepărtat puțin telefonul de el, ca și cum acesta era ceva periculos.

– E vreo glumă? a întrebat, ducându-l din nou la ureche.

O voce nazală, printre strănuturi:

– Scuze! O alergie groaznică la polen. Am numărul corect? Părinții Costanzei Thomas?

– Ce... cine-i acolo?

– Mă numesc Andrew Prentiss. Vă sun de la olimpiadă.

Lui Ed i-au trebuit câteva clipe ca să-și adune gândurile. S-a așezat pe scări.

– Olimpiadă? Mă scuzați... de unde aveți numărul ăsta?

– Era pe lista noastră cu date de contact. L-ați lăsat în timpul concursului. Am sunat la numărul corect?

Ed și-a amintit că telefonul lui Jess rămăsese fără credit. De aceea probabil că ea lăsase, în schimb, numărul mobilului pe care i-l dăduse el lui Nicky. Ed și-a sprijinit capul cu mâna liberă. Undeva sus, în ceruri, cineva chiar avea simțul umorului!

– Da.

– Of, slavă Domnului! De zile întregi încercăm să dăm de dumneavoastră. N-ați primit nici unul dintre mesajele mele? Vă sun în legătură cu concursul... Am descoperit o neregulă în timp ce corectam lucrările. Primul exercițiu conținea o greșeală de tipar, ceea ce făcea ca problema legată de algoritm să fie imposibil de rezolvat.

– Poftim?

Bărbatul de la telefon a început să-i explice, ca și cum ar fi recitat o serie de afirmații perimate.

– Am observat abia după ce au fost puse laolaltă rezultatele finale. Ne-a atras atenția faptul că absolut toți elevii greșiseră la prima întrebare. Nu ne-am dat seama de la început, fiindcă am avut mai mulți profesori la corectat. Oricum, ne pare foarte rău și am vrea să-i oferim fiicei dumneavoastră șansa de a participa din nou. Organizăm din nou concursul.

– Să participe din nou la olimpiadă? Când?

– Ei bine, asta-i problema. Concursul are loc în după-amiaza asta. Trebuia să fie într-o zi de weekend, căci nu ne puteam aștepta ca elevii să lipsească de la școală în acest scop. Chiar am încercat toată săptămâna să luăm legătura cu dumneavoastră la numărul acesta, dar n-am primit nici un răspuns. Eu am făcut doar o ultimă încercare, gândindu-mă că poate totuși vă gășesc.

– Vă așteptați ca ea să ajungă până în Scoția în... patru ore?

Domnul Prentiss s-a oprit pentru a strănuta iar.

– Nu, de data asta nu e în Scoția. A trebuit să acceptăm spațiul care era disponibil. Dar, uitându-mă la datele dumneavoastră, văd că s-ar putea să fie chiar mai bine, ținând cont că locuiți pe coasta de sud. Evenimentul e programat să aibă loc în Basingstoke. Vreți să-i transmiteți mesajul Costanzei?

– Ăăă...

– Mulțumesc mult de tot! Presupun că asemenea incidente sunt de așteptat în primul an. Totuși, încă unul și gata! Mai am de luat legătura cu un singur concurent! Restul informațiilor sunt disponibile pe site-ul nostru, dacă aveți nevoie de ele.

Un strănut strașnic. Apoi telefonul s-a închis.

Iar Ed a rămas în casa lui pustie, holbându-se la mobil.

Capitolul 40

JESS

Jess tot încerca s-o convingă pe Tanzie să deschidă ușa. Consilierul psihologic de la școală îi spusese că ar fi o metodă bună prin care să înceapă să-i reclădească fetei încrederea în lumea exterioară, încă dinaintea de a ieși din casă. Tanzie urma să deschidă ușa vizitatorilor, simțindu-se în siguranță pentru că o știa pe Jess în spatele ei. Această încredere avea să se extindă încet și spre alți oameni, odată ce ieșea în grădină. Deschiderea ușii urma să fie o etapă. Asemenea lucruri se desfășoară treptat.

Era o teorie frumoasă. Numai să fi acceptat și Tanzie să participe.

– Ușa! Mamă!

Vocea fetei s-a auzit peste zgomotul desenelor animate. Jess se întreba când să devină mai dură cu ea în legătură cu timpul petrecut în fața televizorului. Cu o săptămână în urmă, calculase că Tanzie își petrecea acum până la cinci ore zăcând pe canapea.

– A suferit un șoc, îi spusese doamna Liversedge. Dar cred că se va simți mai bine de îndată ce se va implica într-o activitate puțin mai constructivă.

– Nu pot să deschid, Tanzie! a strigat Jess către parter. Sunt aici, cu mâinile într-un vas plin de clor.

Din nou glasul fetei, vorbind pe un ton tânguitor, o altă deprindere căpătată în ultima vreme.

- Nu poți să-i zici lui Nicky să deschidă?

- Nicky s-a dus la magazin.

Tăcere.

Răsetele de la televizor se auzeau până la etaj. Chiar dacă n-o vedea, Jess simțea prezența persoanei care aștepta în fața ușii, a umbrei de dincolo de geam. Se gândea dacă era Aileen Trent. Aceasta sosisse nepoftită de vreo patru ori în ultimele două săptămâni, aducând „chilipiruri care nu trebuie ratate“ pentru copii. Jess s-a întrebat dacă Aileen auzise despre banii strânși de Nicky datorită blogului. Toți cei din cartier păreau să fi aflat.

Jess a strigat către parter:

- Uite ce e, eu o să stau în capătul scării. Nu trebuie decât să deschizi ușa.

Sonerie s-a auzit din nou, de două ori.

- Haide, Tanze! N-o să se întâmple nimic rău. Uite, pune-i lesa lui Norman și ia-l cu tine.

Tăcere.

Nevăzută, Jess și-a lăsat capul în jos și s-a șters la ochi cu îndoitura brațului. Nu mai putea să ignore situația: starea lui Tanzie se înrăutățea, nu se îmbunătățea. În ultimele două săptămâni, fata căpătase obiceiul de a dormi în patul mamei. Nu se mai trezea plângând, dar se furișa în hol în toiul nopții și se băga pur și simplu în așternut, astfel că Jess se trezea cu ea lângă ea, fără să aibă idee de câtă vreme se afla acolo. N-o lăsase inima s-o trimită în camera ei, însă consilierul îi spusese, pe un ton critic, că Tanzie e cam mare ca să doarmă cu mama la nesfârșit.

- Tanze?

Nimic. Sonerie a zbârnâit pentru a treia oară, de data asta insistent.

Jess a așteptat, cu urechile ciulite în tăcere. Era nevoită să coboare și să deschidă chiar ea.

- Așteaptă! a strigat ea obosită.

A început să-și scoată mănușile de cauciuc, după care s-a oprit, căci a auzit pași pe hol. A auzit zgomotele făcute de mișcările greoaie și de gâfăitul lui Norman, care era tras prin casă. Vocea blajină a lui

Tanzie, îndemnând câinele s-o însoțească, pe un ton pe care în ultima vreme nu părea să-l mai folosească decât cu el.

Apoi Jess a auzit ușa de la intrare deschizându-se. Satisfacția i-a fost temperată când și-a dat brusc seama că ar fi trebuit să-i ceară lui Tanzie s-o expedieze pe Aileen. Dacă i s-ar fi oferit o ocazie cât de mică, femeia ar fi fost în stare să intre cu valiza ei neagră pe roțile, să treacă drept pe lângă față și să se instaleze pe canapea, înșirându-și „chilipirurile“ pe podeaua camerei de zi.

Dar nu vocea lui Aileen a fost aceea care a spus:

– Salut, Norman!

Jess a încremenit.

– Uau! Ce-a pățit fața lui?

– Acum are doar un ochi, a explicat glasul lui Tanzie.

Jess s-a dus tiptil până în capătul scării. I-a văzut picioarele. I-a văzut încălțările Converse. Inima a început să-i bată cu putere.

– A avut vreun accident?

– M-a salvat pe mine. De familia Fisher.

– Ce-a făcut?

A urmat vocea lui Tanzie, care a început să turuie.

– Băieții Fisher au încercat să mă urce într-o mașină, iar Norman a sărit prin gard ca să mă salveze, dar a fost lovit de o mașină, și noi n-aveam bani, dar o mulțime de oameni ne-au trimis bani, pentru că au citit ce-a scris Nicky, iar veterinarul ne-a scutit de jumătate din factură pentru că, zicea el, n-a mai văzut niciodată un câine așa de curajos.

Fiica ei. Vorbind de parcă n-ar mai fi vrut să se oprească. Jess a făcut un pas în jos, apoi încă unul.

– A fost cât pe ce să moară, a continuat Tanzie. A fost cât pe ce să moară, iar veterinarul nici n-a vrut să-i facă operație, pentru că Norman era prea bolnav din cauza unor răni foarte grave, și el credea că ar trebui să-l lăsăm pur și simplu să moară. Dar mama a zis că nu vrea și că ar trebui să-i dăm o șansă. Pe urmă Nicky a scris un blog despre cum totul a mers rău, și niște oameni i-au trimis bani. Mă rog, mulți oameni au trimis sume mici de bani. Fără nici un motiv! Și am avut destul cât să-l salvăm. Așa că Norman m-a salvat pe mine, iar

niște oameni pe care nu-i cunoaștem l-au salvat pe el, ceea ce e oarecum mișto. Dar acum are doar un ochi și obosește foarte tare, pentru că e încă în convalescență, așa că nu face prea multe.

Jess îl vedea acum. Bărbatul se lăsase pe vine și îi mângâia capul lui Norman. Ea îl privea ca și cum nu și-ar mai fi putut lua ochii de la el, de la părul lui brunet, de la felul în care tricoul i se așeza pe umeri. Tricoul acela gri! Ceva s-a trezit în ea, și un suspin înăbușit a izbucnit cu atâta putere, încât a fost nevoită să-și acopere gura cu brațul. Atunci el, stând în continuare pe vine, și-a ridicat ochii către fiica lui Jess și a întrebat-o cu un aer cât se poate de serios:

– Tu ești bine, Tanzie?

Fetița a ridicat o mână și a început să-și răsucească pe deget o şuviță de păr, de parcă ar fi cumpănit cât de multe să-i spună.

– Oarecum.

– Of, scumpo!

Tanzie a șovăit, învârtindu-și vârful unui pantof pe podeaua din spatele ei, după care a făcut un pas înainte și s-a dus drept în brațele lui deschise. Bărbatul a strâns-o la piept, de parcă exact asta ar fi așteptat, a lăsat-o să-și așeze căpșorul pe umărul lui și au rămas așa, în mijlocul holului, ea înfășurată în brațele lui. Jess l-a văzut cum închide ochii și a trebuit să se retragă într-un loc din care să nu fie văzută, deoarece se temea că, dacă el ar fi zărit-o, nu s-ar mai fi putut opri din plâns.

– Ei bine, știi, mi-am dat seama, a spus bărbatul în cele din urmă, după ce s-a tras înapoi. Vocea lui părea ciudat de hotărâtă. Mi-am dat seama că e ceva special la câinele ăsta. Vedeam asta.

– Serios?

– Oh, da! Tu și el. O echipă. Orice om de bun-simț ar fi putut să observe. Și știi ce? Îi stă destul de bine cu un singur ochi. Pare mai dur. Nimeni n-o să se pună cu Norman.

Jess nu știa ce să facă. Nu voia să coboare, fiindcă n-ar fi îndurat ca el s-o privească așa cum o făcuse înainte să plece. Nu era în stare să se miște. Nu putea să coboare și nu putea să se clintească.

– Mama ne-a spus de ce n-ați mai venit.

– Da?

– Pentru că v-a luat banii.

O tăcere lungă și dureroasă.

– Zicea că a comis o mare greșeală și că nu vrea ca noi să facem la fel.

Alt moment de tăcere.

– Ați venit ca să-i luați înapoi?

– Nu. N-am venit deloc pentru asta. Bărbatul a privit în spate. Ea e aici?

Nu mai avea cum să-l evite. Jess a făcut un pas în jos, apoi altul, ținându-se de balustradă. S-a oprit pe trepte, cu mânușile de cauciuc în mână, așteptând ca el să-și ridice ochii spre ea. Dar cuvintele pe care le-a rostit bărbatul au fost ultimele pe care s-ar fi așteptat să le audă din gura lui.

– Trebuie s-o ducem pe Tanzie în Basingstoke.

– Ce?

– La olimpiadă. Data trecută s-a făcut o greșeală pe foaia de examen. Așa că refac concursul. Azi!

Tanzie s-a întors și s-a uitat în lungul scării, încruntându-se la fel de nedumerită ca Jess. Apoi a dat impresia că tocmai i s-ar fi aprins un beculeț în minte.

– E vorba de prima întrebare? a spus ea.

Ed a dat din cap în semn de încuviințare.

– Știam eu!

Și fetița a zâmbit. Era un zâmbet radios, răsărit din senin.

– Știam eu că era ceva greșit la ea!

– Vor să dea din nou toată proba?

– În după-amiaza asta.

– Dar e imposibil!

– Concursul nu se ține în Scoția. Ci în Basingstoke. Putem ajunge.

Jess nu știa ce să zică. S-a gândit la toate modurile în care îi distrușese încrederea copilei când o forțase să meargă prima oară la olimpiadă. Și-a amintit de toate planurile ei nebunești, și-a amintit câtă suferință și câte eșecuri adusese o singură călătorie.

– Nu știu...

El încă se balansa pe călcâie. A întins o mână și i-a atins brațul lui Tanzie.

- Vrei să încerci?

Jess vedea nesiguranța fetiței. Tanzie a strâns mai tare în mână zgarda lui Norman. Și-a mutat greutatea de pe un picior pe altul.

- Nu ești obligată, Tanzie, a spus Jess. Nu contează câtuși de puțin dacă ai prefera să nu mergi.

- Dar trebuie să știi că nimeni n-a răspuns corect. Vocea lui Ed era calmă și sigură. Omul care m-a sunat mi-a spus că problema era imposibil de rezolvat. Nici măcar o singură persoană din sala aia n-a răspuns corect la întrebare.

Nicky se ivise în spatele lui, ținând în mână o pungă de plastic plină cu obiecte de papetărie cumpărate de la magazin. Era greu de spus de câtă vreme stătea acolo.

- Într-adevăr, mama ta are perfectă dreptate, în nici un caz nu ești obligată să te duci, a continuat Ed. Dar trebuie să recunosc că mie, unul, tare mi-ar plăcea să te văd cum îi faci praf la matematică pe puștii ăia. Și știi că poți!

- Du-te, Titch! a intervenit Nicky. Du-te și arată-le de ce ești în stare!

Fata s-a uitat în spate, la Jess. Apoi s-a întors, împingându-și ochelarii pe nas. E posibil ca toți patru să-și fi ținut pentru o clipă răsuflarea.

- Bine, a spus ea. Dar numai dacă putem să-l luăm și pe Norman.

Jess și-a dus mâna la gură.

- Chiar vrei să faci asta?

- Da. Puteam să efectuez toate celelalte probleme, mamă. Doar că am intrat în panică atunci când am văzut că prima nu-mi iese. Și de acolo înainte totul a mers cam prost.

Jess a mai coborât două trepte, cu inima bătându-i nebunește. Măinile începuseră să-i transpire pe mânușile din cauciuc.

- Dar cum o să ajungem acolo la timp?

Ed Nicholls s-a îndreptat și a privit-o în ochi. Avea o expresie hotărâtă pe chip și, în același timp, ciudat de impenetrabilă.

- Vă duc eu.

*

Nu-i ușor ca patru oameni și un câine uriaș să călătorească într-un Mini Cooper, mai ales dacă afară e cald, iar mașina nu are aer condiționat. Și mai ales dacă sistemul digestiv al câinelui e chiar mai chinut decât pe vremuri, iar timpul limitat te obligă să mergi cu peste șaiszeci de kilometri la oră, suportând consecințele inevitabile. Mergeau cu toate cele patru geamurile deschise, aproape muți, în vreme ce Tanzie murmură ca pentru sine, încercând să-și amintească toate lucrurile pe care era convinsă că le uitase, și se oprea din când în când pentru a-și îngropa fața într-o pungă de plastic așezată strategic.

Jess urmărea harta, căci noua mașină a lui Ed nu mai avea încorporat un sistem de navigație prin GPS, și încerca să identifice o rută care să ocolească blocajele de pe autostradă și centrele comerciale aglomerate. După un drum de o oră și trei sferturi, parcurs într-o liniște stranie, aproape desăvârșită, au ajuns la destinație: o clădire din sticlă și beton, construită în anii 1970, în fața căreia, lipită de o plăcuță cu avertismentul „Nu călcați iarba“, flutura în vânt o foaie de hârtie pe care scria OLIMPIADĂ.

De data asta erau pregătiți. Jess a înscris-o pe Tanzie, apoi i-a dat ficei sale o pereche de ochelari de rezervă („Acum nu mai merge nicăieri fără o pereche în plus“, i-a spus Nicky lui Ed), un stilou, un creion și o gumă de șters. Toți au îmbrățișat-o, au asigurat-o din nou că acea competiție nu contează câtuși de puțin, apoi au rămas tăcuți pe loc, în vreme ce Tanzie intra să se lupte cu o mulțime de cifre abstracte și, poate, cu demonii din propria minte. Ușa s-a închis în urma ei.

Jess s-a mai învârtit pe lângă biroul de la secretariat și a terminat de semnat toate actele, foarte conștientă de faptul că Nicky și Ed sporovăiau pe bordura de iarbă din fața ușii. Îi urmărea pe furiș, aruncându-le priviri curioase cu coada ochiului. Nicky îi arăta domnului Nicholls ceva pe vechiul telefon al acestuia. Din când în când, bărbatul scutura din cap. Jess se întreba dacă vorbeau despre blog.

– O să fie în regulă, mamă, a spus vesel Nicky, când Jess a ieșit în curte. Nu te stresa.

Băiatul ținea în mână lesa lui Norman. Îi promisese lui Tanzie că nu aveau să se îndepărteze mai mult de o sută cincizeci de metri de

clădire, astfel încât fetița să îi poată simți lângă ea în ciuda zidurilor sălii de examen.

– Da. O să se descurce grozav, a spus Ed, cu mâinile adânc băgate în buzunare.

Nicky s-a uitat scurt la ei doi, apoi la câine.

– Păi, noi o să luăm o pauză de făcut nevoile. Ale câinelui. Nu ale mele, a spus băiatul. Mă întorc puțin mai târziu.

Jess l-a urmărit cum traversează agale curtea și s-a luptat cu impulsul de a spune că îl însoțește.

Au rămas doar ea și Ed.

– Ei bine, a început ea.

S-a apucat să-și facă de lucru cu o pată de vopsea de pe blugi. Își dorea să fi avut ocazia de a se schimba în ceva mai elegant.

– Ei bine.

– Ne-ai salvat încă o dată.

– Se pare că ați făcut o treabă destul de bună, salvându-vă singuri.

Au rămas tăcuți. În capătul celălalt al parcarii, o mașină a oprit cu scrâșnet de roți, iar o mamă și băiețelul ei au țâșnit de pe bancheta din spate și au rupt-o la fugă spre ușă.

– Ce-ți mai face piciorul?

– Se vindecă.

– Nu mai porți șlapi.

Ea și-a coborât ochii spre tenișii albi pe care îi avea în picioare.

– Nu.

Bărbatul și-a trecut o mână prin păr și s-a uitat spre cer.

– Am primit plicurile de la tine.

Jess a amuțit.

– Am intrat în posesia lor azi-dimineață. Nu te ignoram. Dacă aș fi știut... totul... nu te-aș fi lăsat să te lupți de una singură.

– E în regulă, s-a grăbit ea să spună. Ai făcut destule.

O bucată mare de cremene era înfipță în pământul din fața ei. Jess a lovit în țărână cu piciorul sănătos, încercând s-o desprindă.

– Și a fost foarte amabil din partea ta să ne aduci la olimpiadă. Orice s-ar întâmpla, întotdeauna o să-ți fiu...

– Vrei să termini?

- Poftim?

- Nu mai da cu șutul în tot felul de chestii. Și nu mai vorbi de parcă...

Ed s-a întors către ea.

- Haide! Să mergem să stăm în mașină!

- Ce?

- Și să vorbim.

- Nu... mulțumesc.

- Poftim?

- Pur și simplu... Nu putem să vorbim aici?

- De ce nu putem să stăm în mașină?

- Aș prefera să nu mergem acolo.

- Nu pricep. De ce nu putem să stăm în mașină?

- Nu te prefac că nu știi.

Lui Jess i-au dat lacrimile. Și le-a șters furioasă cu palma.

- Nu știu, Jess.

- Atunci nu pot să-ți spun.

- Oh, e ridicol! Doar vino și stai în mașină.

- Nu!

- De ce? N-o să rămân aici dacă nu-mi dai un motiv întemeiat.

- Pentru că... Vocea i s-a frânt... pentru că acolo am fost fericiți. Acolo am fost eu fericită. Mai fericită decât m-am simțit în ani întregi. Și nu sunt în stare. Nu sunt în stare să stau în mașină, singură cu tine, acum că...

Glasul i s-a stins. S-a întors cu spatele către el, căci nu voia ca Ed să afle ce simțea. Nu voia ca el să-i vadă lacrimile. L-a auzit apropiindu-se și oprindu-se lângă ea. Cu cât se apropia el mai tare, cu atât respira ea mai greu. Ar fi vrut să-i ceară să plece, însă n-ar fi îndurat ca el să se supună rugăminții ei.

Ed i-a șoptit la ureche:

- Încerc să îți spun ceva.

Jess a rămas cu ochii înfiți în pământ.

- Vreau să fiu cu tine. Știu că am iscat o încurcătură teribilă, dar tot mă simt mai bine greșind împreună cu tine decât făcând ceea ce

se presupune că ar fi corect, dar fără tine. Fir-ar să fie! Nu mă pricep la chestiile astea. Nu știu ce zic.

Jess s-a întors încet. El se uita în jos, ținându-și mâinile în buzunare. Dintr-odată, și-a ridicat privirea.

- Mi-au spus despre ce era vorba în întrebarea greșită a lui Tanzie.

- Despre ce?

- Despre teoria emergenței. Emergența zice că un întreg poate să reprezinte mai mult decât suma părților componente. Înțelegi ce spun?

- Nu. Sunt varză la matematică.

- Nu vreau să reiau toată discuția. Despre ce ai făcut tu. De parcă eu aș fi perfect. Îmi doresc numai... să încerc. S-ar putea dovedi un eșec de proporții. Dar o să-mi asum riscul.

Ed a întins o mână și a apucat-o ușor de una dintre găicile de la cureaua blugilor. A tras-o încet către el. Jess nu-și mai putea lua ochii de la mâinile lui. Apoi, când și-a ridicat în sfârșit fața către el, bărbatul o privea drept în ochi, iar ea s-a trezit plângând și zâmbind. Era poate pentru prima dată într-un milion de ani când zâmbea cu adevărat.

- Jessica Rae Thomas, vreau să văd ce poate să iasă dacă ne adunăm. Cu toții. Ce zici?

Capitolul 41

TANZIE

Așadar, uniforma de la St. Anne's e bleumarin cu o dungă galbenă. Nu poți să te ascunzi într-un sacou de la St. Anne's. Unele fete din clasa mea își scot sacourile când se duc acasă, dar pe mine nu mă deranjează. Când muncești mult ca să obții ceva, e plăcut să le arăți oamenilor unde ți-e locul. Amuzant e că, atunci când întâlnești în afara școlii un coleg de la St. Anne's, obiceiul e să-i faci un semn cu mâna, așa cum se salută oamenii care conduc mașini Fiat 500. Uneori, dai tare din mâini, cum face Sriti, cea mai bună prietenă a mea, care întotdeauna pare că e pe o insulă pustie și încearcă să atragă atenția unui avion care trece pe acolo, iar alții doar ridici puțin degetele de pe breteaua ghiozdanului, cum face Dylan Carter, care se rușinează atunci când vorbește cu oricine, chiar și cu fratele lui. Dar toată lumea se salută. Poate că nu-l cunoști pe cel care-ți face cu mâna, dar îi răspunzi dacă-l vezi în uniformă. Așa au făcut mereu cei din școală. Din câte se pare, asta denotă că suntem o familie.

Eu fac de fiecare dată cu mâna, mai ales dacă sunt în autobuz.

Ed mă ia cu mașina marțea și joia, pentru că atunci am cercul de matematică, iar mama lucrează până târziu, ca femeie bună la toate. Acum are trei oameni care muncesc pentru ea. Mama zice că muncesc

„cu ea“, dar mereu le arată cum să facă diverse chestii și le spune unde să se ducă, iar Ed zice că ea încă nu se simte în largul ei în poziția de șefă. Zice că o să se obișnuiască. Atunci când vorbește despre asta, se strâmbă, ca și cum mama ar fi șefa lui, deși se vede că-i place.

Mama își ia liber vinerea după-amiaza, mă aduce de la școală și facem biscuiți împreună, doar ea și cu mine. E frumos, dar va trebui să-i spun că aș prefera să rămân până târziu la școală, mai ales acum că, din primăvară, o să trec la nivelul superior. Tata n-a apucat încă să vină în vizită, dar vorbim săptămânal pe Skype, și el promite că o să vină. Are două interviuri de angajare săptămâna viitoare și multe proiecte în lucru.

Nicky e la un colegiu cu douăsprezece clase din Southampton. Vrea să meargă la școala de artă. Are o iubită pe care o cheamă Lila și despre care mama spune că e o surpriză din multe puncte de vedere. El încă se dă cu mult creion dermatograf, dar își lasă părul să crească fără să-l mai vopsească, iar culoarea lui naturală e un fel de castaniu-închis. Acum e cu un cap mai mare decât mama și uneori, când sunt în bucătărie, i se pare amuzant să se sprijine cu cotul de umărul ei, de parcă ar fi o teighea de bar sau ceva de genul ăsta. Mai scrie din când în când pe blog, dar de cele mai multe ori zice că e prea ocupat, așa că ar fi bine dacă m-aș ocupa eu un pic de asta. Săptămâna viitoare o să scriu mai puține chestii personale și mai multe despre matematică. Sper din suflet că multora dintre voi vă place matematica.

Oamenii care au făcut donații pentru Norman și-au primit banii înapoi de la noi în proporție de 77%. Alții, 14%, au spus că preferă să redirecționăm suma către o acțiune caritabilă, iar pe ceilalți 9% n-am mai reușit să-i găsim. Mama zice că nu-i nimic, contează că am încercat, și uneori e bine să accepți generozitatea oamenilor, atâta vreme cât mulțumești. Mi-a spus să vă mulțumesc și să vă transmit că ea n-o să uite niciodată bunătatea străinilor.

Ed e aici TOT timpul. Și-a vândut casa din Beachfront, iar acum are un apartament foarte mic în Londra, unde eu și Nicky trebuie să

dormim pe paturi pliante, dar cea mai mare parte a timpului și-o petrece la noi. Lucrează la laptop în bucătărie, discută cu prietenii lui de la Londra printr-un microfon cu căști foarte mișto și se duce la întâlniri cu Mini Cooperul. Tot vrea să-și ia o mașină nouă, pentru că în asta ne e foarte greu să încăpem cu toții când mergem undeva, dar, deși e ciudat, nici unul dintre noi nu prea vrea să schimbe Mini Cooperul. Cumva, e plăcut în mașina aia mică, toți înghesuiți laolaltă, unde nu mă mai simt așa vinovată din cauza balelor.

Norman e fericit. Face toate chestiile pe care veterinarul a zis că o să le poată face, iar mama spune că asta e suficient pentru noi. Legea probabilității, combinată cu legea numerelor mari, arată că, pentru a învinge șansele, uneori trebuie să repeși un eveniment de mai multe ori, astfel încât să obții rezultatul dorit. Cu cât faci mai multe, cu atât te apropii mai mult. Sau, așa cum i-am explicat mamei, pe scurt, uneori trebuie doar să mai încerci.

Săptămâna asta l-am dus pe Norman în grădină și i-am aruncat mingea de optzeci și șase de ori. Încă n-a adus-o niciodată înapoi.

Dar eu cred că o să ajungem și acolo.